

Reijon Seikkailut – Neljä Elementtiä (Oversio 2)

Sisällysluettelo:

1): Tarinan Alku	2
2): Perintö	2
3): Matka Posioon	3
4): Leirintäkeskuksella, osa 1	4
5): Salainen Tukikohta	9
6): Vierailulla	13
7): Leirintäkeskuksella, osa 2	15
8): Maanantai, Ensimmäinen Päivä	20
9): Tiistai, Toinen Päivä	25
10): Keskiviikko, Kolmas Päivä Täynnä Toimintaa	31
11): Torstai, Murheen Päivä	37
12): Torstai, Ei Savua Ilman Tulta	42
13): Perjantaina Seikkailut Jatkuvat, osa 1	48
14): Tehdasvierailu	52
15): Perjantaina Seikkailut Jatkuvat, osa 2	57
16): Enkelit Kutsuvat Reijoa	59
17): Kuka ampuikaan Reijoa?	61
18): Murhayritys	65
19): Ison Allon keikka leirintäkeskuksella	68
20): Väärentäjiä Ja Uhkailuja	74
21): Sukeltamassa, osa 1 –Löytöjä Järvestä	80
22): Ensimmäisen Viikon Loppu	86
23): ”Emme laske aseitamme, ennen kuin koko varuskunta on meidän!”	94
24): Sukeltamassa, osa 2 –Tiedusteluretki	98
25): Markuksen Tulo Leirintäkeskukseen	103
26): Valmisteluja vastaiskua varten	111
27): Pahat Robotit	114
28): Varuskunta	119
29): Lopputaistelu	125
30): Lopussa kiitos seisoo!	127
31): Totuus	129

Iso Allo sanoo: Huomautus, tarina sisältää voimakkaita kohtia, jotka voivat järkyttää nuoria 15-vuotiaita ja siitä alle olevaa lukijaa. Kaikki ihmisten nimet, sähköpostit ja muut tiedot ovat keksittyjä eikä niillä ole mitään tekoa elävien, tai kuolleiden henkilöiden kanssa.

1): *Tarinan alku*

En tiedä miten aloittaisin tämän, mutta kaikki alkaa jostakin, niin myös tämä tarina. On tavallinen arkipäivä, ja tapahtunut on paljon sitten Hopeakäden tapahtumien jälkeen. Nyt on jälleen kesä, tarkemmin kesäkuun alkupuoliskoa vuonna 2051. Olen saanut useasti sähköpostia nimellä Tupla-Kaksonen tai vastaavaa. Nyt on tapahtunut jo niin, että Markus on Annelin kanssa seurustellut aina useammin. Minulle Markus on puhunut, että olisi tehnyt Annelin raskaaksi ja nyt he aikovat reilusti yli puolen vuoden jälkeen mennä naimisiin. Meidän etsivätoimistossamme ei ole tapahtunut mitään rajua muutosta, kaikki muut; Pasia lukuun ottamatta, ovat yhä työn ääressä. Meidät kaikki palkittiin muun muassa ansiomitaleilla hyvin suoritetusta vaarallisesta tehtävästä tehtaalla.

Viidestä Ernon Robotit Oy:n tehtaanjohtajista eloon jäänyt Matti Kankainen on edelleen tehtaanjohtaja, mutta nyt hän valmistaa mekaanisia leluja ja palvelusrobotteja. Tehtaan nimi on vaihtunut toiseksi, se tunnetaan Helsingissä nimellä Matin Robotit Oy. Matti itse omistaa tehtaan osakkeista noin 60 prosenttia, hänen vaimonsa Irma 20 prosenttia ja loput omistaa kilpaileva leluuhtiö. Kaisa, joka oli minun tätini, kuoli lähellä Posiota auton ajautuessa vastaantulevien kaistalle ja törmätesään tukkirekkaan. Hänen valonsa sammui matkalla keskussairaalaan. Tämä tapahtui toukokuun lopussa silloin, kun kesäkuu oli alkamassa.

2): *Perintö*

Kerran huomasin töistä kotiin palatessani, että postin joukossa oli kirje joka oli ruskeassa, erikoisessa kirjekuoressa. Avasin sohvalle istahdettuani kirjeen, joka kertoi, että minua oli muistettu testamentissa. Olin kirjeen mukaan perinyt enoni omaisuudesta neljänneksen. tarkempaa selvitystä varten minun piti tulla kutsuttuna aikana testamentin valvojan luokse joka lukee testamentin. Huomenna lähdin etsivätoimistosta Topiaksen kanssa, sillä hänkin oli saanut kutsun testamentin valvojan luokse. Paikan päällä näin Roosaa joka sanoi, että hänet oli kutsuttu kuulemaan testamenttia. Koska aikaa oli vielä vartin verran, istuimme odottamaan toimiston odotushuoneeseen. Aloimme keskustella:

– Kukahan se neljäs oikein on?

– Niin, kuka?

Roosa oli yhtä jännittynyt kuin me muutkin, eikä paljoa puhunut:

– En tiedä, se voi olla kuka tahansa.

Samassa ulko-ovi avautui ja näimme mustaan nahkatakkiin pukeutuneen miehen joka oli ihan isäni näköinen. Kun Roosa näki hänet, hän säikähti ja sanoi: "Oletko, oletko sinä!?" Mies sanoi: "Kyllä vain, olen Tupla-kaksonen, oikeastaan olen teidän setänne Juha Takanen." Minä silmäilin hetken Juhaa ja hänen resuisia farkkujaan ja kysyin: "Siis minun isäni veli? Miksi olet piilotellut nimimerkin takana ja lähetellyt minulle viestejä?" Juha selitti: "Koska olen salaa seurannut sinua viime vuodesta asti. Näin yökiikareilla verkkoaidan takaa miten te hyökkäsitte tehtaaseen." Samassa toimiston ovi avautui ja ovelle seisahtui harmaantuvatukkainen, lihava mies joka otsa ryppyisenä katsoi meitä ja sanoi: "Juhani, Reijo, Topias ja Roosa Takanen, olette näköjään tulleet joten siirtykäämme tuonne toimistoni puolelle." Menimme kaikki moderniin toimistoon sisälle. Istuimme sielä tuoleille ja testamentin valvoja istui omalleen pöytänsä äärelle ja sanoi: "Ennen kuin luen varsinaisen testamentin, luen tämän kädessäni olevan kirjeen jonka Jukka Takasen ainut sisar, Kaisa; myös Takanen, on kirjoittanut:

Koska en tiedä, milloin aikani koittaa, kirjoitan perillisilleni Reijolle, Roosalle ja Topiakselle sekä veljelleni Juhalle, että hoitakaa perintöänne huolella, sillä muuta ette saa minulta.

Sitten testamentin valvoja otti paperille kirjoitetun testamentin ja alkoi lukea sitä ääneen: "Minä, Kaisa Takanen, määrään perillisiksi veljeni Juha Takasen koska hän on ollut mukava minulle. Määrään myös muiksi perijöikseni Roosan, minun veljentyttäreni. Reijo ja Topias Takasen, minun veljenpoikani ja he saavat perintöosuudeksi minun Posiolla olevan nuorisokeskukseni johon sisältyy paljon maata, järvenrantaa, sekä virike- ja toimintakeskus nuorille. Lisäksi jokainen saa minulta kuoltuani 10.000 euroa tililleen." Sitten hän kysyi meiltä sanoen ensin että testamentissa on pari ehtoa jotka pitää täyttää: "Sukulaisenne Kaisa Takanen määräsi testamenttiin kaksi ehtoa." Odotimme jännittyneitä kuin sateenvarjot kun testamentin valvoja jatkoi: "Ensiksi kenelläkään teistä ei saa olla rikosrekisteriä." Vastasimme kaikki että ylinopeussakkoa lukuun ottamatta ei muuta ole. Sitten hän sanoi: "Toinen ehto on se, että menette nuorisokeskukselle Posioon ja pidätte siellä yhden nuorisoleirin joka kestää pari viikkoa." Roosa kysyi: "Mutta Helsingistä Posioon on ainakin 800 kilometriä yhteen suuntaan, millä me menemme sinne?" Huomasin Roosan huolen ja sanoin hänelle: "Menemme lentokoneella Kuusamoon, sieltä menemme vaikka bussilla Posioon." Lopuksi testamentin valvoja antoi meille neljä avainkorttia, yhden jokaiselle ja sanoi: "Nämä kortit ovat yleisavaimet leirintäkeskukseen, muita ei ole."

Perintöasia oli harvinaisen selvä, meidän jokaisen täytyi pakata tarvikkeet, matkustaa Kuusamoon ja sieltä edelleen Posioon. Kun testamentti oli luettu, lähdimme jokainen erilleen, minä ja Topias menimme takaisin Etsivätoimisto Takaseen. Kerroimme siellä että olimme perineet nuorisolle suunnatun lomakeskuksen. Toiset onnittelivat minua ja Topiasta, sitten sanoin että tarvitsen kaksi mukaan käytännön järjestelyihin. Koska kaikki olivat innostuneita tulemaan, päätin että mukaan lähtevät kyborgi Ossi sekä Lauri. Käskin Ossia ja Lauria tulemaan autolla, koska heidän piti kuljettaa mukanaan tarvikkeita joita lentokoneessa ei suvaita. Lisäksi kirjoitin tarvikeluettelon Ossille ja Laurille niistä välineistä mitä heidän tulee ottaa mukaan. Sanallisesti sanoin: "Mukaan otatte toimistosta käsikonsolinne, kiikarit, labrasta matkaan mukaan otatte pipettejä, mittauslaseja, koeputkia telineineen ja tarvikeluettelossa olevat ainekset. Mukaan otatte myös pienoiskauskeitin." Lopuksi sanoin että heidän tulisi lähteä autolla huomenaamulla. Sanoin myös että tavarat tulisi pakata jo tänään, ennen toimiston sulkemisaikaa.

3): Matka Posioon

Koska tiesin, että huomista tulee kiireinen päivä, tilasin ilmataksin hakemaan meidät rapun edestä kello 8:00 aamulla koska kone Kuusamoon lähtee Helsinki-Vantaan lentokentältä jo 9:00. Itse aloin pakata jo illalla tavaroita matkalaukkuuni ja rinkaani. Mukaan lähti ainakin makuupussi, digikamera, kannettava tietokone johon oli tallennettuna kuplamuistiin kaikki tarvittavat tietokannat ja muut vastaavat. Ehdin juuri ajoissa käydä lähikaupassa ostoksilla, sillä kaupat menivät jo kello 21:00 kiinni. Kaupasta mukaan lähti pussikeittoja, maitojauhetta, kuivahedelmiä ja lihaliemikuitioita. Jokaista ostin reilusti viimeksi mainittua lukuun ottamatta. Nämä otin siksi, koska en tiennyt minkälaista paikan päällä on. Tämä kun oli ensimmäinen reissuni Posioon. Mukaan lähti myös huopia kotoa. Huomenna, eli tiistaina, menin suoraan kerrostalon pihalle jossa Topias, Roosa ja setäni Juha odotti, jokaisella oli mukanaan rinkat ja laukut, kysyin heiltä ennen ilmataksin tuloa että onko kaikki mukana, he vastasivat että on.

Samalla näin kun Ossi, hyvä kyborgi ja Lauri tulivat ulos. Heillä oli mukanaan paljon kannettavaa, mutta niitä en tässä ryhdy selostamaan muuta kuin että he hoitivat sähköpamput ja laserpistoolimme varaosineen. He lähtivät matkaan autolla Posioon suuntaan. Kohta lentotaksi saapui ja astuimme kantamuksinemme kyytiin. Taksi suuntasi kulkunsa Helsinki-Vantaan lentokentälle jossa menimme ensin hakemaan lentoliput Kuusamoon. Lentokoneeseen pääsy ei tuottanut mitään isoja ongelmia vaan kaikki sujui kuin letunpaisto.

Lentokoneessa istuimme paikoillemme, kännykät meillä oli mukana, mutta lentämisen aikanahan ne olivat pidettävä kiinni visusti. Matkustajille tuotiin purukumia, etteivät korvat menisi lukkoon nousun aikana. Lentokoneessa kysyin vieressä istuvaltani Juhalta: "Kuule Juha." Juha katsoi minuun vyön kiinnitettyään ja kysyi: "No mitä?" Sanoin hänelle: "Niin että miten paljoa sinä tiedät Kaisasta?" Juha vastasi huokaisten: "En paljoa, tiedän vain, että hän oli voittanut lotossa 1.700.000 euroa, jonka hän käytti siihen perintöön minkä me saimme." Tuon lottosumman Juha sanoi hiljaisella äänensävyllä, ettei koko kone kuule. Kohta kone nousikin ilmaan ja matkustimme lentokoneella kohti Kuusamoaa samaan aikaan kun Ossi ja Lauri ajoivat Etsivätoimisto Takasen pakettiautolla johon mahtui muuten ainakin kahdeksan henkeä; kohti Posiota, joka oli myös meidän määränpäämme. Kuusamon lentokentällä oli porukkaa kuin mielenosoituksessa. Haimme matkatavaramme hihnalta ja menimme katsomaan bussien aikatauluja. Lopultakin löytyi linja Kuusamosta Posioon.

Koska bussi lähtee vasta kello 12:30, meillä oli hyvää aikaa katsella ympärillemme Kuusamossa. Lopulta oli aika lähteä bussille jossa onneksi oli vain muutama matkustaja Posioon menossa. Matkaa Posioon oli vielä muutamia kilometrejä bussilla. Koska bussi ei vinyt ihan perille asti, jouduimme menemään taksilla perille, koska matkan määränpää oli epäselvä, eli emme tienneet osoitetta, kävimme kysymässä eräästä talosta tietoja. Talon pihaan tullessa huomasimme että ovesa lukee sukunimi Mäkelä. Soitimme kovaäänistä ovikelloa ja kohta oven avasi hitaasti eräs vanha naishenkilö joka sanoi: "Mitä te haluatte minusta?" Kysyimme häneltä: "Tiedättekö missä on Posion nuorisokeskus." Nainen vastasi: "Se paikka on kirottu, ei sinne voi mennä." Silloin paikalle tuli nuori, ruskeatukkainen henkilö, Riikka Mäkelää muistuttava, joka vastasi: "Älkää välittäkö hänestä, äitini on taikauskoinen. Minä voin kertoa että etsimänne paikka Otsontie 25. Mutta muistakaa, paikalliset pitävät aluetta kirottuna." Kiitimme saamiamme tietoja ja rinkat ja laukut mukanamme otimme allemmme lähimmän vapaan ilmataksin ja lähdimme sillä Otsontie 25.

4): Leirintäkeskuksella, Osa 1

Ilmataksissa matka sujui hujauksessa, perillä kuljettaja laskeutui portin eteen, päästyämme ulos kantamuksinemme, kuljettaja sanoi maksun saatuaan: "Nyt minä kyllä lähdän vetämään täältä ja pian!" Juha sanoi: "Mistä moinen hoppu?" Taksikuski kertoi: "Täällä tapahtuu kummia asioita, on tapahtunut jo Kaisan kuolemasta asti!" Minä sanoin: "Kaisa on, tai oli minun tätini. Miksi paikkaa pidetään kirottuna?" Kuljettaja selitti: "Kyllä ainakin siitä lähtien kun Posion taajamassa kaksi autoa törmäsi yhteen ilman mitään syytä. Sitten valtatie 81 ja tien 947 risteyssä autonkuljettaja oli vähällä kuolla ajettuaan ulos tieltä vesiliirron vuoksi." Kuljettaja lähti pois tuon sanottuaan ja me jäimme portille. Portti oli punaiseksi maalattua puuta, samoin aluetta ympäröivä aita. Avasimme portin ja astuimme sisään leirintäkeskukseen. Juha sanoi: "Tämmöinen tämä paikka siis on, syrjässä kaikelta katseelta ja ihmisiltä." Roosa sanoi: "Katsellaan ympärillemme, niin näemme millainen tämä paikka on." Samassa kuitenkin tunsin vesipisaroiden putoavan päähäni ja sanoin muille: "Nyt mennään pian suojaan, vaikka tuonne päärakennukseen ennen kuin olemme läpimärkiä."

Päärakennus oli tehty neliskulmaisista hirsipalkeista ja siinä oli katoksellinen veranta jossa oli muutamia pöytiä ja ulkotuoleja. Kun koetin vetää avainkorttini kortinlukijan läpi, kone ilmoitti robotin äänellä: "Väärä kortti, tarkista kortin oikeellisuus!" Sitten Juha yritti ja hänen korttinsa toimi. Ovi oli nyt auki, joten pääsimme sisään. Sisällä oli hämärää ja pölyä pitkin lattiaa ja pöytiä. Onneksi valokatkaisin löytyi jolla valot sai päälle taloon. Jätimme rinkkamme ja laukkumme oven lähettyville, heti sen jälkeen kaivoin kännykkäni ja valitsin valikosta Laurin numeron johon soitin. Pian joku vastasikin, mutta se ei ollut Lauri vaan Ossi, hän sanoi: "Lauri ajaa, joten hän ei voinut puhua. Oletteko te perillä?" Sanoin kännykkään: "Olemmehan me täällä Posiossa, tarkemmin Otsontie 25:ssä. Missäpäin sinä ja Lauri olette?" Ossi sanoi: "Olemme nyt tulossa E63-tietä Posion suuntaan, olemme siellä ehkä neljän tunnin päästä." Lopetin sitten puhelun ja sanoin muille: "Se oli Ossi, hän ja Lauri ovat täällä neljässä tunnissa."

Kävelin vastaanottotiskille ja huomasin siinä Ilta-Sanomat, joka oli ollut lehden päiväyksestä pää-tellen siinä kuukausia. Aloin lukea Ilta-Sanomia, ja siinä kerrottiin toisella sivulla: ”Nuori nainen kuoli auton törmätessä rekkaan lähellä Posion leirintäkeskusta. Poliisin mukaan tie oli jäinen ja nainen ei ollut alkoholin vaikutuksessa. Poliisi tutkii tapausta.” Samalla tunsin, kun joku tarrautui oikeaan olkapäähäni. Se oli Roosa joka sanoi: ”No Reijo? Tutkitaanko päärakennus että paikka olisi edes hivenen tutumpi meille?” Aloimme tutkia päärakennusta järjestelmällisesti, ensin menimme katsomaan kahviota jonne johti kaksois-ovi oikealla päin ala-aulassa. Valo ei kytkeytynyt päälle, mutta onneksi huoneeseen tuli ikkunoista valoa niin paljon, että näimme ympärillemme. Kahviossa oli useita pöytiä tuoleineen. Minä itse menin katselemaan kahvion tiskin takaisia näkymiä. Kun kokeilin vanhaa kahvinkeitintä, totesin sen olevan ehjä. Muovisissa karkkirasioissa tiskin takana oli vielä vähän karkkeja pohjalla. Astiakaapissa oli astiat tallessa ja tiskin alla oli neljä 24 pullon limsakoria, täysinäisinä. Seuraavaksi menimme tutkimaan oleskelutilat joka oli kahvion ovea vastapäätä. Oleskelutiloissa oli yhdessä nurkassa biljardipöytä palloineen ja kaksi pitkää, ruskeakuvioista kangassohvaa jotka olivat seinää vasten. Huoneessa oli myös ikkuna josta suuntautui näkymä rantaan päin.

Yläkertaankin tutustuimme, siellä oli suorastaan upea seinäsisustus ja huoneita vierekkäin joihin johti ovi käytävältä. Olimme kuitenkin niin väsyneitä matkasta ettemme jaksaneet yläkerran huoneita paljoa käydä läpi, niinpä palasimme alakertaan lepäämään. En tiedä kauanko nukuimme, mutta heräsin siihen kun ovea jyskytettiin. Ulkoa kuului huutoa: ”Päästäkää sisään! Me kastumme!” Sitten muistin Ossin ja Laurin, ja menin avaamaan ovea. Molemmat seisoivat terassilla laukut vettä valuen ja Laurin, jolla ei ollut lakkia, hiuksista valui vesi olkapäille. Kun he pääsivät sisään, Ossi sanoi: ”Eikö täällä ole mitään, minkä lähellä voi kuivattaa tavaroitaan?” Sanoin Ossille: ”Oleskelutiloissa on takka. Laitetaan siihen tuli, niin eiköhän ala lämmittää.” Menimme kaikki oleskelutilan puolelle jossa Roosa avasi hornin pellin ja alkoi asetella puita takkaan. Sitten Roosa kysyi Juhalta: ”Juha hei, onko tikkuja tai mitään?” Juha puisteli päätään, silloin Ossi kaiveli takkinsa taskuja, kunnes löysi punaisen sytkärin ja ojentaessaan sitä Roosalle hän sanoi: ”Ostin varalle kaksi tämmöistä huoltoasemalla kun poikkesimme tauolle.” Sillä aikaa kun tulta viriteltiin takkaan, Juha kysyi minulta Ossista:

- Kuka tämä Ossi on? Onko hän ystävä vai mikä?
- Ossi on se hyvä kyborgi joka noin vuosi sitten auttoi minua ja muita tekemään Ville Kuusiston juonet tyhjiksi. Juha muisteli hetken ja sanoi ilahtuneena:
- Ossi, Ossi. Ai nyt minä muistan! Sehän on se sama jätkä joka on teidän etsivätoimistossanne yhtenä etsivänä.
- Näin on.

Sanoi Ossi.

- Mutta eikös kyborgit ole pahoja?
- Ennakkoluuloa, kaikki eivät ole pahoja, vain muutama oli paha, mutta hän on ollut niin hyvä että sai tapauksen jälkeen ansio-mitalinkin Helsingin kaupungilta.

Juha oli vallan ällistynyt kuultuaan Ossin saavutuksista. Lopulta Roosa sai tulen syttymään, mutta kävi aika ikävästi, sillä savua tuli huoneeseen.

Juha sanoi: "Aiotko sinä savustaa meidät pihalle?" Roosa puolustautui sanomalla että piippu ei varmaan vedä kunnolla tai se on kostunut. Lopulta piippu alkoi vetää savua koivuhalkojen palaessa takassa. Ulkona satoi edelleen Laurin istuessa sohvalta kuivattelemaan itseään. Kun Lauri oli vähän kuivempi, niin hän kertoi: "Olin vähällä ajaa ulos tieltä kun tulin tänne. Tuli kova tuulispyörre ja mitään ei nähnyt eteensä jolloin olin vähällä ajaa ojaan." Kun tavarat oli aseteltu takan lähelle kuivumaan, niin sanoin toisille: "Mitäs nyt teemme kun sataa? Onko kellään ideoita?" Juha sanoi: "Minulla on, kerrotaan kauhujuttuja toisillemme, parhaimman keksinyt saa palkinnoksi minulta viisi euroa."

Hyväksyimme ehdotuksen, pian juttuja alkoi tulla, mutta Juhan tarina oli ylivoimaisin, se meni näin: "Tämä tarina..." Hän aloitti. "...alkaa jo 1950-luvulta, mutta menkäämme ajassa muutama vuosikymmen eteenpäin aina vuodelle 2032, paikkana on tämä sama leirintäalue, mutta silloin täällä ei ollut vielä leiriä." Samalla salama välähti ulkona, ja Ossi sanoi: "Taitaa tulla oikein ukkosmyrsky." Sitten Juha jatkoi: "Neljä 16-vuotiasta nuorta, kaksi tyttöä ja kaksi poikaa, he menivät pyöräillen järven rantaan, päivä paistoi ja lämmintä oli ja hauskaakin. Sitten he menivät nukkumaan teltaan joka oli vanhanmallinen harjatelletta. Sitten se tapahtui! Veitsi sivalsi teltannarut poikki ja murhaaja alkoi hakata silmittömästi puukollaan telttakankaan läpi. Toinen tytöistä, Raija Mäkelä, onnistui ryömimään teltasta ulos, mutta hänet tapettiin heittämällä painava kivi päähän. Hän ei heti kuollut, vaan sai kirjoitettua rantahietikkoon kirjaimen R ja kuoli vasta sitten."

Me kaikki hämmästyimme tarinan todentuntuisuutta, mutta vielä enemmän sitä kun Juha kertoi, että koko tarina tosi. Ossi sanoi epäillen: "Mistä tiedät sen todeksi?" Juha perusteli tarinansa: "Ensinnäkin, murha-aseina käytetty keittiöveitsi ja nyrkkirauta löydettiin järvestä noin viiden metrin päässä rannasta. Lisäksi voitte kysyä asiasta Helsingin komisario Kalle Härkälältä, hän oli tuolloin aloittelemassa uraansa ja oli silloin vanhempi konstaapeli ennen komisarioksi ylennystä." Koska Juha oli voittaja, hän sai pitää euronsa. Sitten järjestimme vitsikilpailun, mutta siinä voitti Roosa vitsillään joka kuului näin: "Poliisikoulussa oli kerran testi, jossa neliön muotoinen alue piti jakaa neljään yhtä isoon osaan kahdella viivalla." Sitten Roosa piirsi paperiarkille tussilla neliön ja sanoi: "Tämmöisen. No, testattava sanoi harmissaan että 'en osaa!' ja veti ruksin neliön yli." Roosa samalla piirsi ruksin neliön päälle ja sanoi: "Näin ikään." Roosa siis voitti viitosen Juhalta.

Koska ulkona yhä satoi, päätimme siivota sisältä vähän pahimpia pölyjä pois. Sovimme työjärjestyksen niin, että Minä, Roosa, Ossi ja Juha siivoisimme alakertaa ja Topias ja Lauri ottaisivat yläkerran. Kun Lauri kysyi, millä me imuroimme, niin sanoin heille: "Yläkerrassa pitäisi olla komeero jossa on tarvitsemanne välineet kuten pesuainetta ja pölynimuri." Sitten he menivät yläkertaan narisevia portaita pitkin. Me muut aloimme siivota alakertaa, Ossi ja Juha menivät siivoamaan kahvilaa. Minä ja Roosa aloimme siivota sisääntuloaulaa. Kohta kuitenkin Ossi tuli juosten takaisin sangon kanssa, näytti siinä olevaa vettä ja sanoi: "Katso nyt, vesihanasta tulee ruosteista vettä. Millä me nyt pesemme lattiaa?" Sanoin Ossille: "Juoksuttakaa vettä jonkin aikaa, ehkä se sitten on kelvollista." Ossi lupasi tehdä ohjeen mukaan. Samalla, kun Roosa oli siivoamassa vastaanottotiskin takaosaa, hän tökkäisi luodanvarrellaan vaaleapuisen seinähyllyn alalaitaan sillä seurauksella, että jokin lehti tippui hyllyltä alas Roosan päälle. Roosaa ensin harmitti mutta sitten hän katsoi lehteä ja alkoi ääneen lukea sitä ottaen ensin lehden lattialta: "Mielenkiintoista luettavaa... Tässähän lukee, että joku Timo Mäkelä tapettiin laserpistoolilla kun tämä oli palaamassa kotiinsa Posiolaisesta baarista. Lisää sivulla 12..." Lopetin moppauksen ja sanoi Roosalle: "Sanoitko Timo Mäkelä? Eikös Juha kertonut jostain Raija Mäkelästä?" Roosa sanoi että kertoi, sitten hän lisäsi että lehti on vuodelta 2031 marraskuulta.

Kysyin sitten: "Onko aiheesta lisää tietoa?" Roosa alkoi selata lehteä ja luki sitten: "Timo Mäkelä jäivät suremaan hänen vaimonsa ja sisarukset Raija, Riikka ja Katja Mäkelä. Vaimo kertoo olevansa järkyttynyt asiasta." Samalla kännykkäni alkoi soida, menin vastaamaan siihen ja soittajana oli Kalle Härkälä:

- Se on Kalle Härkälä tässä Helsingin poliisista, Markus kertoi että olet mennyt Roosan, Topiaksen, Laurin ja Ossin kanssa Posioon.
- Aivan, mutta miksi soitit minulle?
- Varoittaakseni sinua, Riikka Mäkelä karkasi pari tuntia sitten vankilasta, häntä auttoi ilmeisesti joku ulkopuolinen.
- Karkasi? Miksi minun on varottava?
- Koska hänen epäillään pyrkivän pohjoiseen. Hän on ilmeisesti muuttanut ulkonäköään, joten ole varovainen. Riikkaa on luonnehdittu erittäin vaaralliseksi, vankilassakin hän sai lisänimen joka on Myrky-Riikka.
- Miten pako tapahtui?
- Joku toi hänelle vankilaan salaa vahvaa hermomyrkyä joka osoittautui myöhemmin 150 kertaa tappavammaksi kuin syanidi. Hän käytti vankilanjohtajaa turvanaan uhkaamalla myrkyttää hänet jos häntä ei päästetä menemään vapaasti.
- Oliko vielä muuta?
- Ei, hänen tiedetään varastaneen moottoripyörän jonka rekisteritunnus on CR-813. Se missä hän nyt on, ei ole tiedossa. Pidän sinut kuitenkin tilanteen tasalla, näkemiin.
- No näkemiin.

Kun lopetin puhelun, Roosa sanoi minulle että näytän pelokkaalta. Sanoin Roosalla että Riikka on karannut naisvankilasta ja suuntaa matkansa pohjoiseen. Roosan ilme myös meni pelokkaaksi, hän tiesi millainen roisto Riikka on. Roosa sanoi vielä: "Eikös hän sanonut vannovansa kostoaa?" Ja minä vastasin: "Kyllä taisi sanoa."

Samalla Ossi ja Juha tulivat paikalle, samoin tulivat Topias ja Laurikin. Juha sanoi: "Te vain huvittelette kun me muut ahkeruimme." Sanoin Juhalle: "Nyt on piru merrassa, Riikka on karannut naisvankilasta myrkyllä uhaten." Juha ei oikein tuntenut Riikkaa joten kerroin hänestä jotain. Aluksi sanoin Juhalle, muut tuntevat Riikan, joten heille ei tarvinne kertoa: "Riikka on tuomittu raa'asta murhasta ja murhanyrityksestä sekä avunannosta murhiin elinkautiseen vankeuteen." Sitten lisäsin: "Se, miksi hän pyrkii pohjoiseen, on epäselvää." Otin tämän jälkeen kampeeni ja mietin sopivaa sijaintia "kenttätoimistolle". Sitten kysyin Juhalta tietääkö hän onko missään toimistohuonetta. Juha vastasi: "Näetkö tuon vastaanottotiskin? Sen takana on puuovi josta pitäisi löytyä Kaisan käyttämä toimisto, sitä ei tosin ole ehditty siivota..." Sanoin ettei se haittaa.

Kun menin kantamuksineni toimistoon, näkyi selvästi että se oli ollut pitkään käyttämättä, pölyä oli joka puolella. Kun pahimmat pölyt oli siivottu, huomasin pöydällä tietokoneen joka oli pois seinästä, en kuitenkaan käyttänyt vielä Kaisan tietokonetta ukkosen vuoksi. Huoneessa oli lisäksi 3D-faksi ja hyllyllinen arkistointimappeja. Yllättäen huomasin, kun katsoin ikkunasta ulos, että ulkona oli nyt hyvä sää, aurinkokin paistoi. Jatkoinkin kuitenkin tavaroideni sijoittelua niin kauan, kunnes Roosa tuli huoneeseen ja sanoi: "Mitäs sinä teet täällä?" Vastasin Roosalle: "Perustan tähän huoneeseen leiritoimistoni." Roosa poistui ja minä viritin kannettavan tietokoneeni käyttökuntoon. Koska huoneessa oli värilasertulostin, kytkin sen kiinni kannettavaani.

Tämän jälkeen palasin takaisin vastaanottoaulaan ja kysyin siellä olevalta Ossilta että olivatko he Laurin kanssa muistaneet aivan kaiken. Ossi vastasi: ”Luulisin, tulehan tännemmäs niin näytän sinulle.” Menimme Ossin kanssa hänen ja Laurin mukana tulleiden kantamusten luo. Yhdestä laukusta paljastui viisi sähköpamppua ja viisi laserpistoolia, niistä Ossi sanoi: ”Sähköpamput ovat Helsingin poliisiasemalta, ylikomisario Härkälä antoi ne minulle ja Laurille poliisipäällikön luvalla tietenkin. Yksi tälli tainnuttaa sinun kokoisesi ihmisen 10–15 minuutiksi. Ase toimii hyvin, kunhan virtanappia pidetään koko ajan pohjassa.” Sitten Ossi otti meidän omat aseemme esille, mukana Pasin käytössä ollut laserpistooli: ”Nämä aseet ovat meidän omia, voit sanoa Roosalle, että hän saa ottaa halutessaan Pasin laserpistoolin.” Sen jälkeen Ossi avasi toisen laukun, sieltä paljastui kemikaalit ja mikroskoopit. Sanoin Ossille että voi viedä ne yläkertaan.

Nyt päätin uteliaisuuttani tutkia Kaisa Takasen tietokonetta, koska se kuului perintöön. Mutta kun yritin päästä Windowsiin, kone ilmoitti: ”Anna käyttäjätunnus ja salasana.” Kävin kysymässä kahvilan puolelta Juhalta, joka oli puhdistamassa pölyistä tiskiä, että tietääkö hän salasanaa Kaisan tietokoneeseen, Juha vastasi edelleen tiskiä rätillä hangaten: ”Käyttäjäksi laita takka-t, salasanaa en muista oikein, mutta se oli sama kuin Kaisan syntymäpäivä” Noudatin neuvoa, kokeilin ensin salasanaksi Kaisan syntymäpäivää joka oli 14.02.2005 eli 14022005. Se ei kelvannut, joten kokeilin vaihtaa sen muotoon 14helmi2005, ei vielä kukaan kelvannut. Sitten yritin seitsemännellä kertaa 14hkuuta05, se kelpasi; pistin koodin varmuuden vuoksi käsikonsoliini muistiin. Tietokoneella tutkin hakemistoja kunnes löysin kirjanpidon, avasin sieltä viimeisimmän tiedoston päiväyksen perusteella, ja avasin sen. Sieltä löytyi saldo Kaisan kuolemaa edeltäneeltä kuukaudelta. Tulos oli aika moinen, tuloja vain 1500 euroa ja menoja 1800 euroa kyseiseltä kuukaudelta.

Tutkin tietokonetta kauan, kunnes Ossi tuli ilmoittamaan että ala- ja yläkerta on siivottu. Päätimme palkita itsemme menemällä juomaan kahvia kahvion puolelle. Oli vain niin ikävästi että kahvi oli päässyt loppumaan eikä sitä ollut meillä mukanaan, joten piti lähteä kylille ostamaan kahvia. Lauri halusi tulla mukaan, joten otin hänet. Hänelläkin oli autokin. Ajomatalla sanoin Laurille: ”Minulla on lomsassa 75 euroa, entä sinulla?” Lauri vastasi slangia puhuen: ”About 40 ekee.” Koska Posio ei ollut minulle tuttu, käskin Lauria pysähtymään sen saman talon eteen josta aiemmin kysyin ajo-ohjeita. Tällä kertaa sekä talon vanhempi että nuorempi naishenkilö olivat ulkona tekemässä puutarhatöitä, kun he huomasivat minut, he tulivat luokseni kysymään: ”Sinä jälleen? Mitä nyt haluat?” Kysyi vanhempi nainen joka muistutti myös Riikka Mäkelää ja oli vähän saman näköinenkin.

Sanoin vanhemmalle naiselle: ”Tiedättekö missä on lähin ruokakauppa? En oikein tunne tätä seutua hyvin.” Vanhempi nainen sanoi: ”Tästä jatkatte oikealle pari kadunkulman verran, käännytte kolmannessa kadunkulmassa vasemmalle niin teidän pitäisi löytää Siwa, ei kovin iso kauppa, mutta nimi kyllä erottuu selvästi.” Kiitin saamistani tiedoista, samalla auton ovi aukeni ja autossa istunut Lauri tuli kysymään vanhemmalta naiselta: ”Anteeksi jos häiritseen, mutta tunnetteko erästä vankilasta karannutta henkilöä?” Silloin nainen muuttui kiukkuisen näköiseksi ja sanoi: ”Ketä!?” Lauri sanoi: ”Hän on Riikka Mäkelä, tunnetteko häntä?” Silloin vanhempi nainen kiihtyi voimakkaasti ja alkoi huutaa: ”Että tunnenko? Ihan kuin tässä ei olisi vaivaa tarpeeksi niin sitä kehdataan kysyä tuommoisia! Alkakaava vetää taloni pihalta, tähän saitte jo kysymänne tiedon!” Silloin nuorempi, se Riikkaa muistuttava nainen tuli tämän luokse ja sanoi rauhallisesti: ”Äiti, muista toki kohonnut verenpaineesi.” Samalla vanhempi nainen sanoi: ”En voi kovin hyvin, ohjaa minut sänkyyni...” Nuorempi naishenkilö sanoi meille: ”Katsokaa nyt miten kävi! Sanaharkka oli äidilleni liikaa, parasta jos poistutte nyt heti.”

Poistuimmekin ja menimme ohjeiden mukaan Siwa-kauppaan. Kaupasta ostimme viisi pakettia kahvia, kymmenen tölkkiä maitoa, juustoa, vaaleaa leipää ja ruisleipää useita paketteja, hernekeittoa tölkkikaupalla, purkkilihaa yhtä paljon kuin hernekeittojakin ja paljon muuta. Kassalla Lauri vielä otti tupakkatelineestä punaisen Marlboro-askin josta sanoi minulle: ”Juha pyysi tuomaan tätä merkkiä.” Kauppias sanoi leikillään ostoksiamme laskeissa: ”Ette kai koko kauppa osta tyhjäksi?” Loppusummaksi tuli tasan 112 euroa.

Paluumatka takaisin leirintäkeskukseen sujui joutuisasti. Kun ostokset oli saatu perille, Lauri antoi Juhalle hänelle ostetun tupakka-askinsa, sitten Lauri kysyi Juhalta onko paikalla mitään kylmäsäilytystilaa. Juha vastasi siihen että tokihan semmoinen löytyy, se on päälläkin. Sitten Juha vastasi että sinne kylmiöön vie kahvilan tiskin takana oleva ovi. Me veimme ruokatavarat sinne. Seuraavaksi oli vuorossa mökkien tarkistus ja tietenkin siivous. Mökkejä, jos varastoa ja saunaa ja päärakennusta ei lasketa; oli yhteensä kolmekymmentä siten, että jokaisessa oli numerot ovien päällä 1-30 ja mökkejä oli kolmessa peräkkäisessä rivissä kussakin kymmenen kappaletta. Jokainen mökki oli puusta valmistettu ja samannäköisiäkin vielä. Mökit 1-24 sai siivottua helposti, mutta mökki 25 oli ongelmallinen, koska mökissä oli pääkokoinen ampiaispesä josta yksi asukas pisti heti Juhaa vasempaan käsivarteen.

Juha ei onneksi ollut allerginen ampiaisen pistoille, mutta hän meni heti juoksujalkaa päärakennukseen ottamaan kipua lievittävän pillerin. Käskin Ossia hävittämään pesän. Koska Ossi oli kyborgi, eivät ampiaisen hyökkäyksen häneen vaikuttaneet. Kohta Ossi ilmoitti että pesä on hävitetty. Kun mökki numero 25 oli siivottu, siivottiin loput mökitkin jotka olivat jäljellä. Sitten puhdistimme uimarannan roskista joita ei onneksi ollut kovin paljon. Uimarannan laiturilla vaikutti olevan ehjä ja lankut tukevat. Kun palasimme päärakennuksen ovelle vieville portaille, Juha sanoi meille: "Haluatteko nähdä erään paikan? Se on tässä ihan talon takana." Lähdimme kaikki Juhan mukaan päärakennuksen taakse jossa kasvoi pitkää heinää ja mustikanvarpuja ja villimansikoita. Juha vei meidät maakellariin joka oli melkein aidan vieressä. Maakellarissa hän sytytti seinävalot valokatkaisimesta. Sitten hän käski meitä menemään seinän viereen. Sen jälkeen hän veti lujaa ulospäin seinässä kiinni olevasta tapista, tällöin lattiaan avautui aukko josta meni alaspäin lujatekiset, leveät metalliporaat. Aloimme kävellä portaita alaspäin, ne tekivät kerran mutkan ja jatkuivat alaspäin kunnes tulimme kapealle käytävälle. Taas Juha painoi katkaisimesta ja käytävään syttyivät valot.

5): *Salainen tukikohta*

Ossi kysyikin nyt Juhalta: "Mikä tämä paikka on? Jokin salainen piiloko vai?" Juha vastasi Ossin esittämään kysymykseen: "Niin, näytän tämän teille koska tarvitsette tätä paikkaa vielä, tulkaa." Juha kertoi meille, että päällämme oleva katto on noin kuusi metriä maanpinnan alapuolella. Lopulta tulimme oven luokse, joka oli panssarista tehtyä, laserkiväärin kestävää laatua. Kun Juha vei meidät ovesta sisään, tulimme isoon, maanalaiseen tilaan jossa oli tietokoneita neljä kappaletta rivissä. Sanoin Juhalle: "En tiennytkään, että täällä olisi salaisia huoneita ja käytäviä." Juha sanoi minulle ja myös muille: "Kaisa halusi sellaisen, hän itse laati suunnitelmat salahuoneesta. Ne, jotka tätä paikkaa rakensivat, joivat 'Mieli tyhjäksi' –nimistä unohdusjuutetta. Odottakaas niin haen pulлон näyttille." Juha meni erään lasikaapin luokse, otti sieltä ruskean muovipullon ja toi sen meidän eteemme ja sanoi: "Tämä juoma, jonka nimen jo kuulittekin, tyhjentää ihmisen muistin parilla teelusikallisella uutetta viikon ajalta. Sillä tämä alue tehtiin viikossa. Tästä paikasta olivat Kaisan lisäksi tietoisia vain minä ja veljeni Jukka. Koska molemmat ovat kuolleita, vain minä tiedän tästä nyt. Mutta nyt tiedätte tekin, joten näytän teille hieman paikkoja tästä huoneesta."

"Tässä, ovat tietokonepääteet joilla voi tarkkailla rakennuksia, katsotaan malliksi vaikka tätä ensimmäistä vasemmalta." Juha käynnisti koneen, jonka jälkeen otti esille jonkin ohjelman ja avasi sen hiirtä käyttäen kahdella klikkauksella. Sitten Juha sanoi: "Tässä oikealla on valikko josta voi valita tarkkailtavan kohteen. "Mitenkäs olisi? Haluatteko minkä osan katseltavaksenne päärakennuksesta?" Sanoi Juha ja jatkoi: "Kelpaako pääsisäänkäynti, kahvio, sisääntuloaula, oleskelutilat vai yläkerta 1, 2, 3 tai 4?" Ennen kuin kukaan ehti vastata, Roosa sanoi: "Valkkaa siitä kahvio näin ensiksi." Juha otti kahvion ja saimme katseltavaksemme kuvaa joka esitti kahviota eri kulmilta. Sitten hän sanoi: "Muistatteko sen kahviossa olevan peilin? Se näkyy toiselta puolen läpi kuin lasi."

Seuraavaksi minä sanoin: ”Näytä pääsisäänkäynti.” Kohta muodostui värikuva pääsisäänkäynniltä. Siitä Juha sanoi: ”Tämä kamera on piilossa ilmanottoaukossa, siksi tuo ritilä näkyy kokoajan edessä.” Sanoin Juhalle: ”Voiko kameran kuvaa saada alemmaksi?” Juha vastasi että onhan se mahdollista. Juha painoi hetken aikaa nuoli alas –näppäintä näppäimistöltä. Nyt kuvassa näkyi jokin outo nainen, hän muistutti Riikkaa, mutta ei ollut hän. Sanoin Juhalle: ”Anteeksi, voinko menä hetkeksi ylös, kun joku on ovella?” Juha vastasi että mene vain, kunhan muistat että salakäytävä aukeaa vivusta kiskaisemalla.

Päästyäni pois salahuoneista kiiruhdin ovelle jossa nainen minut nähtyään tuli luokseni rappuja alas ja sanoi: ”No onhan täällä joku, kun minä jo ihmettelin missä kaikki ovat.” Minä vastasin: ”Olin tuolla talon takana, muut ovat sisällä nukkumassa.” Nainen vastasi: ”Haluaisin jutella kanssasi, mikäs sinun nimesi nyt olikaan?” Minä vastasin:

- Reijo Takanenhan minä olen.
- Se tunnettu etsiväkö? Sama joka osallistui tehdasiskuun Helsingissä?
- Totta.
- Ja joka pelasti johtaja Matti Kankaisen ilkeän Ville Kuusiston kynsistä?
- Näin on, miksi muuten halusit tavata minut?

Nainen veti henkeä ja sanoi:

- Äitini on pahoillaan tiukkojen sanojensa vuoksi, mutta me elämme kovia aikoja. Nimittäin sisareni Riikka on aina ollut luonteeltaan dominoiva ja väkivaltainen.

Pyysin naista jatkamaan, ja hän kertoi:

- Nuoruutemme oli väkivaltaista, isämme hakkasi juovuksissa meitä ja äitiäni. Hän löi ja äiti itki tuskasta. Kerran sisareni Riikka raivostui niin että hän ampui isääni pienitehoisella laserpistoolilla käsivarteen. Isä pelästyi niin, ettei vähään aikaan uskaltanut edes koskea meihin.
- Mitä sitten tapahtui?
- Kävi niin, että joku tappoi toisen sisareni näillä seuduilla telttaretkellä ja hänen seurassaan olleet ystävät. Murhaaja on yhä kateissa. Surma-aseessa ei sormenjälkiä. DNA-testit ristiriitaisia.

Sitten hän kertoi minulle kammottavan tarinan isänsä kuolemasta:

- Kaikkein pahinta oli se, kun kerran isä jälleen hakkasi minua ja äitiä. Äitini itki ja isäni löi häntä, silloin Riikka tuli huoneeseen isän laserkivääri mukanaan ja tähtäsi sillä isää ja huusi itku kurkussa, että jos isä ei lopeta, hän ampuu hänet.
- Ja isäsi kuoli?
- Niin, kun isä työnsi äitini maahan kyljelleen ja alkoi juovuksissaan lähestyä Riikkaa, tämä ampui hänen rintaansa laukauksen. Isä kaatui maahan ja Riikka ampui laukauksen lähietäisyydeltä isäni päähän joka tappoi hänet. Myöhemmin oikeudessa, Riikka tuomittiin kuudeksi vuodeksi nuorena henkilönä tehdystä murhasta ehdottomaan vankeuteen. Tuomio säilyi hovissa.

Pitkän tarinan päätteeksi nainen sanoi minulle: ”Ai niin, minä olen Katri Mäkelä, äitini nimi on Anneli Mäkelä. Kutsun sinut ja sisaresi äitini puolesta kylään huomiseksi noin kello yhdeksi illalla.”

Sen sanottuaan hän sanoi näkemiin ja lähti pyörällä polkemaan tietä pois päin. Tämän jälkeen palasin takaisin maakellariin jossa salaportaisiin menevä luukku oli kiinni. Aloin riuhtoa seinässä olevaa tappia kunnes muistin että sitä täytyy vetää ulospäin lujaa. Tein näin, ja pääsin salalukusta portaita pitkin alas muiden luokse. Kun tulin paikalle, Juha kysyi minulta: ”Kuka se nainen oli?” Vastasin Juhalle: ”Se oli eräs Katri, hän kutsui minut, Topiaksen ja Roosin huomenna kello yksi illalla vierailulle kotiinsa.”

Asiasta ei sen enempää keskusteltu, vaan Juha vei meidät moderniin huoneeseen jossa oli hyllyn täydeltä kirjoja, sänky ja keskellä huonetta pöytä jossa dvd-levyjä ja dvd-nauhuri. Juha kertoi huoneesta näin: ”Täällä se Kaisa vietti vapaa-aikaansa kirjojensa ja elokuvien parissa, hän piti kovasti sci-fi- ja kauhuelokuvista; mutta myös toimintaleffat olivat hänen makuunsa.” Topias sanoi: ”Olen hassuna tämmöisiin elokuviin.” Sitten hän otti nurkassa olevasta telineestä elokuvan jonka nimi oli Redrum 2 – The Shining. Tästä Topias sanoi: ”Tässähän on 1990-luvun klassikko, Stanley Kubrickin ohjaama elokuva nimeltä Hohto, olen nähnyt sen ekan kerran 16-vuotiaana.” Sitten hän tutki dvd-levyjä lisää, otti toisen elokuvan ja katsoi sen kannta: ”Toinen viime vuosisadan klassikko, Tiedän Mitä Teit Viime Kesänä ja sen jatko-osa. Mutta miksi hän keräili klassista elokuvaa? Tiedän yhden suomalaisen kauhufilmin nimeltä Saarihompeli, siinä joku hullu tappoi kaikki saarella olijat yhtä lukuun ottamatta.”

Juha otti hyllystä yhden dvd:n ja sanoi: ”Sen täytyy olla tässä, 2035 valmistunut elokuva, kuvattu saaristomerellä.” Sitten Juha esitteli meille miten seurataan tulevia ukkoskuuroja ja säänvaihteluita näytön äärellä, hän jopa kirjoitti meille ohjeet. Sitten hän sanoi jotain outoa: ”Jos joku kyselee teiltä salaisesta tukikohdasta, niin ottakaa tästä sauhut.” Sen jälkeen hän näytti meille tavallisia tupakoita muistuttavia savukkeita, joita ne eivät olleet, koska Juha sanoi: ”Kun olette tämän polttanut, unohdatte kaiken, mitä olen teille kertonut tästä paikasta.” Siihen Ossi sanoi: ”Entäs minä sitten? Olen pelkkä kyborgi joka ei syö ihmisravintoa eikä voi polttaa.” Juha sanoi: ”Sinun on tehtävä kansani pikku sopimus, odotapas vähän.” Juha meni yhden tietokoneen ääreen kirjoittamaan ja hetken päästä tulosti paperiarkin, josta osan voinen julkaista tässä, siinä luki: ”Minä, kyborgi Ossi, lupaan ja vannon, etten missään tilanteessa paljasta leirintäalueen tukikohdan sijaintia ulkopuolisille ihmisille tai kenellekään yleensä.” Tuon kohdan Ossi itse luki ääneen ja sanoi: ”Hyvältä vaikuttaa, antakaa kynä.” Kynä annettiin ja Ossi kirjoitti nimensä paperille ja ojensi allekirjoitetun paperin Juhalle. Sitten Juha sanoi: ”Haluatteko nähdä millaisen nimikirjoituskokoelman tätinne Kaisa on kerännyt? Hän itse peri nimikirjoituskokoelman omilta vanhemmiltaan.”

Sitten Juha otti esille vihkon jossa oli paljon nimikirjoituksia. Siinä oli useita kuuluisuuksia ja musiikintekijöitä joiden nimikirjoitus oli kirjoitettu postinkortin kokoiselle pahville jossa yleensä oli kuuluisuuden kuva ja pari sanaa kyseisestä henkilöstä. Sitten Juha laittoi takaisin nimikirjoituskirjan hyllyyn ja sanoi: ”No niin, onko teillä kysyttävää tästä paikasta.” Johon minä sanoin: ”Kyllä. Miten pääsemme ulos täältä jos sisäänpääsy on ummessa?” Juha vastasi: ”Jotain tuollaista kysymystä odotinkin. Täällä...” Samalla kännykkäni soi ja minun täytyi vastata, soittaja oli Markus: ”Se on Markus tässä, Härkälä soitti minulle ja kertoi kuulleen että Oulussa oli tehty ryöstötappo läheiseen asekauppaan. Sieltä vietiin kaksi laserkivääriä ja kassasta saaliiksi muutamia seteleitä.” Minä kysyin: ”Vietiinkö muuta?” Markus vastasi: ”Ei, tai vietiin laserkiväärin ammuksia, konepistooli ja sen luoteja, mutta muut aseet saivat olla rauhassa. Ryöstäjiä oli tietävästi kaksi. Tuntomerkit heikot.”

Kun puhelu minulle oli loppunut, kerroin Oulussa tehdystä asekaupan ryöstöstä. Kun olin lopettanut kertomukseni, Juha jatkoi siitä, mihin jäi: ”Niin, eli täällä on oviaukko ja sitä suojaava voimakenttä.” Juha kertoi vielä että voimakenttään on virtakytkin: ”Kun voimakenttä on päällä, ei kukaan elollinen tai vähemmän elollinen siitä läpi elävänä mene. Voimakentän päällä olon huomaa punertavasta sävystä ja huminasta. Kentän voi myös kytkeä päälle kaukosäätimellä toiselta puolelta.” Sitten hän sanoi vielä lopuksi: ”Oviaukosta lähtee käytävä joka nousee oikealta ylös maan pinnalle. Toinen, vasemmanpuoleinen käytävä nousee ylös lähellä pääporttia.” Lauri sanoi: ”Entä jos käytäväkin on tukossa? Jääkö tänne ansaan vai kuinka?” Juha sanoi: ”Ei jää, sillä jos katsomme tämän vieressä olevan verhon taakse, paljastuu sieltä pleksilasinen, sylinterin muotoinen kammio. Kammio on teleportti.”

Sitten hän sanoi: ”Kun kammioon astuu ja valitsee sen sisällä paneelista siirron määränpään, täältä löytyy muun muassa: ranta, päärakennuksen yläkerta, itäinen ja läntinen reuna leirintä-alueesta ja lisäksi löytyy sauna ja varasto. Siirto kestää vain 3-5 sekuntia.” Tästä Roosa totesi: ”Muistan äitini kertoneen ennen kuolemaansa, että 2030-luvun siirtäjät olivat varsin kömpelöitä, ne pystyivät siirtämään vain elollisia materiaaleja kuten alastoman ihmisen.” Tuo lause nauratti toisia, mutta Roosa vakuutti että se oli niin ennen kuin siirtäjät kehittyivät. Kehuimme Juhaa hyvästä esittelystä, Sen jälkeen palasimme tulokäytävää pitkin maanpinnalle.

Maanpinnalle päästyämme jälleen Juha sanoi: ”Muistitkeko ostaa muuten kaikki listatut tarvikkeet? On äärimmäisen tärkeää että kaikki on ostettuina.” Emme osanneet Laurin kanssa vastata tuohon, joten Juha meni heti päärakennukseen päästyään tarkistamaan minun ja Laurin kanssani kylmävaraston. Muut jäivät kuistille istumaan. Kylmävarastossa Juha katseli hyllyjä arvioivasti ja sanoi sitten: ”Kaikki ruoka ja juomat näyttävät olevan, mutta entä kuivaruoka?” Lauri sanoi: ”Ne vietiin kuivamuonavarastoon tuohon viereiseen huoneeseen.” Juha meni katsomaan sen, ja totesi sitten: ”Kaikki kuivaruoka on, paitsi yksi unohtui, jauhot.” Silloin Lauri sanoi: ”Voi pahuus! Ilmankos minulla oli tunne että jokin jäi. Menen kyllä ostamaan jauhoja ruokakaupasta.” Silloin Juha alkoi kaivaa lompakostaan rypyistä viidenkymmenen euron seteliä ja antoi sen Laurille sanoen: ”Tuossa jauhoihin ostorahaa, tuo niitä kaupasta ainakin kymmenen isoa pussia vehnäjauhoja. Minulle voit tuoda samalla sytkärin, sekin unohtui ja tulitikuilla on hankala saada röökiä syttymään.”

Lauri lähti matkaan, minä ja Juha tulimme kuistille ja aloimme miettiä toisten kanssa leirin sääntöjä. Päätimme lopulta, että tupakointi on sallittu vain tällä kuistilla ja niin sanotussa tupakkakopissa lähellä uimarantaa. Lisäksi päätettiin että kuusikymmentä nopeimmin ilmoittanutta nuorta pääsee leirille viideksi päiväksi. Kun yleisistä asioista oli sovittu, mentiin siivoamaan saunaa joka oli yhä siivoamatta. Pesuainetta löytyi saunan siivoukseen ja siivous sujui hyvin yhteistyöllä. Siivouksen lopuksi Juha pisti ulkona tupakaksi, mutta ei saanut heti savuketta syttymään kovan tuulen vuoksi. Lopulta kuitenkin savuke syttyi ja Juha vetäisi siitä pitkät henkoset. Kesti vielä kaksikymmentä minuuttia ennen kuin leirintäalueen etuosasta alkoi kuulua auton ääniä. Menin Roosan kanssa katsomaan ja siellä oli Lauri joka sanoi: ”Tulisitkeko auttamaan? Vehnäsäkit ovat painavia.”

Menimme auttamaan Lauria kantamisessa. Kun jauhosäkit oli saatu varastoitua, Lauri sanoi meille kun kysyimme missä hän oli viipynyt: ”Kävinhän minä ostostenteko matkalla paikallisessa pubissa kaljalla ja vähän naisissakin.” Tuossa naisissa –sanassa oli hieman vitsailua, sillä Lauri selitti: ”Tarkoitin sitä, että juttelin pubissa olleiden naisten kanssa kaikenlaista.” Myöhemmin Lauri meni kanssamme rannan lähellä sijaitsevaan saunarakennukseen minkä edessä Juha oli lopettelemassa savukkeen polttoa. Lauri sanoi Juhalle: ”Oletteko saunan siivonneet kun minä olin tuota... ostoksilla?” Roosa kerkisi vastata rauhallisena: ”Kyllä, sillä aikaa kun sinä olit ostoksilla ja naisissa.” Juha sanoi sätkää tumpatessaan metallipönikkään: ”Vai naisissakin on oltu.” Lauri vastasi poskipäät punaisina, hieman nolona: ”Joo... kävin pikku pubissa ottamassa yhden kaljat, juttelin paikallisten naisten kanssakin, ei kai ole paha juttu?” Juha vastasi naureskellen: ”Suotta sinä Lauri nolestuit, ethän sinäkään ikinä saisi naista jos et olisi sellaisen seurassa.”

Loppupäivänä ei juuri paljoa tapahtunut, vaan menimme päärakennukseen nukkumaan kello kymmeneltä illalla. Koska huoneita oli yläkerrassa vähän, minun täytyi nukkua Roosan; sekä Juhan Laurin kanssa samassa huoneessa. Ossi ja Topias nukkuivat omissa huoneissaan, paitsi eihän Ossi varsinaisesti nukkunut, vaan asetti itsensä lepotilaan koska Ossi oli kyborgi.

6): *Vierailulla*

Heräsin aamulla kello kymmeneltä, illalla kello yhdentoista maissa oli jyrähdellyt ukkonen, mutta vettä ei paljoa tullut. Olin vielä sängyssä kun muistin että Katri oli kutsunut minut, Roosaa ja Topiaksen kylään kello yhdeksi. Roosaa en huoneessa nähnyt, hän oli ilmeisesti jo herännyt ja lähtenyt alakertaan. Nostin peiton pois päältäni ja istuin sängyn laidalle. Kun paljaat jalkani koskettivat kylmää puulattiaa, minä hätkähdin. Sitten otin tuolin päältä housuni ja laitoin ne jalkaani kalsarien päälle, sillä olin nukkunut vain kalsarit jalassa. Lähdin haukotellen kengät jalassa ja lyhythihainen haukankuvapaita päällä alakertaan. Kun kävelin ala-aulaan, Roosa, joka istui rappujen vieressä tuolilla, sanoi minulle: ”No huomenta unikeko, maistuisiko kuppi kahvia?” Sitten hän vielä nousi tuolilta ja lähti kulkemaan mukanani kohti kahviota ja sanoi: ”Muut ovat täällä kahvilla, tule mukaan.” Menin Roosaa kanssa kahvion puolelle, ilmassa leijui vastakeitetyn kahvin aromi, toiset istuivat kahden eri pöydän ääressä, joivat kahvia ja söivät voileipiä. Menin hakemaan astiakaapista kupin itselleni ja kaadoin kahvia kuppiin jota aloin juomaan pöydän ääressä. Juha sanoi minulle: ”Hyvää huomenta Reijo, ota tuosta tiskiltä jotain purtavaa.”

Otin tiskiltä voileipiä, Roosa kertoi että hän on ne itse väsänyyt. Sanoin Roosalle ja Topiak-selle, että meidät on kutsuttu kello yhdeksi Katrin kotitaloon. Aamupäivällä ei tapahtunut mitään erityistä, mitä tässä voisi mainita, aurinko paistoi ja oli kirkas sää. Kun kello alkoi olla kahtakymmentä vaille yksi, laitoimme takit päällemme naulakosta Roosaa ja Topiaksen kanssa ja lähdimme kävellen kohti Katrin taloa. Vain parin sadan metrin päässä talosta tunsin kuinka käteeni osui vesipisara, sitten toinen, kolmas ja pian vettä alkoi sataa taivaan täydeltä. Aloimme juosta, sillä alkoi ukkostaakin, pian pääsimme Katrin talon pihaan ja näimme Katrin seisovan ovella ja huutavan: ”Tulkaa nopeasti!” Kun pääsimme sisään hämärään rakennukseen, riisuimme ensiksi märät takkimme pois päältäamme. Sitten, kun takit oli saatu pois, Katri sanoi meille: ”Voin viedä takkinne pesuhuoneeseen kuivumaan.”

Tuskin Katri oli kerinnyt mennä, kun hänen äitinsä saapui paikalle ja sanoi: ”Hyvä kun pääsitte, tulemaan. Ellei tyttäreni kertonut, olen Anneli, Katrin äiti.” Mekin esittäydyimme, ensin esittäytyi Roosa: ”Päivää, olen Roosa Takanen.” Sitten Topias meinasi esittäytyä, mutta Anneli Mäkelä sanoi: ”Olet varmaan Topias Takanen?” Topias vastasi myöntävästi, sitten Anneli sanoi: ”Olen kuullut sinusta ja Reijosta jotain, koko Suomi varmaan luki teidän viimeisimmästä suuresta urotyöstä viime vuoden kesällä kun teitte rynnäkönnä tehtaaseen joka oli robottien hallussa.” Kun Anneli oli saanut puhutuksi, otin mukanani tuodusta muovikassista Juhla Mokka -kahvipaketin ja ojensin sen Annelille, hän vastasi kahvipaketin saatuaan: ”Voi kiitos paljon! Viimeksi sain lahjan viime äitienpäivänä. Tulkaahan perässä tänne olohuoneen puolelle, niin voimme juoda siellä kahvia ja syödä munkkia.” Menimme olohuoneeseen joka oli modernisti sisustettu, keskellä huonetta oli puinen pöytä jossa viisi kahvikuppia ja lautasella pullia. Kun olimme istuneet sohville, niin Katri saapui huoneeseen jossa olimme.

Katrin äiti sanoi: ”Katri, menhän hakemaan keittiöstä kahvia ja tarjoile vieraillemme.” Sitten hän sanoi meille: ”Ottakaa siitä munkkia jos mieli tekee, itse leivoin.” Topias otti heti sokerissa kie-ritellyn munkin ja sanoi: ”Itsekö olet leiponut? Eikö munkit ole vaikeita tehdä?” Katrin äiti vastasi: ”No eihän nyt toki, jos on kymmenen vuotta leiponut.” Sitten me muutkin otimme munkit ja aloimme syödä niitä. Sitten Katri saapui kahvipannu oikeassa kädessään ja kaatoi jokaisen kuppiin kahvia ja sanoi sitten: ”Maidolla vai sokerilla?” Topias sanoi: ”Lorauta vähän maitoa sekaan.” Minä ja Roosa joimme kahvin mustana. Sitten, kun oli kahvia juotu vähän pidempään, Anneli; eli Katrin äiti, kertoi: ”Kun nyt olemme tässä, voin kertoa syyn vihastumiseeni.”

Ja niin Anneli alkoi kertoa: ”Kun menin naimisiin mieheni kanssa, sujui neljä ensimmäistä vuotta hyvin, niinä vuosina saimme lapset joita lopulta oli kolme, Riikan jonka tunnekin jo, samoin Katri lienee teille tuttu ja lopuksi, muttei vähäisimpänä, Raija. Hänet surmattiin telttaretkellä puukolla.” Katselin hetken ympärilleni ja huomasin takanani metallista ja lasista tehdyn hyllyn jossa oli valokuvia. huomasin että joistain kuvista oli sutattu jonkun miehen kasvot tunnistamattomiksi. Kysyin Annelilta eräästä kuvasta jossa oli kolme nuorta ihmistä, Raija ja joku tuntematon: ”Onko tuo teidän perhekuvanne?” Anneli kertoi: ”On, silloin kun kaikki oli vielä hyvin.” Sitten kysyin: ”Onko tuo sutattu naama miehellenne kuuluva?” Silloin Anneli sanoi kiukkuisesti: ”Ikävä kyllä on.” Samalla Katri sanoi: ”Hänet Riikka ampui laserkiväärillä kun hän pahoinpiteli äitiäni, oikeudessa lieventäväksi asianhaaraksi katsottiin äidin suojeleminen.” Samalla kännykkäni alkoi soida, ja menin syreemmälle vastaamaan:

- Reijo Takanen puhelimessa.
  - No päivää Reijo, olen etsivä Jukka Virolainen, Tampereen Etsivätoimistolta.
  - Mitä sinulla on asiaa?
  - Olen huolestunut ylietsivä Timo Mäntylästä, hän ei eilen tullut töihin ja tänäänkin hän on poissa töistä...
  - Jos hän on sairastunut tai matkoilla, oletko yrittänyt soittaa hänelle?
  - Olen, eikä kännykkään vastata, yleensä hän kertoo jos on sairas tai matkoille menossa.
  - Milloin viimeksi tapasit hänet?
  - Toissapäivänä, hän oli illalla levoton ja vaikutti oudolta. Sanoi pitävänsä päivän lomaa mutta siltikin ihmettelen.
  - Lupaathan kertoa jos hänestä kuuluu jotain uutta.
  - Lupaam, olen kertonut kaikille etsiväosastoille että jos hän näkyy jossain, niin ilmoittaa.
- Tämän jälkeen jatkoimme siitä mihin jäimme.

Sanoin toisille: ”Anteeksi keskeytys, mihin jäimmekään?” Anneli sanoi: ”Puhuimme Riikasta.” Katri sanoi taas: ”Vaikka isäni kuolema oli minulle helpotus, en voinut silti hyväksyä Riikan tekemää surmaa.” Roosa kysyi: ”Miten te pärjätte täällä kahdestaan?” Anneli nousi tuoilta, joi kupistaan kahvit loppuun, näytti Roosalle huoneen nurkassa olevaa tietokonetta ja sanoi: ”Mutta meillähän on täällä tietokone jossa on T3-yhteys Internetiin. Voimme tilata Internetistä tarvitsemamme tavarat suoraan kotiovelle.” Juttelimme vielä pitkän aikaa, kunnes minä sanoin: ”Vai pidät Katri äidillesi seuraa. Haluatteko muuten osallistua jollain tavalla nuorisoleirimme toimintaan? Sinne tulee 15 -18 vuotiaita nuoria noin nelisenkymmentä kappaletta Suomesta.” Katri katsoi äitiään ja Anneli Katriä, Anneli sanoi: ”Mutta jos Katri lähtee sinne kuolemantontille, niin minä jään tänne ihan yksin. Ei se käy!” Roosa sanoi: ”Tulkaa sitten molemmat, voitte vaikka keksiä nuorisolle tekemistä ja olla valvojina, onko teillä kokemusta?” Raija sanoi: ”Minulla ainakin, olin kerran isosena rippileirillä viikon ajan.” Sitten Roosa kysyi: ”Hyvä, entä Anneli?” Anneli vastasi: ”Olen ollut partiolaisten johtaja, siinä oli 10–15 vuotiaita nuoria.” Roosa sanoi että sittenpäähän teillä molemmilla on kokemusta nuorista.

Selitimme heille tarkemmin koska nuorisoporukka tulee leirintäkeskukseen ja sanoimme, että jos he tulisivat ennalta tutustumaan leirintäkeskukseen, niin paikka olisi vähän tutumpi. He sanoivat tulevansa kyllä, mutta vasta huomennaamulla; ei tänään. Kerroimme heille vielä, että heille esitellään paikat ja laaditaan yhdessä säännöt jota tulee alueella noudattaa. Sitten Anneli sanoi meille: ”On hyvä että tunnemme nyt toisemme, on sitä paitsi turvallisempi olo kun te olette nyt täällä.” Topias sanoi: ”Miten niin turvallisempi? Eikö täällä käy kukaan ikinä?” Anneli selitti: ”Minä järkytyin kun sain tietää että oma lapseni Riikka on syyllistynyt pahempaankin kuin juopon isänsä surmaamiseen. Mutta pahinta oli kuulla radiosta aamulla että hän on paennut vankilasta myrkkyruiskeen avulla.” Roosa totesi: ”Siitä kai tulee nimitys Myrky-Riikka, vai mikä se nyt oli.” Katri sanoi: ”Muistan kun luin lehdestä oikeudenkäynnistä, hän ei yhtään katunut tekojaan ja suhtautui jopa naureskellen rikoksiinsa.”

Anneli taas sanoi: ”Eikös joku teidän joukostanne kuollut tehtaaseen tehdyssä rynnäkössä?” Minä kerroin: ”Pasi kuoli erään robotin kädestä, VE2-LOX–tyypin tappamana, robotti sivalsi Pasia ensin niskaan, sitten kaulavaltimoon.” Annelista ja Katrista tuo oli kauheaa kuultavaa. Samalla Roosa katsoi ikkunasta ulos ja sanoi: ”Hei kuulkaa, sade lakkasi jo, voimme vaikka mennä ulos.” Anneli sanoi: ”Outoja nämä sateet, miksi ilmatieteen laitos ei kertonut näistä mitään?” Katri sanoi: ”En tiedä, mutta haluatteko kuulla erään kohdan Kalevalasta?” Koska halusimme kuulla, Katri meni kirjahyllylle hakemaan sieltä paksun kirjan ja avasi sen yhdestä kohtaa, siitä hän luki: ”Tässä sanotaan, että rikkauksia jauhava Sampo jonka seppä Ilmarinen oli tehnyt, hajosi pirstaleiksi. Sen palasia kokosi Väinämöinen, niiden joukossa oli ilma, tuli, maa ja vesi; ne joutuivat eri puolille Pohjois-Suomea aina tähän päivään asti.” Sitten hän sanoi: ”Nämä neljä elementtiä ovat maagisia, ne ovat kivikiekkoja ja niiden hallitsija saa haltuunsa kiven voimat.”

Topias sanoi: ”Voiko vesisateet johtua sitten siitä, että joku omaa veden elementin?” Katri vastasi: ”Ne kivethän ovat vain tarua, eivät ne ole totta vaan keksittyjä.” Roosa sanoi: ”Toivottavasti ovat tarua, mutta lukeeko siinä mitä tapahtuu jos neljä kiekkoa kootaan yhteen?” Katri vilkuili kirjan sivuja ja sanoi: ”Tässä. Jos neljä kiveä laitetaan yksi jokaiseen seinämään huoneessa, niin silloin kivet aikaansaavat voiman, joka on sanoin kuvaamatonta.” Sitten lähdimme kävelemään ulos. Koska ulkona oli oikea helle, ei takkia tarvittu. Anneli vei meidät takapihalle ja näytti modernia kasvihuonettaan jossa kasvoi tomaattia, yrttejä ja kurkkua. Ihmettelin miten tomaatit ja kurkut menestyvät pohjoisessa, mutta Katri, joka oli mukanamme, kertoi että heillä on laite joka hyödyntää kasvihuoneeseen tulevan lämmön ja valon moninkertaiseksi.

Samalla etupihalta kuului askeleiden hiljainen ääni. Hiivin varovasti katsomaan ja näin etupihalla seisovan valkotakkisen miehen joka oli laiha ja hänellä oli vaaleat hiukset. Kysyin mieheltä ase kädessä: ”Kuka sinä olet ja miksi olet täällä?” Mies sanoi: ”Pistä pyssy pois, inhoan väkivaltaa. Tulin varoittamaan Annelia ja Katria, heidän taloonsa murtaudutaan.” Sitten mies sanoi: ”Haluan tavata heidät, ovatko he takapihalla?” Ihmettelin miehen olemusta, mutta toin miehen mukanani takapihalle jossa hän heti meni Annelin ja Katrin luokse sanomaan: ”Anneli ja Katri. Teidän talonne murtaudutaan tänä yönä.” Anneli sanoi ihmetellen: ”Murtaudutaan? Mistä tuon tiedät? Ja mikä on nimesi? Entä mistä tiesit nimemme?” Valkotakkinen mies sanoi: ”Luotettavasta lähteestä sain tietää. Anteeksi epäkohteliaisuuteni, olen Lasse ja minulta ei mikään jää salaisuudeksi.” Katri kysyi Lasselta: ”Mitä meiltä varastetaan? Osaatko sanoa?” Lasse vastasi: ”Eräs muinainen tulikivi jota pidätte koristeena keittiönne seinällä.” Mennään katsomaan kaikki onko se kivi vielä paikallaan, sanoi Anneli. Menimme sisälle kaikki Lassea lukuun ottamatta ja totesimme että kivi oli tallessa, kivi oli litteä, neliön muotoinen ja siinä oli kaiverrettuna liekkien kuvat. Kun tulimme takaisin ulos, ei Lassea näkynyt missään. Anneli sanoi: ”Mihin se miekkonen katosi näin nopeasti?” Katri vastasi: ”Ei harmainta aavistustakaan.” Pian mekin myös lähdimme kohti leirintäaluetta mukanamme Annelin antama rahka-mustikkapiirakka, annoin heille myös kännykkäni numeron jos on soittamista.

7): Leirintäkeskuksella, Osa 2

Matkalla leirintäkeskukselle ei satanut. Perille päästyämme menimme heti päärakennukseen ja Roosa sanoi siellä olevalle Ossille: ”Ossi! Hae toiset tänne niin päästään syömään rahkapiirakkaa.” Toiset tulivat paikalle ja menimme syömään piirakkaa kahvilan puolelle. Kahvilassa kerroimme mitä Annelin ja Katrin luona oli tapahtunut. Kerroimme myös että Anneli ja Katri tulevat leirintäkeskukseen auttamaan meitä heti huomenna. Juha sanoi: ”Vai sillä tavalla, onkos lehtimainos valmiina jo?” Vastasin että ei ole. Seuraavaksi, kun piirakka oli syöty, menin laatimaan lehtimainosta. Menin Kaisan vanhaan toimistoon kirjoittamaan sitä tietokoneella, aloin kirjoittaa: ”Posion Leirintäkeskus nuorille on nyt avattuna, pidä kiirettä, sillä vain 40 nopeinta pääsee mukaan.” Mietin hetken ja jatkoin: ”Mukana ohjelmassa retkeilyä, hauskanpitoa, uintia ja kaikkea mahdollista. Jos olet 15-18 vuotta vanha, niin ilmoittaudu pian tähän numeroon.”

Lopuksi tulostin tekstin ja liitin paperiin valokuvan leirintäkeskuksesta ja soitin Aamulehden toimitukseen ja sanoin puhelimesta että faksaan heille ilmoituksen. Kun lopetin puhelun sovitun mainosmaksun jälkeen, niin faksasin mainosilmoitukseni Aamulehden toimitukseen, sieltä tuli pian palautefaksi ääniviestinä joka sanoi: ”Kiitos, faksinne vastaanotettu, ehtii huomiseen Aamulehteen.” Samalla Juha tuli huoneeseen ovesta ja minä sanoin: ”Koputtaisit oveen ennen kuin tulet!” Juha sanoi: ”Anteeksi. Siitä mainosjutusta, että minä maksan sen kyllä.” Minä vastasin: ”Miten? Ruokiin ja juomiin kului paljon rahaa, sitten Laurilta kului bensaa paljon ajomatalla ja...” Juha sanoi tynnosti: ”Ei haittaa, minulla on vielä 79.080 euroa tililläni. Voitin näet arvalla 100.000 euroa.” Sitten Juha sanoi: ”Tehdäänkö juoma- ja makeistilaukset nyt?” Minä vastasin: ”Tehdään.” Sitten Juha istui tuolille joka oli vieressäni ja sanoi: ”Kirjoitahan koneelle muistiin seuraavat juomat: Hartwall Jaffaa, Hartwall Greippiä, Pommacia, Hartwall Omenaa ja Sprite-juomaa, jokaista riittänee kaksi 24 pullon koria, sitten Hartwall juomista sitä Omenaa kaksi puolen litran koria ja laitetaan myös Coca-Colaa, tavallista ja kevyttä.”

Listaa kirjoitettiin kauan, sitten tulostin sen ja annoin Juhalle joka oli listaan tyytyväinen, sitten Juha soitti ensin makeistukkuun ja tilasi leirintäalueella irtomakeiset, sitten hän soitti virvoitusjuomia välittävään liikkeeseen: ”Haloo? Täällä Juha Takanen, tekisin tilauksen seuraavista virvoitusjuomista.” Hän luetteli virvoitusjuomat ja sanoi: ”Niin, ne tuodaan sitten seuraavaan osoitteeseen...” Lopulta Juha lopetti puhelun ja sanoi: ”Makeiset ovat täällä parissa päivässä, juomat kestävät kolme päivää.” Näin siis oli tilaus, laskun suuruudesta en tässä halua puhua. Kun tilaukset oli hoidettu, ei päivän aikana enempiä tapahtunutkaan mistä voisi mainita. Niinpä siirryn suoraan huomiseen.

Oli lämmintä, heräsin aamulla kahdeksalta siihen, kun kännykkäni soi, vastasin kännykkään unisella äänellä: ”Haloo... Reijo Takanen puhelimesta.” Soittajana oli Anneli joka sanoi: ”Tule pian meille, meille murtauduttiin vajaa tunti sitten.” Enempää hän ei sanonut, joten lähdin Annelin ja Katrin kotiin. Sanoin Ossille, että lähtee minun mukaani. Pyysin saada lainaksi Laurin autoa ja hän suostui. Ajoimme talon eteen ja menimme soittamaan ovikelloa. Kun ovi avattiin, sanoi oven avannut Katri: ”Hyvä kun pääsit tulemaan, Reijo. Mutta kuka tuo vaitelias mies on?” Minä sanoin: ”Hän on etsivä Ossi, tuli minulle tutuksi Ernon Robotit Oy:n tehtaalta.” Ossi tervehti Katria.

Huomasin heti ulko-oven lasissa ympyrän muotoisen aukon joka oli ihan korttilukon kohdalla. Näki selvästi, että murto oli ammattilaisen tekemä. Kysyin Katrielta pystyykö lukon avaamaan sisäpuolelta ilman korttia ja hän sanoi että kyllä pystyy. Sisällä oli Anneli joka sanoi Ossista: ”Kuka tuo mies on?” Ossi ehti vastata hänelle: ”Olen kyborgi Ossi, tyyppiä KYB-2, etsivä nykyisin.” Anneli ei sanonut enää mitään, vaan meidät vietiin keittiöön. Tässä se esine oli, sanoi Anneli ja osoitti sinistä seinää.

Käskin Ossia etsiä sormenjalkia seinästä, mutta tuloksetta, Ossi sanoi: ”Ilmeisesti tekijällä oli hanskat, sillä sormenjalkia ei ole.” Sitten aloin kysellä Annelilta: ”Oliko tuo esine arvokaskin? Entä mistä sait sen?” Anneli vastasi: ”Ei sillä arvoa ole kuin korkeintaan 20 euroa. Esineen minä sain perintönä äidiltäni, hän oli saanut sen taas perintönä omalta isältään joka oli tuonut esineen jostain päin Venäjän puoleista Karjalaa. Tarkempaa alkuperää en tiedä.” Sitten minä kysyin: ”Oletko ilmoittaneet jo poliisille murrosta?” Katri vastasi: ”Emme ole, haluamme välttää uteliaita toimittajia.” Anneli taas oli selittämässä: ”Nukun alakerran makuuhuoneessa, Katri taas nukkuu omassa huoneessaan yläkerrassa. Heräsin aamulla kun Katri herätti minut ja huusi että meidät on ryöstetty.” Ossi kysyi: ”Vietiinkö mitään muuta? Kuten vaikka rahaa, arvoesineitä...” Katri vastasi: ”Ei, ainoastaan se muinaiskivi ei mitään muuta.” Katri oli hetken hiljaa ja sanoi: ”Niin, kun tulin herättämään äitiäni, tunsin hänen huoneessaan voimakkaan ja imelän hajun joka sai haukotuttamaan minuakin, lisäksi huoneen ilma oli oranssinsävyistä.”

Pyysin saada mennä Annelin makuuhuoneeseen. Hänen makuuhuoneessaan ei tuoksunut mil-
lekään enää, sitten Katri sanoi: "Kun tulin tänne, huoneen ovi oli kiinni vaikka tiedän että äitini
pitää aina huoneensa ovea auki." Katselin hetken aikaa huonetta, mitään en pystynyt enää hais-
tamaan. Lähdimme jonkin ajan kuluttua takaisin leirintäkeskukselle, Anneli ja Katri jäivät kotiinsa,
sillä lasi piti jotenkin korjata. Leirintäkeskuksella menin kannettavan tietokoneeni ääreen, sillä
sinne oli tallennettu tietokanta eri kaasuista. Avasin tietokannan ja laitoin hakusanaksi 'nukuttavat
kaasut'. Hakutulokseksi sain noin 20 tulosta, aloin tutkia niitä kunnes löysin kaasun josta luki:

PHI-KAASU (ALIAS: PHI1, SUPER_ORANGE-GAS)

Kaasu vaikuttaa voimakkaan unettavasti, se nukuttaa noin kymmenessä
sekunnissa ja on imelän tai hedelmällisen voimakkaan hajuista. Kaasu
on oranssin tai vaaleanoranssin sävyistä, haihtumisaika 20-30 minuuttia.

Tuosta päätin, että koska Katri haistoi vielä kaasun, oli kaasua päästetty huoneeseen noin
20-30 minuuttia ennen kuin Katri tuli herättämään äitiänsä. Mietin myös mitä siinä kivessä oli niin
erikoista. Päätin lepuuttaa hermojeni menemällä onkimaan rannalle, mutta koska onkea ei ollut,
jouduin lähtemään kaupungille ostamaan sellaisen. Sanoin ensin toisille että käyn kaupungilla.
Koska urheiluliike oli museon vieressä, jouduin kulkemaan museon ohitse. Huomasin, että mu-
seon edessä on poliisiautoja ja poliiseja. Mutta kun yritin päästä lähemmäksi, tuli poliisi joka
tylysti sanoi: "Ei tänne saa ulkopuoliset tulla!" Näytin hänelle etsivänmerkkiäni, mutta ei auttanut,
samalla paikalle tuli hieman komisario Kalle Härkälää muistuttava poliisi joka oli melko laiha
ja ruskeatukkainen ja viiksekäs. Tämä sanoi: "Päästä hänet tänne Jukka, hän on minun tuttuni."
Poliisi laski minut ja poliisi, joka komensi, esitteli itsensä: "Päivää, olen Matias Härkälä, yli-
komisario ja Kalle Härkälän nuorempi veli. Sinä olet varmaan Reijo Takanen, olen kuullut sinusta
paljon. Mutta tulehan tänne sisälle rikospaikalle."

Matias vei minut tapahtumapaikalle, sellaiseen saliin jossa oli esillä muinaisesineitä ja vastaavia
omissa vitriineissään. Hän näytti minulle rikottua vitriiniä josta Matias Härkälä sanoi: "Tässä oli
museon yksi harvinaisuus, pyhäinjäännös jota kutsutaan "Maan Elementiksi". Se on kivinen kiekko
johon on kaiverrettu tällainen symboli." Sitten hän näytti käsin tehtyä piirrosta jossa oli kaksi puuta,
iso ja pieni. Sitten hän sanoi: "Älä nyt ylläty, mutta vain tämä kivi kelpasi, kaikki muut jätettiin
paikalleen. Sitten asiasta toiseen; Oulun museosta varastettiin samankaltainen kivi, mutta nimel-
tään "Veden Elementti". Näitä kiviä on yhteensä neljä, niissä väitetään olevan taikaa, mutta itse
en usko moiseen..."

Kysyin Matiakselta: "Onko täällä turvakameroita joista tekijä näkyisi?" Matias sanoi: "Tietysti,
tulehan perässäni museonjohtajan huoneeseen." Museonjohtajan huone oli täynnä 2040-luvun
sisustustaidetta ja saman vuosikymmenen huonekaluja. Lihava, harmaatakkainen ja harmaahiuksi-
nen museonjohtaja tuli ensin Matiaksen luo ja sanoi: "Onko tutkimuksenne edistynyt yhtään?"
Matias vastasi: "Ainakaan DNA-jälkiä ei ollut." Sitten aloimme katsoa kuvanauhaa DVD:ltä josta
Matias selosti: "Tässä ajastin osoittaa, että joku tulee saliin kello 8:16, huomataksa kulkijan täysin
rento asenne ja rauhallisuus. Tässä hän iskee nyrkillä vitriinin rikki ja nostaa kiven pois sijoiltaan,
jolloin kalteriovi jysähtää kiinni ja hiljainen hälytys annetaan." Sitten Matias näyttää kuvaa ja sanoo:
"Katsokaa mitä nyt tapahtuu. Mies katsoo kameraan päin, osoittaa siihen sormella ja sitten hänen
sormestaan lentää tulipallo kameraan." Minä sanoin: "Vie kuva takaisin siihen missä miehen kas-
vot ovat kameraan päin ja zoomaa lähemmäksi kasvoja." Kuvaa zoomattiin ja pyysin saada tulos-
teen miehen kasvoista, tuloste annettiin.

”Nyt katsomme seuraavaksi kakkoskameran kuvaa jossa mies menee läheisen ikkunan luokse, näemme vain että mies heittää jonkin hehkuvan pallon ikkunan läpi, ikkuna särkyä ja niin myös tämä kamera.” Näin selosti Matias. Menimme vielä katsomaan ikkunaa joka oli rikki, kun tutkin ikkunaa tarkemmin, huomasin lasinpaloja tutkiessani, että sirpaleiden reunat olivat sulaneet jonkin verran. Saman havainnon teki myös Matias myöhemmin. Sanoin hänelle että voisin etsiä omasta tietokannastani miehen henkilöllisyyttä. Matias suostui tähän, tämän jälkeen lähdin tapahtumapaikalta mukanani kuva. Seuraava matkan kohde oli urheiluliike. Urheiluliikkeen edustalla tapasin erään tuttavani, nimittäin sama valkotakkinen, laiha ja vaaleatukkainen mies eli Lasse joka sanoi minulle: ”Reijo, minä varoitan sinua, paha on saanut jo kolme elementtiä; tulen, maan ja veden, vain yksi on jäljellä, ilman elementti joka on teillä, mutta ei hätää, minä tulen ja vartioin sitä.”

Sitten hän jatkoi: ”Hae vain onkesi kaupasta, odotan sinua tässä, niin kuljemme sitten samalla matkalla leirintäalueelle.” Meninkin urheiluliikkeeseen, siellä hetken tutkittuani hintoja tuli naismyyjä kysymään minulta: ”Voinko olla avuksi jotenkin?” Vastasin myyjättärelle: ”Ehkä, haluaisin semmoisen onkivavan, mieluiten kaksi, sekä onget koukkuineen. Sitten ostaisin kalastuspuukon.” Myyjätär sanoi: ”Teillä oli onnea, meillä on ale-päivä, kaikki tuotteet 20–35 % alennuksella.” Ostin tarvitsemäni tuotteet, eli kalanperkuupuukon, onkisarjan ja kaksi onkivapaa. Lähdin liikkeestä. Huomasin kadulla että Lasse oli todella odottanut minua, kuten lupasi. Vastustamiseni ei auttanut, hän tuli mukaani puoliväkisin. Kuljimme kävellen leirintäalueelle ja Lasse varoitti minua epämääräisistä kulkijoista jotka kyselevät kiveä. Perille päästyämme näin kaksi naistenpyörää portilla. Kun menimme portista sisään, ei ulkona ollut ketään joten menimme sisään päärakennukseen.

Sisällä päärakennuksessa tapasimme sisareni Roosan ja Topiaksen, kyborgi Ossin ja setäni Juhan sekä etsivä Laurin, Katrin ja Annelin. Laitoin ostokseni oven viereen ja enempää en kerinnytkään kun Anneli sanoi Lassesta vihaisena: ”Taasko tuo kaikkietävä tyyppi? Mistä hän tiesi taloomme murtautumisen? Ala kertoa, miesblondi!” Lasse sanoi: ”Näin unta että taloonne murtaudutaan, olenhan parantaja ja Jumalan sanan julistaja.” Katri ei oikein tajunnut vaan sanoi: ”Pastoriko?” Lasse sanoi: ”Olen pelkkä Jumalan palvelija, en muuta, siksi kaulassani on hopearistikin.” Pienten selitysten jälkeen päätimme, että osa esittelee tulokkaille paikat ja minä menen onkimaan Laurin kanssa. Koska kaupan siimat olivat tarpeettoman pitkiä, lyhensimme niitä noin puolitoista metriä. Sitten Lauri haki kahvilan puolelta lasipurkin kastemadoille joita löysimme läheltä kellaria multakasasta.

Sitten menimme onkimaan rantaan laiturille joka keinui kun kävelimme sillä. Heitimme mato-onget veteen laitettuumme niihin ensin syötit ja sitten aloimme onkia. Onkiessamme auringon paisteessa Lauri kysyi: ”Kuka tuo Lasse on, mitä tiedät hänestä?” Vastasin Laurille: ”En tiedä kovin paljoakaan, mutta mukava mies, vaikka tosin vähän outo.” Samalla jokin tarrasi napakasti koukuun, sain vedettyä kalan ylös laiturille ja aikamoinen kyrmyyniska se oli ahveneksi, samanlaisia saimme vielä kaksitoista lisää.

Samassa Lasse ja Juha tulivat rantaan, Juha sanoi minulle: ”Paikat on pääosin esitelty, onko muuten tärpännyt yhtään?” Minä vilkaisin heitä ja sanoin: ”Yhteensä kolmetoista isoa ahventa on tullut.” Lasse katseli meidän onkimistamme ja sanoi: ”Heittäkääpäs onkenne tuonne veteen kaatuneen puunrungon viereen, niin saatte tosi ison kalan!” Heitinkin onkeni Lassen neuvomaan paikkaan ja tuskin olin saanut siiman veteen kun kävi luja tempaus, tempaisin vastaiskuna takaisin ja huusin Juhalle että hakee äkkiä jostain haavin. Juha juoksi haavia hakemaan sillä välin kun minä sain pelätä että kala puree siiman poikki. Kohta Juha palasi haavin kera ja sain vietyä hauen laiturin päähän jossa Juha koukkaisi hauen haaviin. Kun haavi nostettiin haukineen ylös vedestä, Juha sanoi: ”Tällä hauella on ainakin kilon verran painoa.” Päivällisellä söimme kalakeittoa joka oli tehty paloitellusta hauesta ja ahvenista. Ja oli hyvää kalaa.

Koska lähipäivinä ei tapahtunut mitään mainitsemisen arvoista, harppaan jälleen muutaman päivän yli siihen päivään jossa tulevien leiriläisten nimet olivat jo tiedossa, heitä oli ja on yhteensä neljäkymmentä, kaksikymmentä poikaa ja saman verran tyttöjä, tässä heidän nimensä aakkostettuna, kuten ilmoittautumislistasta ilmenee, kolme on englanninkieltä puhuvia nuoria:

POJAT:

Aaltonen Petri
 Alanen Jorma
 Eräpalo Jukka
 Forsman Petri
 Hakala Jussi
 Mäkelä Matti
 Kiiski Henri
 Kivinen Aake
 Korpela Juhani
 Linqvist Åke
 Miettinen Matias
 Mäenpää Pertti
 Palmu Juhani
 Rantanen Ossi
 Smith Michael
 Smith Willard
 Suonpää Olli-Pekka
 Suonpää Petri
 Takkula Mika
 Wickström Toni

TYTÖT:

Aaltonen Maija-Liisa
 Elkelä Raili
 Eskola Katja
 Huovinen Kaisa
 Hytönen Ulla
 Kankaanpää Irja
 Keski Irmeli
 Ketola Henna
 Lehmus Anne
 Matikainen lines
 Miettinen Roosa
 Multanen Tyyne
 Nieminen Eeva
 Oksanen Raija
 Paltomo Liisa
 Pensasmaa Armi
 Rosengrén Tuula
 Smith Cordelia
 Tamminen Marjaana
 Ukkonen Pia

Näistä sisaruksia olivat Smithit, Suonpää, Miettiset ja Aaltoset. Henkilöt valittiin ilmoittautumisjärjestyksessä, eli kaksikymmentä ensimmäistä poikaa ja tyttöä. Päätimme että heidän kotiinsa lähetetään viesti jossa on tavaralista niistä tavaroista mitä pitää ottaa. Smitheille jouduin kirjoittamaan englanniksi koska en tiennyt heidän suomenkielen taidostaan mitään. Vaikka minulla oli muuten hyvä englannin taito, oli oikeinkirjoitus tarkistettava Ossin kanssa koska hän puhuu yli kahtakymmentä eri kieltä. Kun kirjeet olivat valmiit, lähetimme ne nuorten ilmoittamiin osoitteisiin. Kerroimme kirjeessä koska leiri alkaa, aloitusajaksi laitoimme kesäkuun seuraavan maanantaipäivän. Lisäksi laitoimme kirjeisiin perille tulo-ohjeet. Nyt alkoi leiriohjelman suunnittelu ja työjärjestyksen teko.

Päätimme oleskelutiloissa pidetyssä palaverissa seuraavasti: Katri on kahviossa myyjänä ja äitinsä Annelin apulaisena keittiössä. Minä ja Juha olisimme ylivalvoja ja Lauri, Roosa, Ossi ja Topias valvoja. Valvojat ovat leirillä henkilöitä, jotka opastavat, ohjaavat, neuvovat ja auttavat käytännön asioissa. Kun tarkemmin katselin henkilöllistää, huomasin että yhdellä on lievä epilepsia ja kaksi on maitoallergikkoja sekä yksi ei siedä viljaa lainkaan. Muut olivat normaaleja. Karkit olivat saapuneet tukusta eilispäivänä, niitä oli rasioissa monen sortisia, kirpeistä makeaan; kovista pehmeisiin. Myös limsat tulivat ajallaan ja aloimme suunnitella myyntihinnastoa. Karkeista sovimme että pienimmät ovat kaksi senttiä, keskikokoiset ja isot viisi senttiä kappale. Limsan hinnatkin piti määrittellä siten, että ne tuottaisivat voittoa, piti myös huomioida 20 sentin pullopantti. Kahvin hinta oli myös määriteltävä, päätimme yhdessä, että iso kuppi olisi 2 euroa ja pieni kuppi olisi 1,40 euroa.

Seuraavaksi aloimme suunnitella seitsemän päivän ruokalistaa jossa piti ottaa laktoosittomat ja viljattomat vaihtoehdot huomioon. Ruokalistaan piti huomioida aamiainen, päivällinen, lounas ja iltapala. Kun ruokalista oli saatu suunniteltua suuntaa-antavaksi, suunnittelimme seuraavaksi eri päivien ohjelmistot joita jaettaisiin jokaiselle leiriläiselle. Laitoimme ohjelmistoon uintia, lyhyitä retkiä lähimaastoon, ryhmätehtäviä ja vastaavaa. Kokous päättyi aikanaan ja taas on aika siirtyä seuraavan viikon maanantaille jolloin leiriläiset saapuisivat.

8): *Maanantai, ensimmäinen päivä*

Tästä kappaleesta eteenpäin on kertomus jaettu viikonpäiviin eli maanantain-sunnuntain väliin päiviin. Jokainen päivä saa oman otsikkonsa. Heräsin tänä aamuna jo kello puoli seitsemän, mikä lienee aika varhainen herääminen koska leiriläiset alkavat tulla tänne vasta puoliltapäivin. Kävelin narisevat portaat alakertaan ja kahvion ovesta sisään, laitoin kahvinkeittimen päälle, ja menin keittiöön hakemaan jääkaapista syötävää leivän päälle. Kun sitten olin saanut leivän mutusteltua, näin Juhan ja Ossin tulevan kahvioon. Kysyin heiltä tietävätkö he milloin leiriläiset alkavat tulla paikalle. Juha vastasi: "Ensimmäiset alkavat tulla tänne noin kello yhdeksän maissa, ja heidän nimensä tulisi kirjata vaikka tämän rakennuksen pääsisäänkäynnin ulkoverannalla." Kysyin Juhalta mitkä tiedot otetaan ylös koneelle ja Juha sanoi: "Henkilötunnus, nimi, sukunimi ja kotipaikkakunta. Eiköhän niillä pärjää, annamme heille avainkortit mökkeihin tulojärjestyksessä, on muistettava, että yksi mökki majoittaa 2-3 henkilöä. Tytöt ja pojat eri mökkeihin ja..." Minä kysyin: "Ja mitä muuta?" Ossi kerkisi sanoa: "Heille on syytä antaa järjestyssäännöt heti tullessa että ne teroittuisivat heidän mieliinsä, sääntöpapereita on tulostettuna ainakin 50 kappaletta."

Pyysin että Ossi toisi yhden sääntölapun näyttille. Ossi kävi sen hakemassa ja antoi sen minun ja Juhan nähtäväksi. Säännöt oli huolella laadittu paperille eikä niissä ollut moittimista. Säännöissä luki näin esimerkin ilmaistakseni, muun muassa seuraavasti: "Alkoholijuomien ja päihteiden kuljetus leirintäalueelle on kiellettyä, jos joltakin leiriläiseltä löytyy puhallutuksessa vähänkään alkoholia, seuraa siitä varoitus; jos senkin jälkeen löytyy alkoholia verestä, joutuu kyseinen henkilö omin neuvoin palaamaan kotiinsa." Tupakoinnista luki: "Tupakointi on sallittu vain tietyissä paikoissa ulkona, ethän tupakoi ulko-ovien lähellä etkä sisällä ettei tupakansavu haittaisi niitä, jotka eivät polta." Olihan paljon muutakin asiaa säännöissä, mutta niitä en katsonut tarpeelliseksi kirjoittaa tähän.

Meitä jännitti kieltämättä aika paljon, kun emme tienneet tulevista nuorista ihan kaikkea. Kaikki oli kuitenkin aiempien päivien aikana saatu kuntoon. Mökit oli siivottu sänkyjä, vessoja ja kaappeja myöten. Kahvilan pöydät oli pyyhitty ja kahvilatiski puhdistettu ja myytäväksi tarkoitetut tarvikkeet oli laitettuna esille. Ranta oli tarkistettu pullonsiruista ja nuotiopaikka joka oli kaivonrenkaasta tehty, oli puhdistettu lähellä saunarakennusta. Myös sauna oli siivottu ja pesty. Kello näytti kahdeksaa, sitten puoli yhdeksää, jolloin asetuin päärakennuksen ulkoterassin pöydän taakse istumaan. Pöydän ääreen olin ottanut kannettavan tietokoneeni ja sääntöarkit. Sisäpuolella, sisääntuloaulassa istui Roosa tiskin takana valmiina jakamaan tuleville nuorille avainkortteja. Kellon näyttäessä varttia vaille yhdeksää, näin portilla liikettä, tulijat olivat Katri ja tämän äiti Anneli. Anneli kantoi mukanaan pientä koria jossa oli päällä pieni punavalkoruutuinen kangas. Anneli ja Katri tulivat riva-kasti terassille ja kysyivät hengästyneinä olivatko he myöhässä. Sanoin että he saapuivat juuri ajoissa paikalle. Anneli sanoi myöhäiseen tuloon syyksi sen, kun hän oli varhain aamulla leiponut suklaakakun jonka oli sitten koristellut valuttamalla päälle sulaa suklaata.

Sitten, kun kello oli varttia vaille yhdeksän, tuli portin eteen vihreä Fiat. Autosta nousi esiin nuori poika ja joku vaaleatukkainen tyttö, myös poika oli vaaleatukkainen. He tulivat portista sisään rinkkoineen ja tulivat terassille. Lähempää katsoen poika oli hirveän laiha ja tyttö taas lihava. Tyttö sanoi arastellen: "Onkohan, tämä nyt se, se ilmoittautumispaikka tälle leirille?" Minä vastasin: "On, kertokaahan nimenne, ikänne ja henkilötunnus olisi hyvä olla." Poika vastasi: "Olen Matias Miittinen, ikää 16 vuotta, hän on isosiskoni Roosa..." Roosa sanoi: "Ja minä olen 18 vuotta vanha." Sitten he näyttivät KELA-korttejaan, jonka jälkeen jaoin heille sääntölaput ja sanoin että menkää vaikkapa kahvioon odottamaan kunnes kaikki ovat tulleet.

Uusia henkilöitä tuli melko tasaisin väliajoin, koska joukossa oli kolme Petri-nimistä, käytän heistä nimityksiä Petri A, Petri F ja Petri S. Lopulta paikalle tuli kolme sisarusta joista yksi sanoi suomea murtaen: "Mine olla Willard, he ovat sisareni Cordelia ja veli Michael." Sanoin heille: "Kertokaa ikänne, henkilötunnukset ja paikkakunta." Sama ruskeatukkainen henkilö, oikeastaan heillä kaikilla oli ruskea tukka ja ruskeat silmät mutta kuitenkin; hän sanoi: "Mine olla 15 vuotta vanha, kotoisin Lontoosta sisarusten kanssa, asunut kaksi vuotta Suomi, kielenne meille vaikea." Sanoin seuraavaksi:

Nimenne?

- Olen Willard Smith, 16 vuotta.

Toinen sanoi:

- Cordelia, myeskin Smith, 17 vuotta.

Kolmas sanoi kun kysyin nimeä ja ikää:

- Mikäs sinun nimesi ja ikäsi on?

- I don't understand what you say, could you speak in english to me?

(En ymmärrä mitä sanot, voitko puhua minulle englanniksi?)

- Sorry, I asked your name and how old are you?

(Anteeksi, kysyin nimeäsi ja kuinka vanha olet?)

- I am Michael Smith, age fifteen year. I know a finnish language only a few words.

(Olen Michael Smith, ikä 15 vuotta. Tiedän suomen kielestä vain muutamia sanoja.)

Kun kaikki kolme Smithiä olivat esittäytyneet, niin toiseksi nuorin, eli Willard Smith sanoi minulle: "Olemme teelle ensimmäinen kerta, sanoisitko miste saada avaimet?" Kerroin heille että sisältä, tiskin takaa. Koska Michael ja Willard majoituivat samaan mökkiin, antoi Roosa heille avaimet. Lopulta enää yksi oli tulematta, hän oli Linqvist Åke. Samalla, kun ihmettelin missä hän viipyy, kuului portilta linja-auton moottorin ääntä ja kohta portista tuli tummanvihreään hupparitakkiin ja sinisiin farkkuihin pukeutunut pitkä poika joka kantoi selässään rinkkaa. Kun hän huomasi minut, hän lähti tulemaan terassille päin ja terassille päästyään kysyi: "Anteeksi, olenko myöhässä?" Vastasin hänelle ettei ole, sitten kysyin häneltä perustiedot.

Kun kaikki olivat paikalle, menin kahvion puolelle Ossin kanssa jossa nuorisoporukka oli, siellä pyysin hiljaisuutta ja aloin puhua: "Koska teitä on täällä näin paljon, ja mökkejä on vain 40 kappaletta, niin suurin osa teistä majoittuu siten, että kaksi on samassa mökissä. Samalla kuului kun joku poika sanoi: "Onko tytöt ja pojat samassa mökissä?" Samalla kaikki nauroivat jolloin minä vastasin että eivät ole. Sitten sanoin että jokaisen rinkka tarkistetaan alkoholijuomien varalta. Ossi alkoi tarkistella nuorten rinkkoja, kunnes eräästä rinkasta löytyi epäilyttävä muovipullo. Kysyin kenen rinkka on, jolloin eräs silmälasipäinen, mustatukkainen poika tuli esiin ja sanoi: "Se on minun rinkkani ja pulloni, siinä pullossa on vain pelkkää visyyvettä." Kysyin pojan nimeä ja kuului vastauksena: "Olen Juhani Korpela, Jyväskylältä." Sitten sanoin Ossille: "Analysoi tuoksu." Ossi kiersi muovikorkin auki ja haisteli hetken pullon suusta. Kiersi korkin kiinni ja sanoi: "Visyyvettä se vain on." Käskin Ossin antaa se takaisin Juhani Korpelalle.

Sitten, kun leiriläiset oli saatu majoitettua mökkeihin, menin kysymään Annelilta onko ruoka jo valmista. Anneli vastasi että kohta on valmista. Haistelin keittiöstä tulevaa, ilmassa leijuvaa tuoksua ja sanoin: "Tämä tuoksu hyvältä, mitä se on?" Anneli huusi keittiön puolelta: "Naudanliha-keittoa." Aromista jo tunsin että Anneli tiesi miten ruokaa laitetaan, ainakin isommalle porukalle. Keittiössä Annelia oli avustamassa Katri. Kun vielä katselin kahvion ja ruokasalin puolella ympärilleni, tunsin kuinka joku tarrasi minua oikeaan olkapäähän.

Säikähdin aluksi, mutta katsoin taakseni ja näin mustatukkaisen, laihan tytön seisovan takanani. Sanoin hänelle: "Ei tuolla tavalla saa toisia säilyttellä." Silloin tyttö sanoi: "Anteeksi, nimeni on Irja Kankaanpää. Eräs valkotakkinen Lauri kertoi minulle tämän paikan. Täältä saa kuulemma ostaa vaikka karkkia." Sanoin että se on totta. Tyttö osti karkkeja yhden euron edestä ja lähti. Kohta kello osoitti kahtatoista, eli alkoi olla ruoka-aika. Kohta syötiinkin ruokaa kahviossa. Koska kahvio oli neljällekymmenelle liian pieni, jouduimme jakamaan henkilöt siten, että aakkosjärjestyksessä puolet; eli 20 syövät ensin Annelin, Roosan, Juhan ja Katrin kanssa. Sitten kakkosvuorossa söivät Minä, Topias, Lauri ja Lasse. Ossi vietti aikaansa ulkona. Syömisen jälkeen, kun suurin osa porukasta oli lähtenyt ja jäljellä oli meidän lisäksi vain Petri S. ja Tuula Rosengrén. Näistä Petri S. oli vaaleatukkainen ja tukka oli siilitukka. Hänellä oli leveät poskipäät. Tuula taas oli mustatukkainen, silmälasipäinen ja pitkätukkainen. Ihmettelin miksi Petri S: ei ollut syönyt ruokaansa, päätin kysyä syytä siihen, mutta silloin Ossi tuli kahvioon ja sanoi: "Ulkopuolella on joku outo mies, hän sanoo että häneltä on varastettu jotain."

Menin Ossin, Juhan, Katrin, Lassen ja Roosan kanssa katsomaan kuka ovella oikein oli. Tuskin olin ovea kerinnyt saada auki kun sisään syöksyi mustatukkainen, laiha ja viiksekäs mies jolla oli aurinkolasit ja pitkä, vaaleanoranssi anorakki päällään. Hän sanoi meille: "Tulin tänne, koska sain tietää että täällä on se esine joka minulta varastettiin." Ihmettelin mistä oli kyse, ja sanoin hänelle: "Kuka te olette ja mistä esineestä puhutte!?" Mies vastasi: "Älä huuda, se on semmoinen neliskulmainen, litteä kivi joka on eräänlainen muinaisjäänös. Katsokaa tätä kuvaa vaikka." Mies otti anorakin taskusta taitellun valokuvan ja antoi sen minulle katsottavaksi. Toisetkin katselivat kuvaa. Sanoin kuvasta: "Tuohan on sama kivi kuin se joka meillä on! Ihan samannäköinen!" Mies sanoi kiinnostuneesti: "Onko se kivi teillä? Saanko nähdä sen? Se näet varastettiin minulta vuosia sitten ja olen paljon käyttänyt aikaa sen löytämiseen, olen muuten Pertti Heinola." Silloin Ossi sanoi: "Minä näin sen kiven yläkerrassa käytävän päädyssä seinällä, voin hakea sen tänne näyttille." Lasse sanoi: "Ossi! Älä tee sitä, hän valehtelee, ei hän ole Pertti Heinolaa nähnytään saati omistanut kiveä."

Ossi meni kuitenkin kiveä hakemaan. Kohta Ossi tuli takaisin kivi mukanaan ja näytti sitä miehelle joka sanoi: "Anna se tänne, se on minun, maksan kyllä siitä palkkiota." Ossi antoi kiven kuitenkin Juhalle joka sanoi miehelle: "Miksi Ossi väittää että valehtelet? Sinä taidat jostain muusta syystä haluta tätä kiveä." Silloin Pertiksi esittäytynyt mies sanoi: "Totta, miksi valehdella enää kun voin ottaa sen!" Samalla hän tarttui käsin Juhaa vasemmasta kädestä ja toisella kädellä kaulasta jolloin Juha alkoi huutaa kivusta. Samalla Lasse juoksi hakemaan seinältä palosammuttimen, poisti siitä suojuksen ja sumutti palosammuttimesta sammutusainetta suoraan anorakkipukuisen miehen päälle joka päästi Juhasta irti ja karjaisi: "Perkeleen Lasse!" Sitten mies lensi kaikkien hämmästykseksi ovesta ulos ilmassa liitäen ja huusi ulkona oudolla äänellä: "Ihmiset, arvotonta paskaa! Minä kiroan tämän paikan ja sanon että tästä hetkestä lähtien tulee katoamaan jokainen ihminen tältä leiriltä tavalla tai toisella ja kadonneet tulevat surmaamaan Reijon." Sitten mies muuttui joksikin pallosalamaksi ja lensi metsään ja katosi näköpiiristä.

Heti tuon jälkeen sanoin Katrille että hakee kylmää vettä palovammoja lieventämään. Katri lähti ja Roosa sanoi Lasselle: "Mikä otus tuo oikein oli?" Lasse vastasi tyhjä sammutin kädessään: "Se oli tulen elementaali, osaa teeskennellä ihmistä ja muuttua pallosalamaksi." Kohta Katri tuli mukanaan kaksi pyyhettä jotka oli kasteltu kylmällä vedellä. Pyyhkeistä toinen kiedottiin Juhan vasempaan käteen ja toinen painettiin kaulan palovammaa vasten. Juha sai sanotuksi: "Jo helppott, mutta mikä se oli oikein? Itse paholainenko?" Lasse selitti pistäen samalla sammuttimen oven viereen: "Ei ihan, vaan tulen elementaali, joka; kuten jo kerroin, osaa matkia ihmisiä."

Juha sanoi: "On se hyvä että Lasse tiesi kuka hän on." Katri vastasi: "Juha, sinun pitää levätä ja pitää näitä kylmäkääreitä palovammoissa mahdollisimman kauan. Voisiko joku viedä Juhan lepäämään yläkertaan?" Roosa tarjoutui saattamaan Juhan huoneeseensa. Tuskin Juha oli mennyt Roosaa saattamana yläkertaan kun Ossi huomasi jonkun pojan liikkuvan terassilla. Ossi avasi oven ja sanoi pojalle: "Mitä sinä hiippaillet täällä?" Tuulipukuinen, farkkukuinen poika sanoi: "Mine olla Willard Smith, mite tarkoittaa hiippailla?" Ossi sanoi ensin meille: "Se on Willard, päästänkö sisään?" Sanoin Ossille että saa päästää. Ossi sanoi ulkona olevalle pojalle että saa tulla sisään. Willard tuli varovasti sisään ja sanoi: "Mite hiippailla tarkoittaa teiden kieli?" Katri sanoi Willardille: "Se on vähän sama asia kuin sanoisi kulkea hiljaa. Ymmärsitkö?" Willard ilahtui ja sanoi: "Aa, nyt mine ymmertee mite hiippailla tarkoittaa!" Sitten hän näki sammuttimen valkoisen jauheen tahrinan lattian ja sanoi: "Mite tapahtui? Neimme Michaelin kanssa lenteve tuli ikkunasta!"

Selitin hänelle mitä oli tapahtunut mutta jätin kertomatta kirouksesta. Kysyin sitten mitä hänen veljelleen kuuluu, hän vastasi: "Minun veli ei osaa suomen kieli, puhukaa Michaelille englantia kun puhutte henelle. Mutta kyllä henelle hyvee kuuluu." Ossi sanoi että se on hyvä juttu. Sitten Willard sanoi: "Onko kahvio auki? Mine ostaa sieltä jotain juotavaa." Sanoin Topiakselle että menee myymään kahvioon Willardille mitä hän itse haluaa. Sillä aikaa me muut aloimme siivota sammustusvaahtoa puulattialta pois. Samalla, kun tätä tehtiin, sanoin Ossille: "Täytyy muistaa ostaa kymmenen uutta palosammutinta, niitä kuuden kilon vaahtosammuttimia. Mutta ei halvimpia, halvat ovat niin huonoja." Samalla Roosa tuli portaita pitkin alakertaan ja sanoi: "Onko meillä lisää pyyhkeitä? Tarvitsen ainakin pari kylmäksi kastettua." Katri vastasi: "Keittiössä, missä äitini on, pitäisi olla useampi, ellei hän ehtinyt käyttää niitä." Roosa oli kiitollinen vastauksesta ja suuntasi kulkunsa keittiöön. Samalla kun Roosa lähti keittiön suuntaan, tuli kahviosta (keittiöön muuten mennään kahvion kautta) Topias ja Willard. Willard kiikutti mukanaan puolen litran Jaffa-pulloa ja poistui ulko-ovesta. Topias sanoi: "Pyysin puolen litran pullosta kaksi euroa ja sekamakeispussista otin yhden euron, oliko se oikein?" Sanoin että oikein oli.

Tämän jälkeen ei tapahtunut mitään mainittavaa. Niinpä siirryin iltakahdeksaan, jolloin pidimme rannalla iltanuotion, Lauri haki puut, kun taas Ossi nouti makkarapaketit ja -tikut. Sitten kun, nuotio oli saatu syttymään, kävimme sanomassa nuorisolle että nyt olisi nuotioillan aika. Kaikki tulivat nuotion ympärille sijoitetuille puille istumaan, osa seiso. Oli jo hämärää ja kaikki olivat iloisia, kaikki muut söivät makkaraa paitsi Petri Suonpää, hän sanoi vain, ettei hänellä ole nälkä. Hänen vanhempi veljensä Olli-Pekka sanoi että Petri on hieman erikoinen. Nuotion äärellä kysyin Michaelilta joka istui veljensä vieressä, seuraavasti:

- Michael? I would like to chat with you. (*Michael? Haluaisin jutella kanssasi.*)

- Yes? What do you want to know? (*Niin? Mitä haluat tietää?*)

- What do you like live in Finland? (*Mitä tykkäät asua Suomessa?*)

And how long you, your brother and sister are lived here?

(*Ja kuinka pitkään sinä, veljesi ja siskosi olette asuneet täällä?*)

- About two years and six months, we live in Vantaa, Martinlaakso.

(*Noin kaksi vuotta ja kuusi kuukautta, me asumme Vantaan Martinlaaksossa.*)

Tämän jälkeen aloin puhua huomisen ohjelmasta, sanoin että ohjelmassa on pientä retkeilyä halukkaille lähimaastoon, sanoin että mukaan rinkka, reppu tai mikä tahansa mitä voi kantaa selässä. Samalla Willard kysyi: "Anteeksi, mutta mite sana rinkka tarkoittaa?" Selitin Willardille: "Se on vähän kuin reppu, mutta paljon isompi ja siinä on yleensä mahan kohdalla myös kiinnitysremmi. Teidän kielessänne samaa asiaa vastaa sana backpack." Willard ilahtui kovasti ja sanoi: "Aah, no nyt mine tieden mite rinkka tarkoittaa!"

Kun olin lopettanut puheeni, Cordelia Smith tuli luokseni puhumaan, käskin Topiasta, Annelia ja Ossia pitämään seuraa nuorisolle. Laurin olin käsenyt kahvioon kaiken varalle. Cordelia sanoi minulle: "Reijo, minun veljeni Michael haluaisi oppia suomea enemmän. Voisitko opettaa hänelle joitakin keytennon sanoja?" Vastasin hänelle: "Kyllä, osaatko muuten sanoa tämän lauseen? Toista tämä lause: Minä teen yleensä yötyötä. No, toista!" Cordelia sanoi: "Mine, mina teen yleensä, yyotoote..." Vastasin: "Ei noin vaan näin." Ja toistin lauseen, sitten Cordelia sanoi: "Mina, teen yleensä yyötöötä..." Sanoin että nyt meni paremmin. Sillä välin Ossi kertoi nuorisolle viimevuotisesta seikkailuistamme ja siitä, miten pelastimme Matti Kankaisen. Mielestäni hän osasi kertoa tosi todentuntuisesti tarinaansa. Mutta tuolla tarinalla oli seurauksensa, monet nuoret menivät mökkeihinsä ja palasivat paperilapun ja kynän kanssa. Ilmiselvästi he aikoivat pyytää nimikirjoitusta minulta. Eikä ainoastaan minulta, vaan Topiakselta ja kyborgi Ossilta he pyysivät nimmariä.

Halukkaat saivatkin nimikirjoituksemme ja olivat siitä hyvin tyytyväisiä. Kerroin nuorille että huomenna käymme katsomassa retken aikana ulkoapäin vanhaa sahaa. Kehotin heitä ottamaan kamerat mukaan jos he haluavat kuvata jotain. Kaikilla oli mukavaa, paistoimme makkaraa ja söimme niitä sinapilla höystettynä, kerroimme vitsejäkin toisillemme. Mutta kaikki hauskuus päättyy aikanaan, sain nimittäin puhelun ja jouduin siirtymään sivummalle jotta kuulisin jotain nuorison melulta. Vastasin kännykkääni ja soittajana olikin Markus joka sanoi:

- Reijo, minulla on huonoja uutisia.

- Mitä ne ovat?

Minä vastasin.

- Viimeisen silminäkijän havainnon perusteella on lähellä Posiota jossa te olette, nähty nainen jonka tuntomerkit täsmäävät Riikka Mäkelään, siihen vankikarkuriin. Naisella oli tosin vaalea tukka, ja arpi oikeassa poskessa, mutta muuten tuntomerkit täsmäsivät.

- Onko tietoa millä hän liikkui?

- Hän oli ihan rauhallinen, silminäkijä kertoi ettei hän odottanut ketään vaan meni läheiseen kioskiin.

- Mihinkä kioskiin?

- Semmoinen pienehkö, tiilirakenteinen R-kioski Pöllöntiellä. Siitä, minne hän lähti, ei ole tietoa.

- Täytyypä huomisaamuna mennä Ossin kanssa vähän "haastattelemaan" sitä kioskinmyyjää. Oliko vielä muuta?

- Ei ollut Reijo, toivottavasti te pärjäillette.

- Ja taatusti pärjäämme, mutta hei sitten, ja kiitos kun soitit minulle.

Samalla näin kun Lassen paljaalle kädelle laskeutui ampiainen joka pisti Lassea. Luulin että hän alkaa nyt huutaa kivusta mutta ei, hän vain tynesti sipaisi ampiaisen pois kädestään jolloin sanoin: "Oletko sinä jotenkin immuuni ampiaisille?" Lasse vastasi: "Koska olen Jumalan palvelija ja Herralle uskollinen mies, Hän ei salli minun vahingoittuvan." Silloin kuulin yhden pojista älähtävän ja huutavan: "Minun käteni, siitä vuotaa verta ja paljon!" Juoksin pojan luokse Lassen kanssa ja olin aikeissa sanoa Ossille että hakee jotain kangaskäärettä, mutta Lasse ehti ensin. Hän vain painoi oikean kätensä kämmenen haavan päälle ja sanoi käskevästi: "Parannu!" Heti kun hän veti kätensä pois haavan päältä, oli haava kuroutunut jotenkin umpeen. Poika, jonka nimi muuten oli Henri Kiiski, sanoi: "Kiitos, tämä oli omaa syytäni." Toiset katsoivat Henriin ja Ossi sanoi: "Miten niin?" Henri aikoi sanoa: "Kun minä veistelin..." Mutta Lasse sanoi: "Sinä veistelit puukalikkaa, katsoit muualle kuin puukkoon jolloin onnettomuus sattui." Sitten hän nuhteli tätä: "Ole ensi kerralla varovaisempi, en ole aina paikalla kun jotain sattuu." vaaleatukkainen Henri Kiiski tunki syyllisyyttä, mutta minä lohdutin häntä sanomalla: "Älä murehdi, minulle kävi samalla tavalla 12-vuotiaana. Loppuilta sujuikin rauhallisesti, ainakin omasta mielestäni.

9): *Tiistai, toinen leiripäivä*

Eiisilta sujui ongelmitta. Aamulla kahdeksan maissa, kun menin alakertaan syömään aamiaista, oli ensimmäinen nuorisoyoukko jo syömässä aamiaista. Kun aion kulkea erään tytön ohi, jonka nimi muuten oli Maija-Liisa Aaltonen, niin hän pysäytti minut nykäisemällä hihasta kevyesti ja sanoi: "Reijo, minulla on tärkeää asiaa!" Sanoin Maija-Liisalle: "Kai se voi odottaa aamiaisen loppumiseen asti?" Mutta hän sanoi tiukasti: "Se on ehdottoman tärkeää. Katsos, veljeni Petri A. ei tullut nyt aamiaiselle vaikka hän on ekassa vuorossa kuten minä. Mutta kysy asiasta Mika Takkulalta, hän on; tai oli, Petri A:n käämpis." Päätin kuitenkin syödä jotain ensin, mutta heti maitolasillisen ja voi-leivän jälkeen menin tapaamaan Maija-Liisan neuvon mukaan Mikaa.

Kun menin mökille numero 12 ja koputin oveen, kesti jonkin aikaa ennen kuin ovi avattiin. Avajana oli itse vaalea- ja siilitukkainen Mika joka seiso i sisäpuolella vihreissä kalsareissaan ja valkoisessa t-paidassa. Hän sanoi: "Mitä sinä haluat? Ei vielä ole minun aamiaivuoroni." Sanoin: "Maija-Liisa..." mutta hän keskeytti ja sanoi: "Aaltonen lähetti sinut vai? En ole tietääkseni mitään pahaa tehnyt. Sanoin ettei kyse ollut siitä vaan Petri Aaltosesta. "Oletko nähnyt häntä?" Minä sanoin. Mika pyysi tulemaan sisäpuolelle ja sanoi: "Istu siihen punkan laidalle niin kerron jotain hänestä." Istuin sängyn laidalle joka oli petaamaton, sitten Mika istui omalle sängylleen ja sanoi: "Näetkö tuon? Se on hänen sänkynsä. Eiisiltana, kun me olimme petissä, minä luin Aku Ankkaa niin hän sanoi menevänsä kuselle ulos." Minä kysyin: "Mitä sitten tapahtui?" Mika kertoi: "Odotin ainakin parikymmentä, ehkä jopa kolmekymmentä minuuttia. Sitten nukahdin kun en jaksanut odottaa." Minä sanoin: "Etkö nähnyt häntä enää?" Mika sanoi että en.

Kiitin Mikaa tiedoista ja poistu i mökistä. Menin sanomaan päärakennuksessa olevalle Topiak-selle ja Ossille että minun pitää käydä kylillä asioilla. Seuraavaksi kävin oman kannettavani äärelä ja tulostin sieltä Riikka Mäkelän tietokannasta kuvan Riikasta. Sen jälkeen lähdin kulkemaan kohti porttia. Portin ja samalla myös leirintäalueen ulkopuolella tapasin Katrin ja Annelin jotka kysyivät mihin olen menossa. Vastasin heille että Pöllöntien R-kioskille. Matka kävellen sujui joutuisasti kun ei edes satanut. Olisi ollut kurjaa jos olisi satanut. Lopulta pääsin Pöllöntiellä olevalle R-kioskille. Menin heti ovesta sisään, liikkeessä ei ollut asiakkaita vain myyjä itse tiskin takana. Menin myyjän juttusille ja sanoin: "Päivää, olitteko täällä eilen töissä?" Myyjä sanoi: "Kyllä, mutta mitä asia koskee?" Silloin näytin hänelle etsivänmerkkiäni ja sanoin:

- Olen Reijo Takanen, etsivä. Nyt haen erästä naista, minulla on hänen kuvansa, katsokaapa onko tutun näköinen.

Myyjä tutki hetken kuvaa ja sanoi:

- Itse asiassa, tuon näköinen nainen kävi täällä eilen, mutta hänellä oli vaalea, puolikihara tukka ja arpi.
- Arpi saattoi olla tekaistukin, mitä hän osti täältä?

Myyjä vastasi:

- Minullakin on vaitiolovelvollisuus, en saisi sanoa sitä.
- Se nainen on vaarallinen vankikarkuri ja tuomittuna murhasta ja murhan-yrityksestä, lisäksi hän on syyllistynyt teollisuusvakoiluun ja tuhopolttoon.

Myyjä sanoi kauhistuneena:

- Olisitte heti sanonut! Se nainen oli ihan rauhallinen, maksoi tupakka-askin ja sytkärin tasarahalla. Sitten hän joi kahvit, maksoi sen ja pelasi hetken pelikoneella.

Tämän jälkeen myyjä kertoi vielä että nainen oli hiljainen ja poistui keskustan suuntaan. Sitten hän ei osannut sanoa enempää naisen liikkeistä. Kiitin myyjää saamistani tiedoista ja poistuinkin kioskilta. Ulkopuolella minun viereeni pysäköi Lauri autollaan, hänellä oli takaistuimien täynnä kuuden kilon vaahtosammuttimia joista Lauri sanoi: "Lasse käski ostaa tusinan näitä, hyppää etupenkille istumaan niin pääset nopeammin perille." Matkalla Lauri sanoi: "Sattui muuten outo tapaus, kaksi nuorta, nimittäin Ketolan Henna ja Miettinen Matias katosivat ihan noin vain. Kukaan ei ole kuullut heistä sitten sen jälkeen kun Anneli ja Katri tulivat töihin." Minä sanoin: "Oliko vielä muuta?" Lauri jatkoi: "Kyllä, Topias haluaa tavata sinut uimarannalla, hän sanoi vain että asia on hyvin tärkeää."

Päästyäni leirintäalueelle menin välittömästi uimarannalle jossa Topias istui puupöydän ääressä kädet ristissä. Sanoin hänelle: "Sinulla oli jotain asiaa vai?" Topias nousi ylös, jolloin huomasin hänen kaulassaan oudon kaulakorun joka oli pronssia. Korussa oli tiimalasiriipus. Topias sanoi minulle: "On opittava löytämään totuus, minä olen sen löytänyt." Sanoin: "Mikä totuus?" Topias jatkoi: "Minä viillän teiltä kaulan auki, niin löydätte totuuden!" Samalla hän lähestyi minua Mora-puukko kädessään jolloin juoksin karkuun koska minulla ei ollut aseita. Huusin myös apua jolloin Topias sanoi: "Älä pelkää, kaulahan tässä vain viilletään auki!" Juoksin saunalle, jonka vieressä oli noin metrin mittaisia ja niitä lyhyempiä puita. Otin nopeasti metrin mittaisen puun ja siitä molemmin käsin kiinni pitäen odotin että Topias tulee lähemmäksi, jolloin sanoin: "Olen pahoillani, Topias!"

Tämän jälkeen iskin häntä puulla puukkokäteeseen lähellä kämmentä jolloin Topias huudahti kivusta ja pudotti puukon. Topias yritti ottaa puukkoa, mutta silloin paikalle tuli Ossi joka työnsi Topiaksen kumoon ja otti puukon käteensä ja sanoi minulle: "Onneksi kuulin avunhuutosi, mitä täällä oikein tapahtuu?" Vastasin Ossille: "Kunpa tietäisin, ei Topias ennen ole noin käyttäytynyt." Samassa Topias nousi ylös ja sanoi toinen puukko kädessään: "Reijo! Tunne totuus!" Ja yritti hyökätä kimppuuni mutta Ossi tarttui Topiasta puukkokädestä ja sanoi: "Nyt riittää! Onneksi minulla on käsiraudat tuollaisia varten." Kohta Topias oli käsiraudoitettu ja tilanne turvattu. Varmistimme yhdessä ettei hänellä ollut enää teräaseita. Samassa rannalle tuli myös Juha joka kysyi: "Mitä tämä oikein on? Topiashan on käsiraudoissa kuin mikäkin rikollinen." Ossi vastasi: "Oli pakko raudoittaa hänet, hän oli ympäristölle vaarallinen." Ossi tutki Topiasta ja sanoi: "Outo koru, voisikohan siitä johdeta hänen outo käytöksensä?" Minä sanoin kaulakorua silmäillen: "Pian sen näkee, otahan Ossi pois tuo koru häneltä." Kohta Ossi oli ottanut korun pois jolloin Topias sanoi ihmetellen: "Mitä tämä on? Miksi minulla on käsiraudat?" Minä sanoin vihaisena Topiakselle: "On siinä minulla veli! Ensin yrität viiltää kaulan auki ja puhut totuudesta. Miksi!?" Topias selitti: "En tiedä... Olin vain leirintäalueen ulkopuolella kävelyllä kun oksassa roikkui outo, pronssinen riipus, otin sen käteeni ja laitoin kaulaani ihan huvin vuoksi. Sitten ei ole enää mitään muistikuvaa." Minä sanoin: "Ossi, avaa käsiraudat häneltä, hän on syytön tähän. Syyllinen on tuo koru."

Ossin avatessa käsiraudoja Topiakselta kiertelin kyselemässä muilta olivatko he huomanneet Topiaksessa mitään outoa käytöstä. Katri tiesi kertoa seuraavasti: "Näin kun Topias tuli päärakenukseen, hän ei puhunut mitään muuta kuin nämä kaksi lausetta: Reijon täytyy löytää totuus. Sitten, kun kysyin häneltä hänen mennessä keittiöön että: Mikä totuus? Niin hän mulkaisi minua vihaisena ja ärähti: "Älä ärsytä minua, nainen! Mene hakemaan yläkerrasta minulle lompakkoni takkini taskusta." Sitten Katri jatkoi: "Kun palasin, hän oli jo lähtenyt; vasta jälkeinpäin tajusin että lompakko oli tekosyy saada minun huomioni toisaalle. En tiennyt lainkaan hänen olevan riivattu." Anneli kertoi: "Olin keittiössä, kun Topias tuli sinne ja sanoi minulle että menisitkö käymään mökillä numero 28. Tajusin vasta mökillä, että Topias halusi saada olla yksin keittiössä."

Lauri osasi kertoa että Topias oli sanonut hänelle menevänsä rantaan ja käskei hänen sanoa minulle että hänellä olisi tärkeää asiaa. Tämän jälkeen pidin nuorille tiedotustilaisuuden. Kerroin kuuluvasti pronssinen koru kädessäni, että jos näette missä tahansa tällaisen korun, älkää pistäkö sitä kaulaanne vaan tuokaa se minulle, Topiakselle, Ossille, Juhalle tai kenelle tahansa valvojalle naiset mukaan lukien. Sitten kerroin että retki lähimaastoon alkaa tunnin päästä ja sanoin että ottakaa jotain juotavaa mukaan ja kännykkä kenellä sellainen on. Juuri kun aloin tutkia osallistumislistaa, niin yllättäen edessäni seisoi Petri Suonpää joka sanoi: "Guten tag Reijo! Ich..." Sitten hän vaikenä ja sanoi: "Tarkoitin, hyvää päivää Reijo, osaan saksaa jonkin verran; mutta minä haluaisin osallistua retkelle, montako sinne muuten tulee?" Minä sanoin: "Viitisentoista, lisäksi sinne tulevat minä, Anneli ja Juha oppaiksi. Paistamme nuotiopaikalla rannan ääressä makkaroitu ja seurustelemme." Samalla sanoin toisille, että he voivat lähteä pois huoneesta. Niille, jotka aikoivat osallistua retkelle, annoin tarkat ohjeet vaatetuksista ja juotavasta.

Petri Suonpää sanoi: "Muuten, Olli-Pekka on kadonnut, hän katosi vartti sitten." Nyt aloin jo saada tarpeekseni katoamisista ja määräsin Ossin, Topiaksen ja Roosin vartioon aseina sähköpamput ja laserpistoolit, joista jälkimmäinen vain hätävaraksi. Otin itsekin laserpistoolin mukaan retkelle lähtiessäni. Sitten se lähtö retkelle koitti, viisitoista nuorta poikaa ja tyttöä Smithit mukaan lukien odottivat lähtöä. Annelin ja Juhan kanssa selitimme että Anneli kulkee takana ja Juha ja minä kuljemme edellä. Matka alkoi hyvin, kuljimme noin kaksi kilometriä metsäpolkua joka välillä meni järven rannalla ja välillä metsässä, ohitimme myös kaksi vanhaa rakennusta. Toinen rakennuksista oli vanha uimahalli ja toinen vanha tukkisaha. Nuoriso oli heti kysymässä: "Pomo hei, mennäks' me katsomaan noita hökkeleitä?" Sanoin jyrkän vastalauseeni: "Ei, näettehän itsekin että ne voivat sortua, uskokaa pois, liian vaarallista teille."

Jatkoimme matkaa kunnes tulimme nuotiopaikalle. Nuotiopaikka oli tehty rantakoivikkoon yhdestä betonisesta kaivonrenkaasta. Vieressä oli muutaman kymmenen metrin päässä pieni liiteri jossa puut olivat. Juha sanoi menevänsä puita hakemaan. Me muut kokoontuimme nuotiopaikan ympärille. Kohta Juha tuli kädet ylhäällä ulos ja minä kysyin: "Mikä sinun on?" Samalla näin Juhan takana Olli-Pekan josta Petri sanoi: "Veljeni! Mitä sinä aiot!?" Olli-Pekka sanoi: "Haluan elementtikiven, sen jota meillä ei vielä ole." Vastasin laserpistooli kädessä: "Tarkoitatko Ilman Elementtikiveä? Se jäi leirintäalueelle." Mutta Olli-Pekka sanoi: "Valetta!" Minä sanoin: "Emmekö voi tehdä kompromissia? Vapautat Juhan ja sinä saat kaikki rahamme mitä löytyy. Laske siis hänet menemään tai joudun..." Olli-Pekka sanoi: "Heitä pikkupyssy pois, laserkivääri on paljon tehokkaampi kapistus." Heitin aseeni sivuun, silloin Anneli huusi Olli-Pekalle: "Hän valehteli, Elementtikivi on tämän puunkannon alla!" Olli-Pekka uskoi tähän ja käskei hakea sen kiven. Anneli oli tottelevinaan, mutta ottikin käteensä tavallisen kiven ja viskasi sen suoraan Olli-Pekan otsaan jolloin tämä kaatui maahan kyljelleen ja Juha juoksi turvaan.

Olli-Pekka oli kuitenkin pian pystyssä ja laserkivääri hänen kädessään. Hän tähtäsi minua kohti, mutta Petri Suonpää ryntäsi Ollia kohden ja kerkisi sanoa vain: "Ei käy!" Samassa kuului laukaus ja Petri S. lennähti selälleen laserkiväärin osumasta. Samalla Olli-Pekka karkasi metsään heittäen aseensa sivuun. Yritin juosta hänet kiinni mutta hän oli liian nopea minulle. Kun palasin takaisin, minä surkuttelin maassa makaavaa Petriä: "Voi itku, hän uhraisi henkensä puolestani..." Samalla kuulin Petri Suonpään äänen, joka sai minut ja muut hämmästyämään kovasti: "Voisiko joku auttaa minut pystyyn? Sain varmaan vikaa piireihini." Juha nosti Petri S:n ylös joka sanoi: "Te taisitte vähän hämmästyä kun tokenin näin äkkiä? Oikea ihminen ei niin tekisi." Joku sanoi silloin nuorten joukosta:

"Lievästi sanottuna. Kuka sinä oikein olet?" Petri sanoi kuuluvasti: "Oikea nimeni on Dural, mutta teille olen Petri, koska minut valmistettiin Petrin päivänä. Olen tyypiltäni KYB-3b, lapsikyborgi." Joku kysyi: "Entä tukkasi? Eihän teillä tukkaa ole ollut." Dural, siis Petri S. sanoi: "Se on pelkkä proteesi joka näyttää siilitukalta, Reijo hoi! Voisitko auttaa? Kisko lujaa tukastani." Menin ja otin kiinni kyborgi Petrin tukasta joka todella lähti irti yhtenä kappaleena. Sitten Petri availi takkiaaan ja tutki rintansa, ei jälkeäkään; sen sijaan hän sanoi: "Voi itku, uusi farkkutakki ja nyt jo riekaleina." Anneli katsoi laserkivääriä ja totesi: "Aseen lataus on tyhjä, siksi hän hylkäsi aseensa." Sanoin Juhalle: "Mene hakemaan polttopuita liiteristä." Kohta Juha tuli puiden kanssa ja tulenteko alkoi, Juha sanoi minulle: "Liiterin sisäpuolella on kymmenkunta puusta veistettyä makkaranpaistotikkua. Jos hakisit ne tänne sillä välin kun sytytän nuotioon tulen." Aika kului ihmeen nopeasti makkaraa syödessä, kerroimme vitsejä ja tarinoimme. Lopulta ajattelin soittaa kännykälläni Roosalle ja kysyä mitä leirille kuuluu. Kesti jonkin aikaa ennen kuin vastattiin:

- Roosa puhelimesta.
- Terve Roosa, kerrohan tilanneraportti.
- Hyvä on, täältä katosi kahdeksan nuorta, se tapahtui siten, että Topias, Ossi ja Katri veivät heidät lyhyelle kävelyretkelle. Sitten Ossi ja Topias palasivat ja sanoivat että he katosivat kuin ilmaan.
- Katosivat kuin ilmaan? Odotas, minä tulen sinne mahdollisimman pian.

Tämän jälkeen lopetin puhelun ja sanoin nuorille: "Ikävä homma sinänsä, mutta meidän täytyykin palata leiriin. Sammutetaan kuitenkin nuotio ensin ja ne, joilla on makkaransyönti kesken, syökööt makkaransa loppuun. Silloin Michael kysyi: "Excuse me Reijo, but why we go back in the camping site? What is happening?" (Anteeksi Reijo, mutta miksi me oikein palaamme leirintäalueelle? Mitä on tapahtunut?) Selitin hänelle englanniksi että on pakko palata takaisin koska leirillä on sattunut jotain. Michael ymmärsi ja kunhan tuli oli sammutettu hyvin, me lähdimme paluumatkalle. Leirintäalueella meitä vastaan tuli Katri joka sanoi: "Terve pomo, Roosa venaa sua kuistilla." Ennen kuin menin Roosaa tapaamaan, käskin nuoria viemään tavaransa mökkeihin. Menin sitten Roosaa tapaamaan, hän nousi puutuolilta ja sanoi: "Reijo! Hyvä kun tulit, neljä poikaa ja sama määrä tyttöjä on kadonnut."

Kysyin keitä oli kadonnut, ja Roosa kertoi: "Pojista katosi Petri F. Aake Kivinen, Juhani Palmu ja Mika Takkula." Kysyin sitten: "Entä tytöistä?" Roosa jatkoi: "Ulla Hytönen, Tyyne Multanen, Liisa Paltomo ja Tuula Rosengrén." Sanoin Roosalle: "Oletko huomannut Katrin käytöksessä mitään outoa?" Roosa sanoi: "Miten niin?" Vastasin Roosalle: "Ei hän yleensä pomottele eikä puhu suamuodossa." Roosa sanoi: "Älä ole vainoharhainen, hänhän on meillä töissä." Sitten Roosa lopetti puhetuokion ja lähti pois. Olin aikeissa mennä Topiaksen luo, mutta silloin tunsin palaneen käryä nenässäni ja näin että sauna oli tulella. Juoksin hakemaan palosammuttimen ja onnistuinkin tukahduttamaan sillä liekki jolloin palo vaurioitti ainoastaan pukutilaa. Katselin ympärilläni, mutta en ehtinyt kauan katsella kun Topias, Juha, Anneli, Lasse ja Ossi tulivat juosten paikalle. Juha kysyi tarvitaanko palokuntaa, mutta minä sanoin että ei tarvita.

Katselimme nokisessa pukutilassa Topiaksen kanssa ympärillemme ja kohta nostin pullolasin sirpaleita muutamia ylös käsissäni jolloin Topias sanoi: "Ovatko nuo niitä joiksi minä luulen?" Minä vastasin: "Kyllä! Polttopullo joka on tehty litran lasipullosta, vanhanaikainen keksintö." Sitten pyysin Topiasta tarkistamaan polttoainevarastot pikaisesti ja sanomaan jos jokin on vähentynyt. Tämän jälkeen aloin kysellä toisilta: "Onko kukaan nähnyt Lauria?" Muut lähtivät hakemaan häntä, mutta Ossi löysi erään viestin, joka oli tehty ruutupaperille lyijykynällä; siinä luki: "Lauri on nyt minulla."

Ossi sanoi löytäneensä viestin pääsisäänkäynnin läheltä. Viestissä ei ollut allekirjoituksia, vain tuo yksi ainut lause josta kyllä käsitti hyvin mitä on tai oli tapahtunut. Halusin Ossin näyttävän minulle viestin löytöpaikan. Ossi suostui ja hän ohjasi minut pääsisäänkäynnille, leirintäalueen ulkopuolelle jossa hän näytti löytöpaikkaa. Hiekkamaassa näkyi myös kengänjäljet jotka Ossi analysoi, hän sanoi että kengänjälkien koko vastaa Laurin käyttämien kenkien kokoa. Tutkimme ympäristöä ja löysimme lisää kengänjälkiä tien vierestä, Laurin ja jonkun muun jättämiä jälkiä. Nuo toiset jäljet olivat numeroa pienemmät kuin Laurin kengän koko oli. Huomatessani, että portilla oli kameravalvonta, sain ajatuksen mennä katsomaan tallennettua videokuvaa. Mutta jonkun täytyi vahtia Katria, silloin sain oikean kuningasajatuksen, Petri S. eli Dural, olisi sopiva siihen työhön. Kutsuin hänet luokseni ja sanoin: ”Oletko nyt ymmärtänyt? Kirjaat ylös jokaisen epäilyttävän liikkeen minkä näet Katrin tekevän.” Petri S. nyökkäsi että oli ymmärtänyt.

Seuraavaksi lähdin Ossin ja Juhan kanssa maanalaiseen tukikohtaan varmistaen ettei kukaan nähnyt meitä. Tukikohtaan päästyämme kysyin Juhalta mikä pääte näyttää pääportin kameranäkymän. Kun oikea pääte oli tiedossa, niin aloimme tutkia kuplamuistiin tallentunutta videodataa. Lopulta jotain löytyi ja koska siinä ei ole mitään salattavaa, kerron sen tässä myös lukijoille. Kuvasta näki, että Lauri tulee leirin ulkopuolelle portin kautta, siinä hän näkee jonkin miehen joka on parrakas ja silmälasipäinen. Sitten hän keskustelelee miehen kanssa ja kohta mies ottaa sumutepullon josta hän suihkauttaa jotain vihertävää ainetta Laurin kasvoille. Tämän jälkeen Lauri lähtee seuraamaan miestä metsään jonka jälkeen hän katoaa näkyvistä.

Sanoin Juhalle: ”Tuolla tavalla hän siis katosi, meidän on järjestettävä uusi tiedotustilaisuus nuorisolle ja varoitettava heitä epämääräisistä kulkijoista.” Ossi oli samaa mieltä minun kanssani. Poistuimme maanalaisesta tukikohdasta ja palasimme takaisin maanpinnalle maakellarin kautta sulkienviaukon tukikohtaan perässämme. Menin Ossin kanssa päärakennuksen oleskelutiloihin jossa sähköpampumme olivat säilössä, otin omani ja katsoin että siinä on virtaa. Sitten pyysin Ossin hakemaan Duralin että hän ilmoittaisi minulle havaintonsa Katrasta. Kannattaa muuten huomata, että Petri S. ja Dural ovat sama henkilö. Dural tuli luokseni ja tuolille istuttuaan alkoi kertoa: ”Hetimitä, kun olit lähtenyt Ossin ja Juhan kanssa muualle, näin Katrin menevän mökkiin numero 18 ja olevan siellä noin kymmenisen minuuttia, sitten hän tuli ulos kahden tytön kanssa ja käski heitä menemään tehtaalle odottamaan tarkempia ohjeita.” Kysyin silloin Ossilta: ”Ossi, ketkä kaksi ovat mökissä numero 18?” Ossi vastasi: ”Iines Matikainen ja Roosa Miettinen.” Kiitin Ossia ja pyysi Duralia jatkamaan ja hän kertoi: ”Sitten näin hänen sen jälkeen palaavan päärakennukseen.” Siinä oli Duralin kertomus.

Nyt otin sähköpampun käteeni ja huusin rappujen alapäästä yläkertaan, että Katri tulisi alas. Hetimitä, kun Katri tuli alas, annoin hänelle iskun sähköpampusta jolloin hän lyyhistyi maahan tajuttomana. Tämän jälkeen laitoin hänelle käsiraudat ja aioin viedä hänet Ossin avustuksella oleskelutilaan. Juuri kun olimme viemässä häntä sinne, niin Katrin äiti Anneli tuli paikalle ja sanoi kauhistuneena: ”Ette kai vain ole...” Minä vastasin hänelle: ”Tainnutin hänet sähköpampulla koska hänen käyttöksensä epäilyttää meitä. Mutta ole huoletti, ei hän ole vahingoittunut.” Anneli lähti ovesta ulos ja me raahasimme Katrin oleskelutilaan ja istutimme hänet sohvalle.

Hetimitä, kun Katri heräsi, hän sanoi: ”Mitä tämä meinaa? Miksi olen käsiraudoissa?” Sanoin Katrille: ”Meidän tässä kuuluisi kysellä. Mitä teit mökissä numero 18?” Katri vastasi tyyliä: ”Vaikka kiduttaisitte minua, en kerro sitä teille.” Sitten sanoin Duralille että lukee muistiinpanonsa Katrasta, hän aloitti: ”Hetimitä, kun Reijo oli lähtenyt Juhan ja Ossin kanssa pois näkyvistä, näin Katrin menevän mökkiin numero 18 ja olevan siellä noin kymmenisen minuuttia, jonka jälkeen hän tuli sieltä ulos Iines Matikaisen ja Roosa Miettisen kanssa ja sanoi heille että heidän pitää mennä tehtaalle saamaan tarkempia ohjeita.” Katri vain tuijotti eteensä ja sanoi: ”En tiedä mitään tuosta!” Silloin Ossi tutki Katrin taskut ja yhdestä taskusta löytyi kaksi taskukokoista, muovista sumutinpulloa.

Näistä sumutinpulloista Ossi sanoi: "Entäs nämä sitten? Mitä nämä ovat?" Katri vastasi: "Ne on pelkkiä kukkien sumutinpulloja." Ossi kuitenkin sanoi: "En usko, tässä toisessa, punaisessa lukee huumaus ja toisessa, vihreässä lukee palautus." Sitten Ossi vielä sumutti vihreästä pullosta ainetta Katrin kasvoille kahdesti ja sanoi ankarasti: "Palauttaako tämä sinun mieleesi mitään!?" Samassa Katri nosti päätään ja kysyi: "Mitä on tapahtunut? Miksi olen käsiraudoissa?" Minä sanoin Katrille: "Koska olet kääntänyt mökin numero 18 asukkaat pahoiksi, minkä tähden!?" Katri sanoi: "En todellakaan tiedä, muistan vain sen kun olin viemässä roskia jätepönttöön, niin joku outo mies tuli ja sanoi minulle että voisitko tulla tänne metsään, minulta putosi rahapussi enkä löydä sitä. Tietysti minä menin metsään, mutta metsässä mies sumutti jotain ainetta kasvoilleni, sen jälkeen en muista yhtään mitään." Minä pyysin Katria kuvailemaan miestä, jolloin hän kertoi: "Mies oli jonkinlaisessa pitkässä takissa ja hänellä oli muhkeat, mustat viikset ja parransänki."

Päätimme ottaa Katrilta käsiraudat pois, koska Katri oli järjissään jo. Tuskin olimme saaneet käsiraudat pois kun Anneli tuli huoneeseen ja huusi meille: "Tulkaa ja äkkiä, rannalla palaa joku tai jokin!" Lähdimme Katri mukana yhdessä Ossin ja Juhan kanssa rannalle, jossa palon syy selvisi; joku oli sytyttänyt jonkun vaatteet palamaan laiturilla. Samalla kun sammutimme vaatteita, korviini kantautui Annelin kirkaisu ja hän huusi järkyttyneenä: "Eiih! Korpela!" Käännymme katsomaan ja näimme rantavedessä, noin metrin päässä rannasta kuolleen pojan pelkissä uimahousuissa, jonka tunnistin Juhani Korpelaksi, vaikka hänessä oli pahoja palovammoja kaulassa. Anneli huusi järkyttyneenä: "Kutsukaa poliisi, rikostutkijat..."

Paikalle tuli uteliaita nuoria. Heidät me käännytimme takaisin mökkeihinsä, ja sanoimme heille että täällä ei ole mitään nähtävää. Soitin kännykälläni poliisin hätänumeroon ja kerroin mitä oli tapahtunut. Kesti noin kymmenen minuuttia ennen kuin poliisit ja kuolinsyöntutkija olivat tulleet paikalle. Heidän mukanaan oli myös minulle tutuksi tullut Matias Härkälä, Kalle Härkälän veli. Kuolinsyöntutkija sanoi kuolleesta Juhani Korpelasta: "Tuo poika on ollut kuolleen vajaan tunnin ajan." Matias Härkälä kysyi kuolinsyöntutkijalta: "Oliko mitään erityistä vainajassa?" Jolloin hän vastasi: "Outoa kyllä, hänessä oli kolmannen asteen palovammoja, mutta vain kaulan ympärillä noin kolmen tai neljän sentin korkuisella alueella." Sitten hän jatkoi: "Kuolinsyöksi arvelen kuristamisen. Mutta outoa tässä on se, miten hänet on tapettu ja miksi palovammat ovat noin selvärajaisia."

Matias kyseli minulta tiedäkö minä kuka hänet näki viimeksi, jolloin vastasin että hänen kämpäkaverinsa oli Ossi Rantanen, 16 vuotta ja majoitettu mökkiin numero 21 josta on näköyhteys järvelle. Matias halusi kuulustella häntä, joten menimme Matiaksen ja Ossin kanssa mökkiin jossa Ossi Rantanen oli. Ossi ihmetteli mitä oli tapahtunut kun Matias sanoi: "Matias Härkälä, rikospoliisista päivää; haluaisin kysellä sinulta vähän asioita." Ossi sanoi heti: "En ole tehnyt mitään rikollista!" Matias sanoi: "Rauhoitu ja istu sängyn laidalle, sinähän olit Juhani Korpelan kämppi?" Ossi R. vastasi myöntävästi ja kun Matias kysyi Juhanista havaintoja, Ossi R. vastasi: "Hän kertoi menevänsä uimaan järven rantaan. Tuskin hän oli riisunut itsensä alasti ja laittanut uikkarit jalkaan, kun toinen poika tuli siihen. En osannut aavistaa mitään vaan rojahdin takaisin punkkaan lukemaan Aku Ankkaa."

Katsoin rantaan päin ikkunasta ja kysyin Rantasen Ossilta: "Näitkö toisen pojan tuntomerkkejä?" Tähän hän vastasi: "Aika huonosti, blondi tukka ja oranssi t-paita sekä siniset farkut, muuta en hänestä nähnyt." Matias sanoi: "Et nähnyt muuta vai?" Johon Rantasen Ossi sanoi: "Johan minä sanoin että en nähnyt!" Kuulustelu loppui ja lähdimme mökistä pois. Ruumisauto kuljetti Juhanin ruumiin pois kahden poliisiauton ajaessa perässä. Loppupäivä oli ainaista epävarmuutta, koskaan ei voinut tietää kuka lähtee seuraavaksi. Yölläkin, kun nukuin sängyssä, näin painajaisia kuolemassa rannalla. Seuraavalta sivulta alkaa keskiviikkopäivä.

10): Keskiyö, kolmas päivä täynnä toimintaa

Aamulla, kun heräsin, halusin heti koota nimenhuutoon jäljellä olevat kaksikymmentäneljä nuorta. Menin hakemaan Ossin ja sanoin hänelle että nyt kootaan nuoret pihalle nimenhuutoa varten. Kiersimme Ossin kanssa mökin ovelta toiselle ja käskimme nuoria tulemaan etupihalle nimenhuutoon. Yksi nuori sanoi minulle sängystä: "Onko tämä olevinaan joku kasarmi?" Silloin minä vastasin hänelle tiukasti: "Tämä on käsky, tottele ja pue vaatteet päällesi!" Lopulta kaikki olivat koossa etupihalla pääarakennuksen terassin edessä seisomassa, ilmassa oli usvaa. Minä otin nimilistan käteen ja aloin aakkosjärjestyksessä huutaa nimiä listalta. Lopuksi selvisi, että kaikki 24 jäljellä olevaa nuorta olivat yhä tallessa.

Kun nuorisoporukka hajaantui, tuli paikalle Lasse joka sanoi: "Minulla on outo tunne, joku yrittää tappaa sinut, Reijo." Olin kuitenkin tottunut uhkauskirjeisiin joita tässä ammatissani saan, joten en ottanut varoitusta kovin vakavasti. Menin lukemaan sähköpostin tietokoneeltani. Postia oli tullut noin 25 kappaletta, melkein kaikki roskaposteja. Yksi oli Markukselta, siinä luki näin:

Lähettäjä: Markus Ahonen (markus.ahonen@et-takanen.fi)

Päivä:

Vastaanottaja: Reijo Takanen (reijo.takanen@et-takanen.fi)

Aihe: TÄRKEÄÄ! LUE HETI!

Reijo, joku on murtautunut koneellesi ja lukenut sieltä kaikki intiimit ja henkilökohtaiset sähköpostisi. Myös omalle koneelleni on tullut koputuspyyntöjä. Mitä minuun ja puolisooni tulee, meillä menevät asiat tosi hyvin. Pärjäilehän siellä Posiossa!

PS. Koneellasi oli Iloveyou.B -takaoviohjelma, jonka tuhosin.

Lähettäjä: Oskari Rimpiläinen (oskari.rimpilainen@et-rimpilainen.fi)

Päivä:

Vastaanottaja: Reijo Takanen (reijo.takanen@et-takanen.fi)

Aihe: Tässä sinulle sitä jotain...

Liite: HardCoreCopulating.jpg

Olitpas tyhmä kun luit viestin, katsele nyt vaan tätä kuvaa! :-P
Se on lähetetty kaikille etsiville!

Liitteenä oli kuva jossa olin muka sängyssä alasti vieraan naisen päällä. Soitin välittömästi Oskari Rimpiläiselle, joka oli Jyväskylän etsivätoimisto Rimpiläinen Oy:n johtaja. Sanoin vihaisena puhelimeen: "Miksi sinä haluat nöyryyttää minua levittämällä minusta väärää pornokuvia!?" Oskari Rimpiläinen oli ihmeissään: "Mitä sinä mesoat? En minä ole mitään pornokuvia lähetellyt." Vastasin kiukkuisesti: "Haamuko sitten? Siinä on sinun sähköpostiosoitteesi ja nimesi." Oskari vastasi: "Usko nyt, en minä edes ajattelisi tekeväni mitään tuollaista, sinähän tunnet minut Etsiväjärjestön kokouksista rehellisenä ja asiallisena miehenä." Sanoin Oskarille: "Totta puhut, joku on näemmä väärentänyt lähettäjän nimen sinun nimeksesi. Pyydän anteeksi kielenkäyttöni."

Kun lopetin puhelun, sammutin tietokoneen ja sanoin eteisessä Lasselle meneväni Ossin kanssa kylille ostamaan tavaroita. Lasse varoitti minua taas: "Minulla on aavistus siitä, että joku yrittää tappaa sinut autolla." En oikein ottanut todesta tuota, joten lähdin Ossin kanssa kylille, eli Posion kaupunkiin. Portilla minua vastaan tuli Katri ja Anneli, tervehdin heitä ja sanoin, että menen Ossin kanssa kaupungille. Kaupungilla menimme Super Spariin jossa Ossi yllättäen tempaisi minua hi-hastani ja sanoi: "Katsohan, mitä Seiska-lehdessä lukee." Katsoin lehden etusivun alapuolella olevaa otsikkoa jossa luki: "Kuuluisa etsivä Reijo Takanen on nähty käyvän bordellissa ostamassa seksiä! Lue ja näe sivullisen ottamat kuvat sivulla 14-15!" Otin lehden kouraani ja laitoin sen ostoskärkyyn, sitten ostimme hernekeittoa ainakin viisitoista tölkillistä. Juuri kun ladoimme ostoskärkyyn tölkkilihaa, eräs vanha nainen tuli luokseni ja sanoi: "Ei olisi sinusta Reijo uskonut että ostat seksiä vierailta naisilta!" Sain sanotuksi: "Joku on varmaan esiintynyt minuna ja lavastanut koko jutun." Mutta vanha, valkoiseen takkiin pukeutunut nainen sanoi: "Häivy julkisuudesta, mokoma retku!" Sitten nainen poistui vihaisena.

Kassalla myyjä ostoksia käsitellessään sanoi: "Pitääkö paikkansa ne juorut joita sinusta on lehdessä kerrottu." Vastasin kiukkuisena myyjälle: "Joku on väärentänyt ne kuvat, en ikinä ostaisi kadulta seksiä!" Myyjä oli sitten hiljaa. Palatessani leirintäalueelle Ossin kanssa, oli minua vastassa kaksi mustaan takkiin pukeutunutta reporteria, mies ja nuori nainen joista mies otti minusta kuvan kuin mikäkin paparazzi ja toinen kysyi: "Miten kommentoitte seksin ostoa? Oliko nainen teille tuttu ennestään? Entä mitä sanotte sivullisen ottamista kuvista?" Vastasin heille: "Minä tahdon ensiksi sanoa sen, että kuvat ovat väärenettyjä, joku on esiintynyt minuna. Mitä tuohon kuvaan tulee, jos vielä otatte minusta kuvan, teen ilmoituksen teistä! Enkä minä edes tunne koko tytön hempukkaa. Nyt, alkakaa häipyä tai tapahtuu jotain!" Toinen aikoi ottaa kuvan, mutta Ossi tarttui miespuolista reporteria kädestä ja sanoi: "Etkö kuullut mitä hän sanoi? Lähtekää tai kutsumme poliisiin." Reporterit lähtivät ja tullessamme takaisin leirintäalueelle yksi poika, muistaakseni Henri Kiiski, siilitukkainen ja vaalea tukka; kysyi minulta: "Pitääkö se seksinostojuttu paikkansa?" Eli täälläkin tiedettiin siitä! Sanoin Henrille: "Ole kuule poika hiljaa siinä tai ei seuraa hyvää! Olen kyllästynyt tuollaisiin paskamaisiin kyselyihin!" Henri sanoi: "Nyt en tajua, luin vain sen jutun Seiskasta..." Ossi, joka oli ollut hetken hiljaa, sanoi Henrille: "Reijoa kiusaa joku, anna hänen olla rauhassa."

Samalla kuului kauhunhuuto metsästä ja sanoin: "Hemmetti! Hae Ossi äkkiä laserpistoolini huoneeni yöpöydältä!" Ossi haki laserpistoolini ja lähdimme juoksemaan paikan päälle. Paikan päällä meitä kohtasi kauhea näky. Maassa makasi mäntyä vasten puoliksi istuvillaan Åke Linqvist, retkikirves lyötynä päähän. Paikalla oli myös Anne Lehmus jonka käsiin oli tarttunut verta. Hän selitti että häntä oli puukolla isketty toiseen käteen, mutta hänkin oli lyönyt murhaajaa käsivarteen retkipuukolla jolloin murhaaja pakeni paikalta. Anne selitti meille, että murhaaja oli hyökännyt takaapäin Åken kimppuun kirveen kanssa. Sen jälkeen hän oli yrittänyt tappaa Annenkin, mutta hänen onnistui iskeä murhaajaa käsivarteen, kuten jo aiemmin sanottiin. Anne kertoi, että murhaajalla oli kommandopipo ja hän oli pukeutunut mustaan nahkarotsiin.

Anne oli niin järkyttynyt, ettei pystynyt puhumaan poliiseille mitään. Mutta minä kerroin poliiseille Anne Lehmuksen kertoman tarinan. Poliisit kiittivät meitä tiedosta. Poliisien etsiessä jälkiä he löysivät kannon alle tungetun kommandomyssyn johon oli tarttunut verta muutama pisara. Poliisit veivät sen mukanaan, mutta sovin poliisien kanssa, että hakisin tiedot verinäyttestä poliisiase-malta. Nyt voin hypätä ajassa kolmisen tuntia eteenpäin, jolloin minulle tuli soitto, että labratulokset verestä ovat nyt valmiit. Otin mukaan Ossin, mutta juuri kun olimme lähdössä; tuli luoksemme Dural joka halusi näyttää Ossille mitä hän osaa. Sanoin Duralille, että Ossi ei pääse nyt, mutta kenties Lasse tai Topias ehtisi.

Poliisiasemalla meidät tunnettiin ja pääsimme laboratorioon, jossa oli vastassa Matias Härkälä. Matias kertoi meille seuraavasti: ”Veri siinä kommandomyssyssä oli A rh+ -tyyppiä.” Sitten hän jatkoi: ”Ai niin, metsästä löytyi myös oranssi vaate, joka oli osittain palanut. Vain toinen hiha oli jäljellä.” Samalla hetkellä muistin, että Ossi Rantanen oli kertonut nuoresta henkilöstä, jolla oli oranssi vaatetus. Muistin myös nähneeni Mäkelän Matilla Ossi Rantasen kuvaileman tukkamallin. Samalla Matias Härkälän puhelin soi, hän vastasi siihen ja puhui noin puolitoista minuuttia. Sitten hän lopetti puhelun ja sanoi: ”Poliisit, jotka ovat vielä rikospaikalla, löysivät vanhan ojan pohjalta hiuston, sellaisen vaalean ja pitkähiuksisen hiuston. Pyysin heitä tuomaan sen tänne. Onko sinulla Reijo, mitään sitä vastaan jos otamme jokaiselta leiriläiseltä verinäytteen?” Vastasin Matiakselle että ei ole.

Nyt tuli minulle vuorostaan puhelu, Roosalta nimittäin; joka kertoi: ”Mökin 13 toinen asukas, Raija Oksanen on tapettu lyömällä puukko kolmesti rintaan. Mutta meillä on epäilty pidätettynä, hän on Anne Lehmus, joka nähtiin pitelevän puukkoa oikeassa kädessään. Hänet tuodaan kohta sinne.” Kului jonkin aikaa, kun kaksi poliisia toi Anne Lehmuksen käsiraudoissa kuulusteluhuoneeseen jonne mekin tulimme. Anne yritti epätoivoisena selittää huoneessa poliiseille: ”Minä en murhannut häntä! Vedin vain puukon pois rinnasta ja yritin painaa haavoja käsin umpeen ja siten ehkä pelastaa hänet.” Sanoin Matiakselle: ”Annetaanpa hänen kertoa oma näkemyksensä tapahtumien kulusta.” Anne aloitti kuulusteluolissa poliisien vartioidessa ovea, Ossin seisoessa Annen takana sekä Matias Härkälän ja minun ollessamme pöydän toisella puolen, tuoleihin istuutuneina.

Kun Matias käski Annea kertoa tapahtumien kulku, hän kertoi näin: ”Olin mökin ulkopuolella, kuulin ikkunan räjähtävän rikki, mutta en kiinnittänyt siihen mitään huomiota.” Matias käski jatkamaan. ”Sitten, kuulin avunhuudon ja vähän aikaa ovea ryskätettyäni sain sen auki. Näin kun joku mustaan nahkarotsiin ja kommandopipoon pukeutunut mieshenkilö löi puukon hänen rintaansa. Sitten...” Annea alkoi itkettää mutta hän pystyi jatkamaan: ”Sitten hän muuttui tulenkaltaiseksi virvatuleksi ja leijaili ikkunasta ulos. Verta oli valunut sänkylakanoille ja uhrin vaatteisiin. Vedin puukon pois rinnasta ja yritin painaa haavoja umpeen, mutta liian myöhään; hän oli jo poissa. Sitten ovelle tuli Roosa ja minut nähdessään hän välittömästi tökkäisi minua sähköpampulla kylkeen. Seuraava muistikuva on se, kun poliisit retuuttivat minua poliisiautoon.” Sanoin nyt Matiakselle: ”Anne on varmaan syytön, sillä jos hän tuli ovesta; niin kuka hajotti ikkunan?” Kukaan ei vastannut. Sitten jatkoin: ”Toinen peruste Annen alibille on se, että ikkunat ovat joka mökissä neljästä ruudusta koostuvia, joten miten hän olisi mahtunut ikkunasta sisään?” Taaskaan kukaan ei vastannut, sitten sanoin Matiakselle: ”Pyydän että vapautatte Anne Lehmuksen, hän on syytön,”

Anne tosiaan vapautettiin, mutta häneen asetettiin ranneke jolla voisi seurata Annen liikkeitä erityisellä vastaanottimella. Mitä verinäytteisiin tulee, ne olisi tarkoitus ottaa heti kun minä pääsen Anne Lehmuksen ja Ossin kanssa takaisin leirintäalueelle jossa muut olivat. Koska olin tullut Ossin kanssa kävellen, menimme nytkin kävellen. Eräässä kadunkulmassa, kun Anne oli jo ylittänyt kadun, kuului kesken ylitykseni kaasutusta ja auto kaahasi kovalla vauhdilla minua kohden. Silloin Ossi, joka kulki viimeisenä, juoksi minua kohti takaa ja työnsi minut selästä niin että kaaduin katuun jalkakäytävälle. Samalla auto törmäsi Ossin toiseen kylkeen, jolloin Ossi jäi osaksi auton alle ja auto kaahasi pois kadunkulmasta jättäen Ossin makaamaan kadulle. Ossi kuitenkin nousi ylös vahingoittumattomana, mitä nyt takin selkäpuolella oli renkaanjäljet ja sanoi: ”Tuossa oli kuolema sekunneista kiinni, jos en olisi tönäissyt sinua kumoon, auto olisi törmännyt sinuun. Saiko muuten kukaan autosta mitään muistiin?”

Anne vastasi minulle minun noustessani jaloilleni: ”Ei, koko auto oli niin kuran ja loan peitossa että hyvä jos yksikin kirjain näkyi, värin erotin joksikin harmaansävyiseksi.” Jatkoimme matkaa heti kun Ossi oli mukanamme. Olimme melkein päässeet leirintäalueelle, kun kännykkäni alkoi soida, vastasin kännykkääni: ”Haloo, Reijo Takanen puhelimessa.” Toisessa päässä oli Posion Sanomien toimittaja joka kysyi: ”Miten suhtaudutte näihin teihin kohdistuneisiin seksin osto –kokuun?” Vastasin toimittajalle: ”Mikään ei ole totta, älkääkä uskoko Seiskan juoruihin! On kylä mahdollista, että joku on tekeytynyt minuksi.” Toimittaja vastasi: ”Joku on siis esiintynyt teinä?” Minä vastasin: ”Juuri niin, kirjoittakaa lehteenne, että koko seksinostojuttu on valetta. Näkemiin!” Anne kysyi minulta: ”Kuka se oli?” Vastasin Annelle: ”Joku toimittaja vain.”

Päästyämme leirintäalueelle tulivat meitä vastaan Lasse ja Topias. Topias sanoi: ”Dural on sitten uskomaton! Kun minä sain 38 tikanheitossa, hän sai 48 vaikka heitti kaksi metriä kauempaa kuin minä.” Sitten hän katsoi kurajälkiä Ossin vaatteissa ja kysyi: ”Mistä nuo tulivat?” Ossi vastasi: ”Joku auto yritti ajaa Reijon yli, emme saaneet rekkaria muistiin kun koko auto oli loan peitossa.” Lasse vastasi: ”Juuri tätä minä pelkäsin! Joku yritti tappaa sinut.” Sanoin Lasselle: ”Mistä tiesit että minun päälleni ajetaan!?” Lasse vastasi tyynenä: ”Sain näyssä viestin että Reijo yritetään tappaa autolla.” Kysyin vielä keneltä hän tämän viestin sai, jolloin hän vastasi että: ”Enkeli kertoi siitä minulle yöllä unentapaisessa näyssä.” Kukaan ei sanonut mitään, mutta minä halusin kokeilla tikanheittotaitojani yhdessä Duralin kanssa. Kutsuin mukaan myös Annelin tyttären Katrin joka suostui mielellään.

Katri sanoi olevansa aika haka tikanheitossa. Niinpä kisailimme kolmistaan ja sovimme, että voittaja saa toisilta yhteensä viisi euroa. Tikkojen heittäminen tikkatauluun alkoi, joka oli sen saman saunan seinässä jota oli yritetty polttaa. Minä sain 40 pistettä, mutta Katri saikin 43 pistettä. Dural kuitenkin voitti meidät täysillä viidelläkymmenellä pisteellä. Dural oli siis saanut viisi euroa jonka kaivoin hänelle lompakostani ja annoin hänen käteensä sileän, vain kerran taitetun viitosen. Dural sanoi: ”Ettehän suutu?” Vastasimme molemmat että emme, jolloin Dural sanoi: ”Minuun on asennettu sensori, jonka avulla osuu 98 prosentin tarkkuudella oikeaan. Katsokaa vaikka, otan nyt maasta kiven ja heitän sen kymmenen metrin päästä tikkatauluun.” Dural poimi maasta sorakiven, otti sen vasempaan käteensä ja heitti. Kivi osui tikkataulun keskelle, suoraan häränsilmään.

Me muut olimme hämmästyneitä Duralin tarkkuudesta heittämisessä. Katri kysyi minulta sitten: ”Anteeksi Reijo, mutta mikä oli tämän päivän ruoka?” Vastasin Katrille: ”Sen pitäisi olla kalakeittoa tehtynä pakasteseitikalasta. Juomana on maito, vesi tai sekamehu; tietysti laimennettuna.” Katri nyökkäsi ja lähti paikalta. Mutta kun Katri oli mennyt pois, tuli paikalle Juha ja muistutti minua pidettävästä kokopäivän retkestä. Tätä varten kokosimme jäljellä olevat nuoret pihalle ja kerroimme heille mitä mukaan tulee ottaa, kerroimme myös että syömmekalakeittoa leirillä ennen lähtöä. Nuoret olivat muuten iloisia retkestä paitsi Anne Lehmus, hän tuli sanomaan minulle: ”Entäs minä sitten? Voinko minä lähteä lainkaan matkaan mukaan?” Vastasin Annelle: ”Vallan mainiosti, älä suotta anna jäljitysrannekkeen haitata itseäsi.”

Seuraava kysyjä oli Dural eli Petri Suonpää, hän sanoi minulle: ”Haluatko tietää mitä minulle on ohjelmoitu?” Vastasin Duralille: ”No kerro.” Jolloin Dural alkoi kaikkien kuullen selostaa: ”Minut on ohjelmoitu rakastamaan toisia ja olemaan hyvä, vaikka minulla ei ole biologisia vanhempia, asun niin sanotun veljeni; Olli-Pekan kanssa yhdessä.” Tällöin Rantanen Ossi sanoi ivallisesti: ”Rakastamaan toisia? Onko sinulla edes vehjettä jota käyttää rakastelussa?” Suurin osa, erityisesti pojat, nauroivat ivallisesti; mutta minä sanoin: ”Suut suppuun tai kukaan ei pääse retkelle erämaahan!” Kolmas ja viimeinen kysyjä oli Henri Kiiski joka kyseli kamerasta: ”Voiko kameran ottaa mukaan? Haluaisin kuvata kotiin vietäväksi kuvia erämaista.” Vastasin että kyllä voi ottaa.

Henri Kiiski otti kameran mukaansa, mutta niin ottivat monet muutkin joilla kamera oli. Heti kun oli syöty kalakeittoa, lähdimme sen jälkeen kello 16:00 kaikki muut retkelle paitsi Juha, Lasse ja Ossi, sillä joidenkin täytyi jäädä valvomaan leiriä. Retki alkoi hyvin, kävimme läheisessä kansallispuistossa katselemassa nähtävyyksiä. Kesken retken tuli sadetta, mutta onneksi lähietäältä löytyi retkeilymaja jossa odotimme sateen loppumista. Lopulta sade loppui, jatkoimme matkaa nuotiopaikalle johon meidän oli tarkoitus leirytyä. Aloimme pystytellä teltoja rannan tuntumaan sillä olimme lähellä jokivartta. Osa meistä nukkui omissa teltoissaan, ehkä noin puolet koko joukosta. Me valvojat päätimme, että yksi meistä valvoisi yöllä aina vuorollaan tietyn ajan ja seuraisi leiriytymispaikan tapahtumia.

Nukkumaanmeno-aika oli vasta viimeistään kello puoli 11 illalla, koska kello oli vasta puoli kuusi illalla, oli aikaa runsaasti erilaisiin ohjelmiin. Ruokaa leirille oli varattu jokaiselle siten, että he itse valmistaisivat ruokansa. Mitä ruokaan tulee, se koostui lähinnä kuivatuotteista ja säilykelihasta. Illanvietto alkoi makkaranpaistotikkujen tekemisestä. Sitä varten tarvittiin puukko joka löytyi lähes jokaiselta. Rannalla, kun etsin sieltä sopivia pajunoksia makkaratikuiksi, näin lahden toisella puolella olevalla, meitä vastakkaisella niemellä kaksi ihmistä onkimassa kaloja. He olivat liian kaukana erottaakseni yksityiskohtia mutta kaksi heitä oli. Säpsähdin, kun Anneli kosketti minua kädellään olkapäähän, sanoin Annelille:

- Älä säikyttele.
- Anteeksi, ei ollut tarkoitus. Halusin vain sanoa että nuotio on saatu syttymään ja voimme aloittaa sumpin keittämisen ja makkaroiden paiston nuotiolla.
- Minä näin...
- Mitä sinä Reijo näit?
- Kaksi ihmistä, tuolla niemenkärjessä.

Osoitin Annelille paikkaa jossa olin heidät nähnyt, hän katsoi ja sanoi sitten:

- Ei siellä ketään ole!

Katsoin itsekin ja sanoin:

- Äsken oli. He kai lähtivät pois.
- Voi olla, mutta tarvitsemme vielä viisi makkaratikkua, kai teet ne?

Vastasin Annelille että kyllä teen. Anneli lähti pois ja minä tein makkaratikut valmiiksi, sellaisiksi että toista päätä oli vähän kuorittu ja puukolla vuoltu teräväksi. Aloitimme makkaranpaiston ja sumpin keiton. Kun kysyimme ketkä juovat kahvia, niin melkein kaikki viittä lukuun ottamatta sanoivat juovansa.

Kaksi kieltäytyi kahvin juomisesta sen vuoksi, koska he pelkäsivät etteivät yöllä saa sitten unta. Kolme muuta sanoivat että he juovat mieluummin teetä koska pannukahvi nostaa kolesterolia. Nämä kolme saivat juotavakseen teetä, myös minä join teetä vaikka normaalisti juon kahvia. Tietona voin sanoa sen toiseikan, että pannukahvi eli sumppi nostaa oikeastikin kolesterolia, sen sijaan keitetty, keittimessä tehty kahvi ei nosta kolesterolia. Mietin pitkälti iltaa keitä ne kaksi salaperäistä kalastajaa oikein olivat, edes syömisestä ei tahtonut tulla mitään kun mietin näitä kahta tuntematonta koko ajan. Sitten alkoi iltaohjelma joka koostui kaikesta mitä mieleen tuli. Sitten en muista enempää, minä ja kaikki muutkin nimittäin nukahdimme. Herätessäni kello oli tasan kahdeksan illalla. Huomasin vieressäni Wickström Tonin makaavan maassa kyljellään. Kun tarkemmin katsoin häntä ja käänsin hänet selälleen, niin huomasin että hänessä oli ainakin kaksikymmentä puukoniskua rintakehässä. Tarkempi tarkastelu osoitti että hän oli kuollut. Mutta hän ei ollut ainoa uhri, toisella puolen minua lojui samalla tavalla surmattu Aaltonen Maija-Liisa ja hänen vieressään Smith Cordelia. Nousin äkkiä ylös ja löysin vierestäni lapun jossa luki: "No Reijo, miltä tuntuu maata kuolleiden joukossa. Kohta sinäkin olet yhtä kylmä kuin nämä kolme!" Lappu oli ruutupaperille kirjoitettu käsin. Lisänä luki vielä: "Neljä teistä on minun hallinnassani, jos haluat tavata heidät, tule sille niemelle jossa kala söi hyvin."

Käsiala oli minulle tuttua, ihan kuin Riikka Mäkelän käsialaa, painajainen! Ei kai taas! Katselin ylös noustessani ympärilleni ja huomasin Katrin, Irja Kankaanpään, Pertti Mäenpään ja Ossi Rantasen puuttuvan. Myös Dural puuttui, samoin Henri Kiiski ja Irmeli Keski. Vein kuolleet hanskat kädessä syrjemmälle, peitin huovilla ja herättelin toiset unestaan. Komensin Topiaksen huolehti-maan kuolleista ja Annelin viemään toiset pois leiriltä takaisin leirintäkeskukseen, koska mielestäni täällä ei ollut enää turvallista. Nuorten alkaessa pakata tavaroitaan ja purkaessa omia leirejään aloin hakea Duralia. Häntä ei kaukaa tarvinnut etsiä sillä hänet oli heitetty järviveteen jossa hän nyt oli metrin verran veden alla. Vedin hänet rantahietikolle yhdessä Roosan kanssa ja jätin hänet nuotion viereen kuivumaan. Seuraavaksi otin laserpistoolini ja lähtiessäni Roosan kanssa sinne missä ne kaksi salaperäistä kalastajaa olivat olleet, sanoin Topiakselle että tiedottaa tapahtumasta poliiseille. Sitten lähdin polkua pitkin juosten Roosan kanssa.

Perille päästyäni näin Keski Irmelin olevan paikalla, häntä ahdisteli fileerausveitsen kanssa Henri Kiiski jonka kuulin sanovan: "Älä pelkää, kaulavaltimohan tässä vain viilletään auki niin opit tuntemaan totuuden tien!" Irmeli heitti Henriä kivellä ja sanoi: "Mene pois!" Huusin silloin Henri Kiiskelle: "Henri! Pudota puukko maahan nyt heti!" Tämä vain nauroi ja sanoi: "Teidänkin pitää oppia totuus!" Samalla hän ryntäsi minua kohden jolloin ammuin aseellani hänen puukkokäteensä. Henri pudotti maahan puukon ja huusi kättään pidellen: "Sinä senkin! Yritit tappaa minut! Opetan sinut kyllä!" Hän yritti käydä käsiksi minuun jolloin Roosa sanoi: "Osaan judoa, haluatko näytteen?" Irmeli seurasi tapahtumia taustalla kiven takana piileskellen. Heti, kun Henri lähestyi Roosaa, niin Roosa tarttui Henriä käsivarresta ja heitti tämän maahan kyljelleen. Henri nousi nopeasti pystyyn mutta Roosa heitti hänet uudestaan, nyt napakammin; takaisin maahan jolloin Henri löi päänsä kiveen eikä päässyt ylös joten saimme laitettua hänelle käsiraudat käsiin. Puukko takavarikoitiin ja Irmeli oli erittäin kiitollinen meille.

Irmeli sanoi: "Henri Kiiski on tehty hulluksi, kun me heräsimme, olin muutaman metrin päässä Henristä ja hänellä oli puukko kädessään. Kiitos pelastamisestani." Katselimme ympärillemme ja löysimme kaksi vuoltua puista onkea siimoineen ja rantakalliolta useita ahvenia ja särkiä. Mitään muuta erityistä ei kuitenkaan löytynyt. Lopulta päätimme tutkia Henri Kiisken taskut ja hänen farkkujensa taskusta löytyi paperilappu taiteltuna jossa luki: "Jos Reijo haluat nähdä kadonneet läheisesi, tule yksin aseettomana elementtikivi mukanas hylätyn sahan pihalle huomenna kello kolmeen mennessä." Käsiala oli nyt erilaista kuin siinä paperissa jonka löysin leiripaikalta. Roosa sanoi: "Aiotko mennä sinne? Tuo kuulostaa ansalta." Vastasin Roosalle: "Pakko minun on mennä, mutta vain minun." Roosa vastasi: "Eiköhän lähdetä pois tästä paikasta." Lähdimme Irmelin ja käsiraudoitettun Henri Kiisken kanssa pois paikalta, paluumatkalla Henri sanoi: "Voitte kiduttaa vaikka, mutta en teille kerro."

Palatessamme leirintäpaikalle, oli paikalla jo poliiseja ja kolmet parit jotka oli kankailla peitelty, niissä vietiin kolmea elotonta nuorta pois. Dural, joka edelleen lojui maassa nyt jo sammuneen nuotion äärellä selällään, sanoi minulle: "Reijo, viekää minut leirintäkeskukseen." Poliisit olivat tätä ensin vastaan, mutta suostuivat lopulta. Poliisit vielä kyselivät myöhemmin nuorisolta tapahtumista, mutta jokainen sanoi samankaltaisesti: "En minä tiedä koska nukuin." Kysely ei edistynyt yhtään. Poliisit olisivat tosin halunneet viedä Henri Kiisken vankilaan turvallisuutemme vuoksi, mutta kun näytin heille sähköpamppujamme ja laserpistoolit, he tulivat vakuuttuneiksi. Leirintäalueella tosin oli muodostua ongelmaksi se, kuka Henriä vahtii; mutta lopulta Ossi tarjoutui vartioimaan häntä yön ylitse. Seuraavaksi onkin vuorossa torstai-päivä.

11): *Torstai, Murheen Päivä*

Vaikka nyt olikin torstai, se ei alkanut mitenkään valoisissa merkeissä. Kerronko syyn? Eilen oli taas siirtynyt nuorisoa ikuiseen uneen. Tämän vuoksi näin unta jossa Lasse sanoi minulle kukkaniityllä: "Vielä vähän aikaa olen kanssanne, mutta nyt minun on mentävä." Sanoin unessa Lasselle epätoivoisena: "Et voi jättää meitä! Jäisit luoksemme!" Lasse vastasi: "Reijo, minne minä menen, sinne sinä et tule vielä kymmeneen vuosiin." Sitten hän käveli pois ja usva erotti meidät toisistamme.

Sellainen oli siis se uni, heti aamulla kun olin herännyt, juoksin sinne paikkaan missä Ossi ja Henri olivat. Kysyin Ossilta: "Onko mitään uutta ilmennyt rintamalla?" Ossi vastasi: "Henri nukahti, hän on kuorsannut jo kahdeksan tuntia yhtä soittoa." Pyysin Ossia herättämään Kiisken Henrin. Heti, kun hän oli hereillä, Henri sanoi: "En kerro teille mitään." Samassa muistin ne sumutinpullot joissa vihreässä luki "PALAUTUS". Kävin nopeasti hakemassa sen vihreän pullon ja palasin se mukanani Henrin ja Ossin luokse. Sumutin kolmesti pullosta sumutetta Henrin kasvoille. Heti tämän jälkeen Henri kysyi meiltä: "Missä minä olen? Mitä tapahtui?" Sanoin Henrille: "Etkö muka tiedä itse?" Jolloin hän sanoi: "En, tai hetkinen! Olimme leirillä juomassa kahvia, minua alkoi väsyttää niin että nukahdin nuotion vierelle. Kun sitten heräsin, näin mustaan kaapuun pukeutuneen naisen joka sumutti jotain ainetta kasvoilleni, sitten en muista enää mitään. Mietin Ossin kanssa voiko Henriltä saada lisää tietoja. Sitten keksimme hypnoosin, mutta emme tienneet kuka osasi meistä hypnoosia. Mutta samalla muistin, että Roosa oli käynyt hypnoosin tehokurssin viime vuonna. Käskin Ossia hakea Roosa paikalle ja kohta Roosa olikin paikalla.

Selitin hänelle tilanteen ja Roosa sanoi että Henri pitää asettaa makuuasentoon vaikka sohvalle. Oleskelutiloissa oli sopiva sohva, joten veimme Henrin sinne. Käskin Ossia pitämään huolen ettei kukaan pääsisi häiritsemään. Kun Henri Kiiski oli asetettu sohvalle makuulle, edelleen käsiraudoissa, niin Roosa aloitti: "Nyt sulje silmäsi, lasken hitaasti kymmeneen ja vaivut hypnoottiseen uneen. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10. Nyt Henri, vain mielesi on paikalla läsnä, kaikki on jo tapahtunut" Sitten hän sanoi minulle: "Reijo, voit alkaa kysellä häneltä." Aloitinkin kyselyn seuraavasti:

- Kerro Henri, missä olet nyt?

Henri aloittaa levollisella äänellä:

- Olen leirintäpaikalla, me juomme kahvia.

- Hyvä, mitä sitten tapahtuu?

- Minua alkaa väsyttää äkkiä, päässäni pyörii ja jalat käyvät veltoiksi.

Sitten minä näen kun joku kävelee ympärilläni, hän pitää puukkoa kädessään. Sitten minulta lähtee taju lopullisesti.

- Kerro mitä seuraavaksi näet.

- Näen mustiin pukeutuneen naisen, hänen kasvonsa ovat peitetyt mutta hänellä on sumutinpullo kädessään ja hänen vierellään on jokin mies.

- Kerro meille miehestä.

- Mies on mustiin pukeutunut, hän menee rannalle ja heittää jotain veteen, sitten se nainen sumuttaa kasvoilleni jotain ja kun tulen tajuihini, he ovat poissa.

- Jatka.

- Minulla on puukko kädessä, minut valtaa halu tappaa joku, sitten näen Irmelin ja lähestyn häntä, sen jälkeen näen Reijon ja Roosin tulevan paikalle...

Roosa sanoo:

- Selvä. Lasken takaisin yhteen ja heräät. 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 ja olet hereillä.

Henri katselee ympärilleen ja pyytää päästä käsirautoista. Päästimme hänet ja kun hän oli vapaana, hän kysyi: "Saitteko mitään selville?" Vastasimme hänelle että kyllä saimme. Kokouksen loputtua kutsuimme kaikki jäljellä olevat, toiset leirinvalvojat sekä Katrin ja Annelin pihalle pitämään kuolleiden muistoksi hiljaisen hetken. Kaikkien kahdenkymmenen ja muiden ollessa paikalla sanoin ääneen: "Tiedätte, että eilen poistui keskuudestamme kolme nuorta, heidät tapettiin eilen, mutta varmaa on, että syylliset laitetaan tilille teoistaan. Nyt pidämme puolen minuutin hiljaisen hetken." Hiljaisen hetken päätyttyä ja nuorison lähdettyä aamiaiselle tulee Lasse luokseni ja sanoo minulle: "Minun aikani koittaa pian, mutta kun minä teen kuolemaani, saat minulta lahjan." Sitten Lasse näyttää kaulassa olevaa hopeista medaljonkia jossa on käden kuva ja sanoo: "Tämän saat minulta vielä, mutta et nyt." Aamiaisen jälkeen osa nuorista kävi uimassa, mutta minulla ei ollut aikaa.

Siksi otin ilman elementtikiven ja tein lähtöä vanhalle sahalle kun Lasse tuli luokseni ja sanoi: "Joko olet menossa? Muista olla varovainen!" Lupasin Lasselle olla varuillani. Matka hylätylle sahalle kulki vanhaa pikitietä pitkin, joka haarautui leirintäkeskukselle menevältä tieltä. Koska minulla ei ollut pyörää, kuljin matkan kävellen sahalle. Perille päästyäni katselin ympärilleni, mutta en nähnyt ketään missään. Sitten kuulin äänen sahan raunioista: "Sinä siellä! Tule heti tänne tavara mukana!" Menin äänen suuntaan seinässä ammottavasta aukosta. Huomasin lattialla nauhurin joka oli asetettu kahden laudanpätkän päälle. Sitten kuulin nauhuria kohti kumartaessani toisen äänen joka sanoi: "Reijo, nouse hitaasti pystyyn, äläkä tee mitään äkkinäistä liikettä!" Se oli itse Timo Mäntylä mustassa nahkatakissa ja farkuissa ja joka osoitti minua laserpistoolilla.

Sanoin Timolle: "Timo, oletko järjiltäsi?" Tällöin Timo alkoi selittää: "En, olen vain kyllästynyt elämään itseäni minimipalkalla kuukausista ja vuosista toiseen." Sanoin hänelle: "Onko tässä nyt järkeä?" Timo vastasi: "On, kun minulla ja ystävälläni on kaikki neljä kiveä, niin hallitsemme kaikkia, varmat rahat! Mutta nyt turhat puheet sikseen, esitän asiani hyvin selvästi: "Joko kivi minulle tai otan sinulta nirrin ja kiven!" Annoin kiven suosiolla Timolle joka sanoi: "Kiitän, nyt saat nähdä kadonneet läheisesi, tässä on sinulle DVD-tallenne." Hän antoi minulle DVD-levyn ja käski katsoa sen, siinä on kaikki kadonneet nuoret yhdessä kuvassa; niin hän ainakin sanoi. Sitten hän sanoi vielä: "Tuon kun katsot läpi, niin saat tietää heidän olevan elossa."

Samalla takaani kuului ääni joka oli Lassen, hän sanoi Timolle: "Laske hänet menemään tai ammun sinut!" Samalla hän osoitti Timoa kohti laserkiväärillä. Timo sanoi vain: "En laske, et ole nähnyt vielä mitään!" Samassa näin kun paikalle tuli Katri, joka antoi iskun sähköpompusta Lasselle. Huusin Katrille: "Mitä sinä Katri teit!?" Timo vastasi minulle: "Katrin mieli on meidän vallassamme, emmekä palauta sitä. Hän vain teeskenteli olevansa okei, mutta valehteli teille kaikille." Samassa Timo ampui silmiäni edessä Lassen, käski Katria ottaa laserkiväärin ja antaa minulle kunnon tälli. Tajuni lähti välittömästi. En tiennyt ikinä, kauanko olin tajuttomana; mutta kun tulin tajuihini, oli Timo ja Katri poissa. Menin katsomaan puun alla olevaa Lassea, hän katsoi minuun ja sanoi minulle: "Reijo, tule lähemmäksi." Tulin lähemmäksi ja Lasse otti riipuksensa kaulastaan, asetti sen sitten minun kaulaani ja sanoi: "Olet ansainnut tämän, koska näen sinun olevan hyvä mies." Rupesin vastustelemaan: "Mutta minä riitelen toisinaan sisarusteni kanssa, olen loukannut toisia sanoillani ja..." Lasse sanoi: "Pieniä syntejä ei lasketa, riipuksessa on voimaa, jota käytetään puristamalla kädellä riipusta... Siten se antaa suojaa viholliselta, hyvästi Reijo..." Samassa hänen päänsä retkahti sivulle, Lasse oli kuollut. Tämä tiesi sitä, että Timo saisi syytteen taposta.

Onneksi minulla oli kännykkä, jolla saatoin soittaa poliisille jotka huolehtisivat Lassen ruumiista. Poliisit ja ruumisauto tulivat melko nopeasti paikalle, he kyselivät minulta Timon tuntomerkkejä jotka kerroin heille parhaani mukaan. Poliisit kiittivät minua tuntomerkeistä ja kun kysyin tarvitaanko minua vielä, he vastasivat että ei enää. Matkalla takaisin leirintäalueelle minä mietin että tiesikö Lasse oman kuolemansa? Hänhän oli sanonut minulle unessa: ”Vielä vähän aikaa olen kanssanne, mutta nyt minun on mentävä.” Hän siis todella tiesi oman kuolemansa. Leirintäalueelle päästyäni kysyin heti toisilta, ovatko he nähneet Katria. Anneli tiesi vastata: ”En ole nähnyt lainkaan.” Kun tutkin, puuttuiko mitään, huomasin yhden sähköpampun puuttuvan. Ilmeisesti Katri oli vienyt luvatta sähköpampun. Luultavasti myös Katri oli laittanut unilääkettä teehen ja kahviin. Paluumatkalla muistin Kiiskan Henrin, jos nimittäin Katrin mieli oli viety, eikä palautussuihke tehonnut, niin luultavasti Henrikin oli vielä riivattu.

Heti leirintäkeskuksen portilla tuli Henri minua vastaan ja sanoi puukko kädessään: ”Velvollisuuteni on tehdä sinusta vaaraton johtajalle.” Hän ei kuitenkaan kerinnyt lyödä minua puukolla kun Henriä ampui joku puukkokäteen sillä seurauksella että puukko putosi. Henri yritti tavoitella puukkoa, mutta ampuja joka oli ollut Ossi, sanoi: ”Älä edes harkitse sitä, näithän miten hyvä olen tähtäämään.” Ovelana miehenä katsoin tarkemmin Henriä puukko kädessä ja näin oudon, lasisen, ilmeisesti onton ja pronssisen tiimalasin joka hehkui punaisena hopeisesta ja ohuesta ketjusta Henrin kaulassa. Tartuin ketjuun kiinni ja repäisin sen Henrin kaulasta jolloin Henri Kiiski huusi: ”Eiiih!” Välittömästi sanoin Henrille: ”Olen pahoillani, Henri.” Paiskasin lasipallon asfaltin reunaan jolloin jokin sininen salama sinkoutui hajonneesta pallosta Henriin ja hän sanoi: ”Tuntuupa hyvältä päästä pois siitä hornasta. Kiitos Reijo!” Ihmettelin nyt erästä asiaa, olisiko sitten asian laita niin, että sumute tekee vain mielipuoliseksi. Toinen outo asia oli se, että jos Henrikin joi kahvia, niin kuka laittoi unilääkettä kahviin?

Jotta asia valkenisi minulle, päätin että kaikilta pitää ottaa verinäyte. Tämä päätös koskisi myös kaikkia niitä valvoja jotka olivat leiriretkellä mukana eilen. Verinäytteet otettiin siten, että ihmisen etusormeen tai muuhun sormeen peukaloa lukuun ottamatta painettiin pieni piikki ihon läpi ja veri laitettiin pisarana liuskalle. Tämä menetelmä oli vähän sama, kuin mitä diabeetikot käyttivät vuoden 2003 asti, ennen kuin sokerinlukijakynä keksittiin. Liuska oli laitettu kiinni pieneen laitteeseen johon oli ohjelmoitu tunnistustiedot kaikista tunnetuista myrkyistä ja lääkkeistä. Tulokset olivat ällistyttävät, jokaisen verinäytteestä löytyi jäänteitä Dreamix-nimisestä unilääkkeestä, mutta Henri Kiiskan verestä löytyi jäänteitä Pirinoid-nimisestä virkistävästä lääkkeestä. Tämä siis tarkoitti sitä, että Katri oli laittanut Henrin kahviin virkistävää lääkettä jotta Henri heräisi aikaisemmin kuin me muut. Päätelin myös, että Katri oli ollut riivattu jo leirintäpaikalla. Mutta se, milloin hänet riivattiin, ei ollut tiedossa. Päätin ottaa selvää kuka seuraavaksi riivattaisiin.

Seuraavaksi kokosin kaikki ohjaajat ja jäljellä olevan nuorisoporukan paikalle ja aloin puhua päärakennuksen puurappusilta melkein itkien: ”Minun on ilmoitettava, että emme näe Lassea enää koskaan, hän on nukkunut pois ja kenties hän nyt katselee pilvenreunalta meidän puuhiamme. Sanon kuitenkin, että hänet ammuttiin kuoliaaksi ja hän menehtyi myöhemmin vammoihinsa.” Silloin Katja Eskola huusi nuorten joukosta: ”Kuka se murhaaja oli?” Sanoin Katja Eskolalle ja kaikille muillekin: ”Näkemäni perusteella voin sanoa että se oli ammattikuntani häpeäpilkku, Timo Mäntylä, varokaa häntä; se mies on vaarallinen. Teen tänään hänestä etsintäkuulutuksen.”

Kun kokoontuminen oli ohi, menin toimistoon ja tulostin kannettavalta tietokoneeltani Timo Mäntylän kuvan ja tiedot hänestä paperille. Sitten otin Topiaksen ja lähdin hänen kanssaan Posion poliisiasemalle. Siellä tapasin Matias Härkälän, joka kysyi kuulumisia. Minä vastasin: ”Tulin tuomaan etsintäkuulutushakemuksen. Minulla on mukana tarvittavat tiedot ja kuva.” Matias vastasi: ”Tarkoitatko Timo Mäntylää?” Minä sanoin: ”Häntä juuri, tiedätte varmaan että häntä etsitään taposta.” Matias nyökkäsi ja käski tulla minun ja Topiaksen tulla mukaansa toimistoon. Toimistossaan Matias sanoi: ”Istukaa siihen tuoleille. Missä ne tiedot ovat?” Silloin annoin Matiakselle tiedot Timo Mäntylästä ja hänen uusimman kuvansa. Matias katseli papereita ja kysyi meiltä: ”Haluatteko, että tämä julkaistaan myös lehdissä?” Vastasin: ”Kyllä.” Topias lisäsi: ”Lisätkää vielä huomautus: Eritäin vaarallinen, henkilöstä tietäviä pyydetään ottamaan yhteyttä Posion poliisiin.”

Matias Härkälä kyseli minulta vielä tarkempia tuntomerkkejä koska minä olin nähnyt hänet. Kerroin tuntomerkit jotka muistin ja sitten Matias sanoi: ”Olemme sulkeneet hiljattain nettisivuston jossa sinusta, Roosasta ja Topiaksesta on kovaa pornoa sisältäviä kuvia. Näytän kolme kuvaa malliksi, katsokaa vaikka.” Ensimmäisessä kuvassa minä olin anaalyhdynnässä oudon naisen kanssa, toisessa kuvassa Topias oli nussimassa sikaa; kolmannessa kuvassa Roosa otti suihin oudolta mustalais-mieheltä. Sanoin Matiakselle: ”Montako näitä kuvia oli?” Matias sanoi: ”Ainakin toistakymmentä kappaletta. Olemme tavoittaneet kuvissa esiintyvät henkilöt, he ovat myöntäneet harastavansa kuvien kaltaista seksiä, mutta ei ikinä teidän kanssanne.” Pyysin saada nuo kolme kuvaa mukaani, Matias suostui.

Matkalla takaisin leirintäkeskukselle meitä vastaan hoippui tiellä verta vuotava nuori, blondi ja pitkähiuksinen nainen joka sanoi olkapäähäavaansa pidellen: ”Voisitko auttaa? Minua ammuttiin olkapäähän ja minun olisi päästävä sairaalaan, voitko Reijo tulla katsomaan haavaa?” Olisin tullut, mutta kuulin naisen takaa tutun äänen joka huusi: ”Älä usko häntä! Hän valehtelee!” Huutaja oli kyborgi Ossi, jolla oli sähköpamppu ja laserkivääri. Naisen kääntyessä katsomaan taaksepäin Ossi ampui laserkiväärillä naiseen ja minä ja Topias menimme äkkiä sivuun. Näin kun naisen rintaan tuli ammottava reikä joka läpäisi vartalon. Reikä kuitenkin meni nopeasti umpeen ja nainen muuttui ihmisen näköiseksi olioksi joka oli läpikuultava ja sanoi: ”Ossi, nyt kävi huonosti.” Ossi ampui oliota päähän ja vatsaan, olioon tuli molempiin kohtiin ammottavat aukot jotka sulautuivat kiinni.

Kun nainen oli ihan Ossin edessä, Ossi otti sähköpampun vyöltään, kytki siihen virran maksimiin ja sanoi: ”Tiesitkö, että vesi ja sähkö eivät sovi yhteen?” Samalla hän tökkäisi vesiliota sähköpampulla jolloin seurasi se, että olio kaatui maahan polvilleen ja alkoi sulaa. Olion vielä yrittäessä tarttua Ossiin hän antoi toisen sähköiskun oliolle joka kuollessaan; eli sulaessaan maahan hävisi kokonaan. Kysyessäni mistä Ossi tiesi että nainen on vesielementti, Ossi sanoi: ”Lämpötutkani ei havainnut hänessä lämpöä kuin kymmenen astetta.” Ossi vielä selitti että hänessä on tiedot ihmisen anatomiasta.

Koska vastaavat hyökkäykset tulisivat mahdollisesti toistumaan, päätimme tehdä pienen testin Petri Suonpäälle eli Duralille. Palatessamme kolmistaan leirintäalueelle kutsuimme Duralin luoksemme ja hänen tullessaan paikalle Ossi antoi laserkiväärin hänelle ja sanoi: ”Tässä on vielä kolme varausta, ota tämä ase ja ammu tuohon puunkantoon.” Duralin saadessa aseensa hän sanoi: ”En voi ampua, koska ampuminen on pahaa; minut on ohjelmoitu rakastamaan toisia...” Ossi vastasi: ”Meidän on pakko operoida sinun ohjelmointiasi, tule mukaamme pääarakennukseen.” Otimme Duralin mukaan ja Topiaksen hakiessa Ossin pyytämiä työkaluja, me veimme Duralin Ossin huoneeseen. Huoneessa asetimme Duralin sängyn päälle ja Ossi sanoi: ”Kytken hänestä virran pois avaamalla rintalevyn ja kääntämällä kytkintä superiitin vieressä.”

Topiaksen saapuessa takaisin mukanaan kannettava tietokone, pyydetyt työkalut sekä nippu esineiden ja asioiden kuvia, hän laittoi ensin koneen sängyn viereiselle pöydälle ja kytki tietokoneen seinäpistorasiaan. Sitten Ossi otti Topiaksen tuoman data-kaapelin ja kytki sen Duralin hiuston alta löytyvään liittimeen ja toisen pään Ossi kytki tietokoneeseen. Nyt alkoi jännittävä vaihe! Saimme nähdä miten kyborgeja ohjelmoidaan. Ossi istui tietokoneen eteen tuolille, avasi jonkin ohjelman ja katseli ruudulle tulevaa tekstiä: ”Kone tunnisti portissa FW01 kyberorganisen robotin. Odota... Datatavuvirtaa käsitellään...” Sitten Ossi tuon loputtua avasi valikon ja toiminnon: ”Lisää uusi ohjelma” Siinä hän klikkaili koneella varmaan varttitunnin kunnes sanoi: ”Valmista, ota Topias kaapeli irti Duralin päästä ja laita hiusto paikalleen niin pääsen kytkemään virran.

Kohta Dural nousi istuvilleen ja Ossi kysyi häneltä: ”Hei Dural! Millainen on voitisi?” Dural oli hetken hiljaa kunnes sanoi: ”Kiitos kysymästä Ossi, mainio.” Sitten Ossi analysoi Duralia työkaluilla ja jännitemittarilla puhellen: ”Jännitelukema 52,46 voltia, hyvältä vaikuttaa. Lämpötilan keskiarvo noin 35,6 Celsius-astetta. Sitten kuvatesti, näytä Reijo hänelle Topiaksen tuomia kuvia ja kysy mitä kuva esittää.” Aluksi näytin hänelle appelsiinin kuvaa, Dural sanoi: ”Hedelmä, mandariini.”

Sanoin Duralille:

- Melkein, appelsiini.

Sitten otin koiran kuvan ja kysyin:

- Mitä tämä esittää?

- Koira, kultainen noutaja.

- Oikein, entäs tämä?

- Laserpistooli mallia LB200, kaliiberi 12.

- Oikein, entäs tämä sitten?

Näytin hänelle käden kuvaa.

- Se, se on... Käsine!

- Melkein, käsi.

Ja näin kuvannäyttely sitten jatkui.

Kun kaikki neljäkymmentä kuvaa oli käyty läpi, Ossi sanoi: ”Dural vaatii hienosäätöä, vain viisi-toista kuvaa meni oikein.” Toisella kertaa kuvatesti sujui paremmin, kolmekymmentä kuvaa oikein. Mutta vasta kolmas kerta toden sanoi; kaikki neljäkymmentä kuvaa menivät täysin oikein ja vieläpä Dural antoi niistä tarkat tiedot, kuten appelsiinin latinankielisen nimen. Sitten seurasi tulikoe, halusimme kokeilla miten Dural reagoi laserkivääriin. Menimme kaikki neljä yhdessä alakertaan, sieltä ulos ja ulkona Ossi antoi Duralille laserkiväärin ja sanoi: ”Tämä on se sama kivääri, kolme varausta jäljellä, ota tämä ja ammu tuota puunkantoa lähellä pääporttia.” Dural otti kiväärin ja ampui kaksi laukausta kantaan. Kolmas laukaus ei osunut vaan Dural horjahti iskiessään toisen kantapäätänsä maan päällä kulkevaan männynjuurakkoon. Tästä seurasi se, että laukaus osui suoraan pääportin toiseen koristekivipalloon, joita oli yksi molemmin puolin porttia kivipaasien päällä. Koristekivipallo hajosi palasiksi ja palaset putoilivat maahan, Topias sanoi: ”Tarkoitus oli tähdätä kantaan.” Dural sanoi hänelle: ”Sori vaan, mutta minä horjahdin tuohon juurakkoon.”

Juha tuli silloin paikalle ja sanoi: ”Kuulin mitä tapahtui. Ei se mitään, oikeastaan ne koristekivipallot olikin tarkoitus poistaa.” Samalla huomasiin Hakalan Jussin seisovan vieressämme. Hän sanoi meille: ”Mitä se äskeinen oli?” Selitin hänelle: ”Ampumisharjoitusta vain laserkiväärillä. Pian tekin joudutte harjoittelemaan ampumista laserpistoolilla. Mutta tarvitsette aseenkantoluvan.” Topias sanoi minulle: ”Voihan sitä kysyä Härkälän Matiakselta ja vedota turvallisuuteen.” Sitten Jussi Hakala sanoi haluavansa ostaa limsapullon ja karkkia. Käskin Topiasta myymään hänelle sillä Anneli, Katrin äiti, oli keittiövuorossa. Sitten muistin kuvaväärennökset, menin näyttämään niitä Roosalle. Odotin kyllä vihanpurkausta, mutta Roosa oli omasta kuvaväärennöksestä niin vihainen että huusi vittua ja paiskasi posliinisen kukkamaljakon maahan huoneessaan.

12): *Torstai, Ei Savua Ilman Jutta*

Sanoin Roosalle tuolloin: ”Suuttuminen ei ainakaan paranna asiaa, meidän on etsittävä syyllinen käsiimme.” Roosa vastasi vihaisesti: ”Tiedän, mutta vaikka nettisivusto suljettaisiinkin, jossain avataan uusi sivu. Ketä epäilet?” Sanoin varovaisesti Roosalle: ”En tiedä Roosa, mutta Timo Mäntylä ja Riikka Mäkelä ovat vahvoja ehdokkaita.” Roosa sanoi istahtaen sängyn laidalle: ”Nuo kaksiko? Eikö ketään muita ole?” Vastasin että en tiedä muita. Sitten kysyin mitä mieltä Roosa on aseenkantolupien antamisesta nuorille, Roosa sanoi lauhuneempana: ”Mutta suurin osa on alaikäisiä, meinaan että alle kahdeksantoistavuotiaita. Vain neljä jäljellä olevista on täyttänyt kahdeksantoista, joten alaikäisille ei voi laserpistoolia antaa.” Tämän jälkeen otin yhteyttä komisario Matias Härkälään, joka on muuten Kalle Härkälän veli. Mutta soitto hänelle ei tuottanut tuloksia, hän sanoi vain että: ”Ottakaa yhteyttä poliisipäällikköön, ei minulla ole valtuuksia tämmöisissä asioissa.” Poliisipäällikön puhelu oli seuraava:

- Ilkka Jatkola Posion poliisista.
  - Etsivä Reijo Takanen puhelimesta, minulla on tärkeää asiaa.
  - Mitähän asianne koskee?
  - Pyydän saada teiltä aseenkantoluvat seitsemälletoista nuorelle.
  - Vai niin, entä minkä ikäisiä he ovat?
  - Neljä on täyttänyt kahdeksantoista vuotta, muut ovat alle sen.
  - Valitettavasti en voi sallia aseenkantolupaa alaikäisille, miksi haluatte sen niin monelle?
  - Tämä on tärkeä juttu, osa meistä on kadonnut ja osa kuollut, heillä täytyy olla jotain millä puolustautua! Antakaa edes luvat näille neljälle!
- Puhelimen toisessa päässä tuli pitkä hiljaisuus, sitten Ilkka Jatkola alkoi puhua:
- Voin antaakin jos tilanne on noin vakava, mutta osaavatko he käsitellä aseita ollenkaan?
  - En tiedä, mutta otan ne neljä vanhinta heistä mukaan luoksenne, että voimme keskustella. Sopiesiko nyt heti Ilkka?
  - Minulla oli tapaaminen sovittu, mutta se peruttiin, joten kyllä sopii tulla.
  - Kiitos ja näkemiin!

Kun lopetin puhelun, Roosa kysyi: ”Mikä nyt on tilanne?” Vastasin Roosalle: ”Haetaan Henri Kiiski, Irmeli Keski, Willard Smith ja Armi Pensasmaa alasaliin.”

Kokosimme äsken mainitsemani nuoret pääarakennuksen alasaliin eli huoneeseen, josta lähtee raput ilmoittautumistiskin vierestä yläkertaan ja jonka kautta kuljetaan ulos. Paikalla oli myös Topias ja kyborgi Ossi. Juha oli auttamassa Annelia keittiötehtävissä. Juuri kun kokous oli alkamassa, tuli ovesta sisään Matti Mäkelä ja sanoi: ”Minä täytän tämän vuoden syyskuussa kahdeksantoista vuotta.” Ossi vastasi: ”Silloin saa aseenkantoluvan jos täyttää samana vuonna kahdeksantoista vuotta.” Matillekin selitettiin tilanne, joka oli seuraava: ”Koska emme tiedä, mitä täällä tapahtuu, on meidän syytä aseistautua. Teille viidelle tullaan antamaan aseenkantolupa, tulkaa siis perässäni autolle niin voimme käydä poliisilaitoksella, muistakaa ottaa henkilöllisyystodistus mukanne. Armi Pensasmaa sanoi: ”Saanko puheenvuoron? Tarvitseeko meidän ottaa muuta mukaamme?” Vastasin Armille: ”Ei tarvitse.” Sitten minä lähdin viiden nuoren kanssa autollamme Posion poliisiasemalle. Mahduimmekin kaikki sopivasti autoon.

Poliisiasemalle tultuamme jätin auton parkkipaikalle ja lukitsin vielä auton ovet kaiken varalta. Sitten menimme poliisiasemalle jossa tapasimme komisario Matias Härkälän, hän sanoi minulle: "Ai terve Reijo! Jatkolan Ilkka odottaa sinua toimistossaan." Menin toimiston ovelle nuorten kanssa ja ovelle tultuani huomasin oven yläpuolella kameran, sekä oven vieressä mikrofonin ja kaiuttimen. Puhuin mikrofoniin: "Avatkaa ovi Ilkka, mehän sovimme tapaamisesta." Kaiuttimesta kuului kohta Ilkan ääni: "Kytken lukituksen pois ovesta, odottakaa hetken." Kohta pääsimme sisään poliisipäällikkö Ilkka Jatkolan toimistoon. Toimisto oli sisustettu hyvin modernisti ja kaikki oli uutta, mitään vanhanmallista esinettä ei näkynyt missään. Seinillä oli kehystettyinä muutama mitali ja toimistopöydän vieressä oli hylly jossa oli eri vuosien paksumia lakikirjoja rivissä. Myös muutama mappi oli hyllyllä ylärivissä.

Itse Ilkka nousi seisomaan toimistotuolistaan tietokoneensa ääreltä kun näki meidät, hän sanoi: "Reijo! Tervetuloa! Käykää istumaan kaikki, jos tuoleja ei ole tarpeeksi, täytyy hakea lisää." Tuoleja kuitenkin oli meille jokaiselle. Istuimme tuoleille ja Ilkka pyysi nuorilta saada henkilöllisyystodistukset, Ilkka tutki henkilöllisyystodistuksia eli KELA-kortteja tarkkaan ja sanoi sitten: "Kunnossa näyttävät olevan, mutta meillä on ollut käytäntönä ottaa sormenjälkitallenne jokaiselta jolle myönnetään aseenkantolupa. Huomasin selvästi kuinka Matti Mäkelä meni hieman levottomaksi ja sai sanotuksi sitten: "Onko se ihan välttämätöntä?" Ilkka Jatkola sanoi: "On, sormenjäljet otetaan molempien käsien etusormista ja peukaloista. Toimenpide on täysin kivuton, mutta sormenjäljet tallentuvat tietokoneeseen ylös ja henkilöiden tiedot laitetaan sitten muistiin."

Henri Kiiski, Irmeli Keski, Willard Smith ja Armi Pensasmaa sekä Matti Mäkelä vietiin toiseen huoneeseen missä oli joku siilitukkainen mies. Myös minä olin mukana. Täällä Ilkka Jatkola sanoi: "Tämä mies on tämän koneen hoitaja ja tietojen arkistoiija, hän on Jorma Kirkinen." Jorma Kirkinen katseli meitä pitkään ja sanoi Ilkalle: "Otanko kaikilta sormenjäljet koneelle?" Ilkka vastasi: "Vain näiltä viideltä nuorelta. Takasen Reijolta ei tarvitse ottaa." Jorma kehotti jokaista tulemaan vuorolleen paneelin äärelle ja asettamaan sormensa tunnistuslevylle sukunimen mukaisessa aakkosjärjestyksessä. Irmeli oli ensin, sitten Henri; Willard oli viimeisenä ja kun hänen vuoronsa koitti, hän kysyi: "Mite minun piteisi tehde? Laitanko sormet tunnistuslevylle?" Poliisipäällikkö sanoi: "Juuri niin, toimenpide kestää korkeintaan viisi sekuntia per kämmen." Lopulta kaikkien sormenjäljet oli otettu ja palasimme takaisin Jatkola toimistoon.

Jatkola selasi vähän aikaa tietokonettaan ja tulosti sitten erikoispaperille viisi tulostetta ja sanoi: "Tässä on yksi jokaiselle nuorelle miehen- ja naisenalulle. Papereissa on vesileima ja teidän sormenjälkenne on tallennettu paperille niin, että sitä voi lukea kuin viivakoodia. Tätä kun näytätte liikkeessä missä aseita myydään, niin eiköhän ase heltiä teille. Tämä lupa oikeuttaa laserpistoolin, laserkonepistoolin ja laserkiväärin käyttöön, mutta myös vanhat asemallit hyväksytään. Nyt, kiitän teitä ja on aika sanoa näkemiin." Sanoimme näkemiin Ilkalle ja lähdimme läheiseen aseliikkeen, sitä ennen nostin pankista tililtäni yhteensä kuusituhatta euroa sadan ja kahdensadan euron seteleinä. Asekaupassa oli paljon valinnan varaa aseiden ja tarvikkeiden suhteen. Menin sanomaan pitkätukkaiselle miehelle joka oli myyjänä: "Haluaisin ostaa näille viidelle aseet." Myyjä tutki katseellaan Henriä, Willardia, Irmeliä, Armia ja Mattia. Sitten hän sanoi: "Onkos heillä ikää ja aseenkantolupaa?" Silloin he näyttivät jokainen myyjälle aseenkantolupansa ja myyjä sanoi: "Okei, millaisia aseita saisi sitten olla?" Aloin luetella myyjälle: "5 laserpistoolia ja niihin latausyksiköitä 30 kappaletta. Sitten pari laserkivääriä ja niiden ammuksia 100 kappaletta, lisäksi vielä 10 tusinaa harjoituspanoksia, eli niitä joissa on väriainetta; lopuksi vielä neljä laserkonekivääriä. Sitten vielä 50 kappaletta laserkiväärin räjähtäviä ammuksia."

Tästä myyjä sanoi luettelon kuullessaan: "Tuollahan varustaisi jo pienen armeijankin, mihin tarkoitukseen nämä tulevat?" Vastasin pitkähiuksiselle myyjälle: "Itsepuolustukseen ne tulevat." Myyjä laski hintoja ja sanoi: "Se tekisi sitten 3468 euroa ja 50 senttiä!" Annoin myyjälle seteleitä 3500 euron edestä jolloin myyjä meni sanattomaksi nähdessään setelit joita oli tuskin taiteltu edes. Myyjä otti setelit käteensä, pisti ne kassaan ja sanoi: "Tässä on 31,50 ja kuitti." Sitten myyjä sanoi: "Meidän aseillamme on vuoden toimivuustakuu! Kiitos kaupoista ja tervetuloa uudelleen!" Lähdimme kaupasta ulos ja veimme aseet aiemmin lukitsemaani autoon. Seuraavaksi kävin rauta-kaupassa ostamassa kolme kuuden kilon vaahtosammutinta lisää.

Paluumatka saattoi sitten alkaa leirintäkeskukselle. Tavarat oli etupäässä lastattu takakonttiin, mutta palosammuttimet oli pakko sijoittaa takapenkeille. Yllättäen jouduin pysähtymään, sillä leirintäkeskukselle johtavalla tiellä makasi tien keskellä ilmeisesti tajuton mies alastomana. Menin katsomaan miestä jolloin mies nousi ylös seisomaan ja kun kysyin häneltä että miten voit, niin mies vastasi: "Miten voit?" Sanoin nyt: "Oletko sinä ihan kunnossa?" Mies toisti: "Oletko sinä ihan kunnossa?" Aloin jo tuskastua ja sanoin: "Lakkaa matkimasta, kuka sinä olet?" Samalla miehestä lähti voimakas valonsäde ja kesti hetken ennen kuin sain näköni takaisin.

Sitten jouduin perääntymään taaksepäin kun näin edessäni noin kaksimetrisen tulipatsaan joka seiso paikallaan ja jolla oli silmät ja sen kädet olivat tulen hehkuista. Silloin autosta nousi palosammuttimen kanssa Henri Kiiski joka sanoi: "Tuo olento, on jotain... Jotain... Epäluonnollista!" Sanoin Henrille: "Näyttää siltä että tuo on jokin piru, maaginen hirviö tai... Tulen symboli! Henri, käytä palosammutinta!" Silloin Henri siirtyi hieman eteenpäin, poisti sokaan sammuttimesta, tähtäsi kohti tulen symbolia ja painoi kahvasta; jolloin vaahtoa suihkusi tulen symbolin päälle kunnes se pieni ja katosi kokonaan. Sanoin Henrille: "Kiitos vain avusta, Henri." Tämä vastasi tyhjä sammutin toisessa kädessään: "Sano Henkaksi vaan." Silloin Willard nousi autosta ulos ja tuli sanomaan minulle: "Mike tuo olio oli?" Vastasin hänelle: "Tulen elementti tai symboli. Jatketaan nyt kuitenkin matkaa, teidän täytyy harjoitella laserpistoolien käyttöä.

Leirintäkeskukselle saavuttuamme, muistin sen DVD-tallenteen mikä minulle oli annettu aikaisemmin. Komensin Ossia antamaan käytännön opetusta näille viidelle vanhimmalle nuorelle laserpistoolien käytössä harjoituspanoksilla. Tällä välin menin Topiaksen, Juhan ja Roosin kanssa katsomaan DVD-tallennetta oleskelutilaan pääarakennuksessa. Laitoin DVD-kiekon toistimeen joka oli yhdistetty televisioon, sitten minä kytkin lattatelevision päälle ja sen jälkeen toistimen laitoin päälle. Ruudulla näkyi minulle tuttu hahmo, itse Riikka Mäkelä joka istui tuolissa ja sanoi: "Heissan vaan Reijo! Taisit yllättyä vai mitä? Tietyistä syistä pidän olinpaikkani salassa visusti. Taidat varmaan olla huolestunut kadonneista? Ei hätää, he ovat kelvollisia apulaisia käytännön töihin meille. Kun kaikki on valmista, aion kokeilla erästä vanhaa suomalaista taikaa." Samalla kuului miehen ääni taustalta: "Näytä kuvaa orjista." Tällöin kuva siirtyi vasemmalle jonkin aikaa ja näimme kuinka joidakin nuoria liikkui taustalla. Samalla kaksi nuorta toi Katrin kuvan ääreen ja Riikka sanoi: "Katri, kuule ja tottele, kerro viestisi etsiville." Katri alkoi puhua: "Olen kunnossa, eikä nuorillekaan tapahdu mitään jos jätätte meidät rauhaan." Sitten videokuva meni poikki.

Juha sanoi videon nähtyään: "Näittekö tuota?" Me muut vastasimme: "Tietysti näimme." Sitten aloimme pohtia tilannetta, kunnes Ossi syöksyi huoneeseen ovesta ja sanoi: "Tulkaa pian katsomaan!" Jolloin Topias ja myös me muut juoksimme sisääntuloaulan kautta ovesta ulos ja suoraan harjoitusammuntapaikalle jossa oli seuraamassa myös muita leiriläisiä. Ossi näytti nuorten ampu mistuloksia ja sanoi meille: "Näettekö? Heidän tuloksensa vain paranevat, aluksi vain muutama osui maalitauluun mutta nyt vain yksi tai kaksi viidestä menee ohi. Jokainen on saanut jopa napakympejä."

Hetken kuluttua reunusaidan toiselta puolen kuului vanhan miehen ääni: "Anteeksi, mutta olen eksynyt. Voisiko joku kertoa lyhimmän tien Posioon?" Silloin Ossi tempaisi laserkiväärinsä esiin ja huusi vanhalle miehelle: "Kyllä minä sinulle Posiot näytän!" Ennen kuin kukaan ehti tehdä mitään, Ossi ampui laserkiväärillä miestä toiseen käteen, jolloin miehen käsi irtosi ja kädestä valui verta. Mies lähti karkuun. Ympärillä olijat varmaan pelästyivät, mutta Ossi sanoi: "Se oli vain robotti, tarkemmin androidi." Silloin joku ympärillä olijoista sanoi: "Siitä valui vertakin." Ossi vastasi: "Se veri oli hämäystä." Mennäänpä katsomaan sitä kättä tarkemmin. Menimme kaikki katsomaan irronnutta käsivartta rannan puolelta, missä aita loppui rannan tuntumassa. Aidan toinen puoli oli kuivaa kangasmetsää. Kuljimme siihen paikkaan, missä irronnut käsi oli. Ossi nosti käden ihan noin vaan ylös, ja näytti sitä nuorille.

Osa nuorista, varsinkin tytöt, pelästyivät; mutta Ossi näytti käden irtaantunutta päätä ja sanoi: "Näettekö? Tässä kädessä on metallinivelet." Kiisken Henri sanoi: "Mutta se veri, sitähan on maasakin, ja se tukka..." Ossi alkoi selostaa: "En tiedä mitä on tekeillä, sen paremmin kuin tekään, mutta tuo ei ollut ihminen, vaan androidi, kyborgia huomattavasti heikompi versio. Sen tukka on vain tekotukkaa, ihan kuin oma siilitukkanikin joka ei kasva; toisin kuin teillä ihmisillä. Silloin muuten niin vaitelias Michael sanoi englanniksi:

- An android? So you Ossi mean that this is not human?
- (Androidi? Eli sinä Ossi tarkoitat että tuo ei ole ihminen?)
- Yes Michael, that hand is a deed hand, and blood is deed blood.
- (Niin Michael, tämä on tekokäsi, verikin on tekoverta.)
- You say before 'tekotukka', what it mean in English?
- (Sanoit aiemmin tekotukka', mitä se tarkoittaa englanniksi?)
- A deed blood.

Silloin Michael llahtui ja sanoi:

- Now I understand! Thanks!
- (Nyt minä ymmärrän! Kiitos!)

Samalla Topias kävi minuun käsiksi ja sanoi: "Sinun pitää oppia totuus!" Topias tarttui minuun välittömästi kuristusotteella jolloin kaaduin maahan ja Roosa huusi: "Lopeta Topias!" Sain sanotuksi: "Tuhotkaa se tiimalasiriipus!" Tällöin Henri tarttui Topiasta takaapäin molemmin käsin ja yritti vetää Topiaksen pois päältäni, mutta Topias läväytti Henriä niin lujaa että Henri kaatui taaksepäin kyljelleen suoraan risujen päälle. Silloin huusin: "Tuhotkaa riipus minun huoneeni yöpöydän laatikosta!" Sitten Anne Lehmus yritti estää Topiasta, mutta Topias tarttui hänen nenäänsä ja väänsi sitä niin, että nenä alkoi vuotaa verta. Sitten Topias iski nyrkillä Annea leukaan, jolloin Anne kaatui maahan. Tällöin Topias huomasi, että Henri yritti nousta, jolloin Topias alkoi potkia Henriä, ja yksi potku osui nivusiin. Sitten hän löi niin lujaa Henriä että tämä kaatui maahan ja jäi siihen makamaan. Topias yritti taas kuristaa minua, mutta Ossi sai sentään onneksi pidettyä kiinni Topiaksesta kun Roosa lähti juoksemaan päärakennukseen. Seuraavat kaksi kappaletta on Roosan näkökulmasta.

Kun Ossi otti kiinni Topiaksesta, niin kiipesin kiviaidan ylitse siitä kohtaa missä se oli matalimmillaan. Se oli vähän vaikeaa koska jalat lipsuivat sammaloituneiden kivien päällä. Lopulta pääsin leirintäkeskuksen pihalle ja juoksin salamavauhtia suoraan päärakennukseen. Päärakennuksen sisääntuloaulassa olin törmätä Anneliin joka ihmetteli mistä on kyse, sanoin selittäväni myöhemmin asian. Juoksin suoraan portaat ylös ja avasin Reijon huoneen oven joka oli raollaan. Pengoin jonkin aikaa yöpöydän laatikkoa, kunnes löysin tiimalasiriipuksen joka hehkui. Hetkeäkään epärommättä löin riipuksen maahan, mutta lattiamatto vaimensi iskua. Silloin tallasin toisella jalallani riipuksen tiimalasin päälle, jolloin tiimalasi hajosi ja näkyi hetken aikaa kirkas valo huoneessa ja sitten oli taas kuin ei mitään.

Juoksin pois huoneesta ja sisääntuloaulassa kohtasin taas Annelin joka ihmetteli kovasti kiirettäni, sanoin hänelle että Topias hyökkäsi Reijon kimppuun ja että minun täytyy nyt mennä. Palattuani takaisin tapahtumapaikalle näin kun Topias kyseli Reijolta ja toisilta miksi Anne ja Henri ovat maassa risujen seassa. Muut olivat Topiakselle vihaisia, enkä yhtään ihmettele miksi! Kun Henri ja Anne saatiin maasta Reijon ja Ossin avustuksella, niin Henri oli tokkurainen mutta Anne ei, hän läväytti Topiasta poskelle ja sanoi: "Tuossa Topias kiitos nenän rutistamisestani!" Topias ei voinut ymmärtää miksi häntä oli lyöty. Topias vain sanoi ettei muista koko tapahtumista yhtään mitään. Tästä seuraava kappale on taas Reijon näkökulmasta.

Roosa jo tuossa kertoikin kaiken oleellisen, sen verran voisin lisätä, että Topiaksen rimpuillessa Ossin rautaisesta otteesta näin, tai oikeastaan kuulin Topiaksen huutavan tuskasta joka sitten pian loppui. Tuon jälkeen Henri Kiiskeä ja Anne Lehmusta varten täytyi kuitenkin kutsua ambulanssi. Roosin hakiessa jäitä minä kysyin Topiakselta syytä outoon käytökseen, ja vastaus oli seuraava: "Jokin sisäinen ääni huusi minulle että tapa Reijo, tapa hänet. Sitten en muista mitään muuta kuin suuren helpotuksen päästä pois helvetistä." Ilmeisesti oli niin asianlaita, että riivattu säilyi riivattuna niin kauan kun hänen korunsa säilyi ehjänä. Lopulta Roosa toi jääpussin mukanaan ja käski Annen pitää sitä nenäänsä vasten. Sitten, kun ambulanssi tuli, niin Henri vietiin paareilla ambulanssiin, mutta Anne tutkittiin paikan päällä ja todettiin, ettei häntä tarvitse viedä sairaalaan, vaan riittää että Anne pitää jotain kylmää, ja on puoli-istuvassa asennossa niin kauan, että verenvuoto lakkaa.

Minä itse ajoin ambulanssin perässä autolla sairaalaan asti. Sairaalassa kysyin missä Henri on, jolloin kanslisti neuvoi minulle sijainnin. Henri makasi vuoteella yksin sairaalahuoneessa ja katseli ympärilleen ja minut nähtyään hän kysyi: "Tiedätkö miten minun nyt käy?" Vastasin Henrille, että en tiedä. Sitten paikalle tuli joku vanhalta näyttävä lääkäri joka sanoi: "Päivää, olen tohtori Korpela. Teidän vammanne on nyt tutkittu, eikä teistä löytynyt kuin mustelmia." Henri vastasi: "Voin siis jo lähteä?" Tohtori sanoi: "Parasta että jäätte yön yli tarkkailuun, koska epäilemme kiveksienne vaurioituneen sen potkun seurauksena koska teitähän potkaistiin nivusiin." Henri oli hieman vastaan, mutta sanoin hänelle: "Usko vain tohtoria." Sitten sanoin Henrille näkemiin ja toivoin että mitään ei enää sattuisi. Ennen sairaalasta lähtöä annoin tohtori Korpelalle kännykkänumeroni.

Ajoin takaisin leirintäalueelle, ihan yksin. Kun pääsin autosta ulos ja olin menossa rappuja ylös päärakennuksen kuistille, niin Irmeli tuli takaapäin ja pysäytti minut. Irmelillä oli ruskea, lyhyt tukka ja hän oli hoikkarakenteinen. Hänen silmänsä olivat väriltään suklaanruskeat. Irmeli sanoi: "Kuinka Henkka voi? Sattuiko pahasti?" Vastasin Irmelille: "Ei mitään vakavaa, yön yli tarkkailussa kun hänen sukukalleutensa sai pahan iskun kengästä." Irmeli sanoi: "Kehtaankohan minä tätä kertoakaan, kun se on vähän..." Vastasin Irmelille: "Kerro pois vain!" Irmeli sanoi punastellen: "Olen, tuota noin, rakastunut Henkkaan. Hän on tosi suloinen poika ja hyvä suutelija. Asummehan samassa kaupungissakin." Sanoin Irmelille: "Rakastaako Henri, siis Henkka sinuakin myös?" Irmeli sanoi: "Tietysti! Rakastuimme toisiimme jo Helsingissä kun tapasimme, aluksi keskustelimme Internetin välityksellä ja sähköpostitse, sitten halusin nähdä hänet elävänä ja sovimme tapaamispaikan." Vastasin tuohon: "Mukavaa, että tykkäätte toisistanne, nyt minun täytyy mennä katsomaan onko minulle tullut sähköpostia. Istuessani koneeni ääreen toimistohuoneessa avasin tietokoneeltani, joka oli kannettava; sähköpostiohjelman. Kolme uutta viestiä oli saapunut:

Lähettäjä: Matti Valovirta (matti.valovirta@et-valovirta.fi)
Päivä:
Vastaanottaja: Reijo Takanen (reijo.takanen@et-takanen.fi)
Aihe: Tässä sinulle se dokumentti
Liite: Reijo_Masturboi_Suihkussa.scr (47,2 kt)

Katso tämä dokumentti heti, tärkeää!

MV

En avannut liitettä, sillä siinä oli virustutka havainnut viruksen. Toinen viesti oli:

Lähettäjä: Oskari Rimpiläinen (oskari.rimpilainen@et-rimpilainen.fi)
Päivä:
Vastaanottaja: Reijo Takanen (reijo.takanen@et-takanen.fi)
Aihe: Tässä sinulle taas kerran sitä jotain...
Liite: Roosaandhislesbofriend.jpg

Tämä viesti ei sisältänyt mitään tekstiä, vain kuvan jossa oli manipuloitu Roosin pääkuva jonkin alastoman naisen kuvan päälle. Kuvassa oli toinenkin alaston nainen. Sitten se kolmas viesti:

Lähettäjä: Markus Ahonen (markus.ahonen@et-takanen.fi)
Päivä:
Vastaanottaja: Reijo Takanen (reijo.takanen@et-takanen.fi)
Aihe: Uutisia täältä Helsingistä!
Liite: (no attachment)

Hei Reijo,

Joku on lähettänyt tänne sinusta, Roosasta ja Topiaksesta vääriä pornokuvia liitteinä ja lähettänyt niitä moniin osoitteisiin. Koska lähettäjä-kenttä oli väärennetty, on syyllinen vaikea löytää; mutta ei se kuitenkaan mahdotonta ole.

Kirjoitin vastaukseni Markukselle ja kerroin mitä Posiossa oli tapahtunut, kerroin kaiken mitä vain muistin tähän mennessä tapahtuneista, kirjoitin leirintäretken kolmoissurmasta ja kirotuista tiimalasikoruista jotka riivaavat haltijansa. Kerroin Riikan DVD:stä ja kaikesta mahdollisesta. Sitten, kun en enää muistanut enempää, lähetin viestin Markukselle ja soitin Matti Valovirralle joka sanoi ettei tiennyt mitään virusviestistä. Soitin myös Oskari Rimpiläiselle, eikä hänkään ollut tietoinen viestistä, joka muuten sisälsi pornokuvan. Katselin tuon jälkeen seinällä olevan Posion kaupungin karttaa, joka kuvaili Posion kuntaa ja kaupunkia. Huomasin että sen hylätyn tuotantolaitoksen lähistöllä oli muutama asuinrakennus, joita oli ehkä kymmenen kappaletta. Kysyessäni kännykälläni Matias Härkälältä näistä rakennuksista, hän sanoi että rakennukset ovat hylättyjä ja ne voivat romahtaa päälle. Päätin kuitenkin soiton jälkeen mennä jonkun kanssa huomenna katsomaan rakennuksia. Seuraava jakso onkin sitten kirjoitettu perjantain tapahtumien pohjalta.

13): Perjantaina Seikkailut Jatkuvat, Osa 1

Perjantai aamu! Heräsin sängystäni kello kymmeneltä aamulla, pelkäsin että muut ovat jo syöneet, joten tempaisin äkkiä mustat verryttelyhousuni jalkaan kalsareiden päälle. Sitten laitoin paidan päälleni, joka oli muuten t-paita. Sukat olivat menneet sängyn alle joten jouduin työntämään pääni sängyn alle saadakseni sukat käsiini. Kun nostin päätä sängyn alta, niin löin pääni sängyn alareunaan. Kiroilin ja manailin, mutta sainpahan sukat. Kiskoin sukat jalkaan ja laitoin jalkoihini sandaalit aamupäiväksi. Juoksin sitten alakertaan suoraan ruokailutiloihin. Näin kun pari nuorta vielä söi. Sitten näin Annelin tiskin takana ja kysyin häneltä: "Mitä on aamiaisena?" Anneli sanoi: "No huomenta Reijo! Nyt on munakasta paistetuilla makkaroilla tai sitten vaihtoehtoisesti kaurapuuroa. Kumpaa haluat?" Sanoin Annelille: "Laita reilu annos munakasta, että pääsen munalla töihin, kuten sanotaan."

"Selvä on, kas tässä. Ota itse juotavasi; maitoa, vettä tai piimää." Otin piimää lasillisen ja menin pöydän ääreen syömään munakastani. Yllättäen kuulin jonkun pojan sanovan tiskin suunnalta: "No Reijo, maistuuko muna hyvälle!?" Ja sitten alkoi nauraa. En vastannut mitään pojalle, vaan jatkoin syömistäni. Kun olin syönyt, vein lautasen ja lasin tiskeille varattuun paikkaan ja kiitin Annelia ruuasta. Tarkastin joka aamuiseen tapaani montako nuorta oli jäljellä. Tarkistuksen päätyttyä sain helpotuksekseni tietää, että kaikki ovat tallessa. Sitten, kun tarkistin Keskin Irmelin mökkiä, niin kännykkäni alkoi soida, soittaja oli tohtori Korpela: "Päivää, täällä tohtori Korpela Posion sairaalalta, ilmoittaisin vain että Henri Kiiski pääsee nyt pois, joten tulkaa hakemaan hänet." Vastasin: "Selvä on, tulen hakemaan Henrin. Näkemiin!" Tuon kuullessaan Irmeli sanoi: "Pääsenkö minäkin mukaan? Sano että pääsen!" Vastasin Irmelille: "Jos kovasti haluat, niin hyvä on sitten." Irmeli oli kovin iloinen minun sanomisestani. Sitten lähdettiin autolla Irmelin kanssa Posion sairaalalle.

Sairaalalla tiedustelimme Henriä, jolloin saimme tietää että hän oli pukeutumassa sairaalahuoneessaan. Heti kun Henri oli pukeutunut, niin pääsimme hänen luokseen. Irmeli meni sanomaan Henrille: "Voi kulta! Oletko kunnossa?" Henri vastasi Irmelille: "Olen, potku ei vaurioittanut sukukalleuksiani. Ne tutkivat minut ja totesivat että kivekseni ovat kunnossa." Irmeli sanoi: "Hyvä kun ei käynyt pahasti." Sitten he molemmat suutelivat ja halusivat toisiaan. Tuon jälkeen lähdimme autolla takaisin kohti leirintäkeskusta. Leirintäkeskuksen portilla meitä vastaan tuli kaksi samannäköistä, harmaatukkaista miestä jotka olivat ihan samannäköisiä kuin aiemmin tapaamamme androidi. He tähtäsivät meitä laserkonepistooleilla mutta eivät kerinneet ampua, kun heidän taakansa kuului kaksi laserkiväärin laukausta jotka osuivat molempien androidien päähän pudottaen heidät maahan tuhottuina.

Ampujina olivat kyborgit Ossi ja Dural. Nousimme kaikki autosta ulos ja minä menin kysymään tilannetta, jolloin Ossi sanoi: "Näin kun nuo kaksi tulivat tielle aseistettuina, joten hain Duralin ja laserkiväärin ja ammuimme niiden kahden pään hajalle." Enempää ei Ossi kerinnyt sanoa, sillä häneen osui laserpistoolin säde kylkeen. Ossi katsoi ampujaan, harmaatukkaiseen androidiin ja sanoi: "Hemmetin kelmi! Siinä tuli takkiin reikä!" Koska Irmelillä ja Henrillä ei ollut silloin aseita mukanaan, niin Ossi käveli kohti androidia eikä yhtään piitannut androidin ammuskeluista. Ossi iski androidia nyrkillä kasvoihin jolloin alkoi tappelu jonka Ossi voitti lopulta. Androidi oli jo maassa ja Ossi lähti pois, mutta androidi nousi pystyyn jolloin Dural ampui laserkiväärillä androidin hajalle. Tutkimme kaikki kolme tuhottua androidia ja niistä löytyi merkki jossa luki: "Matin Robotit Oy, Posion Tehdas, tehty 2051"

En lainkaan tiennyt sitä että Matti Kankainen omistaisi nimenomaan useita robottitehtaita, mutta hänhän oli varatoimitusjohtaja Ernon elinaikana. Nyt Matti Kankainen johtaa koko robottikonsernia. Etsin kännykästäni Matti Kankaisen numeron ja soitin siihen, puheluun vastasi sihteeri: ”Matin Robotit, Helsingin tehdas, päivää.” Vastasin: ”Saankohan Matti Kankaisen puhelimeen?” Sihteeri sanoi: ”Matti on kiireinen mies, kuka te olette?” Sanoin nimeni ja asiani, jolloin sihteeri vastasi: ”Odota hetki, yhdistän Matille.” Kului hetkinen, ja tuttu ääni vastasi puhelimeen: ”Matti Kankainen puhelimessa, päivää!” Vastasin Matille: ”Täällä Reijo Takanen, etsivä; muistathan minut?” Matin äänen sävy muuttui iloisemmaksi ja hän sanoi:

- Tottahan toki, mitä kuuluu!?
- Huonoa, äskettäin kolme androidia teki hyökkäysyrityksen, niissä oli merkintä ”Matin Robotit Oy, Posion Tehdas” ja valmistusvuosi.
- Ikävä kuulla, eihän henkilövahinkoja tullut?
- Ei, mutta valmistat vieläkin robotteja,
- Se on Reijo semmoinen ajatus näissä androideissa, että ne ohjelmoidaan palvelemaan isäntää tai emäntää. Ne ovat kyborgeja heikompia, mutta niitä ei olekaan tarkoitettu taisteluihin.
- Miten sitten selität androidien hyökkäyksen?
- Jos joku on ohjelmoinut ne hyökkäämään ihmisen kimppuun.
- Voi olla, mutta kuka on Posion tehtaan pomo?
- Odotas, se oli Arja Raa... ei vaan Arja Rantanen, jos soitat Posion tehtaalle, kysy Rantasen Arjaa.
- Kiitos, kiitos paljon, näkemiin.

Seuraavaksi soitin Posion Tehtaalle ja kysyin Arja Rantasta puhelimeen. Juttelin hänen kanssaan tovin verran, ja sain sovittua ajan tehdaskäyntiä varten iltapäivälle.

Sitten piti vielä funtsia kenet otan niille hylätyille asuinrakennuksille, Roosan? Topiaksen? Ossin vaiko Juhan? Annelia en voinut ottaa, koska hänen piti valmistaa ruokaa. Juhalla ei ollut aseenkantolupaa joten päädyin sisareeni Roosaan. Päätimme että lähdemme sinne tunnin päästä. Myöhemmin, tunnin kuluttua aloin laittaa Roosan kanssa saappaita jalkaan, meillä oli vielä laserpistoolit mukana kaikien varalta. Tiesin kartan perusteella että ensin piti kulkea vanhaa metsäautotietä niin kauan, että tie muuttuu kärrypoluksi joka haarautuu, oikea polku vie sahalle, vasen hylättyyn asutusalueeseen. Olin itse ainakin kulkenut tuota polkua sahalle, mutta nyt me menemme katsomaan asuinrakennuksia. Roosa muistutti minua digikamerasta että ota nyt se kamera mukaasi. Kyllähän minä sen mukaani otan, sanoin Roosalle. Sitten me teimme ulkona lähtöä, tarkoitus oli kulkea matka jalkaisin, vaikka autollakin olisi päässyt, mutta lähinnä kunnon vuoksi.

Juuri kun olimme ehtineet portille, juoksi Dural meidät kiinni ja kinusi päästä mukaan. Sanoin vastalauseeni, mutta silloin Dural sanoi: ”Sitten alan huutaa kaikille miten ilkeitä olette!” Olihan se Dural pakko ottaa mukaan. Dural vain kävi pukeutumassa ja hakemassa jotain mukaansa. Sitten lähdimme matkaan Duralin palattua, aluksi kuljimme metsäautotietä kunnes tie muuttui ruohoiseksi, umpeenkasvaneeksi tieksi jossa kasvoi heinää ja pajuntaimia jotka olivat tunkeutuneet vanhan asfalttikerroksen läpi. Otin tiestä ensimmäisen kuvan, sitten jatkoimme matkaa kunnes saavuimme hylätylle asuinyhteisölle. Talot olivat erivärisiä; punaisia, keltaisia tai valkoisia puutaloja. Otimme kuvia taloista ulkoapäin, osassa ikkunat olivat rikki, osassa ne olivat vielä ehjät. Päätimme mennä tutkimaan tarkemmin taloja, ensiksi lähinnä oleva punainen puutalo, joka näytti ulkoapäin ihan kunnossa olevalta.

Mutta ei sitten sisältä ollut kunnossa läheskään! Viime vuosien navakat lumet ja myrskyt olivat tehneet tehtävänsä. Koko katto oli romahtanut alas ja yläkerran lattiassa oli valtava aukko, likaa ja roskaa oli joka paikassa. Otin täältäkin pari kuvaa. Sitten menimme tutkimaan keltaista taloa, joka oli vieressä, tämäkin talo näytti olevan kunnossa. Ovi oli lukittu munalukolla joka näytti uudelta. Kysyin Roosalta: ”Miten me pääsemme sisälle? Ovi vaikuttaa vahvalta puuovelta ja ikkunat olivat liian korkealla.” Roosa vain pyöritteli päätään neuvottomana, silloin Dural otti takkinsa kätöksistä aseensa ja sanoi: ”Annas minun yrittää.” Väistimme äkkiä sivuun kun Dural ampui, tällöin ovi meni säpäleiksi ja savun hälvettyä sanoin Duralille: ”Otit mukaasi laserkiväärin, vai mitä!?” Dural vastasi: ”Joo, katkaistuna että se mahtuisi takin alle. Mutta mennään nyt sisään taloon!” Menimme taloon sisään, talo oli säilynyt ehjänä. Näytti ihan siltä kuin joku olisi käynyt täällä, sillä lattialla oli kuivunutta mutaa ympäriinsä. Huoneet olivat pölyn peittämiä, paitsi yksi huone, joka oli melko siisti.

Talossa oli kokolattiamatto joka tästä yhdestä huoneesta oli keskeltä huonetta ikään kuin leikattu neliömetrin suuruinen pala joka oli asetettu sitten paikalleen. Polvistuin ja nostin kokolattiamaton palan pois paikaltaan, sen alta paljastui lautalevy, otin senkin pois paikaltaan. Alta paljastui pieni metallinen lipas joka ei ollut lukossa, avasin lippaan ja sieltä paljastui iso nivaska sadan ja kahdensadan euron seteleitä. Käskin Roosaa ottamaan kuvan löydöksestä. Tutkin seteleitä ja kaikissa oli Suomen, Ranskan tai Portugalin tunnuskirjain. Seteleissä oli kyllä vesileima, mutta turvahologrammi oli heikkolaatuinen ja suojalanka puuttui. Sanoin Roosalle: ”Katso nyt, selvä väärennös!” Samassa Dural huusi: ”Tuolla oli joku!” Sanoin yhdessä Roosan kanssa että missä, jolloin Dural sanoi: ”Näin kuinka joku katseli tuolta mäen päältä olevasta talosta meitä!”

Menin Roosan kanssa katsomaan ikkunasta mistä Dural väitti nähneensä jonkun. Sanoin Duralille että eihän siellä ketään näy. Otimme vielä setelirahoista kuvia ennen kuin jatkoimme matkaa toiseen rakennukseen. Menimme siihen taloon jossa Dural väitti jonkun nähneensä. Tämän talon sisäpuolella ei näkynyt ketään. Talon katto oli romahtanut kuten ensimmäisessäkin talossa. Myös toisen kerroksen katossa oli reikä. Yllättäen Dural ampui ylöspäin ja melkein meidän päällemme putosi androidi jolla oli ase. Dural sanoi: ”Onneksi huomasi katsoa ylöspäin, näin tuon androidin tähtäävän Reijon ohimoon.” Sitten Dural ja me muut menimme yläkertaan, hyppäsimme lattiassa olevan aukon yli ja katselimme ympärillemme. Ketään muita ei ollut näkyvissä, joten palasimme takaisin.

Talon ulkopuolella otimme talosta kuvan. Sitten kuljimme vanhaa tietä pitkin paikkaan, jossa oli kolme taloa, kaksi niistä oli punaisia taloja. Kolmas talo oli lähes kokonaan sortunut, otin taloista taas kerran kuvia. Rohkaisimme mieleemme ja menimme tutkimaan ensimmäistä, lähinnä olevaa taloa jonka ovi oli auki. Talon sisäpuolella vallitsi kaaos, joka paikassa oli sanomalehtiä ja kirjoja levällään lattialla. Kirjoja oli erityisesti erään kaatuneen tai kaadetun kirjahyllyn luona. Tämä talo oli yksikerroksinen joten paikat tuli katsottua nopeasti, viimeiseksi katsoimme keittiön. Kaappien ovet roikkuivat saranoiltaan tai olivat auki muuten vain. Kaapit olivat täynnä hiiren papanoita ja jyrityjä jauhopusseja. Lattialla ja seinien vieressä oli särkyneitä lautasia ja laseja. Vaikutti ihan vandalismita, otin keittiöstä kolme kuvaa. Päätin uteliaisuuttani katsoa jääkaappiin joka oli tiskipöydän vieressä. Avasin jääkaapin oven ja kun ovi oli auki, Roosa otti kaapin sisällöstä kuvan. Jääkaapin haju oli homeinen, pilaantunut ja mädäntyneen hajuinen. Haju oli niin hirveä että se levisi koko huoneeseen, jääkaapissa oli pilaantuneita ruokia, homeisia hilloja ja mehuja. Erästä nakkipaketin nakkeja peitti keltainen kittihome. Haju oli niin voimakas että olin pyörtyä. Roosaa alkoi oksettaa ja hän yljösi keittiön nurkkaan. Onneksi Dural laittoi jääkaapin kiinni.

Tämän jälkeen menimme toiseen taloon joka oli kaksikerroksinen, tämä talo oli säilynyt kaikista taloista hyväkuntoisimpana. Talon sisäpuolella oli joitakin satunnaisia huonekaluja, keittiössä oli vielä jäljellä tiskipöytä ja sähköliesi. Otimme alakerrasta kuvia, sitten menimme portaita pitkin yläkertaan. Yläkerrassa ei ollut mitään mainittavaa, tai oli sittenkin! Näimme oven raosta kun toisessa huoneessa kaksi miestä riiteli, toinen sanoi: "En todellakaan tajua mitä rahoille pitäisi tehdä! Olen ihan varma että pomo halusi niitä vain hämäämään poliisia." Toinen, kalju mies sanoo: "Et tiedä vai? Minusta ne pitäisi toimittaa pomolle, mene hakemaan rahat!" Yritimme mennä johonkin piiloon, mutta tuo toinen, ruskehtavatukkainen mies näki meidät ja sanoi: "Mitä? Vakoilijoita!" Samassa Dural ampui miestä lähietäisyydeltä jolloin mies kieri tuhattuna portaita alas. Samalla näimme, kuinka ovi aukesi ja kaljupäinen mies sanoi meille: "Kas, kas, itse Reijo ja kumppanit! Minä olen Hannes, Mutta teitä ei enää kauaa ole!" Sitten mies kohotti aseensa ja Dural samoin, koska Dural oli nopeampi, hän ehti ampua ensin. Mies vain hieman horjahti laukauksesta ja sanoi: "Emme me kaikki androideja ole!" Lähdimme nopeasti karkuun, Dural jäi pidättelemään miestä. Talon ulkopuolella näimme kuinka paha kyborgi Hannes paiskautui yläkerroksen ikkunan läpi maahan ja vierähti maassa pusikkoihin. Dural juoksi alas ja huusi meille: "Lähdettiin ja äkkiä, minulta loppuivat panokset!" Lähdimmekin välittömästi, sillä paha kyborgi alkoi nousta pystyyn.

Paluumatka leirintäalueelle sujui tosi rivakasti, olin aivan hengästynyt kun pääsimme leirintäalueen portille. Menin heti kysymään Juhalta voiko alueen suojata jotenkin. Juha vastasi että tietysti voi suojata, tule mukaan. Menimme salaiseen tukikohtaan kellarista niin etteivät muut huomanneet, sieltä kuljimme suoraan valvontahuoneeseen jossa Juha katseli erästä kontrollointi paneelia ja sanoi: "Tämä on suojattu numerokoodilla, mikähän se olisi?" Sanoin: "Kokeile Kaisan syntymäpäivää." Paneeliin tuli ilmoitus: "Virheellinen koodi". Mietimme pitkään mikä koodi voisi olla, jolloin Juha yllättäen hoksasi: "Jos ottaa ensin k-kirjaimen, niin se on yhdestoista kirjain aakkosistossa, eli kokeillaanpa tätä koodia eli 1119191." Tuli kuitenkin sama virheilmoitus, jolloin Juha sanoi: "Oli-sikohan sitten 1101091901?" Kokeilimme tätä koodia ja se toimi. Sitten tuli valikko jossa kysyttiin mitä haluat tehdä, Juha valitsi kohdan: "Luo voimakenttä valittuihin kohteisiin." Jonkin ajan päästä tuli ilmoitus: "Voimakenttä kohteessa leirintäkeskus aktivoitu." Sitten Juha sulki ohjelman. Palasimme takaisin leirintäalueelle, jossa näimme vihaisia nuoria leirintäalueen portilla, yksi heistä; joka oli muuten Jorma Alanen, sanoi vihaisena: "Mitä vittua tämä meinaa? Olemme kuin vankilassa kun emme pääse ulkopuolelle." Myös Henri ja Irmeli olivat joukossa mukana.

Minut nähtyään Jorma tuli huutamaan minulle: "Miksi meitä pidetään vankina kuin jossakin keskitysleirillä? Meidän pitäisi huomenna lähteä kotimatalle jokainen, mutta nyt..." Sanoin Jormalle: "Te ette tiedä mikä teitä uhkaa, aluksi luulin maanantaina että koko viikko menisi hyvin, mutta en arvannut että näin kävisi. Kerron miksi tämä turvatoimi; sen vuoksi, ettei yksikään teistä enää joutuisi kadoksiin vaan selviäisi. Ilmoitamme huoltajillenne tilanteesta, toivoakseni he ymmärtävät." Henri sanoi: "Olen vähän samaa mieltä Jorpin (tarkoittaa Jormaa) kanssa, en tykkää olla vankina täällä." Selitin Henrille: "Ette te vankeja ole, voitte käydä vapaasti uimassa, liikua leirintäalueella ja ostaa kahviosta naposteltavaa. Myös sauna on koko ajan käytössä." Samalla Irmeli sanoi Henrille: "Tule kultaseni, mennään saunaan puuhastelemaan." He tekivät jo lähtöä kun sanoi Henrille ja Irmelille: "Onko kumit kunnossa?" Silloin Henri otti taskustaan kondomipaketin ja sanoi: "Kumit ovat kunnossa, katso vaikka." Annoin vielä Henrille sähköpumpun ja sanoi että käytät tätä jos joku yrittää hyökätä.

Henri ja Irmeli lähtivät kohti saunaa, vähitellen alkoi muukin porukka hajaantua portin edustalta. Menin sanomaan Ossille, että hakee minulle valmiiksi nuorisoporukan huoltajien puhelinnumerot. Kohta, noin viiden minuutin kuluttua kuulin kirkaisun saunalta, jolloin otin esille laserpistoolini ja juoksin saunalle. Näin saunan pukutiloissa lattialla vesilätäkön joka kutistui pian olemattomiin. Samassa saunan lasiovi aukesi ja Henri tuli ulos saunasta vain kalsareihin pukeutuneena, hän sanoi minulle: ”Jos minulla ei olisi ollut sähköpamppua mukanani, en olisi enää hengissä Irmelin kanssa.” Kysyin Henriltä: ”Mitä täällä oikein tapahtui?” Jolloin hän kertoi: ”Olimme juuri aloittamassa puuhastelun, kunnes saunan ovi kävi, Irmeli kirkaisi nähtyään jonkun liikkuvan pukutiloissa. Otin sähköpampun ja avasin saunan ja pukutilojen välisen oven, näin pukutiloissa seisovan läpikuultavan, ihmisenkaltaisen olennon joka yritti hyökätä mutta tökkäisin sitä sähköpampulla jolloin olento alkoi kutistua ja muuttui vesilätäköksi, sitten palasin saunan puolelle.

Saunan puolella istui Irmeli joka koetti käsin peitellä rintojaan. Sanoin Henkalle ja Irmelille: ”Parasta olisi, jos pukeutuisitte ja menisitte muualle; vaikka jommankumman mökkiin puuhastelemaan. Muistakaa lukita mökin ovi kaiken varalta.” Samalla muistin että minun pitää käydä tehtaaseen tutustumassa. Kävin Juhan kanssa salaisessa tukikohdassa kytkemässä voimakentän hetkeksi aikaa pois päältä. Näytössä luki ilmoitus: ”VAROITUS! VOIMAKENTÄN TEHO 25 %, HEIKKENEE. KORJAA TILANNE MAHDOLLISIMMAN PIAN.” Juha sanoi ilmoituksesta: ”Ei hätää, osaan korjata tämän.” Lähdin pois salaisesta tukikohdasta Juhan jäädessä korjaamaan ongelmaa. Tehtaalle otin mukaan Ossin sillä hän halusi tulla mukaan. Jouduimme matkan varrella kysymään ajo-ohjeita tehtaalle ennen kuin pääsimme perille.

14): Tehdasvierailu

Tämä tehdas oli pienempi kuin Helsingin robottitehdas. Tässä tekstissä puhun siitä tehtaasta jonka toimitusjohtaja on Matti Kankainen. Tehtaan parkkipaikalle pysäköityämme menin Ossin kanssa suoraan tehtaan pääsisäänkäynnille, siinä olevasta ovesta menimme sisälle. Sisäpuolella oli eräs tummahiuksinen naishenkilö jolle menin sanomaan: ”Oletteko te Arja Rantanen?” Nainen vastasi: ”En, minä olen Maija Lemetyinen, siivooja, Arjan toimisto on toisessa kerroksessa, ensimmäinen ovi vasemmalta portaista katsoen.” Menimme portaita pitkin toiseen kerrokseen ja menimme ensimmäiselle ovelle vasemmalta katsoen. Painoin oven vieressä olevaan nappia ja kohta napin yläpuolelle syttyi vihreä valo jossa luki: ”Sisään”. Sisäpuolella oli noin minun mittaiseni naishenkilö jolla oli sekavärinen, pitkä sidottu tukka, oranssi sisätakki päällä ja raidallinen paita sisätakin alla, naisella oli farkut jalassa. Nainen esitteli itsensä: ”Päivää, olen Arja Rantanen, tehtaanjohtaja. Sinä olet varmaan Reijo Takanen, mutta kuka tuo toverisi on?” Ossi sanoi: ”Olen Ossi, kyborgi mallia KYB-2, minut nimettiin Ossiksi koska valmistuin Ossin nimipäivänä.”

Arja Rantanen sanoi: ”Kyborgi? Millä tehtaalla sinut rakennettiin?” Ossi sanoi: ”Helsingissä, siis silloin kun tehtaan nimi oli Ernon Robotit Oy, nyt se on Matin Robotit Oy.” Arja sanoi: ”Niin, Matti Kankainenhan johtaa koko tätä robottitehdasketjua, hän omistaa Matin Robotit Oy:n nimellä tehtaita Helsingin ja Posion lisäksi Tampereella, Turussa, Oulussa, Porissa ja Kotkassa.” Sanoin hämmästyneenä: ”Onko Matti siis kaiken seitsemän toimipisteen ylin johtaja?” Arja vastasi: ”Kyllä on, hän käy joskus täälläkin, lähinnä työasioiden merkeissä.” Pöydälle oli asetettu kahvikupit ja Arja kysyi: ”Otatteko kahvia?” Ossi sanoi että hän ei voi juoda, minä sanoin että kyllä ja mustana. Arja kaatoi minulle kahvipannusta kahvia, sitten hän sanoi: ”Noin, minulla on täällä yhteensä ehkä kolmekymmentä työntekijää vartijat mukaan lukien. Lisäksi on neljä harjoittelijaa.” Minä kysyin: ”Mitä robotteja te valmistatte?” Arja sanoi: ”Kohta näette, meillä on viisi osastoa, jokaisessa valmistetaan jotain.”

Lähdimme pian tutustumiskierrokselle tehtaalle, ensin meille näytettiin osastoa jossa liukuhihnan äärellä oli automaattikoneita ja kaksi miestä kopissa hoitamassa koneita sekä viisi muuta pakkaamassa piirilevyjä laatikoihin. Täällä Arja selosti: ”Tässä näette kokoonpanolinjan, jokaisen robotin komponentit juotetaan täällä kiinni piirilevyihin. Jokaiselle robottimallille on omat liukuhihnansa. Mitä piirilevyihin tulee, ne viedään naapuriosastolle jossa ne ruuvataan robotteihin kiinni ja johdot kytketään ohjeiden mukaisesti. Olisin mielelläni esitellyt teidät osastonvalvojalle, mutta hänen nilkkansa nyrjähti ja hän on nyt sairaslomalla ainakin viikon. Mutta jatketaan eteenpäin.” Ennen seuraavalle osastolle siirtymistämme otin lompakostani kuvan Riikka Mäkelästä ja kysyin Arjalta että tuntee-ko tämä kuvan naista, Arja sanoi: ”Kyllä, naisella oli tosin vaalea blonditukka mutta muuten samat kasvopiirteet. Tuo nainen kävi täällä joitakin päiviä sitten, hänellä oli mukanaan mies joka esitteli itsensä etsivä Timo Mäntyläksi, nainen puhui Helsingin murteella.” Sanoin: ”Voi ei! Mitä he halusivat?” Arja vastasi: ”He kyselivät eri robottien ominaisuuksista tietoja.”

Ossi kysyi nyt: ”Kyselivätkö he mitään muuta? Tuo edellä mainittu parivaljakko, Riikka Mäkelä ja Timo Mäntylä ovat vaarallisia.” Arja sanoi: ”Eivät kyselleet, paitsi niiden hintoja jolloin selitin että robotteja toimitetaan asiakkaille tilauksesta tai tukkumyyntinä kodinkone- ynnä muihin liikkeisiin kautta maan. Mutta jatketaanpa kierrosta.” Tulimme tehdashalliin, jossa muutama mies ruuvasi automaattisella ruuvinvääntimellä ruuveja kiinni. Valvomokopista tuli ulos silloin mies jolla oli sininen työtakki ja mustat viikset sekä samanvärinen tukka. Mies oli laiha. Arja esitteli meille miehen tämän tullessa lähemmäksi: ”Tämä mies on kokoonpanolinja kakkosen valvoja, Mika Ahonen.” Mika Ahonen tervehti meitä ja kertoi paikasta: ”Tässä miehet kasaavat robottien piirilevyjä valmiiksi paikoilleen, sitten ne liukuvat liukuhihnalle jossa roboteille asetetaan kuoret, seuraavalla osastolla näette miten se sitten tapahtuu. Nyt, minun pitää mennä duuniin.” Siirryimme seuraavaan osastoon joka oli paljon hiljaisempi kuin kaksi aiempaa, siellä viisi ihmistä työskenteli tietokoneiden ääressä, yksi jokaisen linjan vieressä.

Paikalla oli myös harmahtavatukkainen mies jolla oli silmälasit ja musta paita. Arja sanoi meille: ”Tämä mies on Marko Karvinen, tämän ohjelmointipuolen valvoja sekä mikrotukihenkilömme.” Marko sanoi: ”Voin kertoa tästä jotain, täällä syötämme jokaiseen valmistuvaan robottiin ohjelmoinnit asiakkaiden toiveiden mukaisesti, juuri nyt ohjelmoimme erää joka valmistetaan palveluroboteiksi.” Kysyin Markolta: ”Käytetäänkö täällä F-koodia?” Marko vastasi pienen miettimisen jälkeen: ”Vain hieman, oikeastaan jokaisessa robotissa on F-koodia, mutta vain niin vähän, ettei se ole kellekään vaarallista.” Seuraavaksi Ossi kysyi: ”Onko täältä viety laittomasti robotteja pois?” Marko vastasi: ”Ei ole viety.” Hänen äänensävyensä oli hieman epävarma kunnes hän sanoi: ”Poistukaa, minulla on kiire.” Tulin epäluuloiseksi ja kysyin saanko jutella kahdestaan Ossin kanssa, Arja antoi luvan.

Menimme Ossin kanssa paikkaan jossa kukaan ei voisi kuulla meitä ja sanoin Ossille: ”Pidä Arjaa silmällä, äläkä päästä häntä näköpiiristäsi, minä käyn tutkimassa paikkoja.” Sitten palasimme Arjan luokse ja valehtelin hänelle: ”Anteeksi, mutta missä on miesten vessa?” Arja sanoi: ”Mene tuosta mustasta metalliovesta vasemmalle, tulet käytävälle, siellä on oikealla puolen käytävänpätkä jossa on vessat. Ennen kuin menin metalliovesta, otin painavan lekan oven viereiseltä pöydältä ja survoin sen taskuuni. En mennytkään vessaan vaan kuljin käytävää eteenpäin, kunnes saavuin Arjan toimiston ovelle, avasin varovasti oven; ketään ei näkynyt, tulin sisään toimistoon. Juuri kun astuin toimistoon sisään, kuului ääni: ”Tämä on automaattinen vastaaja, jätä viesti äänimerkin kuul- tuasi.” Sitten kuului ääni: ”Kuule ja tottele, teetä minulle pari tusinaa androidia lisää. Ymmärrän että olette kaikki pelkkiä robotteja, mutta yritä tehdä parhaasi, loppu.” Ääni kuulosti tutulta. Vaikka Katriilla ja Riikalla oli samanlainen ääni, niin arvelin sen olevan Riikka.

Samalla takaani kuului ääni: "Kädet ylös ja käänny hitaasti ympäri!" Tottelin ja näin Maija Lemehtyisen joka tähtäsi minua aseella, hän sanoi: "Näytä kaulaasi ellet halua reikää ohimoosi!" Tottelin taas ja tuon jälkeen Maija rauhoittui ja sanoi: "Riivattu sinä et ole, mutta annas kun teen testin." Sitten hän otti taskustaan hakaneulan ja tökkäisi sillä vasempaan ranteeseeni, älähdin kivusta. Maija sanoi: "Okei, nyt tiedän ettet kuulu heihin. Oletko Reijo Takanen, etsivä?" Näytin naiselle etsivän merkkiäni ja nainen näytti poliisin merkkiään. Sitten nainen sanoi: "Olen oikeasti Raili Jokisalo, poliisi, epäilimme että tehtaalla puuhataan jotain laitonta, ja koska kukaan ei tuntenut minua Posiolla, soluttauduin tehtaan palkkalistoille siivoojaksi tämän viikon maanantaina." Sitten hän näytti poliisin virkamerkkiään. Samalla kuului vartijan jyrkevä ääni: "Valitan, Maija-Raili ja Reijo, tulkaa molemmat ulos tähän käytävälle. Aseet heittäte lattialle, molemmat!" Tottelimme, sitten vihreäpukuinen vartija sanoi: "Molemmat siivouskärryjen taakse, nyt!" Taas tottelimme.

Vartija itse meni seisomaan siivouskärryjen eteen. Juuri kun hän oli tarttunut kännykkäänsä, tartuin nopeasti kärryjen työntökahvaan ja työnsin kärryt voimalla vartijan päälle jolloin vartija kaatui maahan. Otin lekan taskustani ja aloin moukaroida sillä vartijan päätä kunnes vartija ei enää liikunut mihinkään. Raili sanoi: "Tapoitko hänet? Verta lattialla ja..." Sanoin Railille: "Ei se mikään oikea ihminen ollut, vaan androidi, tiesin sen puhelinvastaajan sanomasta, olen varma että kaikki täällä ovat robotteja. Mennään takaisin Ossin luokse, pian!" Otin vartijalta aseensa ja rikoin kännykän. Sitten lähdimme juoksujalkaa takaisinpäin, mutta Raili pysäytti minut ja sanoi: "Tules tänne, täältä löydämme järeämpää aseistusta. Kuljimme eräälle ovelle ja lukolle, tämä ovi oli lukittu järeällä munalukolla, mutta Raili ampui lukon hajalle ja ovi oli auki. Oven takaa paljastui asevarasto jossa oli laserkivääreitä ja ammuksia. Otimme mukaamme kolme laserkivääriä joista kolmannen Raili laittoi selkäänsä. Lisäksi otimme laserkiväärille tarkoitettuja räjähtäviä ammuksia ja tavallisia niin paljon kuin jaksoimme kantaa, sitten lähdimme takaisin sinne missä Ossi oli.

Palattuamme takaisin sinne missä Ossi oli, näimme liukuhihnojen ääressä tuhottuja androideja. Ossi sanoi: "Sain heidät paljastettua, heidän lämpötilansa oli lämpötutkalla mitattuna reilusti alle ihmisen normaalilämmön." Ihmettelimme missä olivat Marko ja Arja, mutta pian kävelyparvelta kuului taputusta ja Arja sanoi: "Mahtavaa, upeaa! Ossi yksin hoiteli kaikki paikallaolijat paitsi meidät, mutta kokeillaan miten hän reagoi tähän. Mika! Tule tänne ja tuo väkesi mukanasasi. Ovesta joka oli väliovena kahden hallin välillä joissa mekin olimme käyneet, tuli Mika ja neljä työntekijää aseet mukanaan. Ammuimme välittömästi heidät kaikki. Ampumavälikohtauksen aikana Raili sai pahan haavan laserpistoolista vasempaan käsivarteensa, hän sanoi: "Vuodan verta, ai hemmetti kun teki kipeää!" Sitten hän painoi ampumahaavan kohtaan. Samassa huomasin kuinka Marko tähtäsi minua laserpistoolillaan, Ossikin huomasi sen ja hyppäsi eteeni jolloin aseensa panokset osuivat Ossiin.

Sitten Ossi otti laserkiväärini ja ampui sillä Markoa, joka seiso parvelle vievillä portailla. Marko horjahti vähäsen, jolloin Ossi ampui suoraan Markon päähän. Tällöin Marko taas horjahti mutta alkoi latailla asettaan jolloin annoin Ossille laserkiväärin räjähtävän ammuksen. Ossi otti sen ja ampui kohti Markon rintaa, jolloin kuului iso räjähdys ja Markon rinnasta tulivat esiin kaikki virtajohdot ja sähköpurkauksiakin oli, nyt kyborgi Marko putosi tuhottuna rappusia pitkin alas. Marko oli ilmeisesti kakkostason kyborgi koska se tuhoutui suhteellisen helposti. Sitten Ossi ampui räjähtävän laserkiväärin panoksen suoraan Arjaan, mutta yllätys oli suuri kun Arja ei tuhoutunutkaan. Arja sanoi: "Emme me kaikki kakkostason kyborgeja ole." Sitten Arja ampui laserpistoolilla minua kohti, mutta kerkisin mennä suojaan ohjainpaneelin taakse. Kohta Ossi sanoi: "Hei Reijo, Arja katosi ovesta, äkkiä perään." Samalla kännykkäni soi, jouduin vastaamaan siihen.

Soittajana oli Roosa joka kysyi miksi tehtaalla kestää kauan. Sanoin Roosalle että soitan itse hänelle hetken päästä uudestaan. Suljin puhelimen ja juoksimme Ossin ja Railin kanssa Arjan perään. Toisella puolen tulimme taas hallia kiertävälle parvelle, Arjaa ei näkynyt missään. Kuljimme varovasti aseet mukana alas, tosin Ossi jäi parvelle. Alhaalla näimme että joku oli laittanut käyntiin pyörivät murskaimet. Aioin juuri sammuttaa ne, kun joku tarttui minuun kiinni, ja heitti minut seinää vasten kuin rukkasen. Heittäjänä oli itse Arja joka tavoitteli nyt Railia, tämä ampui Arjaan yhden laserkiväärin ammuksen, mutta Arja vain lähestyi häntä. Samassa kuului Ossin huuto parvelta: "Jätä ystäväni rauhaan!" Arja vastasi: "Ja jos en jätä?" Sen sanottuaan Ossi alkoi tulittaa Arjaa laserkiväärillä. Tätä kesti niin kauan, että ehdin nousta ylös seinän vierestä.

Arja seiso nyt pyöriviä murskaimia ympäröivän kaiteen reunalla, nopeasti otin Raililta varalle otetun laserkiväärin, ja latasin siihen kaksi laserkiväärin räjähtäviä ammuksia. Huomasin että Ossilta olivat ammuksen lopussa joten sanoin kyborgi Arjalle: "Senkin saakelin paska panssariromu!" Sitten ammuin Arjaa laserkiväärillä joka osui tämän oikeaan käteen räjäyttäen sen puoliksi irralleen. Tästä kädestä tuli sinisiä sähköpurkauksia. Sitten ammuin kyborgi Arjan rintaan joka ei tosin tuhonnut Arjaa, vaan aiheutti sen, että Arja putosi pyöriviin murskainteriin.

Nyt Ossi tuli juosten paikalle, Raili samoin. Arjasta näkyi murskaimessa vain ylävartalo kun hän huusi: "Pysäytätkää kone! Minä haluan kertoa teille jotain!" Raili pysäytti koneen ja minä kysyin Arjalta: "Mitä sinulla on kerrottavana?" Arja vastasi: "Kerron missä oikea Arja on!" Kysyessäni missä hän on, Arja sanoi: "Hän on teljettynä tehtaassa varastoon. Pahvilaatikoiden taakse." Kysyin missä tämä varasto oli, jolloin kyborgi Arja sanoi, että varasto on lähellä pääporttia oleva isokokoinen, sinimaalinen; panssaroitu rakennus, avainkoodi sinne on 3412, käyttäkää toimistoni tavaroista löytyvää sinistä avainkorttia. Seuraavaksi kysyin missä oikeat työntekijät ovat, jolloin kyborgi Arja sanoi: "En tiedä!" Ossi sanoi Arjalle: "Valetta! Ala kertoa tai laitan murskaimen päälle." Arja sanoi: "En todellakaan tiedä, vain Riikka ja se mies tietävät missä he ovat!" Sanoin Arjalle ohjausnappi käden ulottuvilla: "Tiedätkö muuten mikä on maanpäällinen horna?" Samassa painoin napista murskainkoneen päälle, jolloin Arja tuhoutui huutaen Mikan nimeä.

Me taas lähdimme paikalta pois heti kun kyborgi Arja oli tuhoutunut. Kävimme Arjan toimistossa etsimässä sinistä avainkorttia, mutta kaikki kortit olivat punaisia joita löysimme. Sitten aloimme tutkia toimiston tauluja joita oli seinillä ehkä kolme. Yhden taulun takaa löytyi sininen avainkortti, otimme sen ja poistuimme tehtaalta. Lähellä pääporttia oli todellakin kyborgi Arjan kuvailema rakennus jonka ovi oli varusteltu kortinlukijalla. Syötin sinisen avainkortin sisään ja näytölle tuli ilmoitus: "SYÖTÄ NELINUMEROINEN TUNNUSLUKU" Sanoin itsekseni että hyvä, jonka jälkeen näppäilin numerokoodin 3412. Näytölle tuli viesti: "KOODI JA KORTTI HYVÄKSYTTY, OVI AVATAAN" Sanoin muille: "Helppoa kun sen osaa." Ossi sanoi: "Liiankin helppoa, varo!" Samalla Ossi työnsi minut kumoon selälleni, ja näin kun viisimetriset lieskat tulivat oven suulta, sitten lieskat sammuihin. Raili sanoi: "Pitihän se arvata ettei siihen ole luottamista!" Taas puhelimeni soi, soittajana oli taaskin Roosa: "Mikä siellä Reijo maksaa?" Selitin Roosalle tapahtumien kulkua, Roosa taas kertoi pelottavan jutun: "Voimakenttä ylikuormittui eikä sitä saada korjatuksi. Lisäksi yksi nuori, Ukkonen Pia; on kadonnut. Alan epäillä että joku vuotaa tietoja leirin sisältä, tarkistan kaikki ihmiset keitä täällä on."

Heti kun puhelu oli loppunut, menimme sisään varastoon, sisäpuolella Ossi otti haltuunsa oveen ansoitetun liekinheittimen. Varastossa ei näkynyt ketään, käskin Railia ovelle vartioon ja huutamaan jos joku tulee. Tällä välin minä ja Ossi siirtelimme laatikoita pois tieltämme, kunnes löysimme Arjan. Arja oli sidottuna tuoliin ja suu teipattuna, minä otin köysiä ja nippusiteitä auki joilla Arja oli sidottu. Ossi riuhtaisi suuta peittävän, niin sanotun alligaattoriteipin pois. Heti kun Arja pääsi puhumaan, hän huusi: "Älkää tappako minua!" Rauhoittelin oikeaa Arjaa: "Ei hätää, Ossi on puolellamme oleva hyvä kyborgi." Sitten, kun kaikki siteet oli poistettu, kehotin Arjaa nousemaan, mutta Arja sanoi: "Katsokaa mitä tuolin takana on!" Vilkaisi tuolin taakse paljasti pommin joka oli viritetty sitten, että jos Arja nousee tuolista, niin pommi räjähtää välittömästi. Palasin Railin luokse ja kysyin, onko tälle opetettu pomminpurkamista, Raili sanoi minulle että ei ole. Soitin välittömästi poliisi-asemalle ja sanoin päivystäjälle: "Tässä Reijo Takanen, etsivä, tarvitsemme pommiryhmää Posion robottitehtaalle, niin, Kankaisen Robotit Oy. Tämä on sinisensävyyinen rakennus josta löytyi panttivanki. Hän ei voi liikahtakaan, koska pommi räjähtäisi muuten."

Heti kun sain luvan lopettaa puhelun, suljin puhelun ja pistin kännykän taskuun. Samalla Raili huomasi tehtaan ovella liikettä ja sanoi minulle: "Meille tuli seuraa!" Ossi sanoi: "Annas kun minä hoidan tämän tällä vehkeellä." Joukkion lähestyessä näin siinä ainakin viisi vartijanpukuista, harmaatukkaista miestä joilla muilla oli laserpistoolit paitsi yhdellä oli laserkivääri. Lisäksi joukkiossa oli Mika, jonka vaatteissa oli lasereiden jälkiä. Sanoin itse Mikalle: "Mika!? Sinunhan piti tuhoutua!" Mika vastasi laserkonepistooli kädessään: "Mutta minähän olen kyborgi! Ampukaa tuo mies!" Samassa tuo porukka alkoi tulittaa minua kohti, mutta ehdin väistää. Ossi sen sijaan meni ja liekitti liekinheittäjällä koko porukan, tai ainakin melkein, Ossiin osui laserkiväärin ammus ja Ossi kaatui selälleen. Sitten laserkivääri-androidi käveli oven suulle ja tähtäsi minua kohti, mutta Raili kerkisi ampua sitä keskelle päätä laserkiväärillä jolloin sen pää hajosi metallinosiksi ja androidi kaatui Ossin päälle.

Ossi nousi vaivalloisesti laserkivääri androidin kehon alta, ja katseli tuhattua joukkoa, jonka keskellä makasi myös kyborgi Mikan kärventynyt vartalo. Raili sanoi: "Onko ne kaikki nyt tuhattu?" Ilmassa leijui palaneen kumin käry ja osa androideista kärysi vieläkin. Silloin oikea Arja huusi: "Mitä siellä tapahtui?" Ossi sanoi liekinheitin kädessään huumorillisesti: "Grillasin vähän niitä kavereita." Silloin huusin: "Katsokaa! Eikö tuon pitänyt tuhoutua?" Ossi osoitti liekinheittäjällä kyborgi Mikan runkoa ja huusi: "Ime tulta, mulkkunaama!" Mutta liekinheitinpä ei toiminut ja Mikan metallirunko käveli hitaasti kohti Ossia ja tulitti tätä laserkonepistoolillaan. Ossi kompastui maassa lojuvaan androidin kehoon ja kaatui, luulin että Ossi oli mennyttä, kun kuului huutoja ulkoa ja laserkiväärien tulitusta jotka tulittivat Mikan metallirunkoa joka lopulta kaatui, päästellen sähköpurkauksia. Samalla paikalle tuli poliisien pommiryhmä ja komisario Matias Härkälä, joka kyseli tapahtumia. Samalla pommiryhmä tutki pommin rakenteen ja yksi heistä tuli sanomaan Matiakselle: "Pommi on taidolla tehty, sitä on miltei mahdoton tehdä vaarattomaksi. Mutta voimme hidastaa pommin toimintoa sitten, että se räjähtää vasta kahdenkymmenen sekunnin päästä kun tuoilta on noustu."

Tuumasta toimeen, yksi pommiryhmään kuuluva jäi varastoon, me kaikki muut menimme suoraan varaston ympäriltä. Kohta pommiryhmäläinen juoksi oikea Arja edellään pää kolmantena jalkana. He ehtivät juuri ajoissa turvaan, sillä kuulu kova räjähdys ja paineaalto kun varastossa räjähti. Varasto syttyi palamaan, mutta paikalle hälytetyt palomiehet saivat varaston sammumaan. Sitten, kun kaikki oli ohi, kysyin Arjalta, miksi hänet oli jätetty tänne yksin. Poliisikin kyseli samaa eikä Arja oikein tiennyt, hän vain muisti sellaisen asian että Helsingin murretta puhuva nainen ja mieshenkilö nahkatakissa olivat iskeneet hänet tajuttomaksi pesäpallomailalla.

Poliisi kyseli millainen nainen oli, jolloin Arja sanoi että sellainen blonditukkainen. Arja antoi poliiseille tuntomerkit naisesta. Sitten tuli Raili joka tökkäisi Arjaa hakaneulalla käteen, Arja älähti kivusta ja sadatteli ja kyseli miksi häntä oli pistetty. Sitten Ossi tutki Arjan eikä mitään riipusta löytynyt mistään. Sen jälkeen Ossi skannasi lämpötutkallaan Arjan ja sanoi: "Hän on oikea." Sitten Ossi tutki kaikki palomiehet, ei muutoksia lämmössä; sitten hän tutki poliisit, eikä heissäkään ollut poikkeamia. Matias Härkälä kehui Railia: "Upea suoritus sinulta Raili! Sinä, Reijo ja Ossi tulisi palkita urheusmitaleilla hyvästä työstä." Sanoin itse vaatimattomasti: "Ei kai, minähän vain autoin..." Matias sanoi: "Älä ole Reijo vaatimaton, neuvottelen asiasta poliisipäällikön kanssa." Minä sanoin: "No, jos nyt sitten..." Matias vastasi: "Hyvä! Sopiihan se että tutkimme Arjan vammojen varalta."

Arjasta ei löytynyt vammoja, sen sijaan Railista kyllä löytyi ampumahaava. Railille sanottiin että hänet täytyy viedä tutkittavaksi sairaalaan. Matias sanoi Ossille tämän ampumajäljistä: "Eihän nuo satu? Sinussa on hemmetin paljon laserkonepistoolin jälkiä." Ossi sanoi: "Kyllä minun panssarikuoreni kestää vaikka laserkiväärin läheltä ammuttuna! Ainoa homma on että tarvitsen uuden takin ja paidan." Minulta saat vaikka kaksi takkia, olenhan samaa kokoa? Sanoin Ossille ja Ossi vastasi: "Odotas... No niin, mittaustaliteisto sanoo minulle että kokosi täsmää minun vaatekokooni. Lähde tänään takaisin leirintäkeskukselle." Silloin Arja sanoi: "Pääsenkö mukaanne? Minulla on hyödyllistä tietoa robottien heikoista kohdista. Voin auttaa teitä jos sallitte minun tulla mukaanne. Kysyin Arjalta: "Missä päin sinä asut?" Arja sanoi: "Leirintäkeskukselle on matkaa kotoani vain muutama sata metriä, matka taittuu kyllä pyöräillen." Matias sanoi Arjalle: "Minun puolestani voit mennä heidän mukaansa, mutta vasta huomenna, asuuko kotonasi ketään muita kuin sinä itse?" Arja vastasi: "vain minä ja toffeenvärinen kollikissa Jasuni." Siihen Matias sanoi: "On vaarallista viettää yö yksin kotona tämän jälkeen, järjestän sinulle poliisivartion suojaamaan taloasi ja yötäsi." Kaiken tämän jälkeen minä lähdin pois paikalta yhdessä Ossin kanssa. Raili jäi poliisien luokse.

15): Perjantaina Seikkailut Jatkuvat, Osa 2

Paluumatkalla leirintäalueelle kännykkäni soi, näytössä luki: "Numeroa ei voitu tunnistaa." Vastasin kännykkääni ja sieltä kuului käheä miehen ääni: "Hei Reijo, muistatko minut?" Vastasin: "Kuka sinä olet?" Soittaja sanoi: "Sinä vaikutat hermostuneelta vaikka Ossi on kaverinasi, näytät suorastaan vapisevan vaikka tiedän sinut rohkeaksi." Katkaisin puhelun ja sanoin Ossille: "Ossi, käytä lämpötutkaasi ja käy ympäristö läpi!" Ossi sanoi: "Se yltää vain sadan metrin säteelle. Mutta jos kerran haluat..." Ossi skannasi lämpötutkallaan ympäristöä muttei löytänyt mitään lämmön lähdeä. Samalla puhelin soi uudestaan, vastasin siihen ja käheä miehen ääni sanoi: "Hei Reijo, sinä tunnet minut vai kuinka?" Vastasin: "Enkä tunne, missä olet!?" Ääni sanoi: "Arvaa!" Sanoin puhelimeen: "Olisiko leirintäkeskus?" Samalla ääni sanoi: "Väärin, arvaa kuka kuolee seuraava? Juha!" Sanoin: "Minä kutsun poliisit jos et lopeta!" Samalla puhelu katkesi.

Taas soi puhelin ja minä vastasin: "Nyt riitti, senkin käppänä..." Samalla kuulin Roosan äänen sanovan: "Anteeksi kuinka?" Sanoin: "En tarkoittanut sinua, joku soitti minulle kahdesti ja uhkasi tappaa Juhan, missä hän nyt on?" Roosa sanoi: "Leirintäkeskuksella yhä Annelin kanssa..." Sitten hän huusi niin että puhelimeen kuului: "Olkaa nyt kunnolla siellä tai tulee huomautus kotiin!" Sen jälkeen hän sanoi: "Hitto vie, olen ihan Topiaksen kanssa helisemässä näiden nuorten kanssa! Mutta ei hätää, me olemme jo tulossa takaisin leirintäkeskukseen murkinoimaan iltapalaa." Sanoin Roosalle: "Kuka teille antoi luvan lähteä! Ettekö tajua että jokainen meistä on vaarassa tulla kirotuksi tai tapetuksi!" Roosa vastasi: "Nuoriso halusi ottaa kuvia lähiseudulta, me kiertelimme lähi- maastossa ja..." Minä keskeytin: "Tästä puhutaan vielä teille kahdelle, luulisi teillä vastuuta olevan! Äläkä yritä selitellä! Tulette juosten pois sieltä ja äkkiä."

Heti, kun puhelu oli lopetettu, Sanoin Ossille: "Ossi, hae litran kanisteri vettä, minulla on jano." Ossi lähti matkaan, sitten huomasin pääsisäänkäynnin vieressä vesiletkun josta sitä kokeillessani, tuli vettä. Samalla kuulin takaani outoa puhinaa ja huomasin kuinka edessäni seisoj hiekkainen mies joka piteli iskuasennossa vanhanaikaista miekkaa. Mies oli ikään kuin hiekkaiseen kaapuun pukeutunut. Poistuin paikalta pitäen katseeni miehessä, mutta heti kun käänsin selkäni noin viidentoista metrin päässä, kuului hiekan kahinaa takaa ja tunsin liikettä takanani. Käännyin äkkiä ja pat-sas seisahtui paikalleen. Kaivoin äkkiä kännykän taskustani ja näppäsin sillä kuvan oliosta.

Juuri kun olin kuvan saanut, tuli voimakas tuulipyörre joka hävitti olion täysin. Pyörre oli niin val-tava, etten nähnyt puoleen minuuttiin mitään, sillä tomu peitti näkyvyyden. Kohta näin jotain; Roo-san, Topiaksen sekä lauman nuoria. Roosa sanoi: "Reijo? Mitä täällä tapahtui kun oli valtava tuu-lispyörre ja..." Minä sanoin: "Kaikki on hyvin, toisin kuin teillä kahdella vastuuntunnottomalla oli-olla! Viekää nuoriso syömään ja teidät kaksi haluan tavata sen jälkeen väliaikaisessa toimistos-sani." Samalla Ossi tuli vesikanisterin kanssa ja sanoi: "Siinä, ole hyvä." Minä sanoin: "Kiitos vain, mutta Roosalle ja Topiakselle ei kiitoksia heru!" Ossi ihmetteli kovasti: "Mitä he ovat tehneet?" Sanoin vettä juodessani kanisterin suusta: "Ei mitään kehuttavaa, veivät nuoret vaaralliselle alu-eelle! Ossi, mene käymään keittiöllä ja varmista että Juha on elossa!"

Ossi lähti matkaan, niin minäkin. Menin suoraan toimistolleni joka oli alun perin ollut edesmen-neen Kaisan toimistona. Istahdin tuolille pöydän ääreen ja avasin kannettavan tietokoneeni. Kauan en koneellani kerinnyt olla, sillä Roosa ja Topias tulivat sisään huoneeseen ja istuivat pelokkaan näköisinä tuoleille minua vastapäätä pöydän toiselle puolen. Aloitin moittimisen kysymällä: "Mikä kumma sai teidät tuollaisen riskin ottamaan!?" Roosa sanoi: "Monet halusivat ottaa valokuvia ympäristöstä ja Topias ja Minut haluttiin mukaan valvojiksi. He inttivät niin kauan, ettemme kestäneet." Minä sanoin vihaisena: "Miksi tuollaisten ääliöiden piti olla valvojina, kysynpä vaan?" Topias sanoi pelokkaana: "Ko-koska mekin olimme Kaisan perillisiä, hän nimesi meidät testamentissaan." Minä vastasin: "Mutta eikö teillä kummallakaan ole yhtään sisua sanoa suoraan nuorille, että leirissä on pysyttävä kunnes toisin määrään!" Roosa vastasi: "Dural! Dural yllytti muut mukaan ja uhkasi kir-joittaa lehtiin jos kieltäydymme." Sanoin että he voivat poistua ja hakea Duralin paikalle.

Duralia ei kuitenkaan näkynyt saati kuulunut, lähdin etsimään häntä ja löysin hänet ruokasalista. Dural sanoi: "Mitä sinä haluat?" Minä vastasin: "Miksi yllytit toiset lähtemään vaaraa uhmaten pois leirintäkeskuksesta!?" Dural sanoi: "Koska te olette ilkeitä kun ette päästä meitä pois täältä!" Sanoin Duralille: "Odota tässä, haen jotain." Palasin sähköpampun kanssa ja Dural sanoi: "Mitä sinä aiot? Älä vain..." Tökkäisin Duralia sähköpampulla jolloin hän huusi: "Lopeta Reijo! Lopeta!" Sammutin hetkeksi virran pampusta ja kysyin Duralilta: "Saitko jo tarpeeksi virtaa?" Dural sanoi: "Senkin ilki-mys! Minä kerron..." Taas tökin Duralia sähköpampulla ja hän huusi: "Lopeta! Piirini hajoavat!" Sa-noin vastauksena: "Vasta kun lupaat olla riskeeraamatta kenenkään henkeä! Muuten ei käy!" Dural huusi: "Minä lupaan! Minä lupaan!" Katkaisin virran pampusta ja sanoin: "Etkä kirjoittele lehtiin?" Dural vakuutti: "Vannon etten enää ikinä tee tällä tavoin!"

Samassa Juha tuli huoneeseen keittiön ovesta ja sanoi: "Mikä täällä on meneillään?" Sanoin Ju-halle: "Opetin Duralin tavoille. Ei muuta." Mutta pahin oli vasta edessä, satuin seisomaan ikkunaan päin kun näin laserkonepistoolin ikkunan takana. Seuraava vaihe oli se, että alkoi silmitön tulitus kohti Juhaa jolloin tönäisin hänet sivuun tiskin taakse: Lasin sirpaleita tuli päälleni ja sitten silmissä-ni musteni, kaikki pimenei ympäriltä. Seuraava jakso on osaksi Ossin, osaksi Minun näkökulmasta.

16): Enkelit kutsuvat Reijoa**OSSI:**

Tulin juosten ruokasaliin josta kuului tulitusta, ammuin pari laukausta kohti konepistoolia jolloin seuraus oli, että ampuja pakeni. Roosa tuli myös perässä ja samoin Anneli tuli keittiöstä. Sanoin Annelille: "Anneli, soita heti hätänumeroon ja kerro että kahta miestä on ammuttu ylävartaloon ja toista jalkoihin ja mahaan." Anneli otti kännykkänsä ja soitti hätänumeroon. Sillä aikaa Roosa meni katsomaan Reijoa, minä menin katsomaan Juhaa. Juha oli tajuissaan ja pystyi sanomaan muutamia sanoja: "Kuka... minua... ampui?" Sanoin Juhalle: "En tiedä, syyllistä etsitään, koita pysyä liikkumatta; ambulanssi tulee kohta." Roosa sanoi minulle: "Katso Ossi! Reijon oikeasta kädestä tulee verta ja samoin suupielistä! Yksi säde osui varmaan suuhun." Rauhoittelin Roosaa ja sanoin: "Ei hätää, ambulanssi tulee pian." Roosa sanoi: "Reijo ei saa kuolla! Voi Reijo..."

REIJO:

Kun silmäni aukenivat, huomasin seisovani meren rannalla kukkaniittyjen keskellä, kaikkialla oli hiljaista, vain vaimea tuulenvire humisi puissa. Aurinko valaisi taivaalla kirkkaana, kysyin itseltäni: "Missä minä olen?" Ääneni tuntui kuin se olisi kaikunut, huomasin olevani valkoisessa kaavussa ja laiva lähestyi rantaa. Samalla näin Lassen tulevan kävellen minua kohden, hänkin oli valkeissa vaatteissa, kysyin Lasselta: "Kuolinko minä?" Lasse sanoi: "Et, henkesi vain on läsnä, maanpäällinen kehosi on kriittisessä tilassa." Samassa näin äitini ja isäni, hekin olivat valkeissa kaavussa. He sanoivat: "Hei Reijo, sinua ammuttiin aika pahasti." Sanoin: "Äiti? Isä? Kuka teidät tappoi?" He kertoivat: "Eräs hyvin paha nainen ennen kuin hän surmasi isänsä, hän oli silloin viisitoista vuotias. Hän tappoi myös rikoskumppaninsa." Sanoin: "Riikka Mäkeläkö?" Äitini sanoi: "Hän ryösti ensin kassan, sitten tappoi ensin isän suuritehoisella laserpistoolilla ja kun yritin suojautua tiskin taa, hän ampui minua päähän. Me emme saaneet uutta tilaisuutta jäädä henkiin, mutta sinä voit vielä saada." Vastasin: "Miksi minun pitäisi jäädä henkiin?"

OSSI:

Sairaalaaan Reijoa ja Juhaa tuotaessa yksi hoitajista huusi: "Äkkiä elvytystä! Reijon sydän pysähtyi! Pian!" Reijoa elvytettiin, oli kiireinen tunnelma Posion sairaalassa. Roosa ja Topias seurasivat perässä kun Reijoa elvytettiin sängyssä. Juha oli paremmassa kunnossa ja harmaatukkainen, osittain kalju, silmälasipäinen mieshoitaja tuli sanomaan meille: "Reijolle tehdään kaikki voitava, vaikka vammat ovat pahoja, mutta hänellä oli onneakin." Roosa kysyi itkettyneen näköisenä: "Onnea? Miten niin?" Tohtori kertoi meille: "Koska yksi lasersäde osui hänen sydämensä kohdalla olevaan, povitaskussa olleeseen kännykkään. Jos sitä ei olisi ollut, olisi ollut varma kuolema." Topias sanoi: "Hyvä tietää tohtori... En tunne teitä." Tohtori vastasi: "Matti Koskela, mutta sanokaa vain Matiksi. Ei tarvitse sanoa koko nimeä ellette kysy joltakin toiselta työntekijältä minua." Topias kysyi: "Mitä Juhalle kuuluu? Onko hän elossa?" Tohtori sanoi: "Juha sai myös ampumavammoja jalkoihinsa ja alavartaloon, hän on tajuissaan viereisessä huoneessa. Mutta tämän (tarkoitti minua) on jäätävä tänne, vain omaiset pääsevät sisään." Minä sanoin: "Mutta olen hänen hyvä ystävänsä, kysy vaikka Juhalta!" Tohtori lupasi kysyä ja palasi kohta: "Juha sanoi, että voitte tulla sisään sukulaisten kanssa." Olin kiitollinen, vaikka elektronisten aivojeni ajatukset ajattelivat myös Reijoa.

REIJO:

Kuulin äänen sanovan takanani: "Sinulla on elämä edessäsi, Reijo. Näytän miten voit jäädä henkiin jos haluat." Halusinko minä? Olin niin epätietoinen ja kun käännysin, näin Kaisan joka sanoi: "Minäkin olen täällä myös, mutta en enää kauan." Kysyin toisilta: "Mikä tämän paikan nimi on?" Äitini sanoi: "Tämä on eräänlainen välitila, tässä on mahdollisuus päättää haluaako elää."

Välitila, minä ihmettelin. Miten pääsen täältä pois. Minä ajattelin, mutta Lasse sanoi: ”Seuraa Kaisaa, hän näyttää sinulle miten.” Kaisa vei minut paikkaan jossa oli leveä kuilu, niin leveä, ettei sen vastareunaa erottanut. Kuiluun kun vilkaisi, oli se äärettömän syvä ja pohjalla näkyi pelkkää mustaa harsoa. Sanoin Kaisalle: ”Kamalan syvä, tännekö pitäisi hypätä!?” Kaisa nyökkäsi myöntävästi. Sanoin Kaisalle: ”Mikä on toinen vaihtoehto?” Kaisa vei minut mukanaan paikkaan, jossa laiva oli rantautunut ja laskenut kulkusillan maata vasten. Isä ja äiti astuivat heti laivaan, samoin Lasse. Menin kulkusiltaa pitkin laivaan ja laivalla oli mukava olla.

OSSI:

Olin juuri kysymässä Juhalta miten hän voi. Juha vastasi että jalkoja särkee mutta muuten olo on ihan hyvä. Samassa lääkärit aloittivat uudelleen elvytyksen, sillä Reijon sydänekäyrä oli epävakaa, välillä se oli tasainen ja välillä käyrä tasoittui näyttöruudulla. Juhakin näki tämän ja sanoi: ”Reijo ei saa kuolla!” Topias vastasi: ”Tunnen veljeni, hän on sisukas ja hyvin vahva, uskon että hän pystyy voittamaan kuolemankin.” Toivoin itse samaa, vaikkei Topias sitä tiennytkään. Reijo oli näet viereisessä huoneessa ja huoneiden välillä oli ikkuna, joka oli osaksi peitetty sälekaihtimilla. Roosa käveli itkien huoneessa ympäriinsä ja sanoi: ”Miten joku voi olla niin julma että haluaa surmata pidetyn pikkoveljeni?” Samassa tohtori Matti Koskela, tai Matti; tuli huoneeseen ja sanoi: ”Pelkäänpä pahoin että menetämme hänet, hänen sydänekäyränsä on jatkuvasti tasaisena ja on myös vaara, että hän voi vajota vegetatiiviseen koomaan.” Tuo lause sai Roosaa entistä murtuneemmaksi. Hän halusi ehdottomasti päästä katsomaan Topiaksen kanssa Reijoa, myös minä pääsin mukaan. Matkalla tohtori Koskela sanoi: ”Mutta on tässä hyvääkin, verenvuodot on saatu tyrehdytettyä.

REIJO:

Laivalle asteli myös Kaisa, katselin kun laivalla olevia valkokaapuisten ihmisten ranteisiin laitettiin jokin vaalea rengas. Kaisa kertoi, että se erottaa lopullisesti kuolleen ihmisen maanpäällisestä ruumiistaan. Katsoin kun isä ja äiti rengastettiin, samoin Lasse ja Kaisa, sanoin vanhemmilleni: ”En haluaisi enää menettää teitä, mutta minulla on hoitamattomia asioita maan päällä, joten hyvästi teille kaikille, minä lähdän.” Juuri kun olin kääntymässä noususillalle, eräs mies tuli ja sanoi: ”Olet kuollut, tästä saat renkaan käteesi!” Samalla vanhempani huusivat: ”Sinä et ole vielä kuollut, joten jos haluat elää, niin älä alistu heidän tahtoonsa! Pakene laivalta!”

OSSI:

Kirjoitan lyhyesti. Juuri kun menimme huoneeseen, jossa Reijo oli sängyssä. Niin hänen sydämensä pysähtyi uudelleen. Hoitajat alkoivat rivakasti elvyttää häntä, me vetäydyimme sivummalle. Häntä elvytettiin tosi kauan, ainakin kaksikymmentä minuuttia jolloin tohtori Koskela huudahti: ”Me menetämme hänet! Lisää elvytystä ja pian!”

REIJO:

Vetäisin äkkiä käteni pois ja työnsin miehen sivuun ja hyppäsin alas laskusillalta joka oli nousemassa jo ylös. Kuulin kun takaani huudettiin: ”Ottakaa karkuri kiinni!” Juoksin niittyjen keskellä lujaa kohti ”Ikuisuuden kuilua”. Lopulta tulin kuilun reunalle ja pysähdyin siihen, katsoin taakseni ja näin miten joukko valkokaapuisia miehiä saavutti minua. Kuulin vanhempieni äänen päässäni: ”Reijo, hyppää ja pian, sinä kuolet kohta!” Sanoin itsekseeni että enpä kuole, sitten rohkaisin itseni ja hyppäsin kuiluun. Tuntui kun olisin pudonnut iäisyyden kohti pimeyttä. Sitten tuli parempi olo.

OSSI:

Kun Reijoa oli elvytetty 25 minuuttia, niin hänen silmänsä aukenivat jolloin tohtori kokeili pienellä lampulla, miten Reijon silmät reagoivat. Valon osuessa hänen silmiinsä hän räpytteli ensin ja kysyi: ”Missä minä olen?” Roosa sanoi ilahtuneena: ”Olet jäänyt henkiin!” Topias taas vastasi: ”Juha voi hyvin, hän paranee nopeasti.” Minä sanoin: ”Taisit voittaa kuoleman.” Reijo nyökkäsi ja sanoi: ”Niin itse asiassa teinkin.”

17): Kuka ampuikaan Reijoa?

Heti, kun avasin silmäni, niihin osui kirkas valo. Refleksin omaisesti räpäyttelin silmiäni. Ihmettelin missä olen ja kuulin Roosan sanovan jotain ilahtuneen oloisesti. Topiaskin puhui minulle Juhasta, että hän paranee nopeaa vauhtia. Ossi kertoi että olin voittanut kuoleman, niinhän se oikeastaan olikin. Tohtori selitti minulle, että yksi lasersäde oli osunut kännykkääni, joka sattui olemaan sydämen päällä olevassa povitaskussa. Oma kännykkäni oli siis pelastanut minut, sillä ilman sitä olisi koittanut varma kuolema. Mutta kuka ampui minua ja Juhaa silmittömästi ikkunasta? Ampujasta oli erottunut kuulemma vain käsi ja että hänellä oli muovihansikkaat jotka Anneli löysi kuulemma leirintäalueen jäteastiasta. Meillä oli viisi epäiltyä, sillä vain viisi nuorta tunsivat aseet ja niiden käytön, tässä he ovat: Matti Mäkelä, Henri Kiiski, Willard Smith, Irmeli Keski sekä Armi Pensasmaa. Dural oli pois epäillyistä, sillä hänhän oli ollut ruokailusalissa ampumavälikohtauksen sattuesssa. Minulle sanottiin, että minun on oltava täällä viikonlopun yli aina ensi tiistaille asti tarkkailussa.

Minulla ei ollut mitään sitä vastaan, pieni lepo teki vain hyvää. Sitten pyysin Ossia luokseni, koska tiesin, että hän pystyy suoriutumaan seuraavasta tehtävästä parhaiten. Ossi sanoi minulle: "Mitä asiaa sinulla on?" Selitin Ossille: "Koska joudun jäämään tänne muutamaksi päiväksi, niin annan sinulle tehtävän. Se on seuraavanlainen: Etsi päärakennuksen toimistosta koneeltani nuorilta saadut puhelinnumerot kotiin ja soita jokaiseen numeroon ja kerro tilanne ja sano että he ovat täällä vielä ensi viikonkin tutkinnallisista syistä. Sitten selität tilanteen hienovaraisesti nuorille ja etsi myös tietoja epäiltyjen henkilötiedoista. Koneen käyttäjätunnus on Reijo ja salasanan kirjoitan sinulle lapulle jota ei saa antaa kenellekään, ei edes omaisilleni." Pyysin kirjoituspaperia ja kynän hoitajalta, ne tuotiin ja kirjoitin salasanan siihen. Sen jälkeen annoin taiteltuna paperin Ossille. Sitten käskin toisia poistumaan ja komensin heidät olemaan varuillaan ja tarkistamaan jokaisen vierailijan henkilöllisyys. Seuraavat jaksot on kirjoitettu Ossin näkökulmasta kunnes toisin mainitaan. Joten Ossin vuoro on seuraavana.

Minä taas täällä, kun Reijo oli antanut minulle lapun kouraani, lähdin suorittamaan tehtävää, joka ei tulisi olemaan helppo, sen sanoivat minulle jo elektroniset aivonikin. Lähdin siis sairaalasta mukanaani Reijon isosisko Roosa ja Topias. Kun pääsin leirintäkeskukseen, oli portilla seisomassa Arja Rantanen, jonka viimeksi olin nähnyt Posion robottitehtaalla. Lisäksi portilla oli Anneli pistooli kädessä. Minut, Topiaksen ja Roosan nähdessään Arja sanoi: "Todistakaa tuolle bimbolle että olen oikea Arja!" Skannasin Arjan ruumiinlämmön ja se osoittautui ihmisen normaalilämpöiseksi luvultaan. Sanoi Annelille: "Pistä pyssy pois ja päästä sisään, hän on aito. Samalla kysyin mistä Anneli oli tuon pyssyn saanut ja hän kertoi lainanneensa sitä Kiisken Henriltä. Sen kummempia ihmettelemättä pyysin Roosaa esittelemään paikat Arjalle. Sen jälkeen menin Reijon koneelle ja laitoin hänen koneensa päälle ja koneen kysyessä salasanaa ja käyttäjätunnusta kirjoitin "Reijo" salasanan katsoin lapulta, siinä luki: "O-BIGLIE" Yritin tuota salasanaa, mutta tuli ilmoitus: "Salasana tai käyttäjätunnus on väärin." Sitten käänsin lapun ympäri jolloin kirjaimista sai tunnuksen: "317918-0"

Näppäilin tämän koneeseen ja tuli ilmoitus: "Tervetuloa takaisin, Reijo!" Sitten hain tietokannasta nuorten vanhempien puhelinnumerot, ja soitin jokaiseen numeroon jotka löysin tietokannasta. Ilmoitin jokaiselle tilanteesta mikä nyt vallitsi. Vanhemmat suhtautuivat eri tavoin tiedonsaantiin, oli sellaisia, jotka olivat vihaisia, sitten oli sellaisia jotka olivat tyyliä "Kunpa hänelle ei sattuisi mitään..." Ainoa henkilö, jonka puhelinnumeroa ei löytynyt, oli Matti Mäkelän vanhempien. Oli siis kysyttävä sitä häneltä itseltään.

Menin kysymään kuitenkin ensin Roosalta missä mökissä Matti Mäkelä oli. Hän tiesi kertoa että mökissä numero kolme. Koputin kolmosmökkin oveen, kesti hetken ennen kuin tultiin avaamaan. Matti Mäkelä kysyi mitä minä haluan ja kysyin puhelinnumeroa. Tällöin Matti Mäkelä alkoi selittämään: "Meillä ei ole lankapuhelinta." Sanoin hänelle: "Kännykkänumero sitten!" Matti sanoi, ettei sitäkään ole. Sitten kysyin Matilta: "Oletko käytellyt konepistoolia viimeaikoina, tai yrittänyt tappaa Reijon ja Juhan?" Matti vastasi heti: "Miksi minä heidät yrittäisin tappaa? Ei ikinä!" Poistuin Matin mökiltä ja menin seuraavaksi mökille, jossa Henri Kiiski oli, koska hänen mökkinsä oli lähinnä ja hän asui yksin mökissään, sillä hänen kämppekaverinsa; Petri Forsman, oli kadonnut.

Koputin kovaa oveen, tällä kertaa ovi aukaistiin vasta minuutin kuluttua. Henri seiso siinä yläpää paljaana ja tukka sekaisena. Myös Irmeli Keski oli samassa tuvassa liivisillään ja ihmetteli kovasti, miksi olin tullut häiritsemään heitä. Sanoin heille: "Oikeastaan on hyvä että te molemmat olette paikalla, koska nyt voin kuulustella teitä molempia, tulisin sisään jos sopii." Saatoin oikein nähdä heidän molempien hämmästyneet ilmeet. Sisällä istuin sängyn päälle ja huomasin yöpöydällä avatun kondomipakkauksen. Henrin huomattessa, että näin pakkauksen, hän punastui selvästi ja tuli laittamaan kondomipakkauksen laatikkoon. Sitten kysyin: "Onko jompikumpi teistä kahdesta käyttänyt konepistoolia surmatakseni Reijon ja Juhan?" Irmeli sanoi kauhistuneena: "Ovatko he kuolleet?" Vastasin Irmelille: "Eivät onneksi, Juha pääsee kenties huomenna pois, Reijon on oltava viikonloppun yli sairaalassa sillä häntä ammuksivat vaurioittivat pahemmin. Mutta nyt kysyn teiltä kummaltakin, yrittikö toinen teistä tappaa heidät!?" Irmeli sanoi: "Ei ikinä, pidin Reijosta kun hän on niin mukava, ei minusta ole ihmisen tappajaksi!"

Vastasin: "Jos niin kerran sanot, entäs Henkka?" Samassa huomasin että Henrin farkkujen vetoketju on jäänyt auki ja sanoin hänelle: "Hei Henkka, ori karkaa, pistä housun vetskari kiinni!" Henri katsoi farkkuihinsa ja nolona laitto vetoketjun housuistaan kiinni ja sanoi: "Tota noin... Minäkin pidin Juhasta ja Reijosta, vaikka he olivat välillä ankaria, niin se ei minua haitannut. Olen kyllä tappanut ihmisiä, mutta vain pelatessani, en tosielämässä." Kiitin molempia ja poistuin mökistä ja suunnasin kohti Smithin veljesten mökkiä. Ulkopuolella tapasin nuoremman veljekseni, Michaelin jolle sanoin:

- Howdy Michael, where is your brother Willard? (Terve Michael, missä on veljesi Willard?)

- I think that she is now on the beach. (Luullakseni hän on nyt rannalla.)

- Thanks, thanks a lot! But one moment, do you know anything about assassination?

(Kiitos, kiitos paljon! Mutta hetki vielä, tiedätkö mitään salamurhasta?)

- Assassination? I hear some time ago, that someone try to kill Reijo and Juha.

But who is this guy, I don't know it.

(Salamurha? Kuulin jokin aika sitten, että joku yritti tappaa Reijon ja Juhan.

Mutta kuka se tyyppi on, sitä en tiedä.)

- Well, I must go now, and talk your brother, bye Michael!

(No, minun täytyy nyt mennä, ja puhua veljellesi, heippa Michael!)

- Bye, Ossi!

(Heippa, Ossi!)

Menin rannalle jossa Willard tosiaan oli, hän oli onkimassa kun sanoin hänelle laiturilla: "Syökö?" Willard nosti ongen järvestä, laski sen sitten vierelleen ja sanoi: "Huonosti, vain neljä särkeä tähän mennessä." Sanoin hänelle: "Tiedän missä on isoja ahvenia, Juha kertoi yhtenä iltana, mutta tieto on maksullinen." Willardin kasvoille levisi hämmästynyt ilme ja hän toisti: "Maksullinen? Miksi?" Kerroin mitä Reijolle ja Juhalle oli tapahtunut aiemmin päivällä, jolloin Willard sanoi: "Kyllä minä jotain ääniä kuulin, mutta minä luulla että olla ampumaharjoitukset. Ymmärsin vasta sitten tilanne vakavuus kun näin ambulanssit." Kysyin Willardilta: "Missä olit ampumishetkellä?" Willard vastasi: "Omassa mökissä kirjoittamassa postikortti veljen kanssa kotiin." Sitten kysyin: "Näitkö ketään liikkuvan ulkona?" Willard sanoi: "Miten olisin voida nähdä kun mökki jossa olen, on takana. Ihan perällä olevassa rivissä." Sitten huomasi Willardin vasemmassa kädessä haavan ja kysyin ankarana mistä se oli tullut, Willard vastasi: "Onnettomuus, veistelin puukolla leppää, kun puukko luiskahti kädestä ja osui ilkeänä vasen käsi." Sanoin Willardille: "Sinä et taida olla ampuja, koska ampuja oli oikeakätinen ja ammuin häntä oikeaan käteen."

Sitten sanoin Willardille: "Näetkö tuo ison kivenmurikan jonka ympärillä on kaisloja? Siihen kivenmurikan lähelle kun menet, niin heitä siima kiven edustalle veteen." Willard totteli ja eipä aikaakaan kun koho painui veden alle ja Willard sai ongittua ison ja komean ahvenen ylös vedestä. Willard oli minulle kiitollinen hyvästä neuvostani. Lopulta oli jäljellä Armi Pensasmaa, tavoitin hänet polttamasta tupakkaa pääportin vieressä. Huomautin hänelle ensin tupakanpoltosta: "Kuule Armi, tupakkakoppi on tuollapäin" Ja osoitin kädelläni suunnan tupakkakopille.

Armi vastasi huolettomana: "Mutta eihän tässä muita ole, sitä paitsi tämä tupakka on lopuillaan ja tämä on mentholia, joten saan kai polttaa tämän loppuun?" Sanoin Armille: "Ei käy! Tumpkaa se tupakkasi heti sammuksiin, minulla on sinulle pari ikävää kysymystä." Armi pudotti tupakanpätkän maahan, talloi sen jalallaan sammuksiin ja jupisi: "Kiukkuinen Ossin retale..." Minä sanoin: "Niin olenkin, ensiksi kysyn oletko ampunut konepistoolilla?" Armi Pensasmaa sanoi: "Ketä muka ja milloin?" Sanoin: "Reijoa ja Juhaa!" Armi sanoi: "Pois se minusta! En minä heitä ampuisi." Samassa huomasi Armin oikeassa kädessä pienen palovamman josta kysyin: "Mikäs tuo on olevinaan?" Armi sanoi: "Ai palovammako? Se tuli, kun keitin Annelin apulaisena vettä kattilassa ja tulikuumaa vettä läikkyi minun kädelleni. Siitä se tuli." En oikein uskonut häntä, joten menimme Armin kanssa kysymään asiaa Annelilta itseltään, hän sanoi minulle keittiössä: "Totta se on, hänen käteensä läikähti kiehuva vettä kun hän auttoi minua keiton valmistuksessa."

Armi oli siis puhunut totta. Mutta kuka yritti sitten tappaa Reijon, se oli vielä arvoitus joten päätin turvautua tietokoneen apuun jälleen kerran. Tutkin epäiltyjen tiedostoja tietokannoista ja yksi merkittävä havainto löytyi. Matti Mäkelästä tuli muun muassa tällaista tietoa:

SYNTYMÄPAIKKAKUNTA:	Helsinki
SYNTYMÄAIKA:	13.8.2034 klo 9:45
VERIRYHMÄ:	Arh+
TUKAN VÄRI:	Pähkinänruskea
VANHEMMAT:	Äiti: Riikka Mäkelä; Isä: ei tiedossa
MUUT SUKULAISET:	Anneli Mäkelä, isoäiti ja Katri Mäkelä, täti.
RIKOSREKISTERI:	Kerran saanut sakkoja pahoinpitelystä 29.12.2048 sekä lisäksi ehdonalaista 15.10.2050 lievistä pahoinpitelystä puukolla.
AJOKORTTI:	Ei omista.

Tulostin tuon listan ja tiesin nyt kuka oli syyllinen, Matti Mäkelä, Riikka Mäkelän oma poika!

Välittömästi soitin poliisille ja kerroin heille tietoni, poliisit lupasivat tulla heti. Sen jälkeen kun poistuimme, hain Topiaksen ja otimme yhdessä sähköpamput käyttöömmekä aseet esille. Menimme suoraan sille mökille jossa Matti Mäkelän piti olla, mutta mökissä ei ollutkaan ketään. Huomasin takanani Henrin, joka kysyi mitä me etsimme ja kun mainitsin Matin nimen, niin hän sanoi nähneensä hänet pari minuuttia sitten lähellä. Palatessani takaisin Topiaksen kanssa päärakenuksen edustalle näimme siinä Arja Rantasen, johtajan sekä Roosan. Roosalla oli sähköpamppu ja laserpistooli mukana. Samassa kuistille ilmestyi Anneli Mäkelä, ja Matti Mäkelä oli hänen takana.

Sanoin Matille kovalla äänellä: ”Matti, antaudu heti! Poliisit ovat täällä ihan justiinsa!” Matti vain sanoi: ”Vitut minä sinivuokoista, näettekö mitä minä teen? Kutitan pistoolilla hänen selkäänsä! Laskekaa sassiin ne sähköpamput maahan ja käykää mahallenne makuulle, kädet selän taakse!” Samalla poliisiautot kaahasivat pääportille ja ainakin kymmenen poliisia tuli autoista ulos aseet kourassa. Mukana oli myös Härkälä joka sanoi Matille: ”Emmekö voisi neuvotella?” Matti sanoi: ”Ei käy!” Sitten hän otti esille ruiskun jossa oli sinisensävyyistä nestettä josta Matti sanoi: ”Tämä ruiskussa oleva neste on ainakin 25 kertaa tappavampaa kuin syanidi! Jos ette päästä minua menemään, ruiskutan hänet täyteen tätä myrkyä tai ammun hänet!”

Poliisit olivat varuillaan koko ajan. Muita nuoria ei näkynyt, sillä heidät oli käsketty sisätiloihin; varmasti he seurasivat tilannetta jännittyneinä ikkunoista. Piiritystä kesti kaksikymmentä minuuttia, kunnes Matti sanoi: ”Joudutte nyt kärsimään, ellen pääse täältä pois!” Poliisit yrittivät taas neuvotella tilanteesta, mutta Matti vain haistatteli poliiseille. Samassa poliisiautojen taakse oli ilmestynyt kyborgi jolla oli nahkatakki ja mustat farkut jalassa ja sininen lippalakki. Kyborgi sanoi konekivääri kädessään: ”Konekivääri on järeämpi ase, päästäkää Matti menemään!” Tässä vaiheessa Arja Rantanen oli paennut yhteen monista mökeistä turvaan. Käskin myös Roosan ja Topiaksen mennä mökin taakse suojaan.

Poliisit ehdottivat jo kolmannen kerran neuvottelua, mutta siinä silmänräpäyksessä paha kyborgi alkoi tulittamaan silmittömästi poliiseja, osa poliiseista pääsi pakoon, heidän joukossaan Härkälä, mutta ainakin neljätoista poliisia heitti veivinsä laserkonekiväärin sylkiessä lasereita. Onneksi mukana oli sähköpamput lisäksi laserkivääri, jolla tähtäsin paha kyborgia päähän, mutta kyborgi alkoi tulittamaan minua niin että kaaduinkin selälleni maahan. Kun aloin nousta, niin näin Matti Mäkelän ja kyborgin juoksevan lujaa karkuun. Yritin ottaa heitä kiinni, mutta he olivat liian nopeita ja katosivat metsikköön. Palasin takaisin leirintäkeskukseen, näin siellä Annelin itkemässä erään vanhemman konstaapelin vieressä polvillaan, sanoin hänelle: ”Hän on kuollut, mitään ei ole enää tehtävissä.” Anneli sopersi itkien: ”Tunsin hänet, hän oli Katrin poikaystävä, samalla myös perheenystävä, auttoi aina kun oli vaikeuksia.”

Kohta Arjakin uskaltautui tulla ulos, mutta hän kirkaisi kun näki kuolleiden ruumiit. Itse olin soittamassa sairaalalle, sillä ainakin yksi poliisi oli haavoittunut pahasti jalasta. Soiton tehtyäni huomasin Topiaksen ja Roosan tulevan esiin. Huomasin Topiaksen oikeasta kädestä tulevan verta ja sanoin hänelle: ”Tuo veri, mistä se vuotaa?” Topias sanoi: ”Minä tuota... Nojasin oikealla kädelläni mökin seinään ja siitä puusta törötti terävä naula joka lävisti käteni. Mutta ei ole jäykkäkouristuksen vaaraa, sillä naula ei ollut ruostunut.” Pyysin kuitenkin nähdä naulan ja Topias oli ollut oikeassa, naula ei ollut ruosteessa. Sitten, tapahtumapaikalla sanoin Topiakselle: ”Koita puristaa haavoja millä tahansa kuten hihallasi. Lääkäreitä on kohta paikalla.”

Pian he tulivatkin, osa kuljetti kuolleita pois, haavoittuneet laitettiin siteisiin ja Topiaksen käteen laitettiin side jota käärittiin tarpeeksi paljon kunnes käärintäside ei enää punertanut. Roosa sanoi minulle: ”Sinähän olet etupuolelta ihan laserkonekiväärin ammuksilla!” Vastasin: ”Joo, onneksi olen tottunut tämmöiseen.” Roosa kuitenkin vaati saada tarkastaa mihin laserkonekiväärin säteet olivat osuneet, joten suostuin pitkin hampain Roosan tarkastuspyyntöön.

18): *Murhayritys*

Menimme sisäpuolelle, vain Roosa ja minä menimme pääarakennukseen jossa ei ollut ketään muita, sillä Anneli oli viety toipumaan järkytyksestään. Arja taas oli niin sekaisin, että hän rupesi heti polttamaan tupakkaa pääarakennuksen edessä, vaikka siinä sen poltto oli kiellettyä koska tupakan käry kantautuisi sisälle. Kantautui se nytkin, mutta en tohtinut sanoa hänelle missä tupakkakoppi sijaitsee. Sisäpuolella Roosa ohjasi minut ruokailusaliin ja käski ottaa takin ja teepaidan pois. Tottelin Roosaa ja otin ne pois. Roosa silmäili tutkivasti ylävartaloani ja sanoi: ”Joitakin pahoja jälkiä sinussa on kun metallit näkyvät, mutta luulen että ne saisi uudella tekoiholla kuntoon. Muistelin nähneeni toimistohuoneessa sellaisen paketin, kun Reijo antoi minulle ja veljelleni moitteet.”

Sitten Roosa katsoi päätäni ja sanoi: ”Silmäsi eivät ole vaurioituneet mutta...” Vastasin että: ”Mitä mutta sinä tarkoitat?” Roosa sanoi: ”Suusi ja nenäsi välissä on myös ampumajälki, mutta miten et tunne sitä vaan lennät vain selällesi?” Koitin selittää asiaa Roosalle: ”Kyllä kuka tahansa kyborgi lentäisi kumoon, jos tulivoima on tarpeeksi voimakas.” Roosa ymmärsi ilmeisesti ja lähti hakemaan pakettia josta oli puhunut. Kohta Roosa palasi takaisin ja sanoi: ”Tässä on tekoihoa ja tämmöinen keinoihonsulatussauva, ethän tunne kipua?” Vastasin Roosalle: ”En, ala vain korjata jälkiä.” Korjattaessaan ihovaurioita Roosa kysyi: ”Kauanko superiitti kestää sinulla vielä?” Pyysin odottamaan hetken ja sanoin sitten: ”Siinä on varausta 68 prosenttia joka muutettuna ajaksi olisi 15 vuotta, 2 kuukautta ja 18 päivää.” Sitten Roosa kysyi: ”Tiedätkö, mitä tekee 18 kerrottuna 4534:lla?” Sanoin: ”Odotas hetkinen... Se on 81612!” Roosa ei oikein uskonut ja haki laskimen, näpytteli hetken ja sanoi: ”Ilmiömäistä! Se on tosiaankin 81612.”

Heti tämän jälkeen Roosa jatkoi korjauksia. Sen päätyttyä saatoin pukea vaatteet päälleni. Ulkona Topias tuli rapulla vastaan ja kysyi onko Roosaa näkynyt, sanoin että hän on ruokailutiloissa. Tuskin Topias oli kerinnyt paria askelmaa enempää ottaa, kun hänen kännykkänsä soi. Topias vastasi siihen: ”Topias Takanen, etsivä. Ai hei Reijo! Mites veli jakselee? Hyvin vai? Että Juha pääsee jo huomenna sairaalasta mutta sinä olet ensi maanantaiaamuun. Niin... Ymmärrän... Selvä... Pyydän Ossia puhelimeen, hän on vieressä ihan, okei broidi... Moido!” Sitten Topias sanoi: ”Se on Reijo, hänellä on sinulle asiaa.” Ihmettelin miksi Reijo haluaa minut puhelimeen, mutta vastasin kuitenkin: ”Ossi puhelimessa.” Reijo siellä tosiaan oli, hän sanoi: ”Juha pääsee huomenna sairaalasta aamupäivällä pois, mutta miten siellä menee?” Kerroin Reijolle mitä oli tapahtunut ja Reijo oli hyvin järkyttynyt kuulemastaan.

Sitten keskustelimme perusasioista ja mietimme miten nuorison tilaa leirintäalueella voisi viihdyttää. Silloin Reijo sanoi: ”Kuule, eräs kuuluisa laulaja, nimellä Iso Allo, kiertää Suomea keikkamatkoillaan ja huomenna hän tulee Posioon. Ota selvää hänen manageriltaan ehtiikö hän vetää ylimääräisen keikan Posion leirintäkeskuksessa huomenna johonkin aikaan. Managerin tiedot löydät osoitteesta www.isoallo.fi/yhteystiedot/etusivu.html. Oliko kysyttävää?” Vastasin että ei ollut, jolloin Reijo sanoi että se on hyvä, ja sulki puhelimen. Nyt oli siis tehtävä visiitti Ison Allon kotisivuille.

Menin Reijon kannettavan tietokoneen äärelle ja näppäilin annetun osoitteen ja sain haltuuni tämän numeron ja nimen 040-5566321, Kimmo Nousiainen. Soitin välittömästi kyseiseen numeroon ja esitin asiani managerille, joka sanoi ensin että Iso Allo, alias Juha Kesti; on kiireinen mies eikä hän varmaankaan ehdi sinne. Sitten kun aloin kertoa asioista mitä oli tapahtunut, Kimmo Nousiainen sanoi: ”Odotas hetki, kutsun artistin itsensä puhelimeen...” Kesti jonkin aika ennen kuin puhelimeen vastattiin. Miesääni sanoi: ”Minä olen Juha Kesti, mutta minut tunnetaan myös Iso Allona, managerini sanoi että haluatte minun esiintyvän teille huomenna, onko se totta?”

Sanoin että totta se on, jos teille sopii. Tähän Juha vastasi: "Odotas, vilkaisen keikkakalenteriani, hetkinen vain!" Sitten hän sanoi puhelimeen: "Totta kai! Voin tulla jo kello yksi iltapäivästä. Seuraava keikkani on vasta iltakahdeksalta, joten aikaa on kyllä." Sovimme Kestin Juhan, siis Ison Allon kanssa keikkapalkkion. Juridisista ja salassapitovelvollisuuden syitä johtuen, en mainitse millainen se palkkio oli. Asian ollessa harvinaisen selvä, minä olin itseeni tyytyväinen. Mutta vain hetken, Juhan piti päästä pois sairaalasta huomenna, enkä tiennyt mihin aikaan. Siksi soitin Juhaa ja Reijoa hoitaneelle lääkärille ja toivoin että hän vastaisi. Lopulta lääkäri itse vastasi, sanoin nimeni ja hän sanoi nimensä ja lisäsi: "Olen juuri lopettamassa työvuoroani, toivottavasti esität Ossi asiasi nopeasti." Kysyin koska Juhaa voi tulla hakemaan, jolloin hän vastasi että tulkaa vähän ennen kahta-toista huomenna. Nyt kun asia oli selvä, lopetin puhelun.

Tämän jälkeen kirjoitan yön tapahtumista ja huomispäivästä. Sattui yöllä tapaus, kun Roosa tuli juosten huoneeseeni ja herätti minut lepotilasta. Hän oli peloissaan sillä hän oli nähnyt painajaista. Roosa kertoi: "Näin kamalaa unta äsken, Lasse ilmestyi minulle unessa ja varoitti, että Reijon yrittää murhata huomennaamulla sairaalassa." Minä kysyin: "Kuka sen tekee?" Roosa sanoi: "Eräs hoitajaksi pukeutunut androidi tulee antamaan muka aamulääkitystä mutta hän tukehduuttaa Reijon päästyään huoneeseen." Sanoin Roosalle: "Hyvä tietää, menen jo heti aamukuudelta sairaalalle, yksin." Roosa sanoi: "Yksin? Etkö ota mitään mukaasi?" Silloin osoitin laserpistooliani jonka otin yöpöytäni laatikosta ja sanoin että tämän, se on täynnä latausta.

Lukijaa varmaan kiinnostaa mikä on laserpistooli –kivääri –konepistooli ja niin edelleen. Kaikkia yhdistää se ominaisuus, että ne on ladattavissa verkkovirralla, virta varastoituu sisäiseen superiittia sisältävään akkuun joka menee supertehokkaaseen lamppuun josta menee valo optista kaapelia pitkin suoraan linssien läpi, tiivistäen valon yhdeksi kimpuksi. Koska laserkivääri käyttää suurempia wattimääriä, on sillä enemmän tehoa kuin kiväärillä tai laserpistoolilla. Laserkonepistoolin rakenne on melkein sama kuin tavallisessa konepistoolissa. Laserkonepistoolissa vain laserit tulevat sarjatulena riippuen aseesta; esimerkiksi HK-laserkonepistoolissa voidaan vaihtaa yksittäisille, sarjatu- tullelle ja puolisarjatu- tullelle. Laserkonekiväärin tekniikka on miltei sama kuin laserkonepistoolilla, mutta wattimäärä on vain suurempi kuin laserkonepistoolissa.

Kellon ollessa puoli kuusi aamulla, otin lepotilan pois käytöstä puin vaatteita päälleni ja lähdin muiden vielä nukkuessa alakertaan. Kirjoitin lyhyen viestin toisille, otin nahkatakkiini naulakosta ja varustauduin laserpistoolilla. Varmistin ensin että latausta oli tarpeeksi. Ulkona haistoin tupakansavun ja näinkin Ukkosen Pian polttelemassa tupakkaa ja puhuvan kännykkään. Puhelu oli tyylistä: "Mie en tiiä vielä huomisenstä päivästä, mutta katotaan nyt." Sanoin: "Kuule, sulje se kännykkä jo." Pia sanoi: "Venaas vähän, toi valvoja jäkättää jotain." Sanoin ankarasti: "Lopeta toi tupakointi ja sulje puhelu." Silloin Pia sanoi puhelimeen: "Mun täytyy ihan oikeesti lopettaa, toi valvoja kiehuu. Moido!" Sitten Pia Ukkonen sanoi: "Onko teidän valvojien pakko aina sekaantua yksityisasiihimme?" Sanoin hänelle: "Kuule, sinä olet vasta täyttänyt 17-vuotta. Et ole oikeutettu polttaan tupakkaa. Eli, aski tänne ja tumpkaa se tupakka vaikka vesisaaviin niin et saa muistutusta kotiin." Pia totteli ja antoi askin minulle.

Sitten lähdin yhteisautolla kohti sairaalaa. Toivoin kovasti, että mitään ei tapahtuisi ennen kuin olen päässyt sairaalalle. Sairaalan ovet olivat tietenkin lukossa, joten soitin ovikelloa. Kesti kauan ennen kuin joku tuntematon hoitaja tuli avaamaan oven ja alkoi motkottaa: "Etkö tiedä mitä kello on? Vierailuaika alkaa vasta yhdeksältä!" Silloin otin virkamerkkini, näytin sitä hoitajalle ja sanoin: "Reijo, siis Reijo Takanen on vaarassa, hänet aiotaan murhata." Hoitaja sanoi: "Millä tavalla?" Vastasin hänelle: "Eräs androidi tulee muka antamaan aamulääkitystä, mutta tappaakin hänet. Milloin aamulääkkeet jaetaan?" Hoitaja sanoi: "Tasan kello seitsemältä, tosin joitakin poikkeuksia on."

Hoitaja uskoi minua ja päästi minut sisään. Menimme oikopäätä siihen siipeen, missä Reijo ja Juha olivat. Saapuessamme Reijon oven kohdalle, avasimme oven ja katsoimme ympärillemme. Ketään ei ollut näkyvässä. Hoitaja sanoi: "Ehkä hälytys oli väärä sittenkin." Minä sanoin: "En usko, hänet yritettiin tappaa jo aiemmin. Saanhan valvoa hänen untaan?" Hoitaja sanoi: "Hyvä on sitten, tuonko sinulle kupin kahvia?" Minä sanoin torjuvasti hoitajalle: "Ei kiitos, me kyborgit emme juo niitä mitä ihmiset juovat." Hoitaja vain totesi: "Anteeksi, olinpa lapsus, nyt minun on kyllä mentävä." Hoitajan mentyä pois jäin yksin käytävälle joka oli tyhjä. Päätin mennä varovasti siihen huoneeseen missä Reijo oli, etten herätä häntä. Istahdin palosammuttimen viereen tuolille ase käden ulottuvilla. Rupesin aikani kuluksi räpelöimään palosammutinta joka roikkui seinässä olevista pidikkeistä.

Odotusta kesti noin vartin ajan, tuon jälkeen kun ovi avautui ja naishoitaja tuli huoneeseen mukanaan lääkekärryt. Skannasin lämpötutkallani hoitajan ruumiinlämmön, eikä se vastannut ihmisen lämpöä. Pomppasin pystyyn ase kädessä ja sanoin: "Mitä sinä aiot tehdä täällä?" Hoitaja sanoi: "Minut määrättiin tuomaan tätä suoneen pistettävää lääkettä Reijolle." Minä sanoin hoitajalle: "Ja minut on määrätty estämään se!" Silloin hoitaja työnsi kärryt päälleni jolloin kaaduin lattialle ja palosammuttimesta irtosi varmistinsokka. Otin nopeasti palosammuttimen käteeni, nousin ylös ja suihkutuin sammutusvaahtoa palosammuttimesta suoraan androidin päälle niin että koko pullo tyhjjeni, vaahtoa oli joka puolella, lattialla, seinässä ja sängyllä sekä hoitovälineiden päällä.

Sitten androidi hyökkäsi minua kohti, yrittäen samalla pyyhkiä silmiään sammutusvaahdosta. Ammuin sitä keskelle päälakea laserpistoolillani kerran, mutta se ei riittänyt. Yritin ampua vielä toisen kerran, mutta laserpistoolini piippasi ilmoittaen että lataus on lopussa. Nyt syntyi kova nyrkkitappelu minun ja androidin välille. Androidi ei paljon iskuja vaatinut kun se kaatui maahan. Tällä välin Reijo oli herännyt ja katseli tilannetta sängystä, samalla paikalle tuli sairaalan vartijoita kaksi jotka kysyivät minulta mitä on tapahtunut ja selitin tilanteen vartijoille. He puolestaan kertoivat, että sairaalan läheltä löytyi erään sairaalatyöntekijän ruumis roskalavalta. Johtopäätös on siis se, että androidi oli tappanut ensin häntä itseään muistuttavan henkilön, sitten pukenut uhrin työvaatteet päälleen ja ottanut häneltä sairaalan ovien avainkortit. Reijo sanoi katsellen samalla maassa lojuvaa androidia: "Yleensä elokuvissa murhaajat yllättävät juuri tällaisessa tilanteessa, luulet sen tuihoutuneen, mutta..."

Samassa androidi ponkasi lattialta ylös ja hyökkäsi päälleni. Sain riuhdottua androidin irti niin, että tämä iskeytyi suoraan ikkunalasiin joka hajosi, samalla vartijat alkoivat ampua androidia omilla laserpistooleillaan joka johti siihen että androidi tippui toisesta kerroksesta suoraan alapuolella olevaan kukkapenkkiin. Sitten toinen vartijoista tarttui radiopuhelimeen ja sanoi: "Kuuleeko sinitäinen? Tässä yksikkö punatulkku. Menkää välittömästi länsisiivelle, virkistysalueelle tarkistamaan kukkapenkit ykkös- ja kakkoskerroksen ikkunoiden alta. Nopeasti, loppu." Menin katsomaan ikkunasta alaspäin, siellä androidi oli yhä kukkapenkissä valkoisessa hoitajantakissaan. Kohta paikalle tuli kaksi vartijaa, toinen katseli pitkään androidia ja huusi ikkunan alapuolelta meille: "Se on tuihoutunut, tehtävä on ohi."

Tämän jälkeen vartijapari, jotka olivat meidän seuramme sanoivat: "Tuo ikkuna, kukas sen korvaa? Uusi tulee aika tyyriiksi." Silloin Reijo sanoi: "Jos annatte sairaalan tilinumeron ja kerrotte miten paljon pitää maksaa, niin hyvitämme ikkunankorjuun sairaalalle tililtämme." Toinen vartija sanoi meille: "Kuulkaa, tästä meidän pitää jutella johtavan lääkärin kanssa." Puhelimessa sovimme johtavan lääkärin kanssa korvaussummista ja huoneen siivouksesta. Kun puhelu oli lopetettu, kuului lattialla olevasta pienestä vastaanottimesta naisen ääni: "Onko siellä ketään? Haloo?" Vastasin vastaanottimeen ja matkin androidin ääntä: "Olen linjalla. Mitä asiaa?" Nainen kysyi onko Reijo nyt kuollut ja valehtelin sille että on se kuollut. Nainen uskoi minua ja lopetti puhelun.

19): Ison Allon keikka leirintäkeskuksella**OSSI:**

Pian tämän jälkeen Reijoa hoitanut lääkäri tuli myös huoneeseen. Hän katseli ensin Reijoa ja sitten särkynyttä ikkunaruuutua. Sitten lääkäri sanoi: "Mitä hittoa täällä tapahtui?" Minä sanoin mitä oli tapahtunut ja lääkäri uskoi. Silloin yksi vartijoista sanoi: "Emmekö voisi katsoa, mistä numerosta puhelu tuli?" Idea oli hyvä, joten toinen vartija tutki vastaanotinta joka oikeastaan oli eräänlainen pienoispuhelin. Toinen vartija sanoi: "Viimeisin vastaanotettu puhelu on tullut aika oudosta numerosta. Tässä nimittäin on numero 040-571899." Sanoin vartijalle: "Tuo nolla neljä nolla viittaisi kännykkänumeroon, mutta jälkiosa on vain kuusi numeroa, eihän se mene perille!" Reijo sanoi minulle: "Kokeilkaa soittaa tuohon numeroon siitä pienoispuhelimesta!" Yritin soittaa numeroon ainakin kuudesti, mutta joka kerta sanottiin: "Numero ei ole käytössä, olkaa hyvä ja tarkistakaa numero." Sitten sain ajatuksen soittaa numeroon 118 eli numerotiedusteluun sairaalan potilashuoneen puhelimella.

Kysyin seuraavasti numerotiedustelusta: "Osaatteko sanoa kenen numero on 040-571899? Se viittaisi kännykkänumeroon mutta jälkiosassa on vain kuusi numeroa, onko se testinumero vai ulko-maalainen?" Päivystäjä vastasi: "Tarkistan tietokoneelta, no niin; se on koneen mukaan käytöstä poistettu numero." Minä sanoin päivystäjälle: "Mutta joku siellä kuitenkin puhui." Päivystäjä vastasi: "Outoa, eihän tuo numero ole käytössä, muuta en osaa sanoa." Vastasin: "No, kiitos kuitenkin, näkemiini!" Kerroin toisille mitä päivystäjä oli sanonut, toiset olivat yhtä hämmästyneitä kuin minäkin. Tämän jälkeen lääkäri sanoi: "Minulla on teille hyviäkin uutisia, Reijo on toipunut hyvin vammoistaan ja hän pääsee nyt kotiin. Ensiksi teen hänelle rutiinitarkastuksen." Tähän loppuu minun teksti-
osuuteni, tästä eteenpäin jatkaa Reijo.

REIJO:

Ossihan lopetti siihen kohtaan, missä lääkäri sanoi tekevänsä minulle rutiinitarkastuksen, joten jatkan siis siitä kohtaa. Lääkäri kehotti minua istuutumaan sängyn laidalle, sen jälkeen hän käski minun puristaa molemmista käsistään niin lujaa kuin vain pystyn. Sen jälkeen kieltä piti liikutella puolelta toiselle. Sitten hän katsoi kirkkaalla lampulla silmiin kokeillakseen miten silmäni reagoivat. Sitten piti liikutella silmiä ja tehdä erinäisiä käsiliikkeitä. Lopulta lääkäri sanoi: "Kunnossa taitaa olla, mutta katsotaanpa ne aseiden tekemät jäljet vielä. Te muut, poistuisitteko huoneesta käytävälle. Nyt heti, kiitos." Sitten paitani piti riisua ja lääkäri tarkisti jäljet ja totesi: "Näyttää siltä, kuin vammat olisivat odotettua pienemmät, en näe mitään syytä pitää teitä täällä kauempaa, joten pukekaa omat vaatteet päällenne vain."

Pukiessani vaatteita kysyin lääkäriltä: "Entäs Juha sitten?" Lääkäri totesi vain että Juha pääsee myös pois sairaalalta. Ennen kuin poistuimme huoneesta, lääkäri sanoi: "Muista sitten olla kahtena seuraavana päivänä hieman rauhallisemmin, ettet rasita itseäsi." Lupasin noudattaa lääkärin neuvoja. Juhalle tehtiin samanlainen tarkastus kuin minulle.

Poistuimme kolmistaan sairaalalta autolla. Matkalla Ossi ajoi autoa, kunnes yllättäen Ossi jarrutti niin voimakkaasti, että olisin lentänyt istuimelta ellei olisi ollut turvavyö kytkettynä. Kysyin miksi Ossi oli jarruttanut ja hän sanoi että joku tuli auton eteen. Nousin Ossin kanssa autosta ulos ja näin hiekkatiellä Katrin joka oli pahasti haavoittunut. Sanoin hänelle: "Katri? Miten sinä tänne oikein pääsit?" Katri vastasi: "Minä, onnistuin pakenemaan. Minulla oli tiimalasiriipus kaulassani ja se osui terävään kiveen ja hajosi. Sitten karkasin mutta minua ammuttiin takaapäin." Sanoin Katrille: "Jos sinua ammuttiin takaa, niin miksi vammat ovat etupuolella?" Samassa kuului huuto: "Älkää uskoko tuota androidia!"

Huutajana oli Dural joka laserpistoolillaan tähtäsi Katria vai sanoisinko androidia. Sitten hän alkoi tulittaa androidia ja tämä kaatui laserien voimasta maahan. Kun Dural yritti ampua hän kirosi ja sanoi: "Voi vittu sentään! Lataus on lopussa!" Samalla androidi nousi ylös jolloin Ossi hyppäsi autosta ulos ja syöksyi androidin kimppuun alkaen hakata tätä nyrkeillä. Kohta androidi putosi tieojaan joka oli täynnä vettä, androidista lähti sähköpurkaus tuhoten androidin. Kysyin välittömästi Duralilta: "Tuota, oletko nähnyt tai kuullut mitään näistä tyypeistä?" Dural vastasi: "Vain tämän ja sitten sen toisen tyyppin." Sanoin: "Toisen? Näytä meille missä! Sinä Ossi, aja auto portin viereen." Menimme sille paikalle jossa Dural oli nähnyt sen toisen androidin kohta Ossikin oli paikalla. Paikalla oli myös Pia Ukkonen polttamassa tupakkaa sekä Henri Kiiski tyttöstävänsä Irmeli Keskin kanssa. Oli paikalla myös Smithin veljekset ottamassa valokuvia digikameroillaan. Itse androidi oli tuhottu iskemällä rautakangella sen päähän Duralin mukaan kolmesti. Henri kertoi ampuneensa neljä kertaa laserpistoolilla androidia.

Ossin huomattessa Pian polttavan tupakkaa hän sanoi kiukkuisena: "Eikös tästä jo puhuttu!? Nyt minun on pakko kirjoittaa sinun tupakanpoltostasi!" Silloin Pian kaivoi lompakostaan rypyyisen kymmenen euron setelin ja tarjosi sitä Ossille: "Ota tämä, kunhan et kirjoita." Ossi ei huolinut, joten Pia kaivoi toisen kymmen setelin ja sanoi: "Okei, kaksikymmentä ekeä! kelpaako?" Ossi sanoi jyrkästi: "Etsivänä en ota lahjuksia vastaan. Nyt sammutat sen tupakan!" Pia heitti tupakan kiukkuisena maahan suoraan sammalikkoon katsomatta mihin sen heitti. Roosa sanoi: "Eikö nuori neiti käsitä, että yksikin kipinä voi sytyttää metsäpalon!?" Pia sanoi: "Maa on kostea viimeöisen sateen jäljiltä, ei siitä tuli karkaa mihinkään." Koitin itse maata ja kosteaahan se oli tupakan lähettyvillä, kaiken varalta poljin tupakan sammuksiin ja sanoin Pialle: "Silkkaa tuuria, et edes katsonut mihin tupakkasi heitit!" Pia lähti kiukkuisena paikalta pois.

Kysyin Michaelilta: "Anteeksi, mutta mitä sinä tiedät tästä tapahtumasta?" Siihen Michael vastasi: - What you say? I don't understand your words. (Mitä sanoit? En ymmärrä sanojasi.)

Vastasin hänelle:

- I'm sorry, I don't remember that you don't understand Finnish language.

(Olen pahoillani, en muistanut että et ymmärrä suomen kieltä.)

- That is alright, but what do you say to me? (Ei se mitään, mutta mitä sinä sanoit minulle?)

Silloin Willard sanoin Michaelille englanniksi sen mitä olin äsken kysynyt. Michael sanoi:

- Now I understand! I was hear that someone shoots about four times.

I got out of bed, as did Willard. We got dressed, put on our shoes and rushed out the door. (Nyt ymmärrän! Kuulin kun joku ampui noin neljä kertaa.

Nousin sängystä, samoin Willard. Puimme vaatteet yllemme ja laitoimme kengät jalkaan ja kiiruhdimme ovesta ulos.)

- Okay, and then? (Selvä, ja sitten?)

Michael jatkoi kertomistaan:

- Me, and my brother saw Henri standing a short distance to an android lying on the ground. Then Dural arrived and hit it thrice with an iron bar.

(Minä ja veljeni näimme, kun Henri seisoj vähän matkan päässä androidista joka makasi maassa. Sitten tuli Dural ja iski sitä kolmesti rautakangella.)

- Thanks a lot, Michael! (Kiitos paljon, Michael!)

Tämän jälkeen sanoin Ossille: "He pitävät minua nyt kuolleena, mutta mitä ihmettä tuo androidi teki leirintäalueella?"

Emme paljon kerinneet pohtia asiaa, sillä pääportilta kuului auton jarrujen ääntä. Sanoin Ossille: "Nyt se Iso Allo taisi tulla, mennään vastaan. Sinä Ossi, peitä androidi havuilla ja risuilla ettei mokoma otus näy koko pihalle."

Menimme Roosin, Topiaksen ja Juhan kanssa vastaan, Annelikin tuli mukana perästä päin. Mukana seurasi myös joukko nuoria jotka halusivat nähdä tämän räppäriin. Miehen oikea nimihän on Juha Kesti. Katselimme kun autosta nousi ulos pitkä- ja tummatukkainen mies jolla tukka ulottui ehkä hartioiden tasolle asti. Mukana tuli myös kolme muuta miestä, ensimmäinen heistä oli tanakka ja toinen kamalan laiha, kolmas oli kamalan pitkä hujoppi jolla oli parransänkeä leuassa ja tummat merkkiaurinkolasit. Iso Allo itse oli ison kokoinen ja tukeva. Vaikeuksiakin ilmeni, siis meille; sillä ilosta huutava poika- ja tyttöjoukko halusi nähdä tämän räppäriin. He tuuppivat meitä niin, että meillä oli vaikeuksia. Lopulta karjaisiin heille: ”Nyt riitti, jos joku vielä huutaa tai riehuu tai kuvaa, niin kuvaajilta poistetaan kamerat ja huutajat saavat arestia.

Samassa portilta päin kuului ääni: ”Reijo Takanen vai? Älähän nyt pillastu, tokihan jokainen halukas saa kuvia minusta ja bändistäni ottaa. Jokainen halukas saa myös nimmarinkin.” Ihmettelin mistä hän oli tuntenut minut ja kysyin: ”Anteeksi Iso Allo vai sanonko Juha Kesti, mutta miten ihmeessä tunsitte nimeni?” Räppäri vastasi: ”Sinusta oli kuva viime vuoden Hesarissa otsikolla: ”Etsivätoimisto Takasen johtaja Reijo Takanen selvitti tehtaanojohtajien murhamysteeriin. Siinä myös oli kuva muistakin etsivistä kuten Roosasta, Topiaksesta ja Markuksesta, mutta missä tämä Markus on?” Sanoin: ”Hän jäi pitämään etsivätoimistoa pystyssä.” Silloin kyborgi Ossi tuli paikalle ja alkoi skannata yhtyeen jäseniä, jolloin Juha Kesti kysyi: ”Mitä hän tekee?” Roosa vastasi: ”Tarkistaa vain teidän aitoutenne.” Juha sanoi: ”Ymmärrän kyllä, näimme tuhotun androidin vesiojassa tuolla tien reunassa.” Kohta Ossi sanoi: ”He voivat tulla sisään portista, aitoja ovat.”

Juha Kesti kysyi: ”Miksi tämä tarkastus?” Selitin hänelle, että androidit tekevät ehkä hyökkäyksiä leirintäalueelle. Juha Kesti kysyi kuka on tuo minua muistuttava mies, jolloin Juha Takanen alkoi nauraa kamalasti. Juha Kesti jo vähän närkästyi ja sanoi: ”Mitä siinä on hauskaa?” Setäni sai sanotuksi: ”Katsos, minunkin nimeni on Juha; Juha Takanen. Reijon, Roosin ja Topiaksen setä.” Juha Kesti ymmärsi asian. Sitten Iso Allo sanoi: ”Tuo pitkä, aurinkolasit päässä oleva on Pate, viulistimme, sitten tämä laiha ja lyhyempi mies on Make, bändin DJ. Tämä tanakka, vaaleasiilitukkainen on Veloci, bändin toinen räppäri. Itse olen keulahahmo.” Roosa kysyi: ”Kuka ihmeen Veloci?” Iso Allo sanoi: ”Ai niin, hänen oikea nimensä on Mika Ahonen. Mutta koska tuntuu olevan näin hyvä ilma, soitan tuon ison rakennuksen verannalta.”

Sen sanottuaan hän pyysi minua auttamaan DJ-laitteen kantamisessa. Toiset bändin jäsenet kantoivat myös laitteistoja verannalle. Ossi sekä Topias kantoivat varastosta istumapenkkejä verannan eteen. Sitten kun kaikki oli valmiina, niin aioimme pyytää yleisöä istuutumaan penkeille. Se ei kuitenkaan olisi ollut tarpeen, sillä kaikki pyrkivät eturiviin kiivaaseen tahtiin. Kehotimme heitä, että osa porukasta siirtyisi takana oleviin penkkeihin. Sitten, kun kaikki oli saatu jotenkuten paikalleen, niin Iso Allo sanoi mikkiin: ”Kuuluuko myös sinne takariviin?” Ääni toistui kaiuttimista melko vahvana ja yleisö huusi: ”Kuuluu!” Sitten Iso Allo sanoi mikrofonin kourassaan: ”Nyt esitän teille biisin nimeltä Luonnon Kutsu.” Sitten hän sanoi DJ:lle eli Makelle: ”Laitahan äänilevy pyörimään!” Hämmästyin kuullessani sanan äänilevy ja kysyinkin miten niitä voi olla meidän aikamme: ”Anteeksi keskeytys, mutta miten äänilevyjä voi vielä olla? Nehän poistuivat käytöstä jo noin vuoden 1990-alkutienoilla.”

Iso Allo sanoi: ”Ainahan jotain jää jäljelle vaikka ne poistuisivat käytöstä, onhan vuonna 2012-lakkautettuja markkaseteleitä ja muita markkaraajoja vielä yksityisillä kokoelmissaan sekä museoissa. Mutta nyt aloitetaan.” Sitten alkoi laulaminen tai muusikoiden kutsuma räppääminen. Laulu sisälsi sanoja: ”Kun luonto kutsuu urosliskoja, niin tajuuhan sen että se kaipaa narttua...” Sekä: ”Mut’ tää uroslisko oli yli-innokas, ei se voinut alkaa saalistajaks; sillä se halusi naaraan metsästäjäks...”

Ensimmäisen kappaleen laulettuaan Iso Allo sanoi: "Haluatte varmaan lisää!?" Jolloin kuului nuorison joukosta että "joo! Halutaan!" Iso Allo vastasi mikrofoniiin: "Hyvä, sillä nyt..." Samassa taivaalta alkoi putoilla vesipisaroita ja ukkonen alkoi jyrähdellä. Sanoin kuuluvalla äänellä: "Siirrytään pää-rakennukseen, jatketaan siellä." Iso Allo oli samaa mieltä. Ensin menivät nuoret, sitten toimme muiden valvojien kanssa musiikkivälineet sisälle verannalta. Koska ruokailusali oli tilavin huone, veimme välineet sinne. Nuoria kehotimme istuutumaan tuoleille pöytien ääreen. Iso Allo sanoi: "Seuraa va biisi tulee minun uusimmalta levyltäni, sen nimi on: Rakkaus ei ole ikuista." Iso Allo kerkisi laulaa tämän kappaleen ja erään toisen biisin, jonka jälkeen hän sanoi: "Okei, pidetään breikki; Make, Veloci ja Pate, toitteko juotavaa?" Pate sanoi: "Tota, sori vaan Allo, mutta pääsi unohtuun kun oli niin kamala hoppu." Iso Allo katseli Patea syyttävästi ja kysyi sitten meiltä: "Onko teillä juotavaa?"

Anneli kerkisi vastata: "Tokihan juotavaa löytyy! On kahvia, teetä, limsaa, vichy-vettä sekä lisäksi berliininmunkkeja ja munkkirinkilöitä ja hillomunkkeja sokeroituna." Allo sanoi: "Minulle Coca-Colaa pullollinen ja yksi berliiniläismunkki." Sitten hän katsoi toisiin bändin jäseniin ja kysyi: "Entäs teille?" Toiset bändiläiset sanoivat: "Mekin otetaan Coca-Colaa ja berliiniläiset." Anneli alkoi laskea päässä hintoja yhteen: "Yksi kolapullo on 1,00 euroa ja yksi berliininmunkki on 0,80 euroa, jokaista tulee yhteensä neljä kappaletta, joten yhteensä se tekee 6,40 euroa." Silloin Allo eli Juha Kesti tuli tiskin luokse ja otti lompakostaan pakkasileän sadan euron setelin. Rahan nähdessään Anneli sai sanotuksi: "Tässähän on yli 90 euroa liikaa!" Juha Kesti sanoi: "Saatte pitää setelin jos minä saan jakaa heille (tarkoitti nuorisoa) nimmareitani itseltäni ja muilta bändin jäseniltä."

Sen kuultuaan nuoriso huusi yhteen ääneen: "Joo!" Kehotimme heitä siirtymään sisääntuloaualaan odottamaan kunnes tauko olisi ohi. Heidän mukanaan meni Topias, Juha ja Roosa. Päätin ottaa itsekkin juomista. Otin pumpattavasta termoskannusta kahvia ja munkkirinkilän tarjottimelta joka oli tiskillä lasisen pikkuhyllyn vieressä. Meinasin maksaa, mutta Anneli sanoi: "Ei tarvitse, se sata-nen kattaa myös sinunkin kahvisi ja pullasi." Juha Kesti sanoi: "Eikö tuo kalju kaveri juo mitään?" Silloin Ossi sanoi: "Olen kyborgi, kyber-orgaaninen tekele joka rakennettiin parisen vuotta sitten, tyypiltäni olen KYB-2." Juha Kestin vieressä istunut Pate sanoi: "Kyborgi? Eikös se ole päältä ihokudosta ja sisältä metallia?" Ossi vastasi: "Kyllä, meillä on myös niin sanottu verikerros. Anneli hei! Anna keittiöstä jokin puukko!" Anneli kävi keittiössä ja palasi sitten takaisin antaen puukon Ossille.

Puukon saatuaan hän sanoi Annelille että menisikö keittiöön valmistaan jauhelihakastiketta. Anneli lähti, jonka jälkeen Ossi riisui vasemman kätensä hihan, otti puukon ja pisti terän ihostaan läpi. Sitten hän kuljetti puukkoa miltei taitoskohtaan asti jolloin alta paljastui verta. Sanoin: "Ossi hei, mistä lähtien sinusta on verta valunut?" Ossi sanoi: "On minusta tullut verta aina kun olen saanut osuman vaikkapa laserista. Mutta jälki on niin pieni, ettei se haittaa. Sen jälkeen Ossi pyysi neulaa ja villalankaa. Pyydyetyt tavarat tuotiin ja Ossi alkoi ommella kädessään olevaa veristä haavaa kiinni. Muut varmaan kauhistuivat ja Pate, yksi bändin jäsenistä kysyi: "Eikö, eikö tuo satu hirveästi?" Ossi vain totesi: "Ei, en tunne kipua koska minulta puuttuvat kipuhermot, sen sijaan tyypimallini tuntee kyllä lämpötilan vaihtelut, en voi esimerkiksi viedä kättäni liekkeihin. Tosin KYB-3 -tyypin kyborgit eivät tunne mitään kipua ja niitä on hankala tuhota."

Sitten Ossi sanoi kun ommel oli valmis: "Kestää jonkin aikaa, ennen kuin uusi kudokse on kasvanut tilalle ja korvannut vaurioituneen kudoksen." Minä sanoin: "Tietääkö artistit mitään vitsejä?" Siihen Iso Allo sanoi: "Montakin, mutta taukoajan käydessä vähiin kerron vain yhden." Sitten hän aloitti: "Eräs nuori neiti kertoi poikaystävälleen että aina kun hän oli jonkun häissä, niin aina kaksi takana istuvaa tätiä sanoi että 'Sinä voit olla seuraava.' Sitten hän kertoi että hän sai ne tädit lopettamaan ne puheet sillä lailla, että aina kun oli jonkun hautajaiset, niin se tyttö sanoi tädeilleen että 'Te voisitte olla seuraavat.'" Nauroimme katketaksemme, paitsi Ossi joka oli hiljaa tuolillaan. Sitten Iso Allo sanoi että kutsukaa nuoriso takaisin niin jatkamme esitystä.

Teimme kuten Iso Allo oli pyytänyt. Kaikkien ollessa paikalla, Iso Allo huusi mikrofoniin: ”Ja nyt, seuraavana vuorossa Raptorilaulu!” Sen sanottuaan alkoi tosi räväkkä räppimusiikki jossa Iso Allo ja Veloci lauloivat yhdessä. Näytti siltä että osa nuorisosta oli jonkin sortin transsissa, josta he heräsivät aina kun laulu loppui. Ison Allon bändi lauloi vielä kaksi laulua jonka jälkeen he jakoivat nimikirjoituksia nuorisolle. Pyysin heitä kirjoittamaan seitsemäntoista ylimääräistä korttia kadonneille nuorille. He suostuivat siihen jonka jälkeen he rupesivat tekemään lähtöä. He kiittivät vielä yleisöä ennen lähtöä. Make, Pate ja Veloci alkoivat viedä tavaroita keikkabussiin. Iso Allo tuli minun kanssani vierekkäin terassille jossa juttelimme hetken. Ossi tuli edellämme.

Juuri silloin huomasin jotain epäilyttävää meitä vastapäätä olevan mökin katolla. Siellä seisoivat lentorepullinen androidi jolla oli harmaa tukka ja sininen haalari laserpistooli kädessään. Ossi huusi meille: ”Menkää sisälle suojaan, minä hoidan tämän!” Kerkisimme juuri ajoissa sisälle kun tulitus meitä kohden alkoi, ammuin itsekkin tulittajaan päin oven karmin takaa; sisäpuolelta kaksi laukausta. Androidi itse ampui ehkä kahdeksan laukausta. Kaikki laukaukset menivät kuitenkin ohi. Sanoin Isolle Alolle: ”Oudon surkea tähtäämään, vai yrittääkö hän pelotella meitä?” Iso Allo oli kuitenkin aivan pelästynyt ja hän sanoi: ”Mitä minä teen? Mitä minä olen tehnyt?” Rauhoittelin häntä ja pyysin odottamaan.

Kävin hakemassa sähköpamppuni sekä laserpistoolini jossa latausta oli puolillaan. Menin varovasti ulos ja näin miten lentorepullinen mies putosi talon katolta alas Ossin päälle. Taistelu ei kuitenkaan ollut vielä ohi, sillä näin miten lentorepullinen mies laskeutui alas ja otti esille laserhaulikon joka on ase, jossa lasersäteet leviävät lyhyellä matkalla laajalle, mutta ampumakantavuus on lyhyt. Mutta, hän ampui Ossi jalkoihin jolloin Ossi kaatui maahan, sitten hän tähtäsi Ossia päähän mutta minä huusin pistoolini kädessä: ”Pudota laserhaulikkosi tai pamautan metallikallosi täyteen laseria!” Mies totesi vain että: ”Minua eivät pikkuaseet paljoa pelota!” Koska mies ei uskonut, pamautin laserpistoolilla miestä päähän jolloin mies pudotti aseensa maahan.” Nyt Ossi oli päässyt ylös ja housut palojälkiä täynnä, hän otti androidin laserhaulikon käsiinsä ja androidin vielä hoippuessa ympäriinsä kohti rantaa, Ossi laukaisi laserhaulikon kahdesti ja androidi kaatui rantaveteen, mutta androidin noustessa Ossi juoksi androidia lähietäisyydelle, ampui tätä laserhaulikolla jolloin androidi kaatui järviveteen ja vesi sai androidissa aikaan oikosulun joka tuhosi androidin.

REIJO:

Kun joku ohjaajista kysyi Ossilta miksi se oli noin kova vastus, niin kuulin Ossin sanovan: ”Siksi, koska se on kakkostyyppin androidi. Kuin tyyppi ykkönen, mutta kestävämpi. Yleensä nämä liikkuvat pareittain.” Sitten Ossi sanoi: ”Venatkaa tässä, menen tutkimaan selustaa.” Seuraava teksti on Ossin näkökulmasta kirjoitettua.

OSSI:

Lähdin siis yksin sen mökin suuntaan, jonka katolla androidi oli ollut. Menin mökin taakse, ei kehtään. Sitten kiipesin aidan ylitse ja aloin tutkia lähimaastoa. Erään kuivuneen ojan pohjalla kyykisteli toinen androidi joka minut nähtyään sanoi: ”Kuka sinä olet? Missä on Pena?” Samalla androidi nousi seisomaan eteeni ilman aseita. Sanoin hänelle: ”Pena kutsuttiin toisiin tehtäviin.” Toinen androidi sanoi: ”Pena ei ikinä tottelisi ketään muuta!” Sanoi hänelle: ”En olisi niinkään varma.” Sen jälkeen alkoi tappelu. Tappelua kesti jonkin aikaa, kunnes toinen androidi kaatui maahan tuhottuna. Katselin vielä ympärilläni onko ketään näkyvissä, mutta ei ollut. Palasin takaisin leirintäalueelle. Tästä eteenpäin jatkaa Reijo.

No niin, minä taas jatkan jälleen. Ossi kertoikin jo minulle, mitä oli tapahtunut. Hän kertoi minulle toisesta androidista ja siitä, miten oli tuhonnut sen. Kohta Iso Allo eli Juha Kesti tuli luokseni puukko kädessään ja sanoi: "Aika hassua, mutta sillä androidilla joka putosi maahan, oli tämmöinen jäninä tiimalasikoru, laitoin sen kaulaani ja äkkiä minut valtasi halu tappaa sinut tällä puukolla." Sanoin: "Oletko riivattu?" Juha Kesti sanoi: "Opi siis tuntemaan totuus!" Samassa hän hyökkäsi minua kohti ja koska olin juuri silloin aseeton, pakenin sisäpuolelle ja juoksin ruokailusaliin ja otin kylmäjuomakaapista lasisen limsapullon ja huusin: "Älä tule lähemmäs!" Juha Kesti ei uskonut vaan iski minua puukollaan vasempaan käteen niin lujaa, että puukon terä tuli toiselta puolen näkyviin. Hänen vetäessään veistä pois minä oikealla kädelläni iskin häntä limsapullolla päähän niin lujaa että se särkyi.

Tällöin Juha Kesti kaatui maahan lasinsirpaleiden keskelle, nyt otin hänen puukkonsa pois häneltä ja aloin tutkia kaulaa, siinä oli semmoinen tiimalasiriipus. Katkaisin ohuen hopeaketjun, missä tiimalasiriipus roikkui. Nostin riipuksen palvelutiskin päälle. Samassa Ossi tuli sisään ja sanoi kuulleensa täältä kova meteliä. Selitin hänelle tilannetta. Samassa Juha Kesti alkoi toipua iskusta ja aivan yllättäen hän tarttui kurkkuuni kiinni, huusin Ossille: "Tuhoa pöydällä oleva tiimalasiriipus!" Ossi teki työtä käskettyä ja iski nyrkillään kyseisen riipuksen säpäleiksi. Samassa Juha alkoi huutaa kuin teurastettava sika ja huudon lakattua hän kysyi: "Öh, miksi minä kuristan sinua Reijo?" Selitin Juhalle mitä oli tapahtunut, hän itse muisti vain poimineensa oudon näköisen riipuksen androidin taskusta sekä leikkuupuukon.

Käskin Ossia mennä tarkistamaan androidit, Ossi lähti ja palasi noin kymmenen minuutin kuluttua takaisin. Ossi selosti: "Okei, tässä lentorepullisen androidin tavarat: kaksi kahden sadan euron seteliä, elektroninen muistiokonsoli ja dvd-levy." Kysyin: "Entä se toinen?" Ossi sanoi: "Jos tarkoitat sitä ei-lentorepullista, niin sen taskusta löytyi vain viisi sadan euron seteliä." Käskin nyt Ossia viemään löydetyt tavarat toimistooni. Samassa setäni Juha tuli huoneeseen ja pelästyi haavaa kädessäni, hän sanoi: "Sinustahan tulee verta ja rajusti, odota täällä niin haen ensiapupakkauksen. Juha Kesti taas sanoi: "Pyydänpökö jonkun tänne?" Sanoin hänelle istahdettuani tuolille: "Pyydä veljeni Topias." Juha Kesti poistui ja pian Topias saapui paikalle. Koska Topias ei nähnyt tapahtumia, minä kerroin ne hänelle, Topias taas sanoi: "Siis Juha Kestikö sinua löi puukolla käteen?" Vakuutin hänelle että asia on niin. Sitten osoitin tiimalasin sirpaleita.

Juuri silloin setäni Juha palasi takaisin mukanaan ensiapulaukku. Hän aloitti puhdistamalla haavan, jonka jälkeen hän laittoi siihen sideharsoa ja viimeisteli sidoksen, sitten Juha-setä sanoi minulle: "No niin eiköhän se tuolla tyrehdy." Minä taas vastasin: "Käteen sattuu valtavasti." Setäni sanoi: "Tiedän, poi... ei kun Reijo. Mutta yritä kestää." Otin varmuuden vuoksi särkylääkettä pari tablettia ennen kuin lähdin ulos, sade alkoi jo loppua kun yksi bändin jäsenistä, ei kumminkaan Iso Allo, sanoi keikkabussin luona: "Huh, huh kun on hiostavaa, nyt taidan juoda vähän vichyvettä." Samassa kuului laserpistoolin laukaus, jolloin avattu vichyvesipullo putosi bändipojan kädestä maahan ja sisältö valui ulos.

Hän oli erittäin tulistunut ja nähdessään Ossin ja hänen laserpistoolinsa hän huusi: "Minkä helkkarin tähden sinä ammuit pulloani! Katso nyt, hieno vichyvesi valui maahan! Ei jukoliste..." Ossi juoksi paikan päälle, haisteli nenällään vichyvesipulloa jossa ilmeisesti oli vielä nestettä, en nähnyt kovin hyvin kun olin melko kaukana. Kuulin kyllä mitä he puhuivat. Ossi sanoi: "Pelastin juuri ajoissa henkesi, tässä pullossa oli kaliumnidia, tappavaa myrkkyä. Myrkky on mautonta ja väritöntä nestemäisessä muodossaan." Bändipoika sanoi: "Oliko joku laittanut myrkkyä pulloon sillä aikaa kun olimme sisällä laulamassa?" Ossi sanoi: "Luulisin niin." Sitten Ossi huusi häntä lähinnä olevalle Roosalle: "Roosa hoi! hakisitko virvokejuomakaapista puolen litran vichyvesipullon?"

20): *Väärentäjiä Ja Uhkailuja*

Roosa haki rivakasti pyydetyn pullon ja antoi sen bändipojalle. Bändin jäsen, muistaakseni Veloci, kysyi pullon hintaa jolloin Roosa sanoi: "Se on tasan euron, siis tuo pullo." Veloci sanoi: "Koska pelastit henkeni, saatte tästä sadan euron setelin." Roosa sanoi: "Tämä on ihan liikaa..." Veloci sanoi: "Se yhdeksänkymmentäyhdeksän tulee henkeni pelastamisesta, anna tämä seteli vaikka hänelle (tarkoittaa Ossia)." Juuri kun bändin jäsenet olivat pakkaamassa tavaroitaan keikka-bussiin, tuli kaikki leirillä olevat nuoret kameroineen. Henri Kiiski sanoi Isolle Allolle: "Päästäisiinkö me yhteiskuvaan sinun kanssasi?" Iso Allo sanoi: "Hyvä on, seuraava keikka alkaa vasta kello kuusi illalla." Ison Allon kääntyessä hieman sivuttain, minä näin hänen oikeassa käsivarressaan mustan ristitatuoinnin. Kysyin mitä se merkitsee ja hän selitti: "Vanhempani halusivat minun aina olevan rehellinen mies, niinpä hommasin ristitatuoinnin oikeaan käsivarteeni symboloimaan sitä, että kulkisin aina hyvää ja oikeaa tietä; näin vertauskuvallisesti."

Niinpä sitten kaikki kävivät vuorollaan kuvissa. Roosa otti heidän kameroillaan kuvat. Lopulta mekin halusimme päästä kuvaan ja niinpä yhteiskuvaan meni minä, Topias, Juha-setä, Roosa ja Ossi. Anneli otti meistä kaiken varalta kaksi kuvaa. Lopulta koitti näkemiin -toivotusten aika, melkein kaikki nuoret vilkuttivat heille kun he lähtivät. Osa nuorista kertoi olleensa eräänlaisessa hurmostilassa, heillä oli pakonomainen tarve laulaa mukana tai toistaa samoja liikkeitä mitä Iso Allokkin teki. Vaikka olin itse yli kolmenkymmenen, olin minäkin innostunut laulamaan kun Iso Allo huusi lauluesityksessä: "Nyt kaikki laulamaan!"

Mutta takaisin arkirutiineihin. Päätin tutkia eurosetelit jotka olimme takavarikoineet androideilta. Otin toimistoni pöydälle UV-lampun ja aloin Roosan kanssa tutkia seteleitä UV-valon loisteessa. Sanoin siinä seteleitä tutkiessani: "Outoa..." Roosa kysyi: "Ai mikä on outoa?" Minä vastasin: "Seteleissä näkyy kuidut niin kuin pitääkin, mutta tuo hologrammi on erilainen kuin aidossa euroseteleissä. Sanohan Roosa, onko meillä luetteloa eurorahojen tuntomerkeistä?" Roosa sanoi:

- Tokihan semmoinen on! Odotas niin haen sen.

Roosa viipyi muutaman minuutin ja palasi takaisin.

- Kas niin, tässä.

- Kiitos, nyt luettelet tuntomerkkejä, jos jokin ei täsmää, sanon heti.

Roosa nyökkäsi ymmärryksen merkiksi.

- Vesileima?

- Kyllä.

- Turvalanka?

- On.

- Mikä on maatunnus?

- Se on X, eli Saksan tunnuskirjain.

- Onko suojakuituja?

- Outoa kyllä, mutta on.

- Sarjanumero?

- Tässä toisessa se on X10589644518 ja toisessa X10589644519, outoa...

- Löytyikö jotain?

- Kyllä, tule katsomaan seteleitä.

Roosa kysyi: "Mikä niissä on omituista?" Sanoin: "Sarjanumerot, normaalisti kaikkien eurosetelien numerot... No, tämä loppuu numeroihin 44518, toisen pitäisi loppua numeroon ...44527, mutta numerot ovat täysi peräkkäiset!" Roosa vastasi: "Mutta ei kai perättäinen sarjanumero tee setelistä arvotonta?" Minä otin seuraavaksi viivoittimen ja sanoin Roosalle, että tarkistaa kahdensadan euron setelin mitat. Roosa sanoi: "Mitat ovat 153x82 millimetriä." Minä mittasin korkeuden ja leveyden ja sanoin: "151 mm on leveys ja korkeus 80 mm." Roosa vastasi: "Eli kaksi millia puuttuu molemmilta sivuilta!" Vastasin: "Aivan, väärennöksiä molemmat setelit, samoin myös ne, jotka löytyivät siitä asuintalosta, siis siitä hylätystä." Roosa kysyi hämmästellen: "Mutta kuka näitä levittää ja miksi ne ovat pari millia pienempiä?" Sanoin etten tiedä, sanoin myös; että menemme tutkimaan sitä taloa josta setelit löytyivät. "Sinä tulet mukaan, samoin Ossi, myös Dural voisi tulla." Sanoin Roosalle ja lisäksi sanoin että otamme aseet mukaan.

Roosa ihmetteli miksi Dural, jolloin selitin että häntä tarvitaan vielä. Lähdimme noin puolen tunnin päästä kohti hylättyjä taloja. Topias, Juha ja Anneli jäivät pitämään nuorista huolta. Juha sanoi Annelille että jos vesi loppuu niin hakekaa juomavettä pikkukaivosta joka on leirintäalueen vieressä. lähdimme aseet mukana ja ladattuina matkaan, kohta saavuimmekin hylätyille taloille jossa Dural kysyi: "Anteeksi Reijo, mutta miksi talot on hylätty?" Vastasin hänelle: "Ihmiset kai kyllästyivät asumaan paikassa josta on vähintään kolme kilometriä lähimpään kauppaan." Dural sanoi osoittaen erästä rakennusta: "Mutta tuossahan on kauppa? Ja kauempana uimahalli, miksi..." Keskeytin hänen puheensa sanomalla: "Koska kauppa ei kannattanut, se suljettiin, tappioita enemmän kuin voittoa. Sama juttu uimahallin kanssa. Nykyisin täällä asuu korkeintaan juoppoja ja pummeja."

Jatkoimme matkaa kun Roosin kännykkä alkoi värähdellä, se oli merkki tulevasta puhelusta. Roosa vastasi puhelimeen ja miesääni sanoi: "Sinä voit olla seuraava!" Roosa sanoi: "Kuka te olette?" Ääni vastasi: "Henkilöllisyys ei ole tärkeintä, vaan turvallisuus. Reijo on kuollut, samoin Juha, sinä voit olla seuraava!" Ennen kuin Roosa ehti vastata mitään, puhelu katkaistiin. Roosa sulki puhelimensa ja jatkoimme matkaa vanhalle kaupparakennukselle jossa sanoin: "Ossi, jää pihalle vartimaan ettei kukaan yllätä. Minä menen Roosin kanssa kauppaan sisään, Dural menee vartioimaan takapihaa." Dural totteli ja me menimme sisään narisevasta ovesta. Sisäpuolella kauppa oli irtolautoja lattialla ja pölyä miltei joka paikassa. Metalliset hyllyt, joissa ennen oli tavaraa ja ruokaa, olivat nyt tyhjillään.

Kuljimme kassatiskin taakse ja huomasimme lattiassa lattialuukun. Avasin varovasti luukun, sen alta paljastuivat metalliset raput alakertaan. Kuljimme rappuja pitkin alas ja päädyimme oviaukolle joka oli raollaan, menimme varovasti oviaukosta olevasta ovesta sisään. Sisällä oli nurkassa kone jossa ilmeisesti numeroitiin setelit, lisäksi huoneessa oli jokin outo kone jossa oli kaksi lasikupua rinnakkain. Sitten kuulimme viereisestä huoneesta keskustelua, siellä pitkätukkainen tyyppi, jonka tummanruskea tukka ulottui hartioiden ylitse ja eteni pitkälti selkää myöten, jutteli häntä vastapäätä istuvalle miehelle jolla oli vaalea, lyhyt tukka sekä kasvot kuin pikkupojalla. Meihin selin oli lisäksi pienikokoinen, saapasjalkainen mies, joka oli selvästi peittänyt kasvonsa kuminaamiolla:

- Bisnes olisi loistavaa, ellei niitä saamarin robotteja olisi.

- Kuules Kutri, milloin viemme seuraavan lastin?

Silloin Kutri sanoi:

- Hei Lapsenkasvo, maahan alkaa polttaa jalkojen alla, meidän on mentävä pois ennen kuin sinivuokot ovat täällä, se rahajemma paljastui, näet.

Sanoi Kutri ja jatkoi:

- Mutta Kuminaama, otammeko mukaan setelierän numero kahdeksan?

- Kyllä otamme, setelit ovat valmiissa pinkoissa viereisessä huoneessa olevassa valkoisessa matkalaukussa. Kutri, menehän hakemaan laukku!

Samassa kuitenkin rysähti ja näimme Duralin putoavan katosta suoraan roistojen pöydälle selälleen. Nyt tuli jännät paikat miten Dural selviäisi.

Rosvot nousivat ylös kuin raketit ja katselivat Duralia joka nousi seisomaan pöydän päälle mutta hyppäsi sitten pois pöydältä. Kuminaama sanoi: "Nitistäkää tuo kersa!" Dural totesi: "Kohta näette, mitä tämä kersa osaa!" Kun Lapsenkasvo tarttui tähän kiinni, niin Dural tarttui tämän nenään ja väänsi sitä niin, että nenästä alkoi tulla verta. Lapsenkasvo sanoi: "Mursit nenäluuni! Ai vittu kun sattuu!" Dural sanoi: "Ihmiskehossa on yli kaksisataa luuta, se oli vasta yksi." Samassa Kutri iski pesäpallomailalla Duralia päähän mutta Dural vain totesi: "Mikäs tuo nyt oli olevinaan?" Samassa Dural otti rautakangen nurkasta ja iski sillä Kutria, siis sitä pitkähiuksista miestä; sääreen jolloin Kutri putosi maahan.

Sitten Kuminaama avasi oven ja nähdessään minut ja Roosan, hänen kasvonsa muuttuivat pelästyneiksi. Nyt Roosa veti aseensa esille ja sanoi: "Aloillasi retku, tai pamautan!" Kuminaama totteli Roosaa, minä menin ase kourassa ovesta sisään sinne missä Dural oli. Käskin toisia roistoja olemaan paikoillaan, heittämään aseensa maahan ja sanoin sitten: "No niin, tuossa pöydän vieressä on sopivaa köyttä, nyt Lapsenkasvo, ota köysi ja sido tuon pitkätukkainen mies." Hän totteli pitkän hampain. Sanoin: "Kiristä vain, varokin itseäsi ellei se ole kunnolla sidottu!" Pyysin Duralia että tämä sitoo pitkätukkaisen miehen. Tällä välin Roosa laittoi käsiraudat Kuminaamalle, ne olivatkin ainoat käsiraudat mitä meillä oli, nyt aloimme kuulustella rosvoja.

Kuulustelu ei kerinnyt alkaa kun kuulin kovaa ryminää ja Ossi kieri rappuja alas samasta luukusta, mistä olin tullut Roosan kanssa. Ossi kierähti kippuraan asentoon lattialla. Samalla rappuja pitkän asteli parrakas, vihreätakkinen mies jolla oli tumma siilitukka. Miehellä oli iso leka kädessään ja meidät nähtyään mies sanoi hämärästä portaikon alarappusilta: "Mitä tämä meinaa? Vaadin teitä vapauttamaan toiset tai muuten..." Tähtäsimme miestä pistooleillamme, Dural oli yhä toisessa huoneessa. Tällöin mies otti takkinsa uumenista laserkonepistoolin ja sanoi: "Tässä aseessa on enempi tehoa, joten totelkaa nyt heti!" Pudotimme aseet maahan välittömästi. Samassa tuli kuitenkin hiljaista, arvatkaapa miksi? Koska taakse hiipinyt androidi oli pistänyt miestä leipäveitsellä keuhkojen kohdalta. Miehen leka tippui Ossin viereen maahan kolisten. Sitten androidi uhkasi hyökätä meidän muiden kimppuun mutta Ossi ehti onneksi nousta ylös ja alkoi huitoa lekalla androidia päähän.

Kun androidin ote heltisi puukosta, Ossi hakkasi androidin nyrkeillä hajalle. Sitten Ossi otti maahan pudonneen laserkonepistoolin ja ryntäsi se mukanaan takaisin ylös. Kuului ammuttaa kunnes se vaimeni lopulta. Ossi palasi takaisin alakertaan ja sanoi: "Kaksi androidia tuhottu lisää." Minä sanoin: "Mutta mitä ne täällä toimittivat?" Silloin Kuminaama sanoi: "Onko rangaistus lievempi jos tunnustan kaiken?" Roosa vastasi siihen että useimmiten on. Kuminaama alkoi kertoa: "Seteleitä on väärennetty eri tavoin jo vuodesta 1918 jolloin oli kansalaissota Suomessa, sarjanumeroita muuteltiin ja vastaavaa. Mutta 1990-luvulla kun värikopiokoneet yleistyivät, tehtiin väärennöksiä. Myös 2000-luvun alussa väärennettiin mutta väärennös oli helppo huomata viimeistään puuttuvista suojakuiduista."

"Aloimme porukalla miettiä, miten saada täydellisin väärennös. Sitten Lapsenkasvo, joka on entinen keksijä, rakensi koneen jolla väärentäminen olisi helppoa. Sitten hankimme yhden kappaleen jokaisesta setelistä aina viiden euron setelistä kahdensadan euron seteliin asti. Sitten..." Minä kysyin missä kone on, jolloin Kuminaama sanoi että se on komerossa. Käskin Ossia katsoa komeroon ja siellä oli työnnettävä teräspöytä jonka päällä oli kaksi korkeaa lasikupua. Kuminaama sanoi meille: "Kytkekää laite päälle, se toimii nopan kokoisella superiitilla." Laite kytkettiin päälle, sitten Kuminaama sanoi: "Laita komerosta mikä tahansa seteli koneeseen lasikuvun sisälle." Roosa kysyi että kumpaan, jolloin Kuminaama vastasi että siihen jossa lukee a-kirjain. Ossi otti kaksikymppisen ja laittoi sen a-kupuun, kytki virran päälle, jolloin toiseen kupuun ilmestyi kolmen sekunnin välein uusi seteli. Kuminaama sanoi: "Tässä on se haittapuoli, että kopioidut setelit omaavat saman sarjanumeron."

Sanoin väärentäjille: "Mutta joka setelissähän oli eri sarjanumero?" Tällöin Lapsenkasvo sanoi: "Ei ole meidän vikamme, että valtio ei hyväksy identtisiä seteleitä, siksi pä teimme koneen jolla voi vaihtaa sarjanumeron haluamukseen." Vastasin: "Miksi setelinne ovat pienempiä kuin aidot?" Lapsenkasvo sanoi: "Kaikki johtuu siitä, että kopioitavan esineen koko on syötettävä prosentteina ja sen kymmenesosina laitteelle." Roosa otti kännykkänsä esille ja sanoi: "Nyt lienee aika soittaa poliisit viemään teidät pois. Roosa puhui kännykkänsä: "Haloo? Onko Posion poliisiasemalla? Taisimme saada tosi ison kalan koukkuun. Niin, kolme rahanväärentäjää ja kuollut, paikka on hylätty asutuskeskus Leirintäalueelta länteen päin. Niin, tulette leirintäalueelle johtavaa tietä, sitten käännytte eräälle vanhalle sivutielle joka heinittyy kovasti, ajakaa silti eteenpäin; näette nimittäin pian hylätyt talot joiden lähetyvillä on vaaleankeltaisella maalattu vanha kaupparakennus, sitten alatekin olla perillä. Onko asia ymmärretty? Hyvä, näkemiin." Roosa ilmoitti että poliisi on täällä viiden tai kymmenen minuutin sisällä, me päätimme kysellä lisää rosvoilta.

Minä sanoin Kuminaamalle: "Miten muutitte setelinumerot?" Kuminaama totesi vain että on ihan sama vaikka hän kertoisikin, vastasin että tunnustaminen voi lieventää tuomiota. Kuminaama sanoi meille: "Näettekö tämän huoneen hyllyssä olevan laitteen? Sillä pystyy muuntamaan seteliin minkä tahansa kirjaimen ja numeron." Käsinkin Ossin katsoa laitetta. Ossi katsoi millainen laite oli, hän kertoi meille että se painoi korkeintaan kaksi kiloa ja että siihen voi syöttää kymmenen seteliä kerrallaan; Kuminaama taas lisäsi että sillä saa aikaan vain peräkkäisiä numeroita, mikä puolestaan sellitti sen, miksi aiemmin tutkimissamme seteleissä olivat peräkkäiset sarjanumerot. Lopulta poliisit tulivat paikalle, Ossi ohjasi heidät oikeaan paikkaan missä poliisi vei kaksi muuta roistoa pois paitasi Kuminaaman.

Komisario Härkälä, siis Kalle Härkälän veli; halusi tietää kuka kumisen naamion alle kätkeytyy ja vetäisi naamion pois jolloin alta paljastui blondi- ja siilitukkainen, viiksetön mies. Roosa sanoi: "Eikös tuo ole itse Marko Nieminen, tunnettu väärentäjä?" Härkälä sanoi: "On, hänet on etsintäkuulutettu useista petos-, kiristys- ja rahanväärennösr rikoksista. Poliisin vanha tuttu." Sitten hän silmäili Lapsenkasvoa ja Kutria ja sanoi Kutrista: "Tuonkin minä tunnen, istunut samassa vankilassa Kuminaaman alias Marko Niemisen kanssa samassa sellissä." Minä kysyin: "Mitä hänen rikosrekisterissä on?" Jolloin komisario vastasi: "Petos- ja törkeitä petosrikoksia. Mutta tämä tässä on ihan outo mies." Lapsenkasvo sanoi: "Olen sukua Kuminaamalle, olemme serkuksia." Kutri vastasi: "Minä taas olin Kuminaaman sellitoveri kun oltiin lusimassa Konnunsuon vankilassa. Sitten, kun tuomio oli loppunut matkustimme tänne Posioon, Kuminaamalle valmistimme kumista ihonvärisen naamion josta olikin hyötyä."

Komisario sanoi sitten Roosalle: "Kutria sanotaan Kutriksi, koska hänellä on taipumus hoitaa useasti pitkiä hiuksiaan ja pitää ne puhtaina." Samalla Roosan kännykkä värähteli merkinä tulevasta puhelusta. Roosa vastasi: "Haloo? Lopettakaa jo, te ette minua voi tappaa!" Komisario pyysi Roosalta kännykkää ja kännykästä kuului: "Sanon teille, että jos ette pidä näppejä erossa puuhistamme, niin makaatte haudassa matojen kanssa!" Komisario ehti sanoa tämän: "Ja te, herra Törky, makaatte pian sellissä!" Sitten puhelu katkesi. Sitten Komisario kysyi: "Milloin tutustuitte Lapsenkasvoon?" Kutri vastasi: "Noin kolme viikkoa sitten, kun kävimme tapaamassa häntä Kuminaaman kanssa. Koska hänellä ei ollut rikosrekisteriä, hän suostui mukaamme ja yhdessä käytimme säästömme setelien hankintaan." Minä kysyin missä setelit ovat, jolloin Kuminaama sanoi että tuossa ruskeassa nahkalaukussa.

Ossi avasi salkun ja sieltä paljastui nipuittain sadan euron seteleitä. Paikkoja tutkittiin lisää, tutkimuksissa löytyi muun muassa iso kassallinen kahdensadan euron seteleitä sekä muita pieniä seteleitä. Komisario sanoi: "Tätä tapausta tullaan tutkimaan törkeänä rahanväärennöksenä. Poliisit alkoivat viedä roistoja pois, Ossi kysyi minulta: "Mitä tuolle vainajalle teemme? Ei sitä voi tähänkään jättää." Komisario kuuli keskustelun ja sanoi: "Auto on tulossa hakemaan häntä. Nämä laitteet ja väärät setelit ovat todisteita, väärentäjistä taas on luvassa kahdeksantuhannen euron palkkio."

Sanoin poliiseille: "Tuota, jos sopii, niin lahjoittakaa palkkiorahat Suomen Punaiselle Ristille." Komisario sanoi: "Saat rahat tilillesi ja voit ne sieltä lahjoittaa kenelle haluat." Annoin tilinumeroni komisariolle. Tämän jälkeen lähdin Roosin, Ossin ja Duralin kanssa kohti leirintäaluetta. Saapuesamme leirintäalueelle näimme kaikkien nuorten olevan juovuksissa ja naureskelevan. Samalla kuulimme jonkun hoilaavan: "Viiniä ja pontikkaa, kaikki rakastaa ja rallallaa, naisten suudelmaa..." Laulajina olivat Juha ja Topias. Kysyin heiltä miksi kaikki olivat juovuksissa, jolloin Topias sanoi: "Katsos Reijo, nuoriso on yhtä iloisella tuulella kuin mekin, joimme näet vähän väkevä viiniä, se lähde on sitä täynnä." menin maistamaan lähdevettä ja sanoin itsekseni: "Ei jukoliste, Topias oli oikeassa! Lähde on täynnä valkoviiniä!" ihmettelin, kuka oli kaatanut viiniä lähteeseen, mutta nyt oli aika puhdistaa leirintäalue alkoholeista, ensiksi me selväpäiset kaadoimme kaikki lähteestä otetut vedet maahan.

Sitten komensimme nuorisoa menemään sänkyyn ja pysymään siinä kunnes pää selviää. Tänä aikana menin kellarin kautta salaiseen tukikohtaan tutkimaan paikkoja. Tutkin voimakenttää sääteleviä namiskoita ja otin käyttöön tarkistuksen, sain selville seuraavat lukemat:

PÄÄVOIMAKENTTÄ, MAKSIMITEHO:	95,84%	KOODI FF0
KÄYTÄVÄ 1:N VOIMAKENTTÄ, MAKSIMITEHO:	50,46%	KOODI FF1
KÄYTÄVÄ 2:N VOIMAKENTTÄ, MAKSIMITEHO:	31,02%	KOODI FF2
KÄYTÄVÄ 3:N VOIMAKENTTÄ, MAKSIMITEHO:	92,54%	KOODI FF3
TUKIKOHDAN OVEN V-KENTTÄ, MAKS. TEHO:	98,49%	KOODI FF4

KENTÄT FF1 JA FF2 VAATIVAT KORJAUSTA? Enter + Koodinro = KORJAA TILANNE.

Kirjoitin FF1 ja FF2, painoin Enter-näppäintä ja kone ilmoitti:

KENTÄN FF1 TEHO ON NYT 98,23% JA KENTÄN FF2 TEHO 91,96%

Teholukemat olivat aika suuret, sillä suurin mahdollinen on sata prosenttia. Katselin kaappeja ja yhdestä metallikaapista löytyi sukeltajan varusteet ja vanha lehtileike jossa luki: "Vuonna 2032 oli ainakin 26 sukeltajaoppilasta sukelluskurssilla. Parhaiten suoriutuneiden seassa oli Kaisa Takanen, hän itse sanoo että sukeltaminen on hänen rakkaimpia harrastuksiaan. Kaisalta kysyttäessä, miksi sukeltaminen on niin kiehtovaa, hän vastasi että on mukavaa päästä tutustumaan vedenalaisiin näkyymiin." Lisäksi lehtileikkeessä oli värikuva, jossa tätini Kaisa seiso sukelluspuvussa rannalla. Sukelluspukua koittaessani totesin sen olevan itselleni aivan liian pieni, mutta koska Roosa oli samaa kokoa kuin puku, niin arvelin puvun sopivan hänelle. Koska puku oli säilytyslaukussa, minä itse jatkoin tutkimuksiani ja satuin vahingossa tönäisemään erästä metallipaneelia seinässä.

Salainen luukku aukeni seinään ja katsoin mitä luukun takana oikein oli. Sieltä löytyi laserkonepistooloja, laserkivääreitä, ammuksia, lasersinkoja kaksi kappaletta sekä syväjäädetyssädetin joka nimensä mukaisesti jäädyttää minkä tahansa kohteen alle kahdeksankymmenen miinusasteen. Samalla takaani kuului ääni: "Mitäs sinä täällä tongit toisten tavaroita?" Se oli Juha, joka hoiperteli juovuksissa takanani ja sanoi: "Huomasin sinun kadonneen, pienen etsinnän jälkeen huomasin, että kellarin salaovi oli jäänyt raolleen; tulin tänne ja tässä minä nyt olen!" Sanoin Juhalle: "Olet vieläkin juopunut, mene nukkumaan pääsi selväksi." Tästäkö Juha raivostui ja sanoi: "Miten sinä voit puhutella omaa setääsi noin!? Kyllä sinä nyt saat semmoisen opetuksen että muistat sen loppuikäsi ajan!" Juha yritti käydä käsiksi jolloin annoin hänelle tällin sähköpampusta. Tällöin Juha lennähti lattialle selälleen ja huudahti kivusta tosi lujaa. Juha sanoi noustessaan ylös betonilattialta: "Mitä, mitä ihmettä minä olin tekemässä? Melkein löin sinua nyrkillä naamaan..." Vastasin Juhalle: "Antaa olla, mitä nuo aseet ovat?"

Juha oli nyt rauhallisempi ja sanoi: "Nuo aseetko? Kaisa piti niitä varastossa pahan päivän varalta, tämäkin syväjäädetyssädetin on tehokas ase, ammut vain jotain ihmistä ja ihminen kuolee jäädyssään koska elintoimintoja ylläpitäviä laitteita ei ole." Kysyin Juhalta: "Entä jos ammun itseäni vahingossa toiseen jalkaan?" Juha vastasi: "Sinä olet kuollut silloin viimeistään viidessä sekunnissa, joten pidä varmistin päällä sillä liipaisin on todella herkkä!" Sitten hän sanoi: "Ase sopii hyvin metsästämiseen, jänis jäätyy jääpatsaaksi, vaikka osuisit vain sen takakoipeen. Tämän jälkeen tarvitsee vain sulattaa jänis, nylkeä se ja ottaa sisälmykset pois. Sitten vielä roikottaminen, niin meillä on hyvä jänispaisti."

Tuon sanottuaan Juha oli lähdössä pois tukikohdasta, kun Henri Kiiski tuli paikalle. Juha oli selvästi huomannut Henrin joka selitti minulle että oli huomannut kellarin oven olevan auki ja mennyt katsomaan kellaria. Juha vastasi Henrille: "Mokomakin kelmi, tekisi mieleni läväyttää sinua mutta en voi. Reijo, anna hänelle unohdusutetta veteen sekoitettuna." Henri seurasi minua kun menin hakemaan vettä toisesta huoneesta missä oli lavuaari ja WC, täällä sanoin Henrille: "Tämä on vain vettä, juo se ja teeskentele sekavaa olotilaa." Kun otin unohduslääkepullon käteeni, niin kaadoin sen maahan niin ettei Juha nähnyt mitään. Sitten Henri joi vettä ja teeskenteli tosi hyvin sekavaa olotilaa: "Mikä paikka tämä on? Missä helkkarissa minä olen?" Juha sanoi: "Nyt muistat vain tämän tapahtuman: "Menit kellarin ovele, mutta löit pääsi oveen aika pahasti ja siksi sinua nyt pyöryttää. Tule, niin saatan sinut ulos." Minäkin lähdin tukikohdasta mukanani märkäpuku ja sukellusvarusteet.

Menessäni pääarakennukseen aloin epäillä Juhon mielenterveyden järkkymistä, eikä se mikään ihme olisikaan, kaikki ne ihmisen näköiset androidit ja vastaavat oliot. Ne saisivat kenet tahansa sekaisin, kun ei tiedä onko aito vai ei. Näytin märkäpukua Roosalle joka oli yksin oleskeluhuoneessa. Roosa sanoi: "Niin, olinkin kuullut, että Kaisa oli innokas sukeltaja." Sanoin Roosalle: "Et viitsisi kokeilla märkäpuvun sopivuutta, niin tietäisimme sopiiko se sinulle." Roosa suostui, menin pois huoneesta ja odotin kunnes Roosa oli saanut puvun päällensä, sitten hän tuli ovesta ja sanoi minulle: "Mitäs pidät, Reijo?" Puku oli muuten ihan musta, paitsi että olkapäiden kohdalla ja rintojen kohdalla myös, oli vaaleanpunainen alue joka rintojen kohdalla kapeni alaspäin. Roosa sanoi puvusta: "Kyllähän tämä sopivan näyttää, onneksi olemme suorittaneet neljä vuotta sitten peruskurssin sukeltamisesta ja täydentävän kurssin vuotta myöhemmin."

Tällä Roosa tarkoitti itsensä lisäksi Minua ja Topiasta, meidät kaikki oltiin todettu terveiksi sukeltamaan, siitä todistuksena meillä oli niin sanottu vihreä kortti. Tarkistin nopeasti lompakkoni ja sieltä löytyi muovinen sukelluskortti asianmukaisilla merkinnöillä. Roosa meni vaihtamaan omat kuteet ylleen, sanoin hänelle kuitenkin että pitää puvun vielä piilossa muilta. Tämän jälkeen juttelin Topiaksen kanssa, että haluaisiko hän sukeltaa. Topias sanoi että hänen sukellusvarusteensa jäivät kotiin. Sanoin Topiakselle: "Voisimme tietysti hankkia sinulle puvun ihan ikiomaksi ja minulle myös. Onhan sinulla se sukelluskortti?" Topias tutki lompansa ja sanoi: "Joo, onhan se." Tutkin toimistossa Internetin sukelluskauppasivustoja ja huomasin ilokseni, että Posiossa on yksi liike nimeltään Sukellustarvikeshop.

Laitoin osoitteen käsikonsoliini ylös ja suljin tietokoneen. Tämän jälkeen minä, Topias ja Roosa olimme lähdössä kun huomasimme nuorten seuraavan meitä. Kysyimme miksi he seuraavat, jolloin he sanoivat että koska te menette ostamaan sukellustarvikkeita, niin pääsisivätkö Henri ja hänen tyttöystävänsä Irmeli mukaan. Pyysin näitä kahta tulemaan etualalle ja menin kysymään ovatko he suorittaneet mitään kursseja, jolloin Irmeli vastasi: "Perus- ja täydentävän kurssin olemme suorittaneet kun olimme kuudentoista vanhoja, tuolloin tutustuin Henriin ja ihastuimme toisiimme." Henri ei puhunut mitään, se sijaan vähäistä hihittelyä kuului porukasta. Kysyin sitten onko heillä sukelluskorttia jolloin molemmat näyttivät omaansa, he kertoivat sukeltaneensa lähinnä järvissä.

21): Sukeltamassa, osa 1 –Löytöjä Järvestä

Sanoin että tulkoon mukaan, mutta sitä ennen kysyn heiltä kummaltakin kokeeksi viisi eri käsi-merkkiä. Aluksi kysyin Henriltä joka vastaili: ”Alemmas, jotain vialla, ylemmäs, seuraa perässä, onko kaikki kunnossa.” Sitten oli Irmelin vuoro, hän vastaili: ”Seis, happi lopussa, vaara, kaikki hyvin, hidasta vauhtia.” Molemmat vastasivat viidesti oikein näyttämiini käsimerkkeihin, joten he saivat tulla mukaan. Sukellusvälineliike oli vain parin kilometrin päässä leirintäkeskuksesta, mutta minun piti mennä ensin käymään Meritassa, pyysin toisia odottamaan autossa. Pankissa nostin tililtäni yhteensä kolmetuhatta euroa, pyysin siitä osan viidensadan ja loput tuhat euroa kahdensadan euron seteleinä. Lähdettyäni pankista ajoin Sukellustarvikeshopille. Menimme kaikki sisään sukellusliikkeeseen. Liike oli aika pieni, eikä asiakkaita ollut näkyvissä. Seinille oli ripusteltuna erilaisia sukellustarvikkeita; oli snorkkeleita, kuiva- ja märkäpukuja, maskeja ynnä muuta vastaavaa tuotetta.

Silloin verho heilahti ja verhon takaa asteli vanhahko, noin 60-vuotias, silmälasipäinen miesmyyjä joka katseli meitä pitkään, kuin arvioiden meidän ulkonäköämme. Sitten hän sanoi: ”Päivää, voinko olla jotenkin avuksi?” Esitin asiamme myyjälle ja hän sanoi: ”Vai aiotte sukeltaa järvestä? Sano-kaapa, minkähän verran teillä on tuota kokemusta?” Kerroimme sukeltaneemme kohtuullisen aktiivisesti lainalaitteilla ja olimme nyt päättäneet hankkia Minulle, Henri Kiiskelle ja Irmeli Keskillä keralla uudet vehkeet koska ensi kertaa meillä oli varaa niihin kun olin perinyt tätini omaisuudesta neljäsosan rahana. Hetken vielä keskusteltuamme alan asioista myyjä vakuuttui asianlaidasta ja totesi: ”Mitähän te tarvitsette?” Kerroin tarvikkeet joita halusimme ostaa ja sanoin että jokaista tulee neljä kappaletta. Myyjä kysyi mitä kokoa märkäpukujen tulee olla, jolloin Irmeli vastasi että hänelle sopii L-koko. Myyjä alkoi laskea varusteiden hintoja: ”Eli Bare Arctic Full –märkäpuku 250 euroa per kappale, räpylä Caravelle, umpikannalla, yhdeksän euroa pari...” Lopulta myyjä sanoi hinnan: ”Se tekisi yhteensä 2924 euroa mutta annan alennusta joten loppusummaksi tulee 2800 euroa, käteisellä vai luottokortilla?” Aloin latoa rahoja tiskille.

Ihmetykseni oli suuri, kun myyjä alkoi mitata rahojen kokoa viivoittimen kanssa. Lopulta myyjä sanoi: ”Aitoja ovat, täällä kun kävi pari päivää sitten mies joka tarjosi vääriä seteleitä, huomasin väärennökset vasta kun laskin päivän kassaa.” Otin taskustani kuvan joka esitti Timo Mäntylää, entinen etsivä, nykyisin vaarallista roisto. Kysyin myyjältä: ”Ovatko nämä kasvot tutut teille?” Myyjä katseli kuvaa pitkään ja sanoi: ”Ovat, sillä miehellä oli tosin siilitukka, tummat lasit ja viikset, mutta muuten hän oli samannäköinen kuin kuvanne mies. Hän puhui Keski-Suomen murteella jos muistini ei petä vallan paljoa.” Kysyin oliko hänellä kuvassa oleva nahkatakki päällä, niin myyjä vastasi: ”Tuota, ei ollut, vaan semmoinen pitkä, vihertävänsävyinen kaulustakki.” Lopuksi kysyin paineilmapulloista: ”Ovatko paineilmapulot täytettyjä?” Myyjä vastasi että ovathan ne, jos tarvitsee täyttää uudelleen, niin se on kolmesta viiteen euroa per pullo. Lopuksi myyjä antoi vielä käyntikortin jossa oli liikkeen osoite- ja yhteystiedot.

Märkäpukumme olivat jokaisella kaksiosaiset, johon kuului erillinen takki, ne olivat mustat, mutta puvun takissa oli vihreää hartioiden seudulla ja rintojen kohdalla, silloin Henri sanoi: ”Tässä puvussa on vihreää, pidän enemmän sinisestä.” Kysyin voiko pukua vaihtaa, jolloin myyjä sanoi että kyllä voi. Henri sai sinimustan märkäpuvun ja me lähdimme takaisin leirintäalueelle. Leirintäalueella Anneli tuli meitä vastaan ja sanoi: ”Tämä on hätätapaus! Setänne Juhan mielenterveys alkaa järkkyyä, hän on alkanut ryyppäämään viiniä pullosta ja luulee kaikkia androideiksi! Menkää puhumaan hänelle järkeä. Käskin toisia viemään sukellustarvikkeet päärakennuksen aulaan ja odottamaan minua jossain, hain sähköpamppuni ja lähdin etsimään setääni. Löysin Juhan ryyppäämästä saunan takana, sanoin hänelle: ”Reijo tässä, veljenpoikasi, lopeta ryyppääminen heti!” Juha vastasi: ”Ai Rheijo? Therve vhaan, otha sinhäkin huikhat...” Silloin sanoin: ”Ei kiitos, ja nyt annat pullon tänne tai muuten...”

Juha sopersi juopuneena: "Älä shinä poikhani yrithäkään, olenhan shinua vhanhemphikhin..." Silloin tartuin viinipulloon ja tempaisin sen Juhalta, tästäkö Juha suuttui ja tarttui vasemmalla kädellään minua kurkusta ja oikealla yritti tavoitella viinipulloa. Juha huusi: "Anna she viinipullo tänhe tai tapan sinut!" Silloin suutuin ja sanoin että: "Hyvä on, tässä on viinipullosi!" Samalla pudotin pullon kivelle johon se särkyi ja annoin Juhalle tärskyn sähköpampusta. Hän irrotti otteensa kaulastani ja kaatui maahan tajuttomana. Ihmettelin miksi hän oli puhutellut minua poikanaan, mutta ajatukseeni katkesivat kun Ossi tuli paikalle ja sanoi: "Mitä sinä olet Reijo tehnyt?" Selitin hänelle että minun oli pakko iskeä häntä pampulla koska se oli ainut ratkaisu. Ossin avulla veimme hänet keittiön kylmähuoneeseen ja jätimme hänet lattialle. Sanoin Ossille: "Nopeasti pois, hän alkaa toipua!" Saimme oven juuri ajoissa kiinni munalukolla kun Juha huusi oven takaa: "Päästäkää minut pois! En minä ketään tahtonut vahingoittaa! Reijo, minä pyydän..." Huusin oven takaa: "Olet sairaaloinen, kutsumme tänne lääkärin paikalle." Sen sanottuani kielsimme ketään avaamasta kylmiön oven munalukkoa.

Palatessamme takaisin eteisaulaan, soitin lääkärille Topiaksen kännykällä ja kerroin mitä oli tapahtunut. Lopettaessani puhelun sanoin Ossille, että lääkärin tulo kestää kymmenisen minuuttia. Käskin Ossia vartioimaan kylmiön ovea. Tuskin Ossi oli poistunut, kun Roosa tuli luokseni ja sanoi ettei hänen paineilmapullossaan ole yhtään ilmaa jäljellä. Otin sukellustarvikeliikkeestä saamani käyntikortin, näppäilin toimiston puhelimeen sukellustarvikeliikkeen numeron ja soitin kyseiseen numeroon:

- Reijo Takanen päivää, tarvitsisin palvelusta.
- Millaisesta palveluksesta olisi kyse?
- Katsos, tarvitsee täyttää eräs paineilmapullo. Haloo? Onko siellä ketään?

Kesti vähän aikaa ennen kuin vastattiin:

- Paineilmapullo pitäisi täyttää, onnistuuko?
- Totta kai! Tule vain tänne niin hoidan asian.

Lopetin puhelun ja sitten kävin noutamassa tyhjän paineilmapullon ja hain Roosan mukaani. Lähdimme matkaan ja Roosan katsoessa käyntikorttia hän sanoi: "Helminen Seppo, tunnen hänet, hän opetti meille sukellusta syventävällä kurssilla." Koska olin ollut samalla kurssilla, sanoin: "Niin hän on mukava mies oli naimisissa kaksikymmentäkahdeksan vuotta kunnes vaimo kuoli pudottuaan veneestä järveen. Mies tietysti sai hänet ylös seitsemässä minuutissa ja alkoi elvyttää, mutta vaimo oli jo kerinnyt lähteä toiseen kotiin."

Sitten tulimmekin perille, pysäköin auton parkkipaikalle ja menin Roosan kanssa paineilmapullo kourassa liikkeeseen. Liikkeessä oli muodikkaasti pukeutunut blondi nainen, joka jutteli myyjän kanssa. Nainen siirtyi sivummalle ja me pääsimme myyjän puheille. Myyjä sanoi: "Asianne?" Vastasin myyjälle: "Tämä paineilmapullo pitäisi täyttää." Myyjä otti paineilmapullon ja kävi täyttämässä sen. Sitten myyjä sanoi: "Se tekisi yhteensä 20 euroa!" Roosa vastasi: "Järjetöntä! Viisi euroahan sen piti olla." Myyjä sanoi: "Otatteko vai jätättekö, kyllä meillä asiakkaita piisaa!" Silloin minä sanoin myyjälle: "Kuulkaas nyt, en pidä äänensävystänne." Myyjä sanoi: "Jos haluatte pullon, niin pulittakaa se 20 euroa." Maksoimme myyjälle molemmat kympin. Lähdimme ulos ja kun katsoimme ettei ylimääräisiä korvia ollut näkyvillä, aloitimme keskustelun.

Sanoin Roosalle: "Huomasitko muuten, että hän oli nyt oikeakätinen eikä vasenkätinen?" Roosa vastasi: "Kyllä ja lisäksi hän oli viisi senttiä pidempi kuin aiemmin, lisäksi hän oli tanakampikin." Tähän sanoin: "Olisikohan se sitten... Teenpä kokeen, palataan takaisin!" Palasimme liikkeeseen takaisin, se sama nainen oli yhä liikkeessä kun sanoin myyjälle: "Unohtin tervehtiä! Tehän opetit meille sukellusta syventävällä kurssilla kun olin Roosan kanssa viidentoista vanha! Muistatteko?" Mies sanoi: "Tokihan minä sen muistan! Olitte kurssin parhaat saitte ja sen semmoisen kortin."

Silloin Roosa pyysi miestä tulemaan pois tiskin takaa ja heti kun mies tuli, kaadoimme hänet lattialle. Roosa alkoi repiä miehen viiksiä ja ne irtosivat pienen nykäisyn jälkeen, sitten Roosa kokeili miehen kasvoja ja huomasi että se on naamio, Roosa veti naamion pois jolloin alta paljastui itse Timo Mäntylä; tai niin me luulimme. Minä sanoin: "Timo Mäntylä vai?" Mies vastasi: "Ei, olen kyllä Mäntylä, mutta Pekka Mäntylä, mainitsemanne henkilön pikkuveli ja entinen näyttelijä."

Samalla takaa kuului ääni joka käskevästi sanoi: "Päästäkää hänet tai ammun tiedät molemmat!" Samalla nainen heitti lattialle peruukin ja hattunsa ja pyyhki meikit pois. Sitten tämä mies joka oli pukeutunut naiseksi, sanoi: "Miksi vaivautua, Reijohan kuolee joka tapauksessa!" Samalla tämä tyyppi yritti ampua minua, mutta ase ei lauennut ja hän kirosi: "Mitä vittua, varmistin on päällä!" Samassa ponkaisin ylös ja iskin nyrkillä miestä poskelle ja aloimme tapella kunnes roisto kaatui maahan. Samassa toinen, myyjänä esiintynyt roisto yritti hyökätä, mutta Roosa tarttui häntä käsivarresta ja heitti miehen maahan niin että tämä löi päänsä tiskin kulmaan. Otin roiston aseensa käyttööni ja otin varmistimen pois päältä.

Samassa verhon takaa ilmestyi iso roikale jolla oli leipäveitsi kädessä. Hän sanoi: "Mitä Pekalle ja Mikalle on käynyt?" Sanoin ase kädessä miehelle: "Olet jo nähnyt liikaakin, heitä puukko maahan!" Isokokoinen mies vastasi: "Ja jos en heitä?" Toistin käskyn heittää puukko pois, jolloin mies heitti puukon minua kohti, mutta ehdin onneksi väistää. Mies juoksi verhojen taakse karkuun ja me menimme perässä. Yritimme turhaan saada miestä kiinni, palatessamme kuulimme komerosta outoa muminaa. Avasimme komeron ja sieltä paljastui alkuperäinen miesmyyjä sidottuna ja suu tukittuna ilmastointiteipillä. irrotimme miesmyyjän siteistä, hän kertoi näistä kolmesta tyylistä ettei tiennyt keitä he olivat. Hän oli kuullut vain sen, että roistot olivat puhuneet jostain Mäkelästä.

Silloin muistimme ne kaksi muuta roistoa ja palasimme takaisin myymälän puolelle, mutta he olivat ehtineet livistä. myyjä sanoi: "Palkkioksi saatte tällaisen valmiiksi täytetyn paineilmapullon ja veden alle soveltuvat puukot ilmaiseksi, yhteensä viisi kappaletta puukkoja." Lopuksi myyjä sanoi kun tarkisti pullon jonka olimme tuoneet täytettäväksi: "Hyvä että ette kerinneet viedä tätä pulloa, katsokaas kun pullo on täytetty hääseoksella, sellaisen hengittäminen olisi tappanut parissa minuutissa. Otin silloin roistoilta jääneen aseensa ja annoin sen myyjälle ja sanoin: "Pitäkää tätä helposti saatavilla jos he vielä tulevat. Siinä pitäisi olla latausta kahtakymmentä sädettä varten. Mutta muistakaa, se on vain puolustautumista varten, ei muuhun käyttöön. Jos teitä uhataan, niin yrittäkää ensin saada aikaan sovinto, sitten vasta ammutte joko jalkaan tai asekaiteen. Noihin paikkoihin ampuminen luetaan aina itsepuolustukseksi. Jos poliisi kysyy jotain, niin antakaa heille tämä viesti."

Sen jälkeen kirjoitin paperille viestin kuulakärkikynällä, allekirjoitin sen ja sanoin: "Tätä viestiä kun näytätte poliiseille, niin eiköhän se sillä selkiä. Jos he eivät ota uskoakseen, pyydä Matias Härkälän puheille, hän on minun tuttavani ja tuntee kyllä minut. Mutta nyt minun ja Roosan on aika lähteä takaisin." Kauppias sanoi: "Näkemiin sitten, toivottavasti sukelluksestanne tulee onnistunut." Leirintäkeskukselle päästyämme, kun olimme tulleet autosta ulos ja Roosa kanto paineilmasäiliötä mukanaan, tapasimme lääkärin joka oli pukeutunut kevyen vaaleaan takkiin ja siniseen lierihattuun. Hänellä oli mustat viikset, samanvärinen tukka ja vanhanaikaisen kuvaputkitelevision kuva-ruudun muotoiset linssit silmälasissaan. Hän sanoi: "Te taidatte olla Reijo ja Roosa Takanen vai? Etsivä Ossi näytti teistä kuvan jotta tuntisin teidät."

Vastasin lääkärille: "Niin olemme, joko teitte diagnoosin Juha-sedästämmekö?" Lääkäri sanoi meille: "Kyllä, totesin hänen kärsivän pahoista harhoista, arvelin sen johtuvan viime päivien kuolemista ja kaikesta stressistä." Roosa kysyi lääkäriltä: "Mitä teitte asian hyväksi?" Lääkäri sanoi: "Hän ei saisi juoda alkoholia lainkaan, se lisää aggressiivisuutta. Määräsin hänelle lisäksi Paranox-nimistä mielialalääkettä, yksi aamulla ja yksi illalla. Huolehtikaa että hän myös ottaa ne lääkkeet, ne ovat haettavissa apteekista viimeistään tunnin päästä. Nyt minun pitää tavata toinen potilas, näkemiin!" Tässä välissä Roosa ehdotti pientä sukellusmatkaa järvellä ja halusi minut mukaan parikseen. Suostuin ehdotukseen ilomielin. Roosin puvun väristä kerroinkin jo aiemmin, minun märkäpukuni oli kokoa XL ja se oli olkapäiltä ja rintojen kohdalta pastellinvihreä kuten Irmeli Keskin ja Topiaksen puvut.

Roosa sanoi menevänsä vaihtamaan pukua saunaan, koska se oli tähän aikaan tyhjillään. Roosan saatua märkäpuvun päälleen menin itse laittamaan uimahousut jalassa märkäpukua päälle. Tässä kohtaa lienee syytä huomauttaa, että kaikki puvut olivat kaksiosaisia, niissä oli housuosa erillisenä ja ”takki” huppuineen erikseen. Takki oli kaikilla vetoketjulla suljettavaa mallia, paineilmasäiliö oli kaikilla myöskin 200 barin säiliö joka riittänee noin 45 minuutin sukellukseen, mutta meidän emme veden alla niin kauaa ole. Ennen sukellukseen lähtöä piti tarkistaa laitteiden toimivuus, aloitimme paineilmasäiliöistä jotka olivat kunnossa. Sitten tarkistimme regulaattorin, kunnossa oli sekin. Myös annostaja oli kunnossa. Kun kaikki sukellusvälineet olivat kunnossa, oli aika tarkistaa sukellusmaskin vedenpitävyys. Tämä toimenpide tehdään painamalla kasvot veteen maskin kanssa. Tarkistimme myös, ettei venttiilin kierrepesissä ollut roskia. Tiiviste oli kunnossa.

Kun asettelin paineilmasäiliötä kantolaitteeseen, niin kuulin huodon: ”Hei sammakkomies!” Huutajana oli setäni Juha, hän sanoi luoksemme tultuaan: ”Olette menossa sukellemaan vai? Olkaa sitten varovaisia, laiturin edessä on vanhoja laiturin tappeja. Ai niin, kiitos siitä lääkityksestä, Ossi haki minulle lääkkeet ja kertoi annosteluohjeen. Nyt kun otin ensimmäisen lääkkeeni, niin olo on tuntunut paljon paremmalta.” Roosa kysyi: ”Muistatko mitä lääkäri sanoi alkoholista?” Juha sanoi miettien asiaa ensin: ”Odotas, se sanoi jotain että en saa enää ryyppätä, vain kotikalja sallitaan ja muut alkoholittomat juomat.”

Tämän jälkeen Juha poistui. Laitoimme tasapainotusliivit ylle ja koehengitimme kokeeksi kummatkin, sekä vara- että pääregulaattorin eikä ilmassa tuntunut mitään sivumakuja. Laitoimme laitteet selkään tarttumalla oikealla kädellä oikeanpuoleisesta olkahihnasta ja nostamalla laite olkapään varaan riippumaan. Sitten kiristimme olkahihnat ja lukitsimme pikalukon. Laitoimme lopuksi painovyöt päällemme. Nyt olimme käytännössä valmiita sukeltamaan, testasimme ensin rantavedessä ettei paineilmajärjestelmä vuoda. Kaiken ollessa kunnossa, lähdimme sukeltamaan rannasta. Juuri kun aioimme mennä veteen, Roosa sanoi: ”Puukot jäivät, minä voin hakea ne.” Roosa haki puukot ja antoi minulle omani, nyt kaikki olisi valmista sukellukselle. Kuljimme rannalta veteen räpylät jalassa takaperin kahlaten. Kun olimme päässeet ulommaksi rannasta niin että jalat eivät ylettyneet enää pohjaan, me sukelsimme.

Vesi oli laiturin päädyssä tietojeni mukaan noin kolmen metrin syvyyttä koko rantaviivalla, mutta vesi syveni vähitellen. Sukelsimme eteenpäin muutamia kymmeniä metrejä, kunnes Roosa, joka meni edeltä, antoi käsimerkillä käskyn tulla lähemmäksi. Tulinkin lähemmäs ja nyt Roosa osoitti pohjaan. Pohjamudasta pilkotti jokin litteä esine. Roosa, jolla oli taskulamppu joka oli löytynyt muiden sukellusvälineiden kanssa, osoitti esinettä kohti lampullaan. Sukelsin vielä lähemmäs esinettä ja huomasin että se on vanha lompakko. Ottaessani lompakkoa ylös mudasta huomasin vanhan käsikonsolin jonka myös otimme. Lähdimme välittömästi rantaa kohti ja rannalla riisuimme sukellusvälineet pois. Ensimmäisenä otettiin pois regulaattori josta ilma tuli, se tapahtui rantavedessä.

Seuraavaksi kuivalla maalla otimme maskin pois, nyt saatoimme puhuakin ilman sormimerkkejä kuten veden alla näytetään eri sormi- ja käsimerkein mistä on kyse. Roosa sanoi: ”Taidettiin löytää jotain järven pohjamudista.” Sanoin: ”Totta, tavaroita pitäisi tutkia, mutta ensin otamme nämä välineet pois päältä.” Kuivasin hieman itseäni ja laitoin t-paidan päälleni saatuaani märkäpuvun sekä hengitysregulaattorin ja paineilmapullon pois päältäni. Olin juuri lähdössä viemään löytöjämme pääarakennukseen, kun Roosa sanoi: ”Reijo hei, et kai sinä voi uimahousuissa mennä?” Minua hieman nolotti kun huomasin unohtaneeni ne jalkaan, otin ne pois ja lähdin lopulta pelkkä t-paita ja boxeri-alushousut päällä sisälle pääarakennukseen.

Täällä laitoin konsolin pöydälle toimistossani. Pyyhin konsolista pois pahimmat mudat ja liejut minkä jälkeen huuhtelin lompakkoa vessan käsienpesualtaassa. Lompakko oli kulunut, punaiseksi värjätty keinoahkainen lompakko. Lompakon sisältä löytyi kaksi kahdenkymppin euron seteliä sekä yksi kappale viiden ja kymmenen euron seteliä. Toisessa kaksikymppisessä oli Saksan tunnuskirjain, toisessa taas Viron tunnuskirjain.

Lompakon muut setelit olivat Suomessa painettuja, mutta kaikki setelit olivat hyvin hauraita. Sen vuoksi minä laitoin setelit kuivumaan sanomalehden päälle. Tässä vaiheessa on syytä sanoa, että eurosetelit uudistettiin 2035-2037 vuosina vedenkestäviksi ohuella laminointikalvolla, se ei estänyt setelien taivuttelua, mutta suojasi kosteudelta vaikka setelit olisivat pitkiäkin aikoja vedessä. Lisäksi lompakosta löytyi kolikoita noin 24,75 euron arvosta. Kolikot olivat lähinnä kotimaisia, mutta myös kolikoita Virossa, Saksasta, Latviasta ja Itävallasta löytyi pieniä määriä. Lompakosta löytyi kuvallinen KELA-kortti joka oli kulunut pahasti, mutta erotin tekstit: Inka Strömberg*, sekä henkilötunnuksesta 120722-19... loppua en erottanut, sillä ne olivat kuluneet pois. Kolikot olivat kuluneet myös vuosien mittaan himmeiksi ja kiiltämättömiksi. Soitin välittömästi löydöstäni Posion poliisiasemalle lankapuhelimella, koska kännykkäni oli yhä korjattavana sen laserin osuman vuoksi.

Puhelu oli tällainen:

- Posion poliisiaseman päivystys, kuka siellä?
- Olen etsivä Reijo Takanen, haluaisin Matias Härkälän puhelimeen.
- Pieni hetki, yhdistän hänelle.

Hetken päästä Matias vastasi puhelimeen:

- Matias Härkälä puhelimessa, kuka siellä on?
- Reijo Takanen minä olen, löysin sisareni kanssa järven pohjalta jotain, mikä saattaa kiinnostaa teitä.
- Mitä löysitte sitten?
- Käsikonsolin ja lompakon joka kuuluu Inka Strömbergille, tunneteko?

Matias oli hetken hiljaa ja sanoi sitten:

- Inka Strömberg? Hänethän murhattiin laserkiväärillä veneeseen.
- Koska se tapahtui?
- 11 vuotta sitten, hän oli vasta 18-vuotias tyttö. Vuonna 2040, 18:sta päivä elokuuta.
- Tuota, joudatko tulemaan tänne? Nämä esineet varmaan kiinnostavat teitä kovasti.
- pääsen vasta puolentoista tunnin kuluttua, kun kokous on ohi, sopiiko?

Vastasin hänelle että sopihan se. Tämän jälkeen sanoin hänelle näkemiin, laitoin puhelimen luurin paikoilleen ja nojauduin tuolissa taaksepäin ja venyttelin käsiäni vinosti ylöspäin. Kesken venyttelytuokion Ossi tuli huoneeseen ja sanoi: "No hei, Reijo! Miten sukellus sujui?" Vastasin Ossille: "Ihan hyvinhan se sujui, katso mitä aarteita löysimme pohjamudista." Ossi katseli lompakkoa ja käsikonsolia. Hän sanoi: "Kuka nuo omistaa, tai siis, omisti?" Vastasin hänelle: "Inka Strömberg. Härkälä tulee katsomaan löydöksiämme." Ossi sanoi: "Et kai aio noissa vaatteissa Härkälää tavata? Menin silloin äkkiä vaihtamaan kalsarien päälle mustat shortsit koska oli lämmintä. T-paita oli päässyt kasumaan selästä, joten vaihdoin sen ja kampasin tukkani huoneessani. Tämän jälkeen oli loppoaikaa kaksi tuntia, kello lähestyi jo ilta kahdeksaa eikä Matias Takasta kuulunut vielääkään. Lopulta hän saapui ja kun Ossi oli tarkistanut lämpökannerilla hänen aitoutensa, päästimme hänet sisään.

Matias Härkälä sanoi: "Pahoittelen myöhästymistä, mutta paikalliseen Alkon myymälään tuli väkivaltaisesti käyttäytynyt juoppo joka uhkasi puukottaa myyjää, jos hän ei saa viinaa. Onneksi teho-ryhmämme sai miehen taltutettua tainnutusaseella avulla. Mutta teillä taisi olla jotain erityistä?" Vastasin Matiakselle: "Kyllä vain, minä ja sisareni Roosa löysimme järveltä käsikonsolin ja lompakon, kuten jo puhelimessa kerroin." Matias halusi nähdä löytömmme, joten vein hänet katsomaan tavaroita jotka Roosin kanssa olin löytänyt. Härkälä tutki esineitä kumihansikkaat kädessä ja sanoi: "Ei epäilystäkään, nämä esineet kuuluvat Inka Strömbergille, kerronko mitä tapahtui?" Sanoin kyllä, ja Matias aloitti tarinansa: "Oli siis 18:sta päivä elokuuta 2040. Tuolloin Inka Strömberg oli saanut luvan lähteä kalastelemaan järvelle vanhempiensa veneellä. Päivä oli hyvä ja aurinko porotti taivaalta kuumana. Hän soui erään karikon luokse..."

Sanoin jännittyneenä: "Miten sitten kävi?" Matias jatkoi: "Yllättäen tuli kolme laukausta joista yksi osui veneeseen, toinen Inkaa pään oikealle sivulle ja vasen suoraan pään yläosaan. Tyttö kuoli, sitten joku ampui laserkiväärillä veneeseen aukon, jotta tapaus näyttäisi onnettomuudelta. Myöhemmin tyttö löytyi veneen läheltä järven pohjalta."

Sanoin Härkälälle: "Miten tarina jatkuu?" Härkälä jatkoi: "No, uhrin tavaroista löytyi onkivapa ja hänen reppunsa. Sen sijaan lompakkoa ja käsikonsolia ei ikinä löydetty. Mutta hän ei ollut ensimmäinen uhri, vaan oli myös kaksi sotilasta jotka surmattiin." Kysyin Härkälältä: "Miten se tapahtui?" Härkälä sanoi: "Erittäin julmasti, toiselta viillettiin kaulavaltimo auki jolloin verta valui maahan ja veteenkin. Toista taas ammuttiin laserpistoolilla keskivartaloon. Tämä ehti painella hätänumeron 112 ja sanoa päivystäjälle että auttakaa minua, minä kuolen leirintäkeskuksella... Sitten kuului korahdus ja kaikki hiljeni. Kun ensimmäinen ambulanssi tuli paikan päälle, niin hän raportoi kahdesta kuolleesta varusmiehestä jossa molemmilta oli kaula viilletty poikki ja toisessa oli kaksi laserpistoolin reikää, sitten kuului kiljaisu ja sitten kaikki hiljeni."

Tulin vain uteliaammaksi ja sanoin: "Mitä sitten tapahtui?" Härkälä jatkoi kertomustaan: "Toisen ambulanssin tultua paikalle, löytyi ensimmäisen ambulanssin mies- ja naishoitaja kuolleena. Naishoitaja oli tapettu viiltämällä kaulavaltimo auki, mieshoitajaa oli puukotettu kuoliaaksi iskemällä puukko rintakehän läpi keuhkoihin. Verta oli joka puolella, rannalla, kanervikoissa ja ambulanssin kyljessä. Mistään ei löytynyt jäänteitä tekijästä, laserkivääri löytyi kyllä rannalta noin viiden metrin päässä lähimmästä uhrista mutta ilmeisesti syyllisellä oli hanskat, koska sormenjälkiä ei löytynyt. Edelleen on kateissa surmatyöaseena käytetty puukko ja laserpistooli. Sen sijaan rannalla oli jäänteitä järvedestä."

"Eikä murhaajaa ikinä löydetty?" Minä sanoin. Härkälä vastasi että ei. Aloin nyt käsittää miksi tätä aluetta ihmiset pitivät kirotuna. Sitten Härkälä jatkoi: "Tiesitkö muuten, että Inka Strömberg oli sukua Katri ja Anneli Mäkelälle?" Vastasin: "En tiennyt, millä tavalla?" Härkälä sanoi: "Hän oli Katri Mäkelän pikkuserkku." Tuota seikkaa en tiennyt kuin vasta nyt. Juttelimme pitkään Härkälän kanssa, kävimme jopa surmapaikalla jossa Härkälä näytti minulle valkoista puuristiä, johon oli kirjoitettu surmattujen nimet. Täällä minä kysyin: "Eikö missään ollut mitään, josta saisi tekijän DNA-näytteen otetuksi?" Härkälä sanoi: "Ei, vain uhrin verta, löydetyssä laserkiväärissäkään ei ollut edes sormenjälkiä. Tapausta otsikoitiin lehdissä muun muassa seuraavasti: Raaka viiden ihmisen murha järkytti koko Posiota. Viisi ihmistä murhattiin ra'asti lähellä leirintäkeskusta. Sekä teksteillä jossa yhden uhrin omainen sanoo: Ei tätä voi uskoa todeksi, ei tämän tekijänä voi olla ihminen vaan hirviö! Sekä: Tietysti olen järkyttynyt, en kestä edes ajatella."

Sitten Matias Härkälä sanoi: "Noita kommentteja voisi luetella loputtomiin, sillä asiaa puitiin vielä kahdeksan vuoden kuluttua murhasta." Samalla meidän vieressämme seisojia noin 14-vuotias, tummatukkainen vartiolainen ruskeanvihreän pukunsa kanssa joka sanoi: "Anteeksi, mutta mitä te täällä teette? Ei tänne saa tulla nuuskimaan!" Samassa huomasin vartiolaisen kaulassa korun, joka oli samanlainen tiimalasiriipus kuin mitä olin nähnyt Henri Kiisken kaulassa. Sanoin vartiolaiselle: "Älä tule lähelle." Mutta sitä hän ei kuunnellut vaan hyökkäsi terävän puukon kanssa kimppuuni ja viilsi minua sillä vasempaan käsivarteen. Silloin Matias hyökkäsi vartiolaisen kimppuun, ottaen tämän aisoihin käsilukko-menetelmällä.

Sanoin Matiakselle: "Riko sen tiimalasikoru! Se vapauttaa hänet kirouksesta!" Matias sanoi: "En pysty!" Silloin minä tempaisin korun irti niin että sen ketju katkesi, iskin sitten tiimalasikorun rantakiveen niin lujaa että se meni useiksi pirstaleiksi. Tämän seurauksena vartiolainen kaatui huutaen maahan Matiaksen otteesta hänen jalkoihinsa ja alkoi kohta itkeä. Kohta hän nousi ylös ja nähdesään verta vuotavan haavani vasemmassa kädessä hän sanoi: "Mitä minä tein oikein?" Sitten hän meni läheisen männyn eteen ja alkoi takoa päätään sen runkoon sillä välin kun minä pitelin haavasta kiinni.

22): Ensimmäisen viikon loppu

Matias Härkälä sanoi: "Saiko hän jonkin kohtauksen?" Minä vastasin: "Varmaan järkyttynyt." Sitten Matias vei toisen käden puun rungon ja pojan pään väliin ja sanoi: "No hei, kuka sinä olet?" Poika ei vastannut mitään. Päätimme viedä pojan leirintäkeskukseen rauhoittumaan. Leirintäkeskukseen päästyämme veimme pojan ruokasaliin jossa oli myös kahvio. Täällä kysyin pojalta haluaako tämä jotain juotavaa ja poika vastasi: "Kyllä, limsaa." Näytin pojalle kylmäkaappia joissa limsapulloja ja mehuja oli, poika sanoi: "Anna tuota vihreää päärynälimsaa, pidän siitä." Annoin limsan pojalle ja kysyin ottaako hän muuta jolloin poika sanoi: "Tuommoisen berliininmunkin, tuon jossa on vaaleanpunainen kuorrutus." Otin sellaisen vaalealle lautaselle ja poika kysyi paljonko hän on velkaa jolloin sanoin: "Leirintäalueen piikkiin." Poika halusi kuitenkin maksaa vedoten siihen että olimme pelastaneet hänet, jolloin sanoin: "Olkoon, se tekisi yhteensä kolme euroa."

Poika kaivoi taskustaan pari kahden euron kolikkoa ja antoi ne minulle, sanoin pojalle: "Tästä tulee sitten euro takaisin." Laskin rahat kassaan ja annoin euron kolikon takaisin. Sitten Matias Härkälä sanoi: "Antaisitko minulle kupin kahvia kahdella sokeripalalla?" Kaadoin kahvia pannusta kahveen mukiin; toiseen laitoin sokeria kaksi palaa. Vien kahvit pöydän ääreen ja sanoin: "Otin vapauden ottaa itsekin kahvia." Matias Härkälä kysyi, paljonko isompi kuppi kahvia maksaa, jolloin sanoin että euro ja kaksikymmentä senttiä. Matias kaivoi kolikot lompakostaan ja sanoi: "Siinä on, tasarahana vielä." Vein kolikot kassaan ja sitten aloimme keskustella pojan kanssa.

Minä kysyin: "Kuka sinä olet?" Poika sanoi: "Olen Jukka Palmu." Minä ihmettelin ja sanoin: "Siis että jukkapalmu?" Poika vastasi: "Ei jukkapalmu, vaan etunimi Jukka ja sukunimeni on Palmu, eli Jukka Palmu, tajuatko?" Sanoin että kyllä. Juodessamme kahvia ja pojan juodessa limsaa hän alkoi kertoa mitä oli tapahtunut: "Olimme muiden vartiolaisten kanssa lähteneet vaellusretkelle jonka tarkoitus oli kestää noin neljä päivää. Leirintäpaikka olisi ollut tämän järven vastakkaisella rannalla. Menimme sinne, pystytimme teltat paikoilleen ja purimme tavarat rinkoista telttoihin." Härkälä kysyi: "Mitä sitten tapahtui?" Jukka Palmu vastasi: "Meitä oli 21 yhteensä, ryhmänjohtaja mukana lukien. Hän sanoi käyvänsä hakemassa keittovettä sadan metrin päässä olevalta lähteeltä jonne johti polkukin."

Pyysin itse Jukkaa jatkamaan tarinaansa ja hän sanoi: "Niin, sitten kesti vartin ajan eikä bossee ollut vielä näkynyt." Keskeytin ja sanoin: "Bossee?" Vartiolaisten Jukka sanoi: "Niin, me kutsumme häntä bosseksi; tiedättehän, että englanninkielen boss-sana tarkoittaa poma." Sitten hän jatkoi: "Kuulimme pillin vihellyksen kolmesti, se oli kutsumismerkki. Menimme lähteelle jossa bossemme oli ja hänellä oli kaulassaan tiimalasiriipus. Hän antoi jokaisen kaulaan sellaisen ja sanoi että tämä olkoon muistona tästä retkestä. Kun olin saanut tiimalasiriipuksen kaulaani, ei minulla enää ollut mitään muistikuvaa mistään. En edes muista miten päädyin tänne."

Samassa sisään tuli Jukka Eräpalo ja sanoi: "Haluaisin ostaa pullon keltaista Jaffaa... Hei, uusi tulokas, ja vielä partiolainen! Kuka sinä olet?" Jukka Palmu sanoi: "Olen vartiolaisten Posion Haukka –partiosta, nimeni on Jukka Palmu." Silloin Jukka Eräpalo alkoi nauraa valtavasti, jolloin Jukka Palmu närkästy ja sanoi: "Mikä minun nimessäni on hauskaa!?" Jukka Eräpalo sanoi: "Koska minunkin nimeni on Jukka, tosin Eräpalo. Muistan yhä kun minua yläasteella kiusattiin nimeni vuoksi. Mutta sori hei ihan oikeesti, en tahtonut loukata sinua." Jukka Palmu sanoi: "Ei se mitään, oletko sinä leiriläisenä täällä?" Eräpalo vastasi: "Jeps, yksi viikko on jo takanapäin, huomenna alkaa viimeinen viikko. Sitten pääsemme kotiin." Jukka Palmu sanoi: "Haluaisin soittaa vanhemmilleni tilanteesta, onko täällä puhelinta?" Sanoin että: "Aulassa on yksi, mutta se on maksullinen, käyttää krediitti-korttia, onko sinulla sellaista?" Jukka Palmu puisteli päätään ja sanoi ettei ole. Silloin minä kaivoin taskustani lompakkoni ja otin sieltä kolmenkymmenen minuutin puhelinkortin.

Sanoin Jukka Palmulle: "Siinä on vielä vartti aikaa puhua. Saat sen omaksi." Olin juuri menossa Jukka Palmun kanssa puhelimelle kun yläkerrasta portaita pitkin käveli meitä vastaan Ossi, hän pysähtyi portaiden alapäässä ja katseli vartiolaista tarkasti. Jukka Palmu sanoi: "Kuka sinä oikein olet ja mitä haluat!?" Sanoin Jukalle: "Jukka, tässä on kyborgi Ossi, hän on meidän puolellamme. Ossi, tämä poika tässä on Jukka, Jukka Palmu; Palmu on sukunimi." Sanoin Ossille: "Tervehdi häntä." Ossi kätteli Jukka Palmua oikein kovaa ja sanoi: "Hauska tutustua!" Jukka Palmu sanoi: "Joo, mutta älä purista niin kovaa, melkein musersit kämmeneni." Sanoin Ossille: "Hän puhuu asiaa, muistatko mitä viime talvena tapahtui kun oli se kadonneen kissan tapaus? Toimme löytyneen kissan takaisin omistajalleen, mutta kissa kuoli, kun sinä puristit kissaa liian lujaa sylissäsi." Ossi sanoi: "Se oli vahinko, joskus on vaikea arvioida voimiansa." Sanoin vielä: "Mutta jouduimme ostamaan sille kissamuorille uuden samanlaisen tilalle."

Jukka Palmu soitti vanhempiansa numeroon, hän kertoi minulle että he asuivat Posiossa. Normaalisti en laita yksityisten puheluita kirjoituksiini, mutta tämä oli poikkeus:

- Jukka tässä hei, minulla on asiaa.

Hänen äitinsä ääni kuului puhelimesta ja keskustelu oli tämän kaltaista:

- Minun oma Jukkani! Olen ollut sinusta niin kovasti huolestunut kun en tiedä miten pärjää leirillä. Sitten kun ylihuomenna pääset pois, niin valmistan sinulle sen kunniaksi lempiruokaasi, Napolin pataa.

- Hyvin on sujunut, et arvaakaan mitä kaikkea olemme kokeneet.

- Niinkö? Tunnetko sinä Reijo Takasta?

Silloin Jukka Palmu laittoi kätensä luurin eteen ja kuiskasi Ossille:

- Jokin on vinossa, leiri päättyy jo huomenna, ei ylihuomenna, sitä paitsi lempiruokaani on lasagne...

- Anna luuri tänne, minä hoidan tämän.

Sanoi Ossi ja puhui luuriin Jukka Palmun äänellä:

- Anteeksi keskeytys, miten koirani voi?

Samalla kuului taustalta koiran kovaa haukkumista ja miehen ääni:

- Mitä tuo hemmetin rakki haukkuu?

- Missä sinä nyt olet?

Kysyi Jukka Palmun äiti. Silloin Ossi kysyi Jukalta: "Mikä on koirasi nimi?" Jukka vastasi: "Justus."

Ossi sanoi puhelimeen:

- Äiti, miten koirani Jesperi voi?

- Jesperi, se näki kai jonkin kissan tai jäniksen ja haukkuu sitä, tulisitko käymään täällä, niin puhutaan yhdessä.

- Minä tulen, äiti, näkemiin.

Sanoi Ossi, ja lopetti puhelun.

Sitten Ossi sanoi pojalle: "Huonoja uutisia Jukka, vanhempasi ovat kuolleet." Silloin Jukka Palmu vastasi: "Mutta koirani ja siskoni voivat olla elossa." Silloin Matias, joka oli kuullut keskustelumme, tuli kysymään Jukalta: "Minkä ikäinen siskosi on?" Jukka vastasi: "Hän on neitsyt." Matias sanoi: "En minä siviilisäätyä tarkoittanut, vaan ikää." Jukka vastasi taas: "Tarkoitin horoskooppia, ikä on 19-vuotta, vapaaehtoisessa asepalveluksessa alikersanttina, nyt iltalomalla. Siskoni oli Posion reserviupseerikoulussa joka perustettiin vuonna 2036" Minä kysyin Jukka Palmun asuinpaikkaa ja hän sanoi osoitteen: "Metsonpolku 14, Posio" Katsoin Posion karttaa ja totesin että sinne on vain enintään neljä kilometriä matkaa. Sanoin Ossille että hänen on tultava mukaan ja Dural otetaan myös mukaan. Tämän kuullessaan Matias sanoi: "Minä tulen myös, mutta Jukka saa jäädä tänne; turvallisuussyistä, nähkääs."

Duralin tullessa päärakennukseen hänelle sanottiin että pukee ylleen Jukan vartiolaisen puvun hämäysmielessä oleskelutiloissa, jossa ei ollut nyt ketään. He olivat nimittäin samaa kokoluokkaa Jukka Palmun kanssa. Kohta Jukka tuli oleskelutiloista ja hänellä oli päällä pelkät kalsarit ja sukat. Jukka Palmu kysyi meiltä, onko missään vaihtovaatteita. Ossi sanoi: "Odotas, Åke Linqvist oli samaa kokoa kuin sinä, haen hänen vaatteitaan." Jukka Palmu sanoi: "No, bossemme joka on vaeltaja, on opettanut että hädässä vähäänkin on tyydyttävä." Kohta Ossi tuli takaisin ja sanoi: "Tässä näitä nyt olisi, koita vaikka, Åke oli aika laiha joten ne voivat sopiakkin." Jukka Palmu meni sovittamaan ja kohta hän palasi jälleen takaisin. Hänen yllään oli valkoinen t-paita ja siniset farkut jotka roikkuivat hänen päällään kuin jollain hip-hopparilla. Jukka Palmu sanoi: "Okei, otan nämä väliaikaiseen käyttöön."

Sitten lähdimme Duralin, Ossin ja Matiaksen kanssa Jukka Palmun kodille. Myös Henri, Irmeli, Armi ja Willard halusivat tulla. Olimme ensin vastaan, mutta sovimme että he pysyisivät autossa. Matka sujui vauhdilla, ennen perille tuloa sammutimme autosta valot ja pysäköimme korttelin päähän Jukka Palmun kotitalosta joka oli omakotitalo. Silloin Matiaksen radiopuhelimesta kuului ääni: "Kuuleeko Iso Karhu? Raportoi sijaintisi." Matias sanoi radiopuhelimeen: "Iso karhu kuulee, olen nyt Posiossa, Metsonpolku 14:ssä, lähettäkää tänne kolme vapaata partioautoa, epäilemme että Metsonpolku 14:ssä on luvaton tunkeilija. Loppu." Sitten lähdimme, autosta astuivat ulos myös Henri ja Irmeli sekä Armi Pensasmaa ja Willard Smith. Selitin tilanteen: "Minä menen Duralin kanssa asunnolle etuovesta. Ossi ja komisario Matias jäävät väijyksiin pihalle, sopiviin paikkoihin aseet toimintakunnossa. Henri Kiiski ja Irmeli Keski, te vartioitte takapihaa, varmistimet on oltava pois päältä. Tajuatteko? Ta-ka-pi-haa, takapihaa estääksenne pakoyritykset." Molemmat nyökkäsivät.

Sitten puhuin Armille ja Willardille: "Te vartioitte aseet ampumisvalmiina autoa kunnes poliisit tulevat. Käsittekö?" Armi nyökkäsi, Willard sanoi: "Siis vartioida tämä auto?" Vastasin että kyllä. Kun kaikki olivat paikoillaan, saattoi suunnitelma alkaa. Lähdin kulkemaan Duralin kanssa asunnon ovelle, tähän aikaan oli jo ilma viilenyt ja oli hämääkin ja kastetta oli pensaissa, sen tunki kun kulki shortsit jalassa pensaan vierestä. Samalla koira alkoi haukkua tarhassaan voimakkaasti niin, että se varmaan kuului monen korttelin päähän. Ossi vahtasi pensasaidan takana piilossa. Astelimme ovelle ja soitin ovikelloa. Ovikellosta lähti voimakas, terävä pirahdus ja kesti hetken, ennen kuin ovi tultiin avaamaan.

Avaajana oleva naishenkilö sanoi: "Ai mutta Jukka! Tule vain sisään, miksi sinä nyt jo tulet?" Dural matki Jukka Palmun ääntä ja sanoi: "Mutta äiti, etkö näe että nilkkani nyrjähti? Tule vaikka katsomaan tänne rapulle!" En tiedä epäilikö hän mitään, mutta joka tapauksessa hän uskoi Duralia, hän tuli ulos ja sanoi: "Missä se nyrjähti?" Dural sanoi: "Sinulla nyrjähtää kohta pää!" Hyppäsimme nopeasti Duralin kanssa maahan kun Ossi ampui laserkiväärillään vale-äitiä päähän kolmesti. Sitten Ossi latasi laserkiväärinsä, nousi ylös ja käveli kohti vale-äitiä ampuen tätä rintakehään kahdesti ja jalkoihin kerran. Tämä johti siihen että naiskyborgi; joka oli muuten toinen tämän tarinan aikana tavattu naiskyborgi. Niin, eli naiskyborgi kaatui selälleen maahan mutta nousi pystyyn jolloin Ossi alkoi hakata tätä nyrkein. Näin ulko-ovelta, että naiskyborgi oli perääntynyt ilmeisesti yläkertaan vievien rappusten eteen kun yllättäen joku iski naiskyborgia painavan näköisellä rautatangolla päähän, jolloin naiskyborgi kaatui Ossin jalkoihin. Samalla rappuja asteli alas nuori, noin 20-vuotias nainen jolla oli armeijan puku yllään.

Naisella oli alikersantin arvomerkit takissaan mikä tarkoitti sitä, että hän johtaa kahdentoista sotilaan ryhmää. Nainen sanoi laserkonepistooli kädessään: "Seis! Miten voin varmistua ettet tee pahaa minulle?" Ossi huusi: "Varo!" Samassa nainen kääntyi ja alkoi tulittamaa rappujen alta esiin tullutta androidia joka tuhoutui helposti.

Menin sisälle Matiaksen ja Duralin kanssa, Ossi skannasi naisen ja sanoi että hän on oikea ihminen. Nainen oli juuri tähtäämässä Ossia, mutta minä sanoin: "Rauhoitu! Ossi on meidän puolellamme oleva kyborgi. Silloin Ossi sanoi: "Pieni tarkennus, olen tyyppiä KYB-2, Dural on lapsikyborgi, tyyppiä KYB-2b." Silloin Dural riisui vartiolaisen takkinsa ja sanoi: "Olin mukana harhauttamassa vale-äitiä, oikea Jukka Palmu on leirintäkeskuksella. Muuten, kuka sinä olet?" Nainen vastasi Duralille: "Olen Kaisa Palmu, valmistuin alikersantiksi vuosi sitten, nyt toimin ryhmänjohtajana armeijan kasarmeilla. Johdossani on kymmenen mies- ja kaksi naissotilasta. Minä olin tullut kotiin tapamaan mutsia ja faijaa. Olin yläkerrassa huoneessani kun kuulin puhelimen soivan, sitä ennen kuulin jonkun lyyhistyvän lattialle. Lukitsin huoneeni oven ja työnsin sängyn oven eteen ja linnottauduin huoneeseeni konepistooli aseeni."

Minä kysyin: "Konepistooli, mistä sait sen?" Kaisa sanoi: "Se on laillinen ase, ostettu vasta puoli vuotta sitten. Tehokaskin vielä! Voi kääntää sarjatullelle, yksittäisille laukauksille tai tähän voi liittää infrapunatähtäimen. Suosittelen, näitä on useampikin." Kysyin kuinka monta, jolloin Kaisa sanoi: "Kaksi konepistoolia ja yksi laserpistooli. Kaikki luvallisia aseita ja asekaapissa, haluatteko nähdä?" Tietystihän me halusimme nähdä, samalla kuitenkin kuului ääni komisario Markuksen radiopuhelimesta: "Täällä Kettu, kuuleeko Iso Karhu?" Markus Härkälä vastasi: "Iso karhu kuulee, kohteesta löytyi yksi kyborgi ja androidi, molemmat tuhattu. Ilmoita muille partioautoille että palaavat asemalle, mutta sinä Kettu, tulet tänne. Mitä? Mikä on ryöstetty? Ilmoita sitten heille, että menevät paikan päälle. Kettu ja Orava, te tulette tänne! Loppu!"

Härkälä sanoi: "Huonoja uutisia, armeijan asevarastoon on tunkeuduttu, mutta oudointa jutussa on se, että aitoja sotilaita ja pari upseeria oli auttamassa heitä! Kaikilla oli kuulemma jokin outo riipus kaulassaan. Yhteensä heitä oli kolmekymmentä sotamiestä, viisi sotapoliisia ja upseereja noin viisi kappaletta." Me muut sanoimme: "Eli se meinaa että..." Matias Härkälä sanoi: "Niin, se tarkoittaa, että sotilaita ja upseereita on riivattu! Eikä tässä vielä kaikki! Kun sotilaita ja upseereja tuli paikalle estämään heidän aikeensa, niin heidät kaikki ammuttiin! Nyt koko varuskunta on heidän hallussaan!" Minä sanoin Matiakselle: "Siis kyborgien ja androidien?" Matias sanoi kiihtyneenä: "Niin juuri!" Samassa poliisiauto ajoi tien sivuun ja kaksi poliisia nousi autosta ulos. Ossi tarkisti heidät ja sanoi heidän olevan aitoja. Mitään koruakaan ei näkynyt.

Poliisit sanoivat: "Vanhemmat konstaapelit Repola ja Nenonen ilmoittautuvat. Kertokaa nyt meille tilanne. Jokainen erikseen." Kaikki kertoivat tilanteen. Irmeli, Willard, Henri ja Armikin tulivat sisälle aseet mukanaan. Poliisit kysyivät onko heillä aseenkantolupaa jolloin komisario Matias Härkälä sanoi heille: "Heillä on lupa kantaa asetta mukanaan." Sitten Kaisa Palmu sanoi: "Asekaappi on isäni ja äitini makuuhuoneessa, sen avaamiseen tarvitaan avainkortti jonka isä piilotti jonnekin tähän huoneeseen, autatteko?" Penkomista kesti ainakin puolisen tuntia, mutta sitten toinen konstaapeleistä löysi vihreän avainkortin, joka oli vähän samanlainen kuin 2000-luvun alun pankkiautomaattikortit mutta kokonaan vihreä johon oli kirjoitettu sana "ASEKAAPPI". Mistäkö tiedän millaisia olivat 2000-luvun alun pankkiautomaattikortit? Löysin sellaisen kerran vuosia sitten, kun tutkin iso-äitini omaa perintösuuttani.

No, joka tapauksessa Kaisa Palmu otti kortin, veti sen lukulaitteen läpi ja sanoi: "Toivottavasti yhdistelmää ei ole muutettu. Hetkinen vain, se oli 4628..." Ruutuun tuli virheilmoitus ja Kaisa veti kortin uudestaan kortinlukijan läpi ja sanoi: "Muistin väärin, no niin; eli 4826..." Ruutuun tuli ilmoitus "Koodi hyväksytty. Oven voi avata." Kaisa Palmu avasi oven ja sieltä paljastui hänen mainitseman aseet sekä nukutuskivääri. Toinen vanhempi konstaapeli sanoi: "Mikäs tuo on? Onko lupa?" Kaisa osoitti hyllyn päällä olevia lupakirjoja ja antoi ne poliisien nähtäviksi. Toinen poliiseista totesi: "Selvä on, luvat ovat kunnossa, olkaapa hyvät." Kaisa esitteli nukutuskivääriä ja sanoi: "Tämä on ainut ase, joka ei tapa; se tainnuttaa hetkeksi, yksi piikki riittää antamaan unen täysikasvuiselle urosporolle puolen tunnin ajaksi. Ihmiselle sopiva annostus on viisitoista minuuttia." Samalla sain Kaisan puheista kuningasajatuksen.

Sanoin ajatuksieni innoittamana Kaisalle: ”Tuollaisia aseita me tarvitsemme!” Sitten puhuin poliiseille: ”Eivätkös poliisit käytä tällaisia aseita silloin, kun epäilty halutaan tainnuttaa kivuttomasti?” Poliisit vastasivat: ”Näin on, se Alkon keikkakin hoidettiin lopulta tällaisella aseella, nuolen sisältämä unilääke ei ole vaarallista alkoholia nauttineille.” Sitten kysyin Kaisalta, saako näitä aseita asekaupasta johon Kaisa vastasi että saa niitä, lisäksi hän sanoi että uniuolia on erilaisia teholtaan. Tämän jälkeen toisen konstaapelin radiopuhelimesta kuului ääni: ”Kuuleeko Kettu? Täällä Haukka. Kuuletko?” Konstaapeli vastasi puhelimeen ja sanoi: ”Kettu kuulee, kerro tilanne.” Puhelimesta kuului vaimea, rätisevä ääni: ”Neljä poliisia kuollut, kaksi haavoittunutta, itse pääsin suojaan mutta nyt tilanne...” Konstaapeli kysyi: ”Kerro nyt mikä on tilanne! Kuuleeko Haukka?” Taas sama rätisevä ääni sanoi: ”Haukka kuulee, kohteeseen mahdotonta päästä, eivät suostu neuvotteluunkaan eivätkä anna vaihtoehtoja, olisipa nukutuskivääreitä... Ei! Ei! Älkää...”

Sen jälkeen kuului kamala kauhunhuuto, sitten koriseva ääni ja sen jälkeen kaikki vaimeni. Konstaapeli sanoi: ”Taisimme juuri menettää Haukan.” Nyt alkoi Matias Härkälän malja vuotaa yli laitosten, hänen kasvonsa kääntyivät vihaisiksi ja hän sanoi: ”Moneenko asekauppa on auki?” Kaisa Palmu sanoi: ”Iltayhdeksään, meillä on noin tunti aikaa.” Matias sanoi: ”Mitä me vielä kuppaamme tässä! Aletaan mennä sinne asekaupalle niin kuin olisi jo! Konstaapelit Repola ja Nenonen, palatkaa takaisin poliisiasemalle.” Silloin Willard kysyi: ”Pääsemmekö me asekauppa?” Kaisa ehti kuitenkin ensin: ”Otetaan nuoret vain mukaan, heitä tarvitaan.” Niin me sitten lähdimme pakettiautolla, eli sillä samalla autolla jolla olimme tulleet Posioon, kohti asekauppaa mukanaamme nukutuskiväärillä aseistautunut Kaisa Palmu, sitten oli Matias Härkälä, Ossi, Dural, Willard Smith; Henri Kiiski, Irmeli Keski ja Armi Pensasmaa.

Pysäköimme auton liikkeen eteen, sanoin vieressäni istuvalle ylikomisario Matias Härkälälle: ”Onpas hiljaista, liikkeessä ei näy edes asiakkaita...” Samassa liikkeen ovi avautui ja myyjä asteli ulos ja lukitsi oven. Silloin tulin ulos autosta Härkälän ja Kaisa Palmun kanssa. Kaisa meni myyjän luokse ja sanoi: ”Miksi te nyt jo suljitte? Ei kello vielä (ilta)yhdeksää ole.” Myyjä sanoi: ”Kun minun muorikkani soitti ja sanoi että meidän lapsellamme on kuumetta ja pitää heti tulla.” Silloin Kaisa tähtäsi miestä nukutuskiväärillään ja sanoi: ”Meillä on hyvä syy tehdä ostoksia.” Mies vastasi: ”Mutta kai tiedät että perhe on aina etusijalla?” Silloin Härkälä osoitti miestä aseellaan ja sanoi: ”Ei siinä lapsia ole, olet perheetön mies; kaikki paikalliset tuntevat sinut täällä! Joten käsky kuuluu, avaa ovi nyt heti.” Mies totteli Härkälää ja avasi oven lukon avainkortillaan.

Silloin huomasin Härkälän puhuessa myyjälle, että tällä oli tiimalasiriipus kaulassa, vihjaisin siitä Kaisa Palmulle joka oli vieressäni. Heti kun myyjä oli avannut oven ja päässyt sisälle, niin Kaisa Palmu ampui nukutusnuolen myyjän kaulaan, nuoli sanoi hiljaa vain ”zing” lähtiessään piipusta joka osui myyjän kaulaan jolloin hän sopersi: ”Mikä minua pisti?” Sitten myyjä tuupertui lattialle. Kaisa Palmu sanoi: ”Hän nukkuu nyt puoli tuntia.” Sitten etsimme asekaapit mutta totesimme että kaapit ovat kuusinumeroisilla numerolukoilla varustettuja vieläpä binääriluvuin. Sitten sanoin Ossille että tulisi auttamaan. Ossi suostui auttamaan meitä asekaappien avauksessa.

Ossin yrittäessä avata asekaappeja, hän sanoi: ”Ei onnistu, tietokoneellakin oikean koodin löytäminen kestäisi vuosia!” Matias Härkälä sanoi: ”Mutta olet kyborgi! Kai pystyt ohittamaan binäärilukon koodin?” Ossi sanoi: ”Tajutkaa nyt, että vaihtoehtoja on miljoonia! En pysty siihen vaikka olisin kolmostyyppin kyborgi!” Silloin muistin, että miehellä oli riipus kaulassaan, otin sen hänen kaulasta pois, sitten annoin riipuksen Ossille ja sanoin: ”Ossi! Nyt käsivoimistasi on hyötyä! Purista tiimalasikoru rikki!” Ossi otti riipuksen käteensä niin, että tiimalasi oli hänen vasemmassa kädessään ja puristi tiimalasin rikki. Samalla mies kouristeli lattialla hetken kuin olisi saanut epilepsiakohtauksen, mutta sitä kesti vain korkeintaan kymmenisen sekuntia.

Meidän ei auttanut muu kuin odottaa miehen heräämistä. Minuutit tuntuivat loputtoman pitkiltä, mutta lopulta kärsivällisyytemme palkittiin kun mies heräsi lattialta ja nosti päätään. Miesmyyjä sanoi: "Miksi ihmeessä minä makaan liikkeeni lattialla, entä keitä te olette?" Matias Härkälä sanoi: "Minä olen ylikomisario Matias Härkälä Posion poliisiasemalta, tämä nainen on alikersantti Kaisa Palmu, sitten tämä shortseissa oleva mies on Reijo Takanen, etsivä; tämä mies kaappien luona taas on kyborgi Ossi." Ossi sanoi: "Iltaa, te olette..." Miesmyyjä sanoi: "Olen Niilo, laillinen asekauppias. Mitä te haluatte?" Minä vastasin: "Tainnutuskivääreitä kymmenen kappaletta ja jokaiseen viisikymmentä nukutuspiikkiä. Ai niin, sitten laserkiväärin ammuksia otetaan kolme tusinaa."

Miesmyyjä avasi asekaapin ja otti sieltä luetellut aseet. Miesmyyjä sanoi: "Näissä tainnutuskivääreissä on irrotettava infrapunatähtäin, piikki osuu siihen paikkaan, johon punainen piste osoittaa." Kaisa Palmu sanoi: "Sen minä tiedän." Sitten miesmyyjä sanoi: "Laserkiväärin kanssa on oltava varovainen, ettei ammu ketään tohjoksi." Taas Kaisa Palmu totesi: "Senkin minä tiedän." Minä sanoin myyjälle: "Jätetään selitykset toisarvoisiksi, mitä nämä tekevät yhteensä?" Myyjä alkoi laskea laskimella tavaroiden hintaa meidän pakatessamme ammuslaatikoita kasseihin. Kohta myyjä sanoi: "Sanotaanko, että se tekee tasan 1025 euroa ja 95 senttiä. Maksatteko käteisellä vai luottokortilla ostoksenne?" Yritin saada myyjän myymän tavarat velaksi, myyjä oli ensin vastaan, mutta suostui lopulta ja antoi velkakirjan jossa oli tilinumero johon tavarat piti viikon sisällä maksaa.

Hyväksyin velan kirjoittamalla puumerkkini velkakirjaan. Myyjä laittoi ensin valkoisen muovikelmun tainnutuskiväärien päälle, sitten satoi vielä paketin nailonnarulla. Sitten otimme tavarat ja veimme ne pakettiautoon. Pakettiautossa ylikomisario Kalle Härkälä soitti: "Haloo, onko ketään paikalla? Tässä Iso Karhu, kuuleeko Viherpeippo*?" Samassa vastaajasta tuli miehen äänellä viesti joka kuului näin: "Hahahahaa... Sinun miehesi on kutsuttu toisiin tehtäviin, liity sinäkin seuraajaksemme niin sinusta tulee voimakas, voittamaton, nopea ja mikä parasta, saat kaiken mistä olet voinut vain unelmoida!" Härkälä sanoi: "Kurssi kohti poliisiasemaa, ilmassa on palaneen käryä!" Samalla Dural sanoi takapenkiltä: "Palaneen käryä ilmassa, en minä haista?" Silloin Henri sanoi että se on pelkkä sananparsa.

Ajoimme poliisiaseman eteen ja sitten pysäköimme auton. Minä, Härkälä, Kaisa Palmu, Ossi ja Henri Kiiski nousimme autosta, Irmeli sanoi Henrille: "Ethän jätä minua pitkäksi aikaa?" Henri suuteli Irmeliä poskelle kevyesti ja sanoi: "En tietenkään, kultaseni." Sitten Härkälä sanoi hämärtyvillä kaduilla: "Minä kierrän Ossin kanssa poliisiaseman takapihalta sisään. Sinä Reijo, Kaisa ja Henri kuljette etuovesta. Olkaa koko ajan varovaisia ja pitäkää aseet ladattuina. Me teemme samoin. Sitten jakauduimme kahteen ryhmään, jossa minä hiivin etuovesta Kaisa Palmun ja Henrin kanssa. Minä sanoin hiljaa Henrille: "Tämä on niin hassua, ensimmäistä kertaa tunkeudun poliisiasemalle." Henri sanoi: "No onhan se ehkä vähän, mutta sinä oletkin etsivä, minä en."

Avasin varovasti etuoven, se ei ollut lukossa. Valot paloivat sisätiloissa. Sisällä oli hiljaista kuin hautakammiossa, edes kissan naukaisua ei kuulunut. Kuljimme eteenpäin ja tulimme päivystäjän työtiloihin, pöydällä oli kuppi kahvia joka oli vielä lämmintä. Kahvia oli mukissa noin puolet. Lisäksi pöydällä oli puoliksi syöty Mars-suklaapatukka. Selasin tietokoneelta käskyhistoriatietoja joista kakviimeisintä oli laitettu vain jokin aika sitten, ensimmäinen viesti kuului näin: "Viesti poliisiasemalta, kaikki poliisit heti armeijan kasarmeille!" Toinen kuului: "Kuuleeko Viherpeippo? Ilmoittaudu heti armeijan kasarmille, poliisipäällikkö käskee, loppu!"

Jatkoimme matkaa toimistotiloihin, silloin Kaisa sanoi: "Täällä haisee palanut liha." Henri haisteli ilmaa hetken ja sanoi: "Haju tulee tuon kulman takaa, oikealta päin." Menimme Henri edellä, mutta sitten tajusin sen virheeksi sillä Henri huusi: "Ei! Ei! Ei! Ei kai tuo ole..." Menin Kaisa Palmun kanssa katsomaan ja näin hirveän näyn: "Käytävällä makasi mustaksi palanut ihmisen ruumis." Kaisa Palmu sanoi: "Kyllä se vain on, toinen niistä poliiseista jotka äsken tapasimme." Seinällä oli lisäksi kirjoitus jossa luki: "MURHA!" Samalla kuului ääni joka sanoi: "Me näimme kaiken."

*=Tarkoittaa päivystäjän koodinimeä.

Menimme äänen suuntaan ja siellä olivat voimakentän takana, yhdessä huoneessa käsiraudoissa kolme tuttua miestä: Kuminaama, Lapsenkasvo ja Kutri. Minä sanoin: ”No jopas, täällähän näkee vanhoja tuttujakin! Miksi teitä ei ole siirretty pois täältä?” Kutri vastasi: ”Näin kun jokin outo tuli-patsas liikkui pitkin käytävää, se osui yhteen skoudeen ja poltti tämän kuoliaaksi, sitten se kirjoitti jotain seinälle, mutta koska oli hämärää, en nähnyt kunnolla tekstiä. Sitten otus katosi kuin pieru Saharaan.” Samassa kuului vaihteita askelia jolloin me kaikki sanoimme yhteen ääneen: ”Seis, kuka kulkee! Kädet ylös!” Mutta kohta tunnistimme kulkijat kun he tulivat lähemmäs. Ossi ja ylikomisario Matias Härkälä tulivat sieltä ja Ossi sanoi: ”Rauhoitu, me tässä vain. Takaovi oli apposen auki ja oli ihan hämärääkin, mutta kukas tuo on?” Matias sanoi: ”Ulkonäkö viittaa Repolaan, keneläkään toisella tässä laitoksessa ei ole noin luisevia ja kapeita kasvoja. Mutta missä Nenonen oikein on?”

Etsimme häntä hetken aikaa kunnes Ossi löysi Nenosen kuivettuneen ruumiin jonka jalkojen kohdalle oli spray-maalilla maalattu teksti: ”Murha!” Tulin perässä ja sanoin Ossille: ”Löytyikö Nenonen?” Ossi vastasi: ”Tämä tapaus meni aikalailla kuiville.” Sanoin nähdessäni Nenosen muumi-oituneen ruumiin: ”Jukoliste! mekö olemme enää jäljellä?” Samassa kuului huuto: ”Ette voi jättää meitä tänne!” Huutajana oli Kutri, menin paikalle yhtä aikaa Matiaksen ja Henrin kanssa ja sanoin: ”Minä teen ehdotuksen, te autatte meitä löytämään Riikka Mäkelän ja hänen poikansa.” Kutri oli hieman epäluuloinen ja supisi jotain toisille jota emme kuulleet, sitten Kuminaama sanoi: ”Haluan kuminaamioni takaisin!” Sanoin että hän saa sen kyllä jos he tekevät liiton kanssamme.

Kutri huusi: ”Mitä me hyödyimme jos autamme poliiseja? Joudumme kuitenkin linnaan lusimaan.” Silloin Härkälä sanoi: ”Rangaistuksenne lievenee, selviätte noin vuoden ehdonalaisella tuomiolla.” Lapsenkasvo oli myös epäluuloinen ja sanoi: ”Jos Riikasta puhutaan, niin hän lupasi vapauttaa meidät täältä jälkikäteen.” Matias vastasi: ”Tiedän, mutta hän petti teidät. Voimme todistaa sen, minulla on tämä DVD joka tallentaa vuorokauden ajalta kaikki mitä sanotaan, kuvan kera.” Sitten hän käänsi tietokoneen lattanäytön niin, että se näkyi vangeille ja laittoi DVD:n käyntiin tietokoneessa joka oli päällä. Heti alkoi näytölle ilmestyä kuvaa, ensin joukko poliiseja ryntäsi ulos asemalta, sitten asemalle tuli samasta ovesta Riikka Mäkelä ja hänen poikansa Matti Mäkelä. Sen jälkeen he viipyivät sisällä noin vartin ajan ja sitten he tulivat takaisin ulos.

Nyt alkoi keskustelu joka sai vankikolmikon naamat kysymysmerkeiksi: Siinä Matti Mäkelä sanoo Riikalle: ”Milloin haemme heidät pois tuolta?” Riikka vastasi: ”Emme koskaan, pidän vain ne lupaukset jotka teen itselleni kun olen vapaana. Timo Mäntyläkin luulee että rakastan häntä, mutta hänen päivänsä ovat pian luetut! Heitän hänet säkissä roskalavalle kuin tyhjän pahvimukin.” Matti Mäkelä sanoi: ”Entä sitten Lapsenkasvo, Kuminaama ja Kutri?” Riikka Mäkelä sanoi: ”Se pellekolmikko saa mädäntyä loukkoonsa loppuiäkseen, heidät tapetaan jo tänään keskiyöllä. Mutta mitä tulee orjiimme, heidät kaikki tapetaan kun ainekset on saatu kasaan ja allas valmis, operaatio kestää vielä ensi viikon loppuun, on hankala löytää sopivia diilereitä.” Matti Mäkelä sanoi: ”Rakas äitini Riikka! Minä teen loppuun työsi jos kuolet ennen aikojasi, mutta nyt lähdettiin.” Riikka sanoi: ”Jep, mutta vain hetkeksi.”

Tällöin Matias katkaisi tallenteen jolloin rosvokolmikko alkoi vakuuttua siitä, millainen petturi Riikka oli. Lapsenkasvo huusi vihaisena: ”Se vietävän lutka on valehdellut meille Porvoon mitalla!” Kutri lisäsi: ”Ja sen oma poika on yhtä paska valehtelija kuin äitinsä, kaikki sen ämmän lupaukset olivat täyttä paskaa tuutin täydeltä!” Lopulta Kutri sanoi: ”Hyvä on, me uskomme teitä ja teemme liiton jos kaverinikin suostuvat. Miten on Kuminaama ja Lapsenkasvo?” Molemmat vastasivat melkein samaan aikaan: ”Kannatetaan!” Matias sanoi: ”Hyvä, mutta pieni varmuustoimi kaiken varalta olisi paikallaan.”

Roistot päästettiin vapaaksi, mutta Matias laittoi heidän jokaisen ranteeseen kullanvärisen rannekkeen jota he eivät saaneet pois. Kuminaama kysyi: "Mikä tämä typerä koru on?" Matias sanoi: "Se typerä koru tarkoittaa, että voitte vapaasti liikkua poliisiaseman ulkopuolella, mutta saatte kovan tällin tästä kaukosäätimestä jos yritätte paeta tai uhkailla meitä!" Kuminaama sanoi: "Haluan naamioni takaisin, käykö se edes päinsä?" Matias totesi että olkoon menneeksi. Sitten hän sanoi että: "Tule perässäni Reijo. Muut jäävät tänne." Menin Kuminaaman ja Matiaksen kanssa kammion harmaalle panssariovelle, jossa keltaisessa kyltissä mustalla tekstillä luki: "Poliisin takavarikoima omaisuus, asiaton oleskelu kielletty!" Matias sanoi: "Tässä se on, oven aukaisuun tarvitaan avainkortti, joka on vartiokopissa. Menisitkö Reijo noutamaan sen, se on semmoinen sininen, jossa on poliisin logo ja teksti Takavarikointihuone, sen pitäisi olla avainkaapissa." Lisäksi Matias selitti mistä paikka löytyy.

Lähdin hakemaan avainta hämärästä vartiointikopista jota ympäröi pleksilasi. Avasin avainkaapin rikkomalla lasin kaapista paperinreittimellä ja avasin lukon varovasti sisältä käsin. Vaikka kuinka tutkin avainkortteja heitellen niitä lattialle, niin oikeaa ei löytynyt. Huusin Kaisan hätiin ja kohta hän tulikin. Kaisa Palmu kysyi mikä on hätänä, jolloin sanoin että: "Pitää löytää sininen avainkortti jossa on poliisin logo ja teksti Takavarikointihuone. Mutta kaikki nämä ovat keltaisia tai vihreitä!" Kaisa Palmu arveli: "Sitten se on piilotettu johonkin, käydään koko koppi läpi!" Tutkimme vartiointikopin aivan joka puolelta, mutta mistään ei löytynyt. Samassa Kaisa palmu pudotti lattialle armeijalakkinsa ja kyykistyi nostamaan sitä.

Kohta Kaisa Palmu huudahti: "Löysin avainkortin! Se oli piilossa tämän pöydän alla teipattuna pöydän alapuolelle." Juoksimme takaisin panssariovelle jossa Kuminaama ja Matias odottelivat, Matias sanoi: "No sepä kesti kauan, mutta antakaa kortti tänne, niin avaan oven." Matias kiroili kovasti yrittäessään saada ovea auki: "Ei perhanan perhana! Mikä vittu tätä korttia vaivaa!? Jo kahdestoista kerta kun se sanoo että kortin numerotunnus ei ole käytössä." Kysyin ylikomisariolta, Monellako on avain tähän kammioon, johon hän sanoi: "Vain viidellä: Poliisipäälliköllä, minulla, päivystäjällä ja tämän avustajalla sekä kammion vartijalla. Mutta koska pidän henkilökohtaista korttia mukana, niin se voi vielä toimia. Kokeillaanko?" Kuminaama sanoi: "Siitä vaan." Matias Härkälä syötti kortin lukulaitteeseen ja näppäili tunnuslukunsa jolloin tuli teksti: "Kortti hyväksytty, hyvää päivänjatkoa, Matias Härkälä!" Haimme sieltä Kuminaaman naamion ja hän laittoi sen päähänsä. Huomaisin viereisellä hyllyllä pari harppuunapysäyksiä ja niiden harppuuna-ammuksia, otin ne parempaan talteen. Sitten kokoonnuimme yhteen ja Matias Härkälä sanoi: "Nyt lähdettiin täältä hiiteen!"

Irmeli sanoi ulkona Henrin nähdessään: "Iltaa Henkka, sujuiko kaikki hyvin ja keitä nuo gangsterit ovat teidän seurassanne?" Minä sanoin Irmelille: "Vasemmalta oikealle on Lapsenkasvo, sitten on Kutri ja lopuksi Kuminaama." Tämän jälkeen laadimme ovelan suunnitelman; Härkälä kuljettaa Duralin kanssa rosvot leirintäkeskukseen, sitten Minä menen nuorten, Ossin ja Kaisan kanssa käymään Arja Rantasen luona. Nyt tiemme erkanivat joksikin aikaa. Varmuuden vuoksi Härkälä ajoi poliisin siviiliautolla jottei epäilyjä heräisi.

Saavuttuamme Arja Rantasen talolle, kaikkialla oli liiankin hiljaista. Pihassa makasi oudonnäköisesti kaksi siviilipukuista poliisia. Toinen oli kasvot maata vasten ja toinen selällään maassa, vasen käsi osaksi kukkapenkissä. He olivat kuin Ohukainen ja Paksukainen 1900-luvun mustavalkoelokuvista. Tutkimme heidät ja totesimme molemmat kuolleeksi. Vammoista päätellen heidät surmattiin jollain pyöreäpäisellä esineellä, kuten vaikka pesäpallomailalla. Tappoasetta ei löytynyt, mutta talon ovi oli auki. Menimme Ossin kanssa sisälle, mutta missään huoneessa ei ollut ketään vaikka kuinka huutelimme Arja Rantasta. Silloin Armi Pensasmaa, joka oli tullut sisällä sillä välin kun olimme olleet yläkerrassa, huusi meitä tulemaan paikalla. Menimme paikalle ja löysimme Armin pitelevän DVD-levyä käsissään, siinä luki tussilla teksti: "Katso minut, Reijo!" Sanoin Armille: "Tämä on tärkeä esine, pidä se tallessa niin aletaan vetää täältä!"

23): ”Emme laske aseitamme, ennen kuin koko varuskunta on meidän!”

Olimme nyt kaikki kerääntyneet kokoon leirintäkeskukselle. Koska oli jo pimeää, sanoin mukana tulleille nuorisolle, että menevät mökkeihinsä nukkumaan, koska kello oli jo kymmenen. Menin itse päärakennukseen sekä Arja Rantasen talosta löytyneen DVD-levyn kanssa että harppuunoiden kera. Päärakennuksessa oli Juha minua vastassa ja kysyi mitä nämä kolme gangsteria tekevät täällä. Matias Härkälä, joka oli Kuminaaman, Lapsenkasvon ja Kutrin vieressä, sanoi että olemme liittoutuneet heidän kanssaan, he tietävät nyt, millainen Riikka oikeasti on. Sitten pyysin Juhaa autamaan aseiden kantamisessa. Nähdessään aseet, Juha sanoi: ”Tuohan riittäisi jo armeijan perustamiseen jos täällä olevat aseet lasketaan mukaan.” Minä selitin: ”Pidämme hätäpalaverin huomenna, eli ensi maanantaina puolen päivän maissa. Paikalle kutsutaan kaikki leirillä olijat, myös te kolme ja Matias ottavat osaa palaveriin, sillä asia on tärkeä.”

Sitten sanoin kolmikolle: ”Te kolme voitte yöpyä mökissä numero 17, se on nyt tyhjiillään ja sinne mahtuu neljäkin, mutta teitä on kolme. Ovi lukitaan ulkopuolelta takalukkoon ja ikkunat ovat panssarilasia kuten kaikissa tämän alueen ikkunoissa. Kutri, joka oli kolmikön pisin, sanoi: ”Niin, mutta ei me karattaisi, siksi toisekseen; minulla on pituutta kaksi metriä, mahdunko sänkyyn?” Sanoin: ”Uskoisin niin, mutta jos et mahdu, niin nukut lattialla, otat vain patjan sängystä ja nukut sen päällä peitto päälläsi ja tietysti tyyny pään alla. Ossi saattaa teidät sinne, jos on asiaa niin soitatte sisäisen verkon puhelimella numeroon 50B oven vierestä.” Kolmikko lähti Ossin mukana mökille. Matias Härkälä kysyi missä hän voi nukkua, jolloin sanoin että ota vaatekomerosta peitto ja tyyny, voit nukkua oleskelutilojen pitkällä sohvalla.

Kannoimme Juhan kanssa aseet salaiseen tukikohtaan kun kaikki olivat jo nukkumassa. Sen jälkeen otin ensimmäisen päivystysvuoron päärakennuksen sisääntuloaulan tiskin takana. Hörpin siinä kahvia jotta pysyisin hereillä, mutta sitten puhelin alkoi soida ja vastasin siihen: ”Päivystys, Reijo Takanen.” Puhelu oli tullut numerosta 17A joka oli mökin numero 17 soittosarja. Puhelimessa oli Kutri: ”Kutri tässä, haluaisin kolmosolutpullon ja tupakkiaskin.” Vastasin: ”Valitan, mutta alkoholijuomat ovat täällä pannassa, käykö kotikalja?” Kutri vastasi: ”Ei käy, saako tupakkaa? Mikä tahansa merkki käy; Marlboro, Belmont, North State, Camel...” Vastasin: ”Mökeissä polttaminen on kiellettyä, huomenna saat tupakka-askisi.” Suljin puhelimen, mutta kerkisin olla paikalla vain viisi minuuttia, kun taas samasta numerosta soitettiin.

Taas soittajana oli Kutri joka sanoi: ”Mua kusettaa, on pakko päästä kuselle!” Sanoin Kutrille: ”No olkoon menneeksi, lähetän Ossin asialle.” Kun Ossi palasi, niin hän kysyi: ”Olet aika väsyneen näköinen, haluatko että tulen paikallesi?” Vastasin: ”Okei, minä olen oikeastaan ihan rästi.” Lähdin tiskin takaa pois Ossin tultua tuuraamaan minua. Huoneessani asetin kellon herättämään minut seitsemältä, koska aamupala oli kahdeksalta aamulla. Riisuin vaatteet yltäni kalsareita lukuun ottamatta ja kävin makuulle. Luin hetken ajan tylsää kirjaa, koska kokemuksestani tiesin, että sellaisen lukeminen saa ihmisen uniseksi.

Aamulla heräsin tosi virkeänä, vaihdoin kalsarit uusiin ja puin päälleni verryttelyhousut ja päälle puhtaan t-paidan. Samassa huomasi, että kello oli jo miltei kymmenen aamulla. Samassa oveeni koputettiin ja huusin että: ”Sisään!” Siellä oli Topias mustassa t-paidassaan joka sanoi: ”Miksi sinä veli hyvä olet petissä vaikka kello on kymmenen? Muut ovat jo heränneet ja syöneetkin.” Sanoin: ”En minä tiedä, laitoin kellon soimaan mutta se ei herättänyt minua.” Topias sanoi: ”Sinullahan on sähkökello! Eihän se voikaan soida jos ei tule virtaa. Täällä kun oli noin vartin pituinen sähkökatkos kello 7:55-8:10 –välisenä aikana. Menehän nyt syömään alakertaan, siellä on sinulle kahvia mustana kuten tapanasi on juoda ja sämpylä juustolla ja kinkulla. Jogurtin voit itse hakea keittiön puolelta jääkaapista. Ai niin, Kaisa ja Jukka Palmulla on asiaa sinulle.”

Menin alakertaan syömään aamiaista, kaadoin kahvipannusta kupillisen mustaa, aromikasta kahvia ja otin kelmuun käärityn sämpylän ja jogurtin. Vein ne tarjottimella pöydälle ja aloin kääriä sämpylää kelmusta. Silloin Kaisa ja Jukka Palmu tulivat luokseni ja Kaisa sanoi: "Kai tässä on tilaa meillekin?" Vastasin: "Tietysti on, siihen vain penkille istumaan. Teillä oli asianne mikä?" Kaisa Palmu aloitti pitkän keskustelun, hän kertoi että Jukka Palmulla ei ole aseista juurikaan kokemusta paitsi ilmapistoolin suhteen. Kun olin saanut aamupalani syötyä, kysyin onko Matias Härkälä vielä paikalla jolloin Kaisa vastasi: "Kyllä, käyn hakemassa hänet tänne." Kohta Matias tuli Kaisan mukana paikalle ja kysyi minulta: "Sinulla oli asiaa?" Vastasin: "Kyllä! Jukka Palmu ei tunne aseita kovin hyvin ja hänelle täytyisi opettaa edes laserpistoolin käyttöä, sopiiko se?" Matias Härkälä sanoi: "Normaalisti en sitä sallisi, mutta koska on hätätila, niin olkoon menneeksi." Kaisa sanoi: "Tarvitsemme Posion alueelta kartan, johon on merkitty niin varuskunta, järvi, kuin tämä leirintäalue."

Minä sanoin: "Voin kyllä hakea ne nyt heti, vielä on vajaa kaksi tuntia aikaa palaveriin." Olin juuri lähtemässä matkaan, kun maastopukuinen Kutri tuli luokseni, työnsi pitkiä hiuksiaan olkapäitensä ylitse niskan päälle ja sanoi: "Saanko tupakka-askini? Mikä tahansa merkki käy, voin antaa siihen rahaakin. Piisaako kymmenen egee?" Kutri kaiveli taskujaan ja antoi ryppyisen ja kuluneen kympin setelin, joka oli yllättäen aito. Lähdin matkalle etsivätoimiston omalla pakettiautolla, pysäköin Kirjakaupan eteen ja menin ovesta sisään. Ovikello kilahti merkinä saapuvasta asiakkaasta. Sisällä oleva nuori naismyyjä sanoi ystävällisesti päivää, katsoin hänen kaulaansa, mutta en nähnyt siinä muuta kuin hopearistin, nainen sanoi: "Mitä te oikein katsotte kaulastani?" Minä sanoin: "Ihastelin hopearistiänne, se on tosi hieno kaulassanne."

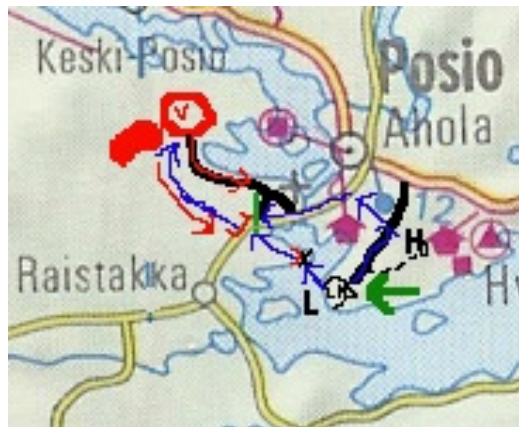
Nainen vastasi: "Eikö vain? Sain sen lahjaksi isoäidiltäni kun täytin 20 vuotta. Mutta kai tiedät ettei naiselta kysytäkään ikää ellei hän itse halua sanoa sitä. Mutta se siitä, mitä te haluatte?" Esitin asiani ja myyjä sanoi: "Peruskartat ovat kassatiskin toisella puolella, pylvään takana olevassa telineessä." Kävin hakemassa oikean kartan ja sitten huomasin kirjan, jonka nimi oli "Suomalaiset tarut ja legendat." Kirja oli kiinnostavan näköinen ja otin sen. Sitten lamppuun hyllylle jossa oli lyijykyniä, kuulakärkikyniä, tussikyniä eri vahvuisina ja pyyhekumeja. Matkaan hyllystä lähti kuusi tussia vihreää, punaista ja sinistä paksuhkoa tussia, jokaista eri väriä kaksi kappaletta. Myös kartoja otin kaksi, toinen varmuusvarastoon. Sitten vain maksoin tavarat ja myyjä sanoi: "Tästä jää tasan kaksi euroa vaihtorahaksi, tuossa olkaa hyvä." Kiitin ja lähtiessäni myyjä sanoi: "Tervetuloa uudelleen!" Sitten menin R-kioskille ja ostin kaksi askia vihreää Malboroa.

Kun kaikki tavarat oli ostettuina, ajelin takaisin leirintäalueelle ja jätin auton parkkipaikalle. Sitten etsin Kutria ja näinkin hänet järven rannalla hermostuneena. Kun hän näki minut, hän sanoi minulle: "No vihdoin! Toitsä mulle ne tupakit?" Kaivoin askit taskusta, annoin vaihtorahat ja tupakka-aski Kutrille ja sanoin: "Tuossa kaksi askia, mutta älä anna Ukkosen Piale, jos se kysyy niin kieltäytyt antamasta tupakkia. Olen antanut sille yhden varoituksen, kahdesta tulee soitto kotiin." Kutri repi tupakka-aski suojakelmun pois, kaiveli likaisista farkuntaskuistaan sytkärin jossa oli alaston naisen kuva, otti tupakan askista, laitto sen suuhunsa; sitten kumartui hieman eteen ja sytytti tupakan palamaan. Samassa paikalle kirmaisi juosten Ukkosen Pia.

Hän sanoi Kutrille: "Hei pliis! Anna mulle yks rööki, mun on pakko vetää hermosauhut!" Kutri oli vähällä antaa mutta huomattessaan minun ankaran ilmeeni hän sanoi: "Ei kuule onnistu tyyppiä, sinä olet alaikäinen. Jos annan sinulle tupakkia, saan lusia linnassa ehdonalaisen sijasta." Ukkosen Pia, joka oli suultaan rivo, sanoi vastalauseena: "Vitun gangsteri, ei saatana saatana sentään. Sanoin Ukkosen Piale: "Nyt menit liian pitkälle, ilmoitan vanhemillesi että palaat kotiin." Menin Ukkosen Piasta soittamaan hänen vanhemmille kertoakseni, miten asianlaita on.

Sitten kun olin soittanut hänen vanhemmilleen, sanoin Ukkosen Piale: "Voit alkaa pakata tavaritasi. Lähdet täältä välittömästi seuraavalla bussilla kotiin." Pia sanoi: "Hei, jutellaanks vähän, mä oon tosi pahoillani kun aloin kiehuun, peru nyt se kotiinlähtö, jooko?" Sanoin entistä ankarampana: "Kuules nyt, sinä pakkaat tavarasi tai itket ja pakkaat tavarasi, onko asia selvä? Minä olen myös pahoillani siitä, että yleensä tulit tänne. Pakkaamaan mars!" Ukkosen Pia lähti itkien pois luotani saatuaan tietää, että hänen piti lähteä. Kun Pia Ukkonen oli pakannut tavaransa, sanoin Ossille, joka oli minua lähinnä: "Ossi, katso että hän menee bussiin joka vie hänet kotiin." Ossi vastasi ensin minulle: "Hyvä on, oliko muuta?" Sanoin että tulee kello kahdeksitoista kahvio ja ruokalailoihin.

Tämän jälkeen menin kuuluttamaan sisääntuloaulan vastaanottotiskin takaa olevasta mikrofonista, joka oli yhdistetty kaikkiin mökkeihin ja rakennuksiin: "Tärkeä tiedotus! Palaveri alkaa noin puolen tunnin kuluttua, kaikkien täällä olevien henkilöiden on tultava silloin heti ruokailutiloihin." Puolen tunnin kuluttua paikalla olivat kaikki koolla, Ossi tuli juuri ajoissa pois. Myös Kuminaama, Lapsenkasvo, Kutri, Kaisa ja Jukka Palmu; sekä Juha, Matias Härkälä ja muut.

Kaikkien käytyä istumaan, aloitin kokouksen Topiaksen kanssa muiden kuunnellessa meitä. Laitoin metalliselle taululle kartan ja kiinnitin sen magneettinapeilla kiinni, yllä oleva kartta on autokartalta tehty kopio jossa näkyy alkuperäisen kartan suunnitelmat. Sanoin: "No niin Topias, kerro meille kaikille mikä on tilanne!" Topias näytti kartalta: "Reijo, me olemme tässä johon osoittaa vihreä nuoli." Sanoin: "Entä sitten?" Topias sanoi: "Punaiset merkinnät kuvaavat paikkoja, jossa vihollinen on. Tuo punainen ympyrä on varuskunnan aluetta ja sen vieressä tuossa lännestä alaspäin on varuskunnan ampumarjoitusalue jolla epäillään olevan vihollisia. Punaiset nuolet taas kuvaavat niitä reittejä, joista vihollisen epäillään hyökkäävän. Me yhdistymme vihreällä huutomerkillä merkatussa kohdassa."

Minä sanoin: "Selitä nyt, mitä nuo punaiset hakasulkeet ovat!" Topias jatkoi: "Okei, niiden kohdalla meitä odottaa hitonmoinen taistelu!" Minä kysyin: "Hitonmoinen taistelu? Sellaisen merkin olet mennyt panemaan tuohon partiolaisten leirintäpaikalle, miksi?" Topias sanoi: "Siinä voi olla väijytys vihollisella." Sanoin Topiakselle: "Annas kun minä näytän mikä on taktiikkamme." Muut kysyivät: "No mikä se on? Näytä meille jo!" Sanoin: "Me olemme tässä, missä on vihreä nuoli, katkoviiva mustalla tussilla merkitsee tietä rauniokylälle, mutta sinne emme mene. Me jakaannumme kolmeen osaan!" Sitten osoitin sinisiä ja punaisia nuolia kartalla ja sanoin: Minä sukellan harppunoiden kanssa, mukaan tulee Henri Kiiski, Irmeli Keski ja Roosa. Ossi ja Dural soutavat L-kirjaimen kohdalle ja kääntävät siinä suunnan kohti partioleiriä. Sillä välin toinen joukkue menee tietä pitkin ja tullessaan ampumatornin luokse he kulkevat metsän kautta pikitielle ja sitä pitkin vihreän huutomerkkin kohdalle johon me sukeltajat, Ossi ja Dural saapuvat. Siitä jatkamme rantaa pitkin vihreän huutomerkkin kohdalle josta yhdessä koukkaamme metsän kautta vihollisen luokse. Muistakaa tunnuslauseemme: Emme laske aseitamme, ennen kuin koko varuskunta on meidän!"

24): Sukeltamassa, osa 2 –Tiedusteluretki

Ennen kokouksen päätymistä otin esille laatikon joka oli täynnä pillejä jotka voi narulla ripustaa kaulaan. ”Tässä jokaiselle pillit muistakaa, että yksi lyhyt, yksi pitkä ja taas yksi lyhyt vihellys perätysten on sama asia kuin hälytys. Jos vihellätte vain kerran, se on sama kuin kysyisi onko kaikki ok? Yksi pitkä vihellys merkitsee samaa kuin lähinnä olijat tulkaa luokseni. Ymmärsittekö?” Kaikki sanoivat että ”Ymmärretty!” Sitten, kun oli aseiden vuoro, niin pyysin Ossia ja Juhaa tekemään luettelon kaikista aseista mitä löytyy leirintäkeskukselta, parin tunnin kuluttua Juha tuli luokseni kädessään lista johon oli kirjoitettu aseiden määrät. Tutkin listaa ja sanoin: ”Tiedätkö montako meitä täällä nyt on jos liittolaiset, Matias ja Palmut lasketaan mukaan?” Juha laski hetken päässään ja sanoi sitten: ”Olisikohan niitä, tarkoitan meitä nyt 28 kappaletta?”

Kaisa Palmu tuli paikalle ja sanoi: ”Tämä tilanne on kuin toisesta maailmansodasta! Meitä on siinä 28 kappaletta, kun taas vastustajia voi olla 280 kappaletta jos riivatut varusmiehet ja upseerit lasketaan. Heillä on reilusti ylivoimaa, tarvitsimme jonkin tehoaseen kuten lasertykin tai panssari-vaunun, mutta minä johdan tavallista sotilasjoukkoa, en mitään panssarivaunuprikaatia!” Minä sanoin masentuneena: ”Olemme siis täysin avuttomia heitä vastaan? Olen kyllä ajanut väessä ollessani panssarivaunuja, mutta siitä on aikaa yli kaksitoista vuotta! Olen nyt yli kolmenkymmenen.” Kaisa Palmu sanoi: ”Mitä sinä tekisit sotamiehenä?” Sanoin: ”En ole sotamies.” Kaisa sanoi minulle vuorostaan: ”No mikä sitten?” Minä vastasin: ”Sinä olet alikersantti, mutta se ei merkitse mitään, koska minä olen sotilasarvotani kersantti, kävin väessä aliupseerikoulun ja valitsin panssarijoukot. Sitten sen jälkeen olin vielä kaksi vuotta kersanttina armeijassa opettamassa panssarivaunulla ajamista sotilaille. Topias voi vahvistaa tiedon, vaikka olimmekin eri aikaan armeijassa.”

Kutsuimme Topiaksen paikalle ja Kaisa kysyi samaa kuin minulta, eli mikä on Reijon sotilasarvo. Topias kaivoi taskuun ja otti lompakkonsa josta veti esiin kahdesti taitellun värivalokuvan ja sanoi Kaisalle: ”Katso, tuossa Reijo on armeijan vaatteet päällä ja hartioilla näkyy selvästi kolme nuolenpäätä, kuva on otettu silloin kun Reijo oli ollut ne kaksi vuotta, tämä on hänen päätöspäivänsä jossa sai ottaa digikuvia muistoksi. Tietääkö Kaisa, mitkä ovat nuo kolme nuolenpäätä?” Kaisa Palmu sanoi: ”Kersantin arvomerkitähän ne ovat, kai se on uskottava. Mutta sinä Topias, mikä sinä olet sotilasarvotasi?” Topias sanoi vaimeasti: ”Höh, pelkkä sotamies, jolla on tarkka-ampujan koulutus.” Juha sanoi: ”Minä olin ja olen siis, tuo noin, korpraali, olin kenttäjoukoissa.” Kutsuimme Kuminaaman, Lapsenkasvon ja Kutrin paikalle ja kysyimme heidän ikäänsä kun he olivat saapuneet:

- Sanohan Kuminaama ikäsi, sotilasarvosi ja koulutuksesi armeijassa.
- No ikäni on 27 vuotta, olin sotamies ja panssarintorjuntajoukossa, riittikö Reijo tiedot?
- Kyllä, entäs Kutri?
- Olen tämän kolmikön vanhin, 38 vuoden ikäinen vanhapoika, olin sivari koska en pitänyt väkivallasta silloin. Mutta koska hiukseni piti leikata, vannoin kasvattavani uudet ja sen myös tein (koittelee hiuksiaan). Ne sanoivat että sivaripalveluksen aikana on oltava siilitukka! Sain silloin kuulla että minua sanottiin ekan kerran nimellä Kutri.
- Okei, entäs Lapsenkasvo?
- Ikää on kertynyt jo 30 vuotta, olen siis vielä aika nuori.
- Entä armeija-aikasi?
- Reijo, minua hämäsivät toiset sotilaat koska minun kasvoni olivat kuin pikkulapsella, se on kai sukuvika; sillä isälläni oli samanlaiset kasvot ja samoin myös veljelläni joka kuoli huumeiden yliannostukseen. Mutta sain onneksi vääpeliltä tukea kun sanoin hänelle mitä toiset olivat sanoneet, he saivat varoitukset, viidelle eri sotamiehelle tuli puhuttelut ja varoitukset. Tietysti yksi niistä kosti kaatamalla vettä lakanoilleni jolloin haukuin hänet ja kun upseeri tuli sisään me molemmat osapuolet jouduimme puhutteluun. Mutta eipä enää kiusattu! Sotilashan minä olin, tarkka-ampuja koulutukseltani.
- Kiitos teillä kolmelle! Seuraavaksi katsomme sen devarin joka löytyi Rantasen Armin talosta.

DVD-levyn katsomista varten oli koolla minun lisäksi Juha, Ossi, Topias, Roosa; sekä nuorista paikalla oli Henri, Irmeli, Armi ja Willard sekä Dural. Levy oli tarkoitus katsoa oleskelutiloissa jossa oli plasmatelevisio ja siinä DVD-laite. Ennen kuin aloimme katsoa levyn sisältöä, oli varmistettava, että istumapaikkoja riittää kaikille, siksi kysyin Ossilta: "Meitä on yhteensä kymmenen katsojaa, onko istumapaikkoja tarpeeksi?" Ossi vastasi tuoleja siirtäessään: "Uskoisin niin, autatko minua siirtämään tuon pitkän sohvan niin, että se on telkkariin päin." Siirsimme Ossin kanssa pitkän sohvan siten kuin Ossi oli sanonut, sen jälkeen menin kuuluttamaan henkilöitä paikalle vastaanototiskiltä. Sen tehtyäni kesti vain vähän aikaa kun nuoriso ja toiset valvojat saapuivat paikalle.

Kysyin toisilta: "Oletteko valmiit? Laitan nyt devarin pyörimään." DVD-levyn kuva ilmestyi kohta kuvaruudulle ja siinä näkyi metsää ja kaksi laserkonepistoolein varustettua androidia jotka seisovivat keskikokoisen männyn molemmin puolin. Puunrunkoon oli köytettynä Armi Rantanen ja suu oli teipattu putkiteipillä kiinni. Vieressä seisovat Mäntylän veljekset Timo ja Pekka. Molemmilla oli laserpistoolit kädessä ja Timo sanoi: "Terve Reijo! Kuten näet, on Armi Rantanen nyt meillä, hänellä olisi ehkä sanottavaa, mutta ensin minä puhun sinulle Reijo." Silloin kuului naisen ääni joka huusi että jatka, senkin kuhnuri! Timo sanoi: "Jos mielitte pelastaa tämän leidin, niin teidän on selvitettävä olinpaikkamme, mutta kiirettä pitää sillä aikaa on tästä päivästä lukien vain ensi perjantain kello viiteen asti jolloin hänelle käy kuten Pekalle." Sitten hän sanoi jotain vartijoille ja kun he osoittivat aseillaan Pekkaa, niin tämä hätääntyi ja huusi: "Ei, ette voi tappaa minua! Älkää..." Sitten kuului kovaa tulitusta ja näimme miten Pekka kaatui maahan kuolleena ja toinen androidi vei hänet pois.

Tämän jälkeen Timo repäisi teipin Arja Rantasen suulta ja sanoi hänelle osoittaen pistoolillaan Arjan päälakea: "Kutitan pistoolilla päätäsi, sano vain ne sanat jotka käskimme tai muuten... No, sinähän itse näit. No sano jo, senkin etana!" Arja puhui ääni vapisten: "Olen toistaiseksi kunnossa, mutta he eivät riivaa minua koska minä tiedän robottien teknologiasta jotain mitä he tarvitsevat. Pyydän, että pelastatte minut..." Tämän jälkeen Arjan suu tukittiin taas teipillä ja Timo Mäntylä sanoi: "Helpotamme urakkaasi, jossain tässä paikassa on kaksi johtolankaa, etsipä ne ja saat tietää, minne Arja on viety, siinä olisi bossellekin ja sinulle aika kostea homma!" Tämän jälkeen tallenne loppui. Emme keksineet mitään erikoista ensimmäisellä kerralla, joten katsoimme levyn alusta uudelleen. Aikaa kului ja minä sanoin: "Tämä on jo kahdestoista kerta, emmekä ole hoksanneet vielä mitään. Puuduttavan tylsää..." Samassa Armi huudahti: "Pysäytä äkkiä kuva ja vie videokuvaa taaksepäin!" Tein kuten Armi oli sanonut ja Armi sanoi katsoessaan kuvaa: "Katsokaa kuvan oikeaa alalaitaa! Siinä näkyy sinistä telttakangasta!" Samassa Willard sanoi: "Ja se boss-sana, miten se mies voi tietää, että se tarkoittaa vartiolaisen johtaja?" Henri sanoi: "Epäilen että hän, siis se Timo; toi paikan päälle ne riipukset."

Silloin Kaisa tuli huoneen ovelle ja sanoi: "Anteeksi, mutta häiritsenkö, tuli mieleen yksi outo seikka jota en saa mielestäni pois millään." Sanoin Kaisalle: "Mitä asia koskee?" Kaisa otti sotilaspuvun takistaan tiimalasiriipuksen ja sanoi: "Pikkuveljeni Jukka toi minulle tammöisen ja sanoi että nämä korut ovat nyt muodissa. Tietysti laitoin sen kaulaani ja Jukka sanoi minulle että mene varuskuntaan, niin sinua neuvotaan tarkemmin. Jukka lähti pois, mutta mitä en käsittänyt miksi sinne piti mennä, koska lomaa oli vielä jäljellä." Sanoin Kaisalle: "Mitä sitten tapahtui?" Kaisa jatkoi tarinaan: "En totellut, koska pikkuveljeni ei ollut entisensä, vaan poissaoleva ja katse oli tuijottava. Katsoin itseäni tiimalasiriipus kaulassani peiliin ja nostin riipuksen sitten pois." Minä ihmettelin ja sanoin: "Outo juttu, miksi se ei tehonnut sinuun?" Kaisa sanoi: "En tiedä, ainakin se oli mauton koru, pidän enempi siitä hopeisesta ketjusta jossa on risti jonka sain rippilahjaksi kun olin käynyt riparin. Pidän sitä aina kaulassani." Ossi sanoi tuohon: "Jos hopeakorun estä riipuksen vaikutuksen?"

Samassa sanoin: "Monissa uskonnoissa ja tarustoissa hopea on kuvattu metallina, johon eivät vaikuta mitkään taiat tai loitsut, sen on uskottu jopa torjuvan pahoja henkiä. Siksi rippilahjaksi on tapana antaa hopeinen risti kaulaketjuineen." Kaisa siis sanoi: "Minun hopeaketjuniko suojasi minua kiroukselta?" Sanoin: "Ehkä, mutta meidän on nyt lähdeävä sinne paikalle, missä tuo tallenne oli kuvattu. Timon sanat bosse viittaa Jukan johtajaan, vartiolaaisikäisillä se on yleensä vaeltaja joka on vartiolaisia vanhempi. Vaeltajat myös toteuttavat partiossa erilaisia projekteja ja toteuttavat niitä. Teemme nyt näin, minä lähdän sukeltamaan Roosin, Henrin ja Irmelin kanssa leirintäpaikalle. Siinä Ossi, ota nyt kuuleviin korviisi: Otat leirintäalueen rannasta veneen joka on saunan takana, sitten soudat Kaisan kanssa rantaa vastapäätä olevalle saarelle jossa odotatte jonkin aikaa, sieltä sitten käännytte kohti leirintäpaikkaa. Mukaan otatte laserkonepistoolit. Me sukeltajat otamme harpuunat mukaan."

Menimme rannalle siten, että Ossi ja Kaisa Palmu menivät veneelle ja alkoivat kääntää venettä ympäri, kun he oli sen tehneet minä kysyin heiltä: "Sanokaapa, mikä olikaan tunnuslauseemme?" Kaisa vastasi: "Emme laske aseitamme, ennen kuin koko varuskunta on meidän." Sanoin että oikein meni. Henri ja Irmeli toivat omat sukellusvarusteensa kantokassissa koska he sukelsivat leirintäkeskuksella oloaikanaan vasta nyt. Minun ja Roosin sukellusvarusteet olivat saunan pukutiloissa. Juha tuli silloin luoksemme kun olimme saunan ovella ja kysyi: "Tiedätekö, paljonko tästä rannasta on vastakkaiselle nimenkärjelle matkaa veden alla yhteen suuntaan?" Roosa vastasi: "Tokii! Sukellus yhteen suuntaan kestään noin 12-15 minuuttia, laskin arvioidun ajan siitä, kuinka kauan kesti sukelluskellon mukaan päästä esineiden löytöpaikalle."

Aloimme pukeutua, ensin menivät Irmeli ja Roosa saunaan pukeutumaan minun ja Henrin odottaessa vuoroamme: "Kuule Reijo?" Sanoi Henri kun istuskelimme saunan ulkoterassin puisilla penkeillä. Kysyin Henriiltä: "No mitä?" Henri sanoi: "Tiesitkö että meissä on jotain yhteistä, siis meissä miehissä tuon sukeltamisharrastuksen lisäksi." Vastasin: "Annas kun arvaan: sukupuoli!" Henri sanoi: "Ääh, ei se vaan paikkakunta, asun samassa kerrostalokorttelissa Irmelin kanssa kuin sinäkin." Minä mietin ja sanoin: "Niin, olemme tainneet tavatakin joskus, milloinkahan? Hei! Nyt minä muistan sen! Tein ostoksia Stockmannin tavaratalossa kun näin sinut ilmeisesti Irmelin kanssa menevän vaatekauppaan. Koska minun piti myös asioida vaatekaupassa, niin tapasimme silloin kassan luona, se oli viime talvena jos oikein muistan." Henri sanoi: "Siitä oli Seiskassakin juttu, sanonko mikä?" Annoin luvan sanoa ja Henri sanoi: "Juorupalstalla luki, että sinut oli nähty vaatekaupassa katselevan kritisovasti miesten pitkiä alushousuja joita Reijo päätyi ostamaan lopulta viisi pakkausta ja hän jäi velkaa kalsareista viisi euroa." Sanoin: "Tyypillisiä julkisuuden kiroja! Minä sitä paitsi maksoin sen viitosen seuraavana päivänä kyseiseen kauppaan."

Kohta Roosa ja Irmeli Keski tulivat ulos saunasta päällään märkäpuvut ja heidän omat sukellusvarusteensa oli heillä mukana. Menin sitten saunan pukutiloihin riisuutumaan Henrin kanssa, Henri sanoi että hän ei voi käyttää uimahousujaan, koska niissä on nivusten kohdalla iso repeytymä. Sanoin että ei se mitään. Märkäpukujen laittaminen oli meille helppoa vanhalla rutiinilla. Sitten, kun meillä jokaisella neljällä oli märkäpuvut, jotka olivat niitä kaksiosaisia joihin kuului märkäpuvun käsinneet ja niin sanotut sukat. Aiemmin tuli jo tämä sanottua, mutta sanon vielä, että paineilmasäiliö oli 200:n barin säiliö joka tulisi riittämään täytenä 45 minuutin sukellukseen arviolta, mutta koska minä sukelsin Roosin kanssa tässä pari - kolme päivää aiemmin, niin meillä oli vähempi ilmaa jäljellä paineilmasäiliöissä.

Ilmaa oli kuitenkin sen verran, että se riittäisi sukellukseen vastakkaiselle niemenkärjelle ja takaisin. Laitoimme räpylät jalkoihin. Sitten taas oli aika tarkistaa varusteet, paineilmasäiliöt olivat kaikilla kunnossa. Regulaattori oli myös käyttökunnossa. Annostajat olivat jokaisella kunnossa ja niin olivat myös loputkin välineet. Laitoimme tasapainotusliivit ylle ja sitten koehengitimme sekä vara- että pääregulaattorin eikä kenelläkään ollut hengittämässään ilmassa sivumakuja.

Laitteet laitettiin selkään siten, että jokainen nelikosta tarttui oikealla kädellään oikeanpuoleisesta olkahihnasta ja nostimme sitten laitteen olkapään varaan roikkumaan. Seuraavaksi kiristettiin olkahihnat siten, että kireys oli jokaisella sopivanlainen. Tämän jälkeen lukittiin pikalukko ja lopuksi oli aika laittaa painovyöt ylle. Nyt kahlasimme jonkin matkaa rantavedessä takaperin josta sanoin Ossille ja Kaisalle: ”Hyvä kun saitte veneen käännetyksi, Ossi kai tietää mistä pitää soutaa?” Ossi vastasi: ”Kyllä tiedän Reijo! Soudamme saaren tuntumaan, odotamme siinä parisen minuuttia ja sitten soudamme vähän matkan päähän partiolaisten leiripaikalta.” Sanoin että: Juuri niin, lähtekää soutamaan vasta minuutti sen jälkeen kun olemme päässeet pinnan alle.” Molemmat nyökkäsivät että he ymmärsivät. Tällä kertaa katsoimme myös, että puukot tulivat mukaan ja tulihan ne.

Rantavedessä testasimme ettei paineilmajärjestelmä vuoda. Kaiken ollessa kunnossa, kahlasimme takaperin veteen minä ja Roosa harppunoin varusteltuina. Muilla oli sukellusvarusteiden lisäksi vain puukko mukana. Sukellussyvyudessa jouduimme turvautumaan valoihin, koska vesi oli aika mutaista. Itse sukelsin edellä näyttäen käsimerkein, mihin suuntaan täytyy mennä. Minulla oli mukana Suunto –sukelluskompassi, johon olin ottanut suunnan nimenkärkeä kohti. Kompassi oli kiinni vasemmassa ranteessani. Sukellus sujui hyvin ja näimme kaloja jotka lähtivät meitä karkuun, pohjalla olevia teräviä kiviä ja puunkarahkoita tuli varoa, koska niitä oli aika paljon.

Kohta tuli matalampaa ja nousimme varovasti pintaan ja kahlasimme mutaisessa pohjassa. Muutaisesta vedestä ylös noustuamme, otimme regulaattorin pois suulta ja nostimme ylös sukellusmaskit jotka, estivät veden tulemisen silmiin. Henri sanoi: ”Olipa aikamoinen matka, mutta perillä ollaan!” Minä sanoin: ”Hiljempaa.” Henri sanoi: ”Mutta Reijo, kuka meitä nyt huomaisi?” Roosa sanoi: ”Olet sinäkin hölmö, ei tässä kuuntelulaitteiden pelosta vaieta vaan siksi, että olemme menneitä, jos lauma androideja hyökkää tänne HKL-konepistoolit* käsissään.” Kahlasimme pois vedestä ja nousimme rannalle, leiri oli autio eikä ääntäkään kuulunut paitsi tuulen voimakas humina puissa.

Samassa teltojen takaa kuului askeleita ja katkeavat oksan risahdus, otimme Roosaa kanssa harppuunat käyttövalmiiksi ja Roosa huusi: ”Seis! Kuka siellä? Tule hitaasti tänne äläkä tee mitään äkkiliikkeitä, olemme aseistautuneet!” Samassa Ossin ja Kaisan naama ilmestyi teltojen takaa, molemmilla oli laserkonepistoolit käsissään. Minä sanoin: ”Hyvä kun tulitte rivakasti, tiedätte tehtävämme; etsimme alueelta ne vihjeet joista videopätkässä puhuttiin. Mitäs siinä videossa mainittiinkaan? Muistaako kukaan?” Irmeli sanoi: ”Minä muistan, se tyyppi puhui ’kosteasta hommasta’ ja sitten se puhui ’bossesta’.” Henri sanoi: ”Eikös Jukka Palmu puhunut, että hänen johtajaansa kutsuttiin bosseksi?” Minä sanoin Henrille: ”Mainio oivallus, Henkka! Se varmaan merkitsee, että johtajan teltaan on kätkeyty johtolanka.” Kaisa innostui tuosta ja sanoi: ”Ja ’kosteaa homma’ viittaa siihen, että toinen johtolanka on järvessä.”

Niinpä sovimme, että Roosa, Henkka ja Irmeli tutkivat järveä rannan alueelta. Minä sanoin Kaisalle että antaa minulle selästään nukutuskiväärinsä, mutta Kaisa sanoi: ”Valitan, mutta tarvitsen sitä, laserkonepistoolin saat kyllä kunhan et kastele sitä. Ossin ja minun vartioidessa Kaisa tutki ryhmänjohtajan teltaa sisältä, aina parin minuutin päästä huusin Kaisalle löytyykö mitään ja kun oli kulunut kymmenen minuuttia, toiset sukeltajat nousivat vedestä, ottivat regulaattorin pois suulta ja maskin samaten silmien edestä. Sanoin heille kun käännyin heihin päin: ”Löytyykö mitään?” Henri vastasi: ”Katso tätä vesitiivistä pussia! Se sisältää jotain.” Sanoin: ”Hyvää työtä Henkka ja te muutkin. Annahan se pussi tänne.” Pussi ei painanut paljoa, se oli valkoista, puolikovaa muovia joka oli vähän samankaltainen kuin pienkasvihuoneissa käytettävä muovi. Pussi oli muodostettu muovisaumaajakoneella ja siihen oli ripustettu roikkumaan muutama keskikokoinen messinkipultti painoksi metallilangan päähän.

*=Heckler&Koch Laser (lyhenne)

Avasin pussin sukeltajanpuukollani ja sisältä paljastui avainkortti jossa oli armeija logo ja teksti: "PVK – Sellin avainkortti" Näytin sitä Ossille ja Ossi sanoi: "PVK on varmaan lyhenne sanoista Position Varuskunta, mutta mistään ei ilmene, minkä sellin avainkortti tämä olisi." Kaisa tuli ulos teltasta ja sanoi: "Löysin hiuskiehkuran pussista jossa oli myös paikallisen robottitehtaan ruokailuseiteitä noin kolme." Sanoin Ossille ja Kaisalle: "Ottakaa avainkortti ja hiuskiehkura mukaan. Me tulemme takaisin sukeltamalla. Palaamme kaikki leirintäkeskukselle. Samaan aikaan paikalle tuli Katri ja kaksi sotilaspoliisia varusteltuna sähköpampuin ja luotiliivein sekä konepistoolein. Sotilaspoliiseista toinen huusi: "Sotilaspoliisi! Käykää maahan makuulle!" Silloin Kaisa ampui tainnutuskiväärillä Katri kaulaan ja tämä tuupertui tajuttomana maahan. Sotilaspoliiseja hän ei kerinnyt ampua, kun he tarttuivat Kaisaan kiinni ja pakottivat tämän makuulle mahalleen maahan.

Ossi sanoi: "Noinko upseereita käsitellään?" Samassa Ossi tarttui toisen sotilaspoliisin käteen ja heitti tämän suoraan lähintä telttaa kohti niin, että tämän ase putosi maahan ja telttakangas repeytyi aika pahasti. Sitten Ossi tarttui kiinni toisen sotilaspoliisin käsiin ja heitti tämänkin maahan. Kaisan päästyä ylös hän ampui tainnutusnuolen telttaa vasten lentäneen SP-miehen kaulaan ja sai tämän tainnoksiin, sitten hän ampui toisen kaulaan nukutusnuolen ja sanoi: "Okei, molemmat nukkuvat nyt ainakin puoli tuntia." Sitten Ossi meni ja rikkoi tiimalasikorun ensin toiselta, sitten toiselta SP-mieheltä. Laitoimme molemmille käsiin heidän omat käsirautansa. Kysyin Ossilta onko mahdollista, että nuo kaksi mahtuisivat veneeseen. Kaisa sanoi: "Kyllähän nuo mahtuvat, mutta enempiä ei mahdu jos minä ja Ossi menemme veneeseen." Minä vastasin ottakaa johtolangat mukaan ja kantakaa nuo SP-miehet veneeseen ja heittäkää niiden sähköpamput vaikka järveen. Sitten soudatte samaa reittiä kuin tulittekin."

He alkoivat nostaa SP-miehiä veneeseen ja Kaisa sanoi: "Ei vittu sentään, nämä painaa kuin siirtolohkareet." Kuitenkin he saivat miehet veneeseen ja Katrin samoin, kaikki mahtuivat veneeseen koska vene oli iso. Regulaattorin laittamisen jälkeen laitoimme sukellusmaskit naamalle. Menimme veteen takaperin, se osoittautui hankalaksi, koska veden alla oli isoja kivenlohkareita. Lopulta kuitenkin pääsimme sukeltamaan takaisin otettuani sukelluskompassilla suunnan kohti leirintäaluetta. matka sujui muuten hyvin, mutta noin matkan puolivälissä Henri Kiiski ilmoitti käsimerkillä että jotain on vialla. Huomasimme nopeasti mikä oli vialla sillä veden seassa oli verta, nousimme pinnalle ja kysyin Henriltä mistä verenvuoto johtui. Henri vastasi että hänen jalkansa osui hyvin terävään puunkarahkaan. Sanoin että meidän on uitava nopeasti leirintäalueen rantaan.

Henri vastasi: "En tiedä voinko uida, jalkaan sattuu niin vietävästi." Sanoin toisille: "Te muut sukellatte rantaan, minä katson että Henri pääsee sukeltamaan takaisin. Pääsimme takaisin rantaan, vasta rannassa huomasin, että Henrin jalasta tulee todella paljon verta. Henri itse selosti tilannetta: "Tunsin pientä vihlova kipua sukeltaessa, sitten näin että pohjelihaksesta tulee verta märkäpuvun läpi repeytyneen puvun kohdalta." Autoin Henriltä uimavarusteet pois ja huusin Roosalle ja Irmelille, että veisivät Henrin varusteet saunaan, Otin paineilmasäiliöt ja muut sukellusvälineet itseltäni pois ja aloin auttaa Henriä riisumaan varusteitaan. Pyysin Roosaa ja Irmeliä tulemaan pois saunasta ja sitten autoin Henriltä märkäpuvun pois, koska hänen jalkaansa sattui. Sidoin hätäratkaisuna t-paitani haavan päälle koska haava oli aika iso. Huomasin myös, että Henrin märkäpuku oli oikean jalan kohdalta, juuri siltä kohtaa missä oli pohjelihhas, repeytynyt tosi pahasti.

Sanoin Henrille ettei ota sidettä pois vaan yrittää saada housuja ja paitaa päällensä. Kun pääsimme pois saunasta, jätimme varusteet puolilämpöiseen saunaan kuivumaan. Sanoin Roosalle ja Irmelille, että menevät saunaan vaihtamaan pukua. Tämän jälkeen lähdin lääkärin vastaanotolle Henrin kanssa. Samaan aikaan tulivat Kaisa ja Ossi veneellä rantaan, kysyin Kaisalta onko Katrin riipus tuhottu ja Kaisa sanoi että onhan se.

Menimme yksityislääkärin vastaanotolle Henrin kanssa ja kerroimme hoitoapulaiselle mikä on tilanne tällä hetkellä. Hoitoapulainen sanoi: "Odottakaa hetkinen, tohtori Tiainen ottaa teidät kohta vastaan." Odotimme noin viisi minuuttia, sitten pääsimme tohtori Tiaisen yksityisvastaanotolle. Kerroimme mitä oli sattunut ja missä, Henri sanoi: "Minulla on oikeassa pohkeessa paha haava jota ei laastarilla tukita ja haava on aika hellä." Tiainen sanoi: "Kurkistetaanpa sitä haavaa niin saan jonkinlaisen vaikutelman haavasta." Henri riisui housunsa ja asettui tutkimusvuoteella vatsalleen. Tohtori totesi haavasta: "Totta puhutte, tätä ei pelkällä laastarilla tukita. Meidän täytyy puhdistaa ensin haava, se vähän kirvelee mutta ei kauheasti." Tämän jälkeen tohtori sanoi: "Nyt meidän olisi mitä kiireellisemmin operoitava haava, sillä siinä on pahannäköinen puutikku. Teen paikallispuudutuksen niin se ei satu niin paljoa, ettehan ole allerginen eikä ala pyörryttää?" Henri sanoi: "Kissalle olen allerginen, en millekään muulle."

Tohtori aloitti puudutuksen ja sanoi: "Kestää puoli minuuttia ennen kuin puudutusaine vaikuttaa täydellisesti." Puolen minuutin kuluttua alkoi operointi jossa lääkäri poisti limoittuneen puutikun haavasta, sitten hoiti haavan ja sitoi siihen siteen ja sanoi: "Kirjoitan vielä antibioottireseptin haavan hoitoa varten, yksi aamulla ja yksi illalla." Tämän jälkeen haimme antibioottilääkkeen apteekista, jonka jälkeen menimme sukellusliikkeeseen jossa näytin rikkinäistä märkämpukua samalle vanhalle miesmyyjälle jolta olimme ostaneet sukellustarvikkeemme aikaisemmin. Näytin rikkinäistä märkämpuku myyjälle ja kysyin saako siitä enää kalua jolloin myyjä totesi: "Pelkäänpä, että ei saa, niin pahasti on puku revennyt, mutta hei! Tämän valmistajan puvuilla on noin puolen vuoden laatu-takuu, joka on taatusti voimassa, mitä kokoa poika on?" Sanoin koon ja myyjä haki samanlaisen märkämpuvun kuin rikkinäinen oli. Myyjä otti rikkinäisen puvun vastaan ja sanoi: "Poliisipäällikkö, entinen luokkatoverini, kävi tänä aamuna täällä ja antoi tällaisen erikoisen korun."

Samalla hän avasi laatikon auki ja otti sieltä tiimalasiriipuksen tiskille ja sanoi: "Hän sanoi että nämä korut ovat nyt muotia, sovitin sitä mutta otin sen kohta pois, sillä se ei ollut kovin kaunis, pidin enempi näet tästä kaulassani olevasta hopeisesta kaulaketjusta." Sanoin: "Siis se ketju oli kaulassasi, mutta se ei vaikuttanut koska sinulla oli hopeaketju!" Samassa muistin, että myös Kaisalle oli tarjottu samanlaista korua, koru oli silloinkin hänen kaulassaan mutta hänelläkin oli kaulassa myös hopeaketju. Vanha miesmyyjä sanoi: "Niin, muistan jopa mitä poliisipäällikkö sanoi minulle, hän sanoi että olet muka menossa tapaamaan sairaskohtauksen saanutta vaimoasi mutta tosiasias-assa menetkin varuskunnan harjoitusammunta-alueelle. Tämän hän sanoi minulle." Silloin sanoin Henrille, joka seiso vieressäni: "Kuule Henkka! Ota tuo märkämpuku, nyt teemme sillain, että käymme paikallisessa Kello & Koru -liikkeessä ja ostamme kaikki pään läpi menevät hopeaketjut mitkä löytyvät!"

Tuumasta toimeen, lähdimme Henrin kanssa kello- ja koruliikkeeseen ja kyselin siellä myyjältä hintoja ketjuista: "Sanokaapa, paljonko maksaa yksi pään lävitse vedettävä hopeaketju?" Myyjä sanoi: "Normaalipaksuiset ovat kahdeksan euroa, mutta nämä paksut hopeaketjut joiden pituus on sama, ovat hintavampia; ne ovat viisitoista euro kappale. Kumpaa haluatte ostaa?" Minä sanoin: "Ostan kaikki paksut hopeaketjut mitä teiltä löytyy." Myyjä sanoi: "Kaikki? Oletteko tosissanne, riittävätkö edes rahanne?" Sanoin myyjälle: "Kuules nyt, asiakas on aina oikeassa. Sitä paitsi, mitä tavua ette ymmärrä sanoista 'kaikki paksut hopeaketjut'? Onko kuulossa vikaa vai saako tässä palvelua?" Sitten näytin myyjälle sadan ja kahdensadan euron setelirahojani ja myyjä sanoi: "Olisitte heti sanottu että olette tosissanne, tokihan minä myyn teille!" katsoimme vielä, että kaikissa oli hopean tunnuskirjain Ag ja pitoisuus joka oli 959. Lähtiessämme Henrin kanssa myymälästä kuulin myyjän sanovan itsekseen: "Kokonaista kolmetuhatta euroa puhtaana kassaan! Kävisipä noita useamminkin!"

25): Markuksen tulo leirintäkeskukseen**REIJO:**

Paluumatkalla poikkesin katsomassa onko kännykkäni saatu korjatuksi. Myyjä sanoi että kännykkäni piti vaihtaa uusi kuori tilalle ja korjata se osa, johon puhutaan. Maksettuaani kännykän korjauksen päätin testata sitä soittamalla ensin Roosalle. Kesti hetken ennen kuin Roosa vastasi ja sanoi: "Ai hei Reijo! Kivaa kun kännykkäsi toimii taas." Minä sanoin: "Joo, pari osaa piti vaihtaa, nyt tämäkin vehje toimii moitteetta. Tosin jouduimme vaihtamaan Henkan märkäpuvun uuteen, vanhaa ei saanut enää korjattua, niin repeytynyt se oli." Roosa sanoi tuohon: "Se märkäpukujuttuhan on ikävää kuultavaa. Olemme muuten selittäneet SP-miehille mikä on tilanne, Katrikin tietää nyt mitä on tapahtunut, he eivät muista oikein mitään ja lopulta niin on vain hyvä." Samalla Henri sanoi: "Lopeta jo, meidän pitäis lähteä!" Minä sanoin Roosalle: "Odot, Henkka käy kärsimättömäksi. Oliko muuta?" Roosa sanoi: "Anneli Mäkelä on leiponut suklaakakun meille kaikille, ensimmäisen onnistuneen pelastamisen kunniaksi." Samalla Henri taas sanoi: "Lopeta jo, toi käy kalliiksi! Sä olet puhunut ainakin kymmenen minuuttia jo!" Sanoin Roosalle: "Kuule, minun on pakko lopettaa, Henkka kiehuu, näkemiin!"

Sitten sanoin Henrille: "Onko sinun aina pakko sekaantua minun yksityisasioihin!?" Henri sanoi: "Miten niin sinun yksityisasioihin?" Sanoin: "Kuten puheluihin esimerkiksi." Henri sanoi: "Ensiksikin: Minä saan sekaantua puheluihin niin kauan, kun puhelineläskut on minun yksityisasiota, toiseksi: se ei ole sinun, vaan minun kännykkäni, takana lukee nimi." Katsoin taakse ja siellä luki Henri Kiiski, sitten otin toisen kännykän vierestä joka oli aivan samannäköinen ja katsoin sitä: "Voi paskat! Samanlainen merkki ja samanlainen valkoinen kuori! Anna Henkka siitä hansikaslokerosta se musta tussi." Henri totteli ja merkitsi taakse merkinnän RT eli Reijo Takanen, sitten soitin Markuksen kännykkään koska häntä tarvittaisiin juuri nyt leirillä. Seuraavat kolme kappaletta on Markuksen näkökulmasta kirjoitettuja.

MARKUS:

"Helsingin Etsivätoimisto Takanen, tässä se nyt on; minun työpaikkani, Anneli rakas!" Menimme Annelin kanssa sisään ja Anneli sanoi: "Joudut yksin hoitamaan koko puljua, eikö se ole aika työlästä puuhaa?" Sanoin Annelille: "No, ei lainkaan, ei lainkaan! Viime aikoina on ollut kovin hiljaista; katso rauhassa ympärillesi, mutta älä koske mihinkään särkyvään." Anneli katseli hetken ja sanoi: "Onpas teillä täällä nukkieperu sohva! Eikö se olisi jo aika vaihtaa modernimpaan malliin?" Sanoin Annelille: "Reijo peri tätinsä valtavan omaisuuden sisarustensa ja setänsä kanssa. Tiedän vain sen, että tädin nimi oli Kaisa tai Kaija tai joku sen niminen, en enää muista. Joka tapauksessa, perinnön ehtona oli hoitaa kaksi viikkoa leirintäkeskusta jossain Posiossa." Sitten menin keittiönurkkaukseen ja sanoin: "Saisiko olla rakkaalleni jotain? Täällä olisi ananasmehua, appelsiinimehua, jääteetä löytyy myös. Kaapissa on pullapitkoa..." Anneli keskeytti minut ja sanoi: "lasi jääteetä tekisi terää, myös siivun pullapitkosta voin ottaa." Sanoin että järjestyy.

Aloin kaataa jääteetä lasiin ja sen tehtyäni otin pullapitkon kaapista, huomasin kuitenkin; että pullapitko oli vihreän ja valkoisen homeen marmorioima ja se vähän haiskahtikin, joten heitin sen puseineen pihalle. Sanoin Annelille: "Huono juttu, pitko olikin homehtunut, vaikka ihmettelinkin jo aikaisemmin, että mikä keittiönurkkauksessa haisee homeelle. No tässä on jäätee por favor, miten syntymätön lapsemme voi?" Anneli sanoi: "Hyvin, tunnen sen jo sen potkut mahassani vaikka olen vasta kuudennella kuulla." Sitten Anneli alkoi juoda jääteetä.

MARKUS:

Annelin juotua jääteen aloin esitellä Etsivätoimiston tiloja, esittelin oman työpisteeni ja sanoin: "Tämä on minun työpisteeni, kuten näkyy, niin paikka on asianmukaisessa järjestyksessä. Sitten Anneli kysyi: "Mitä tuon lukitun kaapin uumeniin kätkeytyy?" Sanoin: "Siellä on selvitetty rikos- tai muut vastaavat tapaukset, vasemmassa kaapissa on keskeneräiset tapaukset tai sellaiset, joita ei ole selvitetty. Anneli kysyi: "Mitä töitä olet viime viikolla tehnyt täällä?" Sanoin: "Vain pikkujuttuja, kuten kadonneiden lemmikkien etsintää ja semmoisia joissa asiakas epäilee että hänen puolisonsa pettää häntä. Viime aikoina on ollut sitä näpistystapausta lukuun ottamatta aika rauhallista. Samassa kännykkäni alkoi soida, sanoin: "Voi hitto, joku soittaa juuri nyt!" Anneli sanoi: "Anna soida ja kerro mitä muuta teette?" Minä vastasin: "Se voi olla työpuhelu, pakko vastata." Vastasin puhelimeen ja aloin puhua: "Haloo, Etsivätoimisto Takasen etsivä Markus Ahonen puhelimesta. Haloo? Mitä sanoit? Niin monta! Ja vielä poliisi ja armeija! Voi jukoliste, nyt haluat minun tulevan sinne heti. Niinkö? Hyvä on, älä rupea kiehumaan ylitse, kyllä minä tulen heti... Joo, hyvä on, luotiliivejäkö tarvitsette? Kuinka paljon? Okei, koitan järjestää. Tulen sinne heti, näkemiin." Puhelun lopetettuani sanoi Anneli: "Kuka se oli? Olit niin levoton puhelimesta..." Sanoin Annelille: "Vien sinut kotiin, minun pitää lähteä Posioon pari päivää." Anneli narkästyi ja sanoi: "Teidän miesten kesken 'pari päivää' merkitsee viikkoa! Entä häät? Niihin on enää kaksi viikkoa aikaa?" Sanoin: "Luota minuun. Häät kyllä järjestyvät. Tule, niin saatan sinut kotiin."

REIJO:

Sainpas Markukseen kontaktin, tarvitsemme häntä koska hän oli panssarintorjuntajoukoissa, nyt lähdimme sitten Henrin kanssa leirintäkeskukseen. Sinne päästyämme menin tapaamaan sotilaspoliiseja jotka olivat oleskelutiloissa Ossin kertoman mukaan. Myös Katri oli siellä ja aloitin kyselyn: "Päivää, olen Reijo Takanen, etsivä. Keitä te kaksi olette?" Toinen, minua lähempänä istunut sanoi: "Olen Matti Niemi, tuo vieressäni oleva kollegani on Pekka Rantala." Katri sanoi: "En muista mitään sen jälkeen kun se riipus tuli kaulaani roikkumaan, muistissani on täysin tyhjä aukko..." Kysyin sotilaspoliiseilta muistavatko he mitään ja toinen sanoi ettei muista, mutta Pekka Rantala sanoi: "Odotas vähän, Matti. Viimeinen muistikuvani on se, kun tuli kuulutus että kaikkien varusmiesten ja sotilaspoliisien on kokoonnuttava sotkuun. Tottelimme ja siellä muutama upseeri jakoi joitain utoja riipuksia, sitten yksi laittoi sellaisen riipuksen minun kaulaani ja sitten... Puf! Kaikki pimeni!"

Sanoin sitten: "Tunsitteko herätessänne mitään sekavuustilaa?" Katri ja sotilaspoliisit sanoivat: "Kyllä, ihmettelimme miten olemme täällä. Sitten Ossiksi esittäytynyt kyborgi kertoi meille miksi meiltä oli otettu aseet, pamput ja käsiraudat pois. Hän jopa näytti DVD-levyltä tallenteen jossa joku nainen ja nuori mies juttelivat kahdestaan." Juttelimme yli puoli tuntia kunnes kuului kaiuttimesta ääni: "Huomio! Kaikki täällä olijat kutsutaan täten ruokasaliin juhlistamaan ensimmäistä voittoamme." Menimme siis kahvioon jonne kaikki paikallaolijat saapuivat, ilmassa leijui vastakeitetyn kahvin miellyttävä aromi ja tiskille oli katettu suklaakakku ja pullaa. Sanoin Anneli Mäkelälle: "No mutta Anneli! Oletko ostanut nuo, vai itsekö teit nämä?" Anneli sanoi: "Itse leivoin, suklaakakku on tehty suvun reseptin mukaan jonka sain isoäidiltäni. Otin tosin vapauden koristella sitä sulalla suklaalla, laitoin kassaan maksun suklaalevyistä. Pullat leivoin jo aamulla heti aamiaisen jälkeen."

Sanoin sotilaspoliiseille: "Ottakaa vain kypärät pois päästä ja siitä otatte mitä haluatte." Sotilaspoliiseista toinen sanoi suklaakakkua leikatessaan: "Kiitos, siitä onkin viikkoja aikaa kun viimeksi söin suklaakakkua, yleensä varuskunnan sotkusta saa lähinnä tyttömunkkeja. Toinen otti lautaselleen sokerissa kieriteltyä pullaa ja kaatoi kuppiinsa kahvia. Sitten koko leirintäkeskuksen väki juhli siinä pitkään. Kunnes soitin Markukselle."

MARKUS:

Minulla oli kovaa väittelyä poliisin varustevarastolla luotiliiveistä, mies kyseli koko ajan mihin tarvitsen kolmeakymmentä luotiliiviä. Samassa puhelimeni soi jälleen ja vastasin siihen: "Markus Ahonen puhelimesta... No terve Reijo! On semmoinen juttu, että poliisin varustevarastonhoitaja ei suostu antamaan luotiliivejä. Hänet täytyisi vakuuttaa jotenkin että olen tosissani! No hyvä on, anna Matiakselle minä annan kännykkäni tuolle miehelle." Varustevaraston hoitaja puhui puhelimeen: "Mitä? Oletteko te itse ylikomisario Matias Härkälä, Kalle Härkälän veli? Te vaaditte mahdollista, en minä voi sellaista... Mitä? Suhteita Helsingin aluepoliisiin? Hyvä on, minä tottelen... Näkemiin..." Sanoin varustevarastonhoitajalle: "Joko vakuutuitte että olen tosissani?" Varastonhoitaja sanoi: "Kyllä, uhkasi valittaa Helsingin poliisipäällikölle."

Sitten mies otti hyllystä kaksi laatikkoa ja nosti ne tiskille ja sanoi: "Molemmissa laatikoissa on yhteensä viisitoista luotiliiviä, niihin pysähtyy jopa laserkonekiväärin luoti, parhainta laatua. Tämä tekee sitten yhteensä kolmekymmentä krediittiä." Annoin miehelle maksupoletit ja otin toisen laatikon ja mies auttoi minua kantamaan toisen laatikon. Tässä kohtaa on syytä mainita, että krediitti ei ole varsinainen valuutta, vaan yksikkö; jolla voidaan ostaa työpaikalta tai suhteella tavaraa. Krediitti on siis tavallaan poletti. Lastasimme laatikot autoni takapenkille ja sitten ajoin viime tarinasta tutuksi tulleen tehtaan pihaan, menin tehtaanportista sisään ja kävelin toimistorakennuksen luokse ja sanoin oven vieressä olevaan mikrofoniin: "Onko Matti Kankainen tavattavissa? Olisi asiaa, nimeni on Markus Ahonen ja on vähän kiire." Kaiuttimesta kuului kohta ääni: "Hän on tavattavissa, toinen kerros ja ovi jossa lukee Matti Kankainen."

Menin Matin puheille, hän oli iloinen nähdessään minut ja kysyi mitä Reijolle kuuluu. Selitin tilanteen ja sanoin että tarvitsen apujoukkoja koska tämä on hätätilanne. Matti Kankainen sanoi: "Sinulla oli onnea! Meiltä löytyy kolme kolmostyyppin kyborgia, kutsun heidät tänne. Odota hetki." Sitten Matti soitti puhelimesta ja sanoi: "Onko tehtaan varasto ykkösessä? Lähetä tänne ne kolme kyborgia; ne siis, joiden nimet ovat Jaska, Jarkko-2 ja Petteri. Nyt heti! Näkemiin." Sitten Matti Kankainen sanoi: "Asia hoidossa, he tulevat tänne viiden minuutin sisällä."

REIJO:

Juhlien loputtua näytin sotapoliiseille ja Katrille hyökkäyssuunnitelmaamme, jota he tutkivat innokkaan näköisinä. Sitten Katri sanoi minulle: "Reijo, saisinko suklaata?" Sanoin että tottahan toki sinä suklaata saat. Annoin hänelle Fazerin pähkinäsuklaa levyn johon Katri sanoi: "Anna se tavalinen sininen suklaalevy, olen pähkinälle allerginen." Annoin tavallisen suklaalevyn ja sanoin: "Hinta on tasan 2,10 euroa." Katri kaivoi taskustaan kolikoita ja sanoi: "Tuossa." Laskin rahat kassaan ja sitten Katri pyysi että menisimme yläkertaan, me menimme. Katri ehdotti että menemme minun huoneeseeni. Menimme sinne ja Katri laittoi oven lukkoon. Kysyin: "Miksi sinä noin teit?" Katri vastasi minulle: "Katsos, olen rakastanut sinua melkein alusta asti, mutta en kehdannut tunnustaa."

Sitten hän avasi suklaapaketin, taittoi levystä yhden suklaapalan ja sanoi: "Avaa nyt suusi, niin ruokin sinua, kultaseni." Katri laittoi suklaapalan suuhuni ja söin sen, sitten sanoin: "Onko rakastaminen tuollaista?" Katri sanoi: "Paljon suurempaakin, etkö sitä tiedä?" Sanoin: "Totta puhuakseni, en ole koskaan rakastellut, ei ole oikein kokemusta." Katri vastasi: "Tunnetko Kama-Sutra -kirjan? Lainasin kerran kirjastosta, siinä esiteltiin erilaisia asentoja. Usein käytetty oli lähetyssaarnaaja-asento. Kokeillaanko?" Sanoin että: "No, kokeillaan sitten!" Katri riisui ensin paitansa, sitten rintaliivit ja farkkunsaa. Minä riisuin myös itseäni ja lopulta me molemmat olimme alastomia. Katri asettautui sänkyyni haarat levälleen ja minä tulin perässä hänen päällensä. Suutelimme ja rakastelimme keskenämme ainakin 40 minuuttia. Nuo hetket olivat todella kiihottavia, joista en enempää kerro. Mutta tiedän sen, että tuo oli käännekohta elämässäni, kenties minusta tulisi jonain päivänä jopa isä...

MARKUS:

Tällä välin Jaska, Jarkko-2 ja Petteri olivat saapuneet toimistoon. Matti Kankainen esitteli heidät minulle: "Kas niin, tuo vasemmanpuoleinen, mustapukuinen mies on Jaska, keskimäinen, tuo iso nahkaliivinen moottorimies on Jarkko-2, nimi tulee siitä; että ensimmäinen malli epäonnistui. Mutta jatketaan! Oikean puolimaisin on Petteri. Tuo kolmikko tunnetaan nimellä Rautaryhmä." Sanoin: "Anteeksi, sanoitko Rauharyhmä?" Matti Kankainen toisti: "Rautaryhmä se oli! Jokainen tuntee käytännössä kaikki tunnetut ampuma-aseet aina ilmapistooleista lasersinkoihin ja liekinheittämiin asti. Jaskan lempilelu on konekivääri. Jarkko-2 taas tyytyy laserkivääriin ja –konepistooliin. Mutta Petteri on tarkka-ampujan ohjelmoinnin saanut. Nämä miehet oli tarkoitus alun perin sopeuttaa yhteiskuntaamme, mutta nyt annan heidät sinulle." Ensin Matti teki jokaiseen pieniä säätöjä ja sanoi sitten: "No niin, nyt he tottelevat Sinua, Reijoa, Roosaa, Ossia, Topiasta ja Juhaa. Kokeile vaikka."

Päätin sitten kokeilla, sanoin heille: "Taputtakaa käsiä yhteen kunnes sanon seis." He taputtivat ja minä sanoin seis, jolloin he lopettivat. Sanoin: "Nyt vannotte ettette tapa ketään elävää ihmistä. Sanokaa oikea käsi kohotettuna vuorotellen, että vannon että en tapa ketään ihmistä." He sanoivat: "Vannon, että en tapa ketään ihmistä." Matias sanoi: "Odottakaa, tässä on lupakortti asevarastoon, näytätte sitä vartijoille. Saatte ottaa kaiken tarvitsemanne." Lähdimme tehtaan asevarastolle. Näytin korttia molemmille vartijoille. Päästyämme sisään asevarastoon minä sanoin: "Jaska ottaa nuo raketinheittimen kaksi ammuslaatikkoa ja Jarkko-2 ottaa kaksi raketinheitintä ja yhden laser-singon. Petteri ottaa kranaattipistoolin ja siihen neljä tusinaa ammuksia ja kaksi tusinaa savukranaatteja. Minä taas otan automaatti-laserkonekiväärin joka latautuu täyteen voimaan kahdessa ja puolessa minuutissa.

Lähdimme pois tehtaalta tila-autolleni ja laitoimme aseet autoon joita oli kertynyt seuraavasti: 1 kranaattipistooli ja siihen 24 savukranaattia, 48 kranaattia; 1 lasersinko ja kaksi raketinheitintä sekä 1 automaatti-laserkonekivääri. Sitten, kun tavarat oli autossa sanoin toisille: "No niin, Rautaryhmä, määränpäämme on Posio jonne ajamme mahdollisimman nopeasti." Petteri sanoi: "Sinne hän on hitonmoinen matka!" Sanoin: "Niin on, mutta tämä on tärkeää. Lähdettiin!"

REIJO:

Tällä välin olin käynyt vaateostoksilla kaupassa ja ostanut vaatteita eri kokoja. Vaatteet olivat maastopukuja, joihin kuului takki, housut ja lippalakki. Valitsin maaston väriset vaatteet siksi, koska silloin erottuisimme vähiten maastosta. Mutta miten sitten erotumme vihollisesta? Siihenkin oli ratkaisu, käytämme merkinä sinistä huivia joka sidotaan kaulaan roikkumaan. Idean tuohon olin saanut Jukka Palmulta. Nyt annoin jokaiselle hopeaketjut ja käsikin heitä pitämään ketjua kaulassa. Myös itselleni ripustin ketjun kaulaan. Laserpistooliammuntaharjoittelu saattoi alkaa, sitä varten olin ostanut paketin pahvisia maalitauluja. Ensimmäisenä opetin Kuminaamaa ja annoin hänelle aseensa ja sanoin: "Pistooli* pysyy vakaana, kun pidät molemmin käsin siitä kiinni. Ensiksi poistat lukituksen ja kun se on poistettu, niin tähtää kohti maalitaulun mustaa keskiosaa ja ammut." Kuminaama ampui kerran ja sanoin: "Hyvähän tuokin oli, mutta tähtää enempi keskelle, yritä vielä neljästi niin katsomme tuloksen." Kuminaama ampui neljästi ja menin laskemaan tuloksen, pisteet olivat 4, 6, 4, 8 ja 2 joka teki yhteensä 24 pistettä, sanoin kuminaamalle: "Tuloksesi oli 24 pistettä, vielä täytyy parantaa tulosta." Kutrilla tulos oli 26 ja Lapsenkasvolla 18.

Sanoin heille: "Ettekö parempaan pysty? Tähdätkää taulun keskiöön, älkää ampuko yhtään ohi!" Sitten soitin Markukselle: "Haloo? No Reijo tässä terve, opetamme toisia ampumaan pistooleilla oikein. Meillä on tämän viikon torstaille aikaa harjoitella. Missä päin sinä olet? Laittamassa autoosi uuden superiitin kun vanhasta loppui teho, ikävä juttu... Olet tuomassa lisävahvistusta, hyvä... Kerro nyt jo missä päin olet... Ai olet Orivedellä ja pääset kymmenen minuutin päästä lähtemään... Okei, sinulla on pitkä matka edessä joten älä hanki sakkoja itsellesi tai kolaroi, okei lopetan..."

*= Useista laseraseista käytetään lyhennettä

MARKUS:

Lähdin ajamaan Oriveden huoltoasemalta eteenpäin, koska autossani oli lisävarusteena tietokonekartta josta ruudulta näkyi missä olemme, oli ajaminen helppoa. Tämä oli minulle ensimmäinen kerta kun menen Posioon. Kesken matkan, pysähtyessäni eräälle levähdyspaikalle, käydäkseni pissalla pusikossa, huomasin tumman auton jonka edessä seisoivat kaksi romaanimiestä. Lisäksi autossa istui kaksi muuta romaanimiestä. Tuskin olin autosta ulos päässyt, kun kaksi romaanimiestä tuli kaupittelemaan kelloja väkisin. Sanoin etten ole kiinnostunut jolloin toinen mies osoitti fileerausveitsellä kaulalleni, jolloin sanoin että mitä tällainen on olevinaan. Mies vastasi: "Kuule sie valkolainen, sinä ostat meiltä tavaraa tai muuten..." Samalla paikalla tuli kyborgi Jaska joka sanoi: "Kuulehan mies, pistä se veitsi sivuun tai käy huonosti!" Mies ei uskonut Jaskaa vaan sanoi: "Sinulle käy kohta huonosti! Hei siellä! Mie tartten vähän apua!" Kolme muuta mustalaista tuli paikalle ja minä siirryin sivuun.

Kuulin kun yksi sanoi: "Toi rohkenee vittuilla! Opetetaan se tavoille! Samassa yksi iski puukkonsa Jaskan rintaan mutta kun hän veti puukon pois, hän katsoi ihmetellen puukon kärkeä: "Mitä hemmettiä tämä meinaa? Miehestä valuu kyllä verta, mutta puukon terä taipui." Samassa yksi haki niiden auton perästä ison lekan ja sanoi: "Maistapa tätä!" Sama romaanimies huitaisi kyborgi Jaskaa mahaan mutta Jaska sanoi: "Nyt olen suuttunut teihin!" Samassa Jaska tarttui yhtä miestä vaatteista ja heitti tämän maahan asfaltille. Sitten puukkomiestä hän väänsi kädestä ja heitti tämän niskapersoiteella parin metrin matkan maahan. Samassa yksi sanoi: "Ei tuo ole ihminen! Paetaan!"

Puukkomieltä, joka nousi maasta, kysyin: "Onko luvallista kantaa asetta yleisellä paikalla?" Romaanimies vastasi: "Tunnetko sinä yhtään mannemiestä joka ei kannu puukkoa?" Sitten he lähtivät autolla etelään päin. Käytyäni heittäessä vettä soitin poliisille mustalaisneliköstä joka myy laittomasti tavaraa puukolla uhaten: "Niin, tekisin ilmoituksen romaaninelikosta joilla jokaisella on mustat, väljät housut ja ruskeat tai tummat nahkatakki päällä. Yksi heistä oli aika isokokoinen mutta muut olivat laihempia. Puhuivat suomea, mutta ulkomaisella aksentilla. Yrittivät kaupata kelloja puukolla uhaten. Aivan, heillä oli auto, semmoinen tummanharmaa, hyväkuntoinen Peugeot jossa Suomen tunnuskirjaimet rekkarissa ja rekisterinumero oli AGW-692*. Kyllä, olen etsivä Markus Rikola." Puhelun lopetettuani lähdimme taas ajamaan autollani pohjoiseen päin.

REIJO:

Opetin Topiaksen, Kaisan, Matiaksen ja Ossin avulla aseenkäyttöä myös muille nuorille, nyt opetin Henri Kiiskelle laserkiväärillä ampumista, jota varten olin laittanut maahan pystyyn viisi paksua halkoa. Irmeli, Armi ja Willard seurasivat taustalla harjoittelua. Harjoittelun päätyttyä sanoin: "Sait hyvän tuloksen Henkka, neljään tuli täysosuma ja yhteen hipaisu. Ei vain Henri Kiiski ollut hyvä ampuja, vaan myös Irmeli, Armi ja Willard saivat hyviä tuloksia. Sanoin heille: "Osaatte jo ampua laserkiväärilläkin, hyvä niin, sillä tarvitsette vielä sitä taitoa. Mennäänpäs Ossi katsomaan portille, onko tiellä liikettä." Menimme portin luokse, mutta tie oli aivan autio. Samassa Ossin kuitenkin osui laserkivääri niin, että Ossi kaatui maahan. Sitten näin tulijan, androidi ja raptorirobotti tekivät hyökkäyksen. Huusin Armille, jolla oli laserkivääri, että pamauta nuo hajalle!

Armi tähtäsi androidiin ja saikin tuhottua sen, mutta jäljellä oli vielä raptorirobotti joka liikkui kuin muinaisajan dinosaurus kahdella jalalla, sen käsissä oli partaveitsen terävät sirpit ja se liikkui todella nopeasti. Armi tähtäsi raptorirobottiin, mutta robotti kerkisi loikata sivuun, muurin ylitse ja hyökkäsi minua kohti.

* = Tämä rekisterinumero on täysin tuulesta temmattu, jos rekisterinumero kuitenkin jollain on, niin pahoittelen asiaa.

Ehdin väistää, mutta robotti sai viillettyä oikean ranteeni auki. Aloin tavoitella omaa asettani ja sainkin sen. Nopeasti tempaisin itseni pystyyn ja ammuin robottia sen silmiin. Robotin toinen silmä tuhoutui, mutta yrittäessäni ampua toista silmää, robotti viilsi minua asekatteen, huusin kivusta ja pudotin aseeni maahan veren valuessa rannetta alaspäin ja tippuen sitten asfalttikäytävälle. Huusin Armille että pamauttaa tuon robotin pillun päreiksi. Armi totteli ja pamautti robottia suoraan päähän niin, että se pää meni täysin säpäleiksi, jota robotti ei enää kestänyt vaan kaatui sivuttain maahan. Willard tuli luokseni ja sanoi: "Voi hemmetti! Sattuuko pahasti!?" Sanoin: "Willard, kutsu Anneli tänne ja tuokoon mukanaan sideharsoa ja ensiapupakkauksen. Mene!" Willard lähti, samassa kuulin tasaisin väliajoin toistuvaa piipitystä joka tuli androidin luota.

Komensin Ossin katsomaan mikä siellä piipitti. Ossi meni ja sanoi: "Ei jukoliste, tuosta saat ja tuosta ja tuosta..." Samalla Ossi täräytti maahan pistoolillaan ainakin neljästä kuuteen kertaan. Sitten Ossi kumartui maata kohti, nosti maasta jotain ja toi sen minulle nähtäväksi: "Katso Reijo, sillä kelmillä oli jäljityslaite vyöllään!" Sanoin Ossille: "Voi perhana! Ne tietävät nyt missä olemme! Ossi, mene heti soittamaan hälytysääni! Minä koitan soittaa Markukselle!"

MARKUS:

Olin enää vain puolentoista tunnin ajomatkan päässä Posiosta, kun kännykkäni soi. Jouduin ajamaan autoni lähimmälle bussipysäkille ja vastasin siinä: "Ai Reijo, moi! Enää kaksi tuntia ja alan olla siellä missä tekin olette... Mitä? Kaksi tiedustelijaa, miten kävi? Ai oikeassa ranteessa on kaksi pahaa viiltohaavaa, millä puolen rannetta? Yläpuolella ja kämmenselässä? Tulen minä kyllä, älä ala kiehua. Tunnuslause? Et ole kertonut... Siis se on että 'emme laske aseitamme, ennen kuin koko varuskunta on jälleen meidän. Selvä, päästätte minut sisään vain tuon lauseen sanottuani. Okei, toivon että saat verenvuodon tyrehtymään. Moido!" Tämän jälkeen lähdin ajamaan kohti Posiota niin lujaa kuin pääsin.

REIJO:

Soitettuani Markukselle minulle laitettiin sidos haavojen kohtaan. Anneli sanoi että minulla oli aikamoista tuuria, sillä iskut olisivat osuneet valtimeen, jos käsi olisi ollut eri asennossa. Sanoin Annelille: "Sido vähän lujempaan, verta tulee vielä." Sidoksen saatuaan valmiiksi Anneli kysyi: "Sattuuko kovasti?" Vastasin että vähän vielä tuntuu, mutta vuoto ainakin lakkasi. Lisäksi kiitin Annelia hoidosta. Sitten menin Juhan luokse ja sanoin: "Eikö sinustakin olisi aika näyttää edes osalle nuorista salaisen tukikohtan?" Juha sanoi: "En nyt tiedä, mutta hyvä on sitten. Esittele heille tukikohta. Minä autan valmistelemaan aseita mahdolliseen puolustukseen." Saatuaani suostumuksen Juhalta, kutsuin paikalle Kuminaaman, Lapsenkasvon, Kutrin; Henrin, Irmelin, Armin, Duralin ja Willardin.

Heidän kanssaan menin salaiseen tukikohtaan, jossa heistä ympärilleen hetken katseltuaan sanoi Willard: "Onko tämä salainen tukikohta? Miksi tämä olla salainen?" Vastasin: "Koska täältä käsin voi valvoa leirintäalueen tilannetta, noista näytöiltä näkee ainakin päärakennukseen, sen ulko-terassille ja sisääntuloportille. Katsokaa vaikka." Sitten sanoin kaivoskäytävistä että haluaako joku mennä katsomaan. Jostain syystä vain Willard uskaltautui kaivoksiin. Kuljimme kaivoksessa hetken ja tulimme sivuhaaralle jonne Willard meni, hän kompastui kuitenkin kiveen ja sanoi: "Reijo, anna valoa, minä osua jokin iso pehmeä esine." Minä tulin lamppu valaistuna katsomaan mihin Willard oli osunut.

Willard sanoi: "Väärä suunta, näytä valoa tänne minun suuntaani!" Näytin valolla Willardia kohti maahan ja siinä näkyi pölyinen musta nahkalaukku mikä oli aika pieni ja siinä oli kantohihna josta; kuten laukustakin oli ajan mittaan nahka halkeillut. Sanoin: "Taisit löytää jotain! Annas kun katson sen sisälle." Avasin nahkalaukun osaksi ruosteisen vetoketjun. Vetoketju meni rikki, mutta sain riuhdotuksi laukun auki. Sisältä paljastui hopeinen tikari jossa oli ohut terä. Tikarin kahvasta erottui pimeyden vuoksi juuri ja juuri jokin symboli. Koitin katsoa tarkemmin ja näin liekkiä kuvan. Sanoin Willardille: "Katsohan poika tätä tikaria!" Willard tuli katsomaan lähemmäksi ja sanoi: "Sehän olla tulen symboli! Mittaamattoman arvokas löytö!" Lähdimme salaiseen tukikohtaan takaisin. Sinne päästyämme laitoin laukun pöydälle ja tunnuskoodin syötettyäni aktivoin voimakentät ja sanoin: "Kas noin, nyt kukaan ei pääse sisään tai ulos täältä. Mutta koska päävoimakenttä on iso, sen saaminen täyteen tehoonsa kestää vartin ajan."

Sitten otin nahkalaukusta hopeisen tikarin ja sanoin: "Katsokaa tätä esinettä, sen täytyy olla ikivanha. Siinä on myös tulen symboli, kaksi liekkiä neliömäisessä ruudussa." Sitten käänsin tikarin toiselle puolelleen, siinä luki jokin muinaissuomalainen sana jota en ymmärtänyt: Kysyin osaako kukaan muinaissuomea ja Dural sanoi että hän voisi osata. Pyysin häntä kääntämään sanan suomeksi. Dural sanoi: "Se tarkoittaa yhtä pääilmansuuntaa ja se sana on pohjoinen." Aloimme tutkia muita tikareita, veden symbolilla merkityssä tikarissa luki "etelä". Maan symbolilla olevassa tikarissa luki "länsi" ja ilman symbolilla olevassa tikarissa luki "itä". Kutri sanoi: "Mitä nuo sanat tarkoittavat oikein?" Sanoin etten itsekään tiedä. Tutkin lisää laukkuja ja sieltä löytyi vanha kivitalu jossa oli jotain muinaissuomalaista tekstiä, Dural alkoi kääntää sitä: "Maa, vesi, tuli ja ilma. Saadaksesi itsellesi voimaa sinun täytyy kiinnittää tikarit oikein kivitaluihin. Avain on ilmansuunta, ne on laitettava oikein ja voima on suunnaton..." Miksi keskeytit, Dural? Sanoin Duralille. Hän vastasi: "Näet kai itekin, että kivitalu on murtunut alaosaan. Alaosa puuttuu! Sen täytyy olla jossain täällä!"

Samalla kännykkäni soi. Se oli Markus: "Haloo? No terve Markus! Missä olet? Puolen tunnin ajomatkan päässä täältä? Tule mahdollisimman pian, löysimme joitain esineitä, odotas... Hälytysääni, täytyy lopettaa." Lopetin puhelun ja juoksimme nopeasti laukku sisältöineen mukana pois salaisesta tukikohdasta, sieltä pois päästyämme aktivoin tukikohdan voimakentät kaukosäätimellä ja tulimme ulkosalle jossa Topias odotti meitä ja sanoi: "Hätätilanne, tänne hyökätään! Onneksi sain kryptattua tietokoneen sisällöt." Kysyin montako hyökkääjiä oli ja Topias sanoi: "Arviolta viitisenkymmentä." Menin katsomaan ja käskin nuoria pysymään suojassa. Saavuttuani laukku kädessä portille näin siellä Riikan pojan, Matti Mäkelän konepistoolin kanssa ja Timo Mäntylän.

Matti Mäkelä huusi minulle: "Teillä on jotain sellaista, mikä kuuluu meille! Antakaa se tänne niin vältätte verilöylyn!" Minä sanoin: "Mistä sinä höpiset?" Matti huusi: "Sinun laukkusi, siinä on neljä hopeista tikaria, ne ovat avain elementtikiviin. Anna laukku tänne tai sijoitan säteen kalloosi!" Vastasin Matille: "Hyvä on, en kinaa aseistettujen kanssa, laukku on tuossa." Sitten heitin laukun muutaman metrin päähän Matista. Hän katsoi laukkuun ja sanoi: "Hyvä juttu kaikki esineet ovat tässä, mutta tämä kivitalu on torso, missä sen toinen puolikas on?" Vastasin etten tiedä ja Matti vain suuttui ja sanoi: "Pistän sinut puhumaan..." Samassa kuului aseäänä ja Matti horjahti ja sanoi: "Väijytys! Ampukaa takaisin!" Menin äkkiä matalaksi ja näin Ossin ja Kutrin ampuvan laserkonepistooleilla androidijoukkoja. Näin että noin kymmenen androidia tuhoutui ja kuulin sitten Matin huutavan jotakin petturista.

Seuraava vaihe oli se, että näin Kutrin kaatuvan maahan. Sitten kuulin kun jotain alettiin hakata ja Matti huusi: "Androidit! Lähdetään pois! Sinulle, Reijo on perjantai tuomionpäivä!" Näin kurkistaessani aidan takaa, että he lähtivät pois. Menin katsomaan jälkiä ja totesin, että Timo Mäntylää oli rusikoitu aika pahasti tajuttomaksi. Huusin Ossille: "Ei kai Kutri kuollut?" Samassa Kutri nousi ylös, veti takin alta peltilevyn ja sanoi: "Minä vain esitin kuollutta. Peltilevy suojasi säteiltä." Minä sanoi: "Kylläpä minä pelästyin!"

MARKUS:

Ajoin tietä pitkin kohti leirintäkeskusta, mutta huomasin selvästi jäljistä, että jokin ei ollut kohdallaan. Näimme nimittäin, että molemmin puolin tietä makasi androideja tuhottuina. Sitten jarrutin äkisti kun näin keskellä tietä selällään makaavan miehen. Pysäytin auton ja menin katsomaan miestä. Käänsin miehen selälleen ja huomasin miehen selässä aikapommin ja siihen oli kytketty noin viisi kiloa C-4 räjähdettä. Sanoin: "Voi jukoliste! Aikapommi!" Petteri kysyi, paljonko on aikaa ja minä sanoin: "Tasan 7 minuuttia. Osaako kukaan teistä tehdä pommia vaarattomaksi?" Silloin Jarkko-2 sanoi: "Minä tunnen kaikki pommien purkamisesta aina niiden tekoon asti, annas kun katson sitä viritelmää." Hän katsoi sitä ja sanoi: "Paha juttu..." Minä kysyin: "Mikä on paha juttu?" Jarkko-2 vastasi: "Pommin johdon on sijoitettu särkymättömään muoviputkeen. Eikä putkea voi sahatakaan auki koska silloin ajastin nopeutuisi, paitsi jos leikkaan vyöremmit poikki, onko kenelläkään puukkoa?" Samassa huomasin Reijon, joka seiso i edessämme. Selitin Reijolle tilanteen.

REIJO:

Markus kertoi pommista johon totesin: "Viisi kiloa C-4:sta! Eihän tuommoisesta mökistä jäisi jäljelle kuin lautakasa! Sanoit myös että pommia ei voi tehdä vaarattomaksi, vai voikohan?" Siihen yksi kyborgikolmikosta sanoi: "Voimmehan viskata pommin laiturilta veteen." Sanoin että no toimeksi sitten! Aikaa on jäljellä enää kolme minuuttia! Yksi kyborgeista alkoi leikata veitsellä aikapommin nahkaremmejä poikki, siinä oli kovaa työtä mutta lopulta aikapommi saatiin irti ja yksi kyborgeista sanoi: "No niin, tilaa kauneudelle!" Ja alkoi juosta kohti laituria ja laiturilla juoksi aivan laiturin päätyyn ja viskasi pommin niin kauas kuin jaksoi veteen. Puolentoista minuutin päästä kuului voimakas räjähdys ja näin, kuinka vettä lensi pitkälti yli laiturin. Sitten Markus sanoi: "Tuomani kyborgikolmikko tunnetaan nimellä Rautaryhmä, tuo joka juoksi pommin kanssa laiturille, oli Jarkko-2. Nämä kaksi tässä ovat kolmostyyppin kyborgit Jaska ja Petteri." Minä kysyin: "Kuka helkarin Jarkko-2?" Markus sanoi: "Toinen versio, ensimmäinen epäonnistui joten siitä tehtiin toinen versio joka kantaa nimeä Jarkko-2. Kaikki nämä kolme ovat täyskoulutettuja kyborgeja taistelussa."

Minä sanoin: "Me taisimme hävitä, kun perjantai koittaa niin olemme menneittä." Silloin Markus tarttui minua toiseen olkapäähän ja sanoi: "Reijo! Älä lannistu, taistelun voimme hävitä; muttemme koko sotaa!" Nosti päätäni ja sanoin: "Mitä? Toista tuo kovemmin!" Markus sanoi oikein kovalla äänellä: "Taistelun voimme hävitä, muttemme koko sotaa!!!" Minä sain heti paremman mielialan ja käskin Markusta laittamaan Timo Mäntylän kädet kiinni. Markus satoi kädet putkiteipillä ja sitten minä annoin Timolle muutaman kevyen korvapuustin saadakseni verenkierron liikkeelle, kun Timo Mäntylä tuli tajuihinsa, hän nosti päätään ja huusi: "Ei!!! Missä vitussa minä olen? Kuolinko minä!? Apua, pääni on pyörällä kuin Haminan kaupunki..."

Käskimme Jaskaa ja Petteriä tarttumaan Timoon ja raahaamaan hänet päarakennuksen oleskelutiloihin. He tottelivat ja raahasivat Timon sinne, vaikka tämä pisti vastaan. Sitten, kun Timo oli saatu istumaan tuoliin, menin huoneeseen sähköpumpun kanssa ja Jarkko-2 oli mukana sekä Kaisa Palmu. Täällä Timo Mäntylä koitti riuhtoa itsensä vapaaksi, muttei onnistunut. Timo huusi vihaisena: "Mitä saakelin toimintaa tämä on? Minulta ei tietoja heru vaikka kuinka kusettaisitte minua!" Minä sanoin tyynenä: "Sinun ei tarvitse kuin vastata kahteen kysymykseen. Ensiksi; sanoiko Riikka Mäkelä rakastavansa sinua?" Timo Mäntylä sanoi: "Kyllä, hän rakastaa minua." Sitten kysyin: "Lupasiko hän, siis Riikka, että saat kaiken minkä vain uskallat toivoa?" Timo Mäntylä sanoi: "Niin hän sanoi ja vieläpä vannoi puhuvansa totta!" Sitten otin poliisilaitokselta tuodun DVD:n ja sanoi: "Nyt sinun on aika tietää koko totuus Riikasta!"

26): *Oalmisteluja vastaiskua varten*

Timo Mäntylä oli tuon kuullessaan ihan ihmeissään ja sanoi: "Mikä totuus? Riikka vapauttaa minut täältä, kun hänellä on voimaa siihen!" Minä kutsuin paikalla Kuminaaman ja hänen tultuaan oli Timo Mäntylä vieläkin hämmästyneempi: "Te olette pettäneet meidät törkeästi kun astuitte noiden leipiin! Riikka kostaa pettureille!" Kuminaama oli hiljaa, mutta minä puhuin: "Kuule, kaikki ne Riikan lupaukset olivat täyttä valetta, voin todistaa sen!" Kuminaama vastasi: "Usko häntä, hän puhuu totta, Riikka yritti tappaa sinut aikapommilla." Sitten laitoin DVD:n pyörimään toistimeen ja avasin plasmatelevisiion, siellä näkyi seuraavaa keskustelua:

- Milloin haemme heidät pois tuolta?

Riikka vastaa Matille:

- Emme koskaan, pidän vain ne lupaukset, jotka teen itselleni kun olen vapaana.

Timo Mäntyläkin luulee, että rakastan häntä, mutta hänen päivänsä ovat pian luetut! Heitän hänet säkissä roskalavalle kuin tyhjän pahvimukin.

- Entä sitten Lapsenkasvo, Kuminaama ja Kutri?

Tällöin Riikka sanoo Matille:

- Se pellekolmikko saa mädäntyä loukkoonsa loppuiäkseen, heidät tapetaan jo tänään keskiyöllä. Mutta mitä tulee orjiimme, heidät kaikki tapetaan kun ainekset on saatu kasaan ja allas on valmis. Operaatio kestää vielä ensi viikon loppuun, on hankala löytää sopivia diilereitä.

- Rakas äitini Riikka! Minä teen loppuun työsi, jos kuolet ennen aikojasi, mutta nyt lähdettiin.

- Jep, mutta vain hetkeksi.

Videon loputtua sanoin Timo Mäntylälle: "Hän tappoi myös veljesikin, näytän sinulle toisen DVD:n missä se tapahtui." Otin poliisiasemalta löytyneen kameran DVD-levyn pois ja laitoin sen DVD:n, joka oli kuvattu partiolaisten leirillä. Tämän jälkeen Timo Mäntylä sanoi: "Onko hän tosiaan noin julma? Se narttu tapatti oman rakkaan veljeni!"

Kysyin seuraavaksi: "Joko vakuutuit asiasta?" Timoa alkoi ensin itkettää ja sitten hän huusi vihaisena niin että se kuului varmasti ulos: "Se vitun huora ja paholaisen äpärä! Rakastaa vain omaa poikaansa! Päästäkää irti! Minä tapan sen akan!" Sanoin: "Jos nyt menet sinne, kuolet varmasti. Hän osaa ehkä ennakoida tulemisesi kasarmille. Parhaiten olet avuksi, jos kerrot meille mitä Riikka Mäntylä on kertonut sinulle." Timo vastasi: "Ei itse asiassa mitään." Silloin annoin hänelle tärskyn sähköpompusta ja Timo mylvi: "Lopeta! Hän kertoi, että kenelläkään meistä ei saa olla hopeaa." Sanoin: "Niinkö, mitä muuta hän sanoi?" Timo vastasi: "Hän puhui että aikoo herättää erään miehen kuolleista joillakin ihmeen aineilla." Minä kysyin: "Kuka mies? Entä millä aineilla?" Timo Mäntylä sanoi: "Se oli joku Ville Kuusisto. Mutta aineista hän ei sanonut mitään."

Tuo ei oikein vakuuttanut minua ja sanoin: "Teemme sinulle valheenpaljastustestin joka on täysin kivuton. Tuloksista ilmenee valehtelitko sinä vai et." Tuumasta toimeen, veimme Timo Mäntylän yhdessä Ossin kanssa salaiseen tukikohtaan jossa oli valheenpaljastuskone. Asetimme Timo Mäntylän siihen ja laitoin hänen kätensä kiinni tuolin käsinojille ja päähän laitoin metallisen kypärän josta lähti johto; hänen päähänsä. Sitten, kun kaikki oli valmista, sanoin Timolle: "Esitän sinulle yhteensä kuusi kysymystä joihin vastaat omantunnon mukaisesti, aloitetaan!" Ossi kytki koneeseen virran ja minä aloitin kyselyn Timolle.

Sanoin hänelle, eli Timolle: "Sanoiko Riikka todella rakastavansa sinua?" Timo vastasi tuohon: "Kyllä hän sanoi." Sitten kysyin: "Lupasiko hän sinulle kaiken mistä voit vain haaveilla?" Taas Timo sanoi: "Kyllä sanoi että saan kaiken toivomani." Kysyin kolmanneksi: "Sanoiko hän, että kukaan ei todellakaan saa pitää hopeakoruja päällään?" Timo vastasi: "Kyllä sanoi." Ossi sanoi väliin: "Mehän edistymme! Jatka kyselyä!" Neljäs kysymys oli: "Kenet Riikka halusi herättää kuolleista?" Timo sanoi tuohon: "Ville Kuusiston." Sanoin: "Hyvä, sitten viides kysymys, miten elementtikivet liittyvät viime ajan tapahtumiin?" Timo vastasi: "Ne sisältävät voimia, joka antaa haltijalleen kuolemattomuuden, jos tämä on tarpeeksi kauan jonkin aineen vaikutuksen alaisena. Mutta kuolemattomuudella on hintansa, jos kaikki kivet poistetaan, niin kuolemattomasta tulee tavallinen kuolevainen." Sanoin: "Selvä, nyt kuudes ja viimeinen kysymys. Oletko ikinä tappanut ketään ihmistä?" Timo esitti vastakysymyksen: "Tarkoitatko, että olenko päästänyt jonkun päiviltä?"

Minä vastasin: "Minä tässä kyselen, et sinä; no vastaa, oletko tappanut edes yhden ihmisen?" Timo Mäntylä sanoi: "En ole tappanut." Päästimme Timon irti ja sanoin paperiarkilta tulokset, jotka yllättäen olivat erikoiset: "Vastasit kuuteen kysymykseen, mutta vain viidesti puhuit totta ja kerran valehtelit. Valehtelit nimittäin kuudenteen kysymykseen, koska asia tuntui sinusta kiusalliselta, sinä nimittäin olet kerran ampunut erään ihmisen hengiltä!" Timo sanoi: "No okei, minä valehtelin. Mitä te nyt aiotte tehdä minulle!?" Vastasin: "Tiedätkö sinä, miten Riikka rankaisee pettureita?" Timo Mäntylä sanoi: "Se narttuko? Hän tapattaa jokaisen, nytkin varmaan tänne on tulossa..." Timon lause jäi kesken kun hälytysääni alkoi soida. Sanoin: "Hyökkäys! Ossi, ota laserkivääri esiin ja mene edeltä, minä tulen perässä!" Ossi huusi: "Entäs Timo!?" Sanoin: "Minulla on suunnitelma." Timoa käskettiin pysymään suojassa.

Menin katsomaan tilannetta ja näin kun Rautaryhmä ja Kuminaama tulittivat androideja. Olin jopa näkevinäni joukossa kaksi raptorirobottia. Sitten, kun aloin ampua aseellani raptorirobotteja kohti, niin yksi niistä teki ison loikan kiviainan ylitse ja sivalsi toisen käden sirppiterällä Kuminaamalta kaulavaltimon auki. Onneksi yksi Rautaryhmän kyborgeista sai tuhottua robotin. Samalla toinen roboteista tavoitteli minun kaulavaltimoani, mutta samassa joku pamautti toista raptorirobottia päähän rautakangella. Se oli Ossi, hän kertoi että laserkiväärissä ei ollut ammuksia, joten oli pakko käyttää rautakankea. Samalla yksi Rautaryhmän kyborgi sanoi: "Ei näy enempää olevan!" Esittelin Ossille kyborgikolmikun ja sanoin: "Ossi, nämä ovat vasemmalta oikealle Jaska, Petteri ja Jarkko-2." Ossi tervehti jokaista. Menin katsomaan Kuminaamaa ja totesin, että Kuminaama on kuollut. Samassa Kutri ja Lapsenkasvo juoksivat Kuminaaman kuolleen ruumiin luokse ja kysyivät kuka teki moisen hirmutyön ja minä vastasin että se oli raptorirobotti.

Kutri vastasi: "Mitä me tässä seisomme! Iskemme heitäkin rajummin!" Vastasin: "Alan olla samaa mieltä, menemme kahtena ryhmänä heidän olinpaikkaansa. Minä sukellan Rooson, Henrin ja Irmelin kanssa leirialueelle. Rautaryhmä ja Ossi sekä Dural soutavat veneellä ja tuovat meidän maastovaatteemme. Jokainen kyborgi ottaa mukaansa laserkiväärit. Sitten kysyin kyborgi Jaskalta, mitä eri aseita he olivat tuoneet, jolloin Jaska meni Markuksen auton luokse ja avasi takaluukun josta hän sitten esitteli aseita: "Toimme kranaattipistoolin ja siihen 24 savukranaattia, 48 kranaattia; yksi lasersinko ja kaksi raketinheitintä sekä automaatti-laserkonekivääri. Aikamoisia leluja, vai mitä?" Sanoin: "Tosiaankin, meillä on lisäksi täällä jotain 11 tainnutuskivääriä, sitten on laserpistooleita ja varmaan kaksi laserkivääriä. Mutta nyt on jokaisen varustauduttava!" Tämän jälkeen kutsuin kaikki koolle ja aloin jakaa heille laatikoista maastopukuja ja Markuksen tuomia luotiliivejä jotka annettiin jokaisella ihmiselle. Sovimme, että kyborgit tuovat minun, Rooson, Henrin ja Irmelin luotiliivit veneellä vastarannalle. Koska kuitenkin happi oli vähissä paineilmasäiliöissä, niihin piti saada lisää paineilmaa.

Otin paineilmasäiliöt autoon mukaan ja kävin sukellustarvikeliikkeessä laitattamassa niihin lisää ilmaa. Tämän tehtyäni palasin takaisin leirintäkeskukselle jossa kokosin yhteen kaikki paikallaolijat ja kerroin heille tilanteen. ”On aika siirtyä vastaiskuun, minä sukellan vastarannalle Henrin, Irmelin ja Roosan kanssa. Kaikki kyborgit tuovat veneellä vastarannalle ennalta sovitut aseet, maastopukimme ja muut tarvikkeet. Kutri, Lapsenkasvo, Timo, Willlard, Kaisa, Matias, Armi ja Katri sekä Markus. Te menette maitse ja kuljette hieman tien sivussa. Varmistakaa viimeistään nyt, että jokaisella on hopeaketju kaulassaan ja että luotiliivit ovat päällä. Aseiksi otatte tainnutuskiväärit per henkilö ja lisäksi pari laserkivääriä ja yhden raketinheittimen. Loput jäävät tänne vartioimaan leirintäkeskusta.”

Paikalla olleet kaksi sotilaspoliisia sanoivat: ”Nuo tainnutuskiväärit. Miten aiotte tainnuttaa sotilaspoliisin?” Minä sanoin heille: ”Tainnutuskiväärin piikit ovat sen verran pitkiä, että ne saisi ammutuksi myös kankaan lävitse.” Sain SP-miehet vakuutettua asiasta. Muun ryhmän lähtiessä maan kautta kohti kohdetta, kyborgit alkoivat lastata venettä. Minä taas sukelsin Roosan, Henrin ja Irmelin kanssa järven poikki. En enää kerro sukellusvarusteiden pukemisesta päälle muuta kuin sen, että jokaisella oli uimahousut jalassa. Sukelsimme veden alla joutuisasti vastarannalle. Noustessamme toisella rannalla Irmeli sattui kompastumaan kiveen ja kaatui huutaen: ”Ai vittu! Perhanan kivi!” Autoin Irmelin ylös ja kysyin häneltä sattuuko mihinkään. Irmeli sanoi: ”No, oikeaan jalkaan vähän sattuu, mutta ei muuta.” Kahlasimme rantaan ja aloimme riisua sukellusvarusteita pois päältä, kun jäljellä oli vain märkäpuku, niin kuulin soutuveneeseen osuvan rantaan. Menin katsomaan ja siellä olivat kyborgit, he nostivat vaatteemme veneestä rannalle ja vetivät veneen kokonaan rannalle.

Aloimme pukea vaatteita päällemme, tosin naiset pukivat päälle vaatteet yhdessä teltassa ja me miehet ulkosalla. Sitten, kun vaatteet olivat päällä, sanoin Duralille: ”No niin Dural, vie meidän sukellusvarusteemme leirintäalueelle ja jos joku kysyy tunnusta, niin sehän oli se ’emme laske aseitamme, ennen kuin koko varuskunta on meidän’. Dural alkoi nostella sukellusvälineitämme veneeseen. Sitten, kun kaikilla muilla paitsi kyborgeilla oli hopeaketjut kaulassa, vaatteet päällä ja aseet mukana, niin aloimme mennä ylöspäin koivupuuta kasvavaa rinnettä myöten. Kesken kaiken rinnettä alas vierähti kivi, joka osui minun jalkaani ja vierähti läheiseen ojaan. Jaska sanoi: ”Emme taida ollakaan täällä yksin. Käynnistä hakumoodin...” Kohta Jaska sanoi: ”Outoa, en havaitse mitään elollista lähimaastossa.” Edetessämme ylös rinnettä tietä kohti nousi kova tuuli jota kesti noin puolen minuuttia, sitten tuuli tyyntyi äkkiä.

Samassa eteemme ilmaantui maan ja veden symbolien ruumiillistumia. Sanoin toisille: ”Nuo ovat maagisia hirviöitä, luulenpa tietäväni miten niistä pääsee eroon.” Henri sanoi: ”No miten?” Vastasin Henrille: ”Kuule Henkka, kun viimeksi tapasin maan symbolin ruumiillistuman, niin se katosi vähän ajan päästä. Ilmeisesti ne hyökkäävät vain, jos niihin uskoo, mutta mehän emme usko?” Sitten huusimme kovaan ääneen: ”Kuulitteko? Me emme usko teihin! Ette ole todellisia, joten ette voi vahingoittaa meitä!” Samassa maan ja veden symbolien ruumiillistumat katosivat. Sanoin toisille: ”Näittekö!? Kun niihin ei vain usko, niitä ei voi olla!” Samassa takaani kuului ääni: ”Mutta me emme ole maagisia olioita!” Käännin katsomaan ja näin siinä kaksi androidia. Sanoin kyborgeille: ”Käykää kimppuun!” Pienen tappelun jälkeen androidit oli voitettu, Henri meni ottamaan toiselta androidilta konepistoolin parempaan talteen.

Jatkoimme matkaa ja tulimme maantielle, tiellä oli oudon hiljaista. Ossi sanoi: ”Mitä tuossa oikein lukee?” Minä vastasin: ”Menen katsomaan.” Katsoin liikennemerkkiä jossa oli varoitusteksti: ”Sotilasosastoja.” Lisäksi vieressä oli viitta oikealle jossa luki: ”Varuskunta” Toisessa kyltissä joka oli vasemmalle johtavan tien varressa, luki varoitus ammunta-alueesta ja varoitus asiattomasta liikkumisesta. Katsellessani vielä kylttejä Henri kuuli askelien ääniä ja huusi: ”Seis! Kuka kulkee? Sano-kaa tunnussana!” Metsiköstä kuului huuto: ”Emme laske aseitamme, ennen kuin koko varuskunta on meidän!”

27): Pahat Robotit

Kohta pusikosta tulivat esiin Kutri, Lapsenkasvo, Timo, Willard, Kaisa, Matias, Armi ja Katri sekä Markus. Olimme toisin sanoen koko joukko koolla. Silloin huomasin Timon käsissä erikoisen näköisen ase. Kysyin mikä ase se on, jolloin Timo sanoi: "Otin tämän sieltä salaisesta tukikohdasta. Tunnen tämän ase, kun painan tästä ja tähtään tuohon puunkantoon, niin..." Tuskin Timo oli tuon ehtinyt sanoa, kun vierestäni meni jäinen säde ja kannosta tuli heti jääköntti. Huusin Timolle vihaisena: "Idiootti! Oikea hölmöläinen! Vähältä piti, ettei minusta tullut jääpatsasta!" Timo oli kovasti pahoillaan ja sanoi: "Sori vaan, en muistanut että ase on noin herkkä. Saanko anteeksi?" Vastasin Timolle: "Olkoon tämän kerran, mutta nyt kaikille kertauksena tämä ja painakaa se visusti kalloonne! Kukaan ei saa tappaa yhtään ihmistä, vain tainnutuskivääriä saa käyttää. Tämä koskee myös teitä; te kyborgit!"

Seuraavaksi kysyin toisilta: "Otitteko nyt mukaan sen avainkortin ja sen DVD:n jossa on Riikan ja Matin välinen keskustelu?" Kaisa vastasi: "Tässä ne ovat. Minne päin menemme?" Timo vastasi: "Valitaan ammutaharjoitusalue, siellä on vankila ja yksi panssarivaunu." Samassa Matias sanoi minulle: "Sinuna olisin varovainen tuon Timon suhteen." Sanoin: "Kyllähän siinä on riskinsä, mutta kun hän näki Riikan ja Matin vuoropuhelun, niin hän ei enää halua olla Riikan leivissä." Kuljimme aseet valmiina, Timo Mäntylä sanoi: "Tämä on liiankin helppoa..." Samassa kyborgi Jaska huusi: "Pysähdy! Edessäsi on ansa!" Timo vastasi: "Mikä ansa ja missä?" Jaska otti maasta noin nyrkin kokoisen kiven ja sanoi: "Katsos tätä!" Jaska heitti kiven Timon eteen ja maasta nousivat puolitoistametriset piikit. Jaska sanoi: "Se reagoi kosketukseen." Otin ojassa kasvavasta pajusta oksan ja tökkäisin sillä ansakohtaa ja taas piikit nousivat. Kuljimme ojaa myöten ansan ohitse.

Kohta Kaisa sanoi: "Ammuntaharjoitusalue on enää korkeintaan kolmensadan metrin päässä, jatketaan matkaa!" Samassa meitä vastaan tuli iso robottidinosaurius, jonka pituus sen hännästä sen päähän oli noin kaksitoista metriä. Se oli kuin raptorirobotit, mutta paljon isompi ja sillä oli terävät kynnet sen käsissä. Timo vastasi: "Sanokaa nyt, mikä tuo robotti on?" Ossi vastasi Timolle näin: "Se on malli AL-1, allosaurusrobotti. Heikko kohta on sen suu ja kitalaki." Samassa robotti sanoi: "Läpikulku kielletty! Menkää takaisin!" Willard sanoi englanniksi: "No trespassing? Why ours must turn back?" Robotti vastasi: "Yes, turn back, now! Or else you turn back and cry! This is private area!" Tässä ovat käännökset:

WILLARD: Ei läpikulku? Miksi meidän pitää kääntyä takaisin?

AL-1: Kyllä, takaisin nyt! Tai muuten te itkette ja käännytte takaisin! Tämä on yksityisalue!

Minä sanoin robotille: "Katsotaanko kuinka mahtava sinä todella olet!?" AL-1 vastasi meille: "Hyvä on sitten. Apulaiset paikalle!" AL-1 robotin takaa tuli meidän eteemme kolme androidea ja yksi raptoriroboti. Aloitimme taistelun ja torjuimme hyökkäyksen. Samassa AL-1 sanoi: "Paskat!" Ja hyökkäsi. Huusin muille: "Hajaantukaa!" Toiset lähtivät eri suuntiin AL-1:n jäädessä paikalleen, mutta Katri kompastui ja putosi ojaan. AL-1 vastasi: "Katri, sinut pitää tappaa." Reijo: "Sinähän et Katriin koske!" Samassa aloin ampua AL-1:tä laserkonepistoolilla, jonka olin ottanut eräältä androeilta. Tällöin AL-1 kääntyi minuun päin, jolloin aloin tulittaa sen suuta. Tämän seurauksena AL-1 horjahteli hieman taaksepäin, kunnes kuulin takaani huudon että väistä! Samassa heittäydyin maahan ja näin siitä, kun AL-1:n suuhun osui lasersingon osuma. Tämän seurauksena AL-1 kaatui suoraan päälleni ennen kuin ehdin väistää.

Tämän jälkeen reitti oli selvä. Ainakin se vaikutti siltä, mutta sitten meitä vastaan tuli kolme sotilasta sotilaskivääreillä aseistettuina ja kaksi sotilaspoliisia aseistettuina konepistoolein. Yksi heistä sanoi: "Seis! Liikutte kielletyllä alueella, kääntykää tai joudumme vangitsemaan teidät!" Timo sanoi meille: "Nyt otti ohraleipä!" Lapsenkasvo sanoi: "Eipäs, meillä on nukutusnuolet, voimme käyttää niitä." Samassa kyborgit hyökkäsivät sotilaiden ja sotapoliisien kimppuun ja hetken painimisen jälkeen saimme ammutuksi jokaiseen nukutusnuolen, sitten tuhosimme heidän tiimalasikorunsa. Otimme heidän aseensa ja jatkoimme matkaa, lopulta Kaisa sanoi: "On turvallisempaa kulkea metsän kautta." Uskoimme Kaisaa ja lähdimme kulkemaan metsässä. Lopulta tulimme hiekkakuopan reunalle josta Kaisa katsoi alaspäin ja sanoi: "Outoa, täällä on aivan liian hiljaista." Minä sanoin: "Katso! Tuolla on panssarivaunu ja vankiselli, mutta sitä vartioi kyborgi."

Kaisa kaivoi taskustaan pienoiskiikarit ja katsoi niillä vankiselliä kohden. Kohta hän sanoi: "Kannattaa olla matalana, muuten se voi huomata. Toisaalta, en näe muita kuin tuon yhden, olitko sinä Reijo muuten panssarijoukossa?" Vastasin myöntävästi. Päätin mennä avainkortin kanssa Jaskan mukana sotilaskiväärein varusteltuna vankisellille. Sinne päästyämme Näin Arja Rantasen vankisellissä. Vieressämme oli maahan iskettynä rautakanki jonka kyborgi Jaska otti ja meni se käsissään kyborgin luokse jolloin kyborgi huomasi hänet ja sanoi möreällä äänellä: "Vai niin, tunkeilijoi-takos sitä ollaan? Nyt teitte pahan virheen!" Samassa Arja Rantanen huusi: "Varokaa!" Kyborgin lähestyessä Jaska iski lujaa sen päähän rautakangella jolloin kyborgi sanoi iskusta: "Hyttysenpisto! Ei tepsi!" Jaska sanoi: "Mitä vittua! Yleensä kolmostyyppiin tehoaa rautakangen isku. Mutta kun kerran äskeinen ei tehonnut, niin katsopas tätä!" Jaska pamautti kyborgia suoraan kylkeen ja eri puolille sen vartaloa ainakin kymmenesti, mutta silloin kyborgi hyökkäsi Jaskan kimppuun ja alkoi takoa tätä nyrkeillä. Jaska ja minä jouduimme pakenemaan, koska Jaska oli vähällä tuhoutua nyrkiniskuihin.

Onneksi pääsimme kiertämään tankin taakse niin, ettei vartija huomannut. Kun vartija lähti kiertämään vankilan taakse, niin kiipesimme nopeasti tankin päälle ja menimme sen sisään. Sisällä Jaska sanoi: "Osaathan ohjata tätä?" Minä vastasin kyllä. Kun vartija tuli takaisin vankilan eteen, niin käynnistin panssarivaunun jolloin vartijakyborgi tuli lähemmäs ja sanoi: "Mitä helvettiä! Odotas vain niin..." Silloin vartija alkoi tulittaa laserkiväärillä. Ajoin suoraan vartijaa kohti ja vartijan viimeiseksi huudoksi jäi: "Apuaah!" Samassa vartija murskaantui panssarivaunun alle ja käänsin panssarivaunun sivuun ohjaimista, ettei se olisi törmännyt vankilaan. Pysäytin panssarivaunun ja kiipesimme siitä ulos. Katselimme ympärillemme ja näimme vankilan edustalla maassa murskaantuneen vartijakyborgin, josta näkyivät selvästi säpäleiksi menneet piirilevyt. Huusimme toisille, että he voivat nyt tulla alas vankilan luokse. Toisten tultua Kaisa meni avaamaan vankilan oven avainkortilla joka oli löytynyt järvestä.

Kaisa sanoi että ovi vankilaan on nyt avattu. Vankilasta tuli ulos Arja Rantanen ja sanoi meille: "Tiedän oikopolun, teidän tarvitsee vain mennä harjoitustaulujen luokse. Sitten sieltä käännytte oikealle johtavalle hiekkatielle ja olettekin jo portilla." Samassa Kutri huusi: "Saakeli, nyt tuli tosi iso ongelma..." Kysyin että mikä ongelma, jolloin Kutri sanoi: "Meitä vastaan hyökkää ainakin kaksikymmentäviisi androidia tukenaan muutama raptorirobotti." Minä vastasin: "Minulla on ovela suunnitelma!" Menin tällä kertaa Kaisan ja Henrin kanssa tankkiin ja käskin Kaisaa ohjata ja minä itse toimin ampujana. Henri tähysti mistä suunnasta vihollisia tulee. Aloin ampua Henrin huutojen mukaan kuten hän sanoi esimerkiksi näin: "Androidipari tulossa vasemmalta, mutta kaukaa." Tai sitten näin: "Raptorirobotti hyökkää suoraan edestä!"

Tällä kertaa saimme voiton ja päätimme leirytyä vankisellien luokse. Katri kysyi minulta mistä me oikein saamme lämmikettä päällemme jolloin Kaisa kertoi meille, että vankiselleissä on aina varalla muutamia lisähuopia, joita voisimme käyttää. Mietimme, miten sopia vahtivuorot, jolloin Ossi sanoi; että hän voisi vahtia ensimmäisen puolituntisen, nuorten ei tarvinnut vahtia. Soitin omalla puhelimellani Juhalle: "Reijo tässä moi, aivan niin... Saimme voiton vihollisesta, siis ekan, tarkoitin. Entä mitä sinne kuuluu?" Samassa kuulin askelien ääniä pohjoisen suunnalta. Sanoin: "Juha kuule, minun täytyy lopettaa nyt, moido!" Ossi tähtäsi aseellaan tulijaa ja huusi: "Seis! Kuka siellä? Tule esiin tunnistusta varten!" Samassa askeleet muuttuivat laahustaviksi ja etäinen ääni sanoi kuin olisi kuolemaa tehnyt: "Auttakaa minua... Vuodan verta tosi pahasti..." Menin ase kädessä katsomaan kuka se oli, mutta hämmästykseni oli suuri; kun huomasin että tulija oli itse Iso Allo!

Ossi sanoi: "Hän on oikea ihminen." Minä sanoin: "Eikä hänellä ole kuin paksu hopeaketju kaulassaan." Sanoin sitten Allolle: "Jukoliste... Mitä tapahtui?" Allo selitti: "Joitain sotilaita tuli ja vei muut bändin jäsenet, minä pääsin karkuun; mutta sotilaat alkoivat ampua minua, sitten putosin äkkiä hiekkarinnettä alas kierien. Ne hakivat minua, mutta pääsin piiloon vanhaan juoksuhautaan jonka päällä oli peltilevy. Sitten, kun ne olivat menneet, juoksin pois hiekkakuopasta ja juoksin lujaa metsässä, mutta taas putosin tuolta hiekkakuopan reunalta alas." Katsoin hänen yleiskuntoaan ja sanoin: "Hänen haavansa pitää puhdistaa, onko missään mitään puhdistusainetta?" Silloin Kaisa sanoi minulle: "Muistan nähneeni viinapullon tuolla vankilan hyllyllä." Kävin hakemassa viinapullon, se oli puhdasta Koskenkorvaa. Kaadoin sitä Allon haavoihin ja hän sanoi: "Kaada lisää vain!" Sitten hän sanoi: "Anna pullo, haluan parit huikat..." Allo joi pullosta ja sanoi: "Jo helpotti, taitaa tuo kossu alkaa vaikuttaa jo."

Samalla Henri Kiiski tuli luokseni ja sanoi: "Minua kusettaa!" Sanoin: "Mene vankilan taakse kuselle." Henri sanoi: "Eikö joku huomaa?" Sanoin: "Kuka sinua nyt tunnistaisi takaapäin!? Mene nyt jo sinne kuselle. Ei täällä tirkistelijöitä ole!" Henrin käytyä kusella, hän meni takaisin nukkumaan. Katselin selleistä sopivaa sidettä Allon haavoihin mutta ainut mitä löytyi, olivat sängyn lakanat; rupesin repimään niistä siivuja. Tuon jälkeen sidoin haavat ja sanoin Allolle: "No niin, lepää nyt tässä mutta pidä ehdottomasti tuo hopeakoru, se estää kiroukselta. Nyt oli sitten tiistai, tämän päivän jälkeen oli vielä keskiviikko- ja torstai-päivät. Aamulla kysyin Allolta: "Hei Allo, saitko yöllä unta?" Hän vastasi unisena: "Joo, enköhän saanut. Oikea käsi on vielä kipeä, ei kai se haava ole tulehtunut?" Minä katsoin haavaa ja sanoin: "Ei se näytä siltä, alkoholi on näköjään auttanut."

Samassa Jarkko-2 huusi: "Joku tulee tännepäin pusikoista!" Menimme aseet kädessä sinne ja huusimme: "Keitä olette? Näyttäytykää tai ammusme teidät seulaksi!" Samassa esiin tuli kolme sotilasta ja kaksi SP-miestä. Ossi sanoi: "Eikös nuo ole ne samat miehet jotka tapasimme jo eilis-päivänä?" Minä sanoin: "Ovat, mutta miten he ovat tänne selviytyneet?" Sitten näytin heille sotilas-kivääriäni ja sanoin: "Taisin tehdä aviorikoksen, kun käytin hyväkseni toisen sotilaan asetta." Toinen sotilaspoliiseista sanoi: "Tänne ei saa siviilit kuulkaa tulla, ettekö nähneet kylttiä?" Silloin viressäni seisonut sotilaspoliisi sanoi: "Annas kun puhun heille." Sotilaspoliisi kertoi heille mitä oli tapahtunut ja mitä Riikka Mäkelä aikoi. Vähitellen he alkoivat uskoa. Palautimme heille aseensa ja kerroimme minne olemme menossa. Yksi sotilaista katsoi kompassiaan ja sanoi sitten meille: "Varuskunta on tästä paikasta lukien koillisessa, noin puolentoista kilometrin matkan päässä täältä, jos kompassiini on uskominen." Toinen sotilas katseli kiikarilla lähimaastoa ja sanoi: "Ketään muuta ei täällä näy. Samassa metsästä kuului kovaa rytinää ja ammunta-alueelle hyppäsi AL-1 –robotti konekiväärillä varustettuna ja sanoi: "Lisää ihmisiä vai?" Samassa alkoi armoton tulitus ja me kaikki juoksimme suojaan.

Hyökkäyksessä sai surmansa kaksi sotilasta ja yksi sotilaspoliisi. Yhdessä vaiheessa SP-mies tuli AL-1:n eteen ja sanoi konepistooli sitä kohti tähdättynä: "Hei kusipää! Minulla on sinulle sitä jotakin..." Ja aloitti tulituksen robotin päähän mutta robottiin tuo ei vaikuttanut. Huusin miehelle että tähtää sen suuhun. Mies ampui AL-1:stä suuhun ja siitä AL-1 sanoi: "Että pitikin..." Ja kaatui tulittaneen sotilaspoliisia, joka kaatui maahan. Menimme katsomaan sotilaspoliisia ja totesimme että hän käyttää luotiliivejä. Hän nosti päätään ja sanoi: "Voi hemmetti, vasen käsi vuotaa verta!" Riisuimme vasemman käden hihan häneltä ja totesimme haavan olevan aika mitätön. Laitoimme siihen revittyä lakanaa siteeksi. Sitten sotilaspoliisit ja se eloonjäänyt sotilas sanoivat Kaisalle: "Alikersantti Palmu! Sotilaspoliisit Tommila ja Petsalo ilmoittautuvat!" Sotilas sanoi: "Alikersantti Palmu! Sotamies Niskanen ilmoittautuu!" Kaisa Palmu sanoi: "Ei sitä huutaa tarvitse, etunimesi oli?" Sotilas vastasi rivakasti: "Koko nimeni on Jukka-Pekka Niskanen, alikersantti!"

Kaisa sanoi: "Se on hyvä että voimistuimme kolmella tulokkaalla, mutta me tottelemme nyt Reijo Takasta, hän on panssaridivisioonan kersantti." Nuo kolme eivät oikein uskoneet, mutta kaivoin lompakostani kortin, jossa oli joukko-osastoni ja sotilasarvonani kersantti. Heidän nähdessään sen, he sanoivat yhteen ääneen: "Me tottelemme sinua, herra kersantti Takala!" Samassa heidän viressään seisonut sotamies pudotti sotilaskiväärinsä ja tuupertui kuolleena maahan. Jaska sanoi: "Pysykää jonkun suojan takana, siellä on varmaan tarkka-ampuja!" Jaska katseli sinne suuntaan, josta oli ammuttu ja alkoi sitten tulittaa konekiväärillä jolloin hiekkatasanteen reunalta tippui alas kolme androidia. Jaska otti heidän aseensa ja toi ne meille. Hän kysyi minulta, paljonko panssarivaunussa on ammuksia jäljellä. Johon sanoin että: "Vähänlaisesti, arviolta kuudesta neljään." Jaska kysyi sitten laserkivääreistä ja Kutri sanoi vetäisten pitkän tukkansa niskansa taakse: "Ei paljoa, ehkä kolme tai neljä per laserkivääri."

Samalla kännykkäni soi, vastasin siihen ja soittajana oli Juha: "Reijo tässä moi! Mitäs sinnepäin kuuluu? Mitä sanoit!? Olette löytäneet vanhan käärön läheltä tikarien löytöpaikkaa, vai? Kuule, voitko lähettää siitä videokuvaa kännykälleni? Okei, minä lopettelen..." Kohta kännykkääni tuli viesti jossa luki: "1 uutta dataviestiä tullut." Avasin sen ja siinä oli kyseinen käärö jossa luki jotain muinaissuomalaisella tekstillä. Kysyin osaako kukaan tulkata tuon, jolloin kyborgi Petteri sanoi: "Annas kun minä tulkkään sen meille." Petteri alkoi lukea: "Sitä päivää edeltävinä päivinä taivas muuttuu verenpunaiseksi ja kuu on veren kaltainen. Maanjäristyksiä tulee ja ihmisten pelko on suunnaton sillä suuri muinainen peto nousee valtaansa ja saa ihmiset kumartamaan häntä ja laittamaan hänen merkkinsä joka on ajaton tiimalasi." Sanoin: "Miksi keskeytit?" Petteri sanoi: "Koska teksti on lopussa epäselvää, ei odota, nyt se näkyy! Minä jatkan." Kyborgi Petteri jatkoi: "Toiseksi viimeisenä päivänä sataa rakeita sekä lunta. Kuka nämä merkit näkee, tietää tuomionpäivän koittavan."

Irmeli sanoi: "Tämä on hirveää! Mistä pedosta oikein puhuttiin?" Matias Härkälä sanoi: "Raamatussa on peto sanaa käytetty Luciferista, sen jälkeen kun hän petti maailman ensimmäiset ihmiset. Varsinkin Johanneksen Ilmestyksessä puhutaan pedosta." Silloin sanoin: "Mitä me tässäkään enää kuppamme? Jatketaan matkaa kohti varuskuntaa!" Lähdimme taivaltamaan kohti tietä, josta pääsi varuskunnalle. Yllättäen alkoi sataa isoja rakeita ja lunta, minä sanoin: "Meillä ei ole paljoa enää aikaa, tuo oli vasta ensimmäinen merkki." Jatkoimme matkaa ja lähdimme kulkemaan poispäin varuskuntaan menevältä tieltä toiselle tielle. Tämä tie vei alaspäin. Tällöin Henri sanoi: "Mitä nyt? Miksi me käännyimme tännepäin? Varuskuntaan pääsee tuolta!" Vastasin hänelle: "Koska portilla voi olla vartijoita, sitä paitsi meidät nähtäisiin liian helposti." Kaisa sanoi: "Tuo on totta, mennään tätä tietä; matka on tosin vähän pidempi, mutta pääsemme portille jonka lähellä on asevarasto ja sotku."

Vähän matkaa kuljettuamme kuulimme jonkun hoilaavan: "Oon mä kovin, kuumin, upein..." Ääni kantautui mäen alapuolelta. Petteri sanoi: "Odottakaa tässä, menen tarkistamaan tilanteen." Kesti hetken ja Petterin palattua hän sanoi: "Siellä on toinen nelostyyppin kyborgi, mutta hän ei yrittänyt tuhota minua. Hän vain pyysi luokseen ja kysyi sopivaa pop-tyylistä kappaletta. Kerroin sopivan ja hän kehotti palaamaan." Sotilaspoliiseista yksi sanoi: "Mitä me nyt teemme? Se aiempikin tyyppi oli jo kova vastus, näimme taistelun." Samassa huomasin tien vieressä kiven jonka ehkä saisi työnnettyä alas. Pyysin kaikkia neljää kyborgia avukseni ja vaikka kivi oli valtavan raskas, niin saimme sen hievahtamaan. Sanoin: "Työntäkää, vielä vähän..." Samassa kivi kieri tielle ja alkoi tulla lujaa vauhtia alas. Sanoin: "...niin kyllä se siitä lähtee, piti sanoa." Ylös asti kuului räätinää ja menimme kaikki alas katsoaksemme tilannetta.

Tulimme siirtolohkareen luokse jonka alla kyborgi makasi ja siitä tuli sähköpurkauksia. Irmeli sanoi: "No jo on raju näky!" Sanoin toisille: "Älkää menkö liian lähelle, tai saatte tällin siitä." Samassa paikalle tuli kaksi androidia ja toinen sanoi: "Onko Emermera kuollut?" Sanoin: "Kyllä on!" Samassa toinen huusi: "No voihan paskat!" Jonka jälkeen he alkoivat tulittaa meitä, mutta Jarkko-2 otti laser-konekiväärin ja ampui heidät seulaksi. Samassa tuli arviolta kaksikymmentä androidia laserpistoolin ja konepistoolin aseistettuina, heidän joukossaan oli kolme raptorirobottia. Aloitimme valtavan tulituksen ja Jaska ampui lasersingolla raptorirobotteja. Kaksi tuhoutui, mutta kolmas hyppäsi suoraan kohti Matias Härkälää joka sai kahdesti ammuttua robottia, mutta sitten raptorirobotti sivalsi Matiakselta kaulavaltimon poikki ja pamautti pistoolilla muutamia kertoja hänen rintakehänsä.

Tulitin tuota raptorirobottia ja kun taistelu oli ohi, niin totesimme saaneemme ison saaliin tielle pudonneista konepistoolista. Otimme konepistoolia ja sanoin: "Ne, joiden aseista on panokset loppussa tai aseiden teho on heikompi kuin laserkonepistoolin; niin ottakaa maasta ase jossa on eniten latausta. Minä katson Matiaksen tilan." Matiaksen luokse ja koetin painaa haavaa umpeen. Matias sanoi korisevalla äänellä: "En halua kuolla." Mutta sitten hänen päänsä retkahti sivulle ja totesin hänet kuolleeksi. Iso Allo sanoi: "Kuoliko Matias?" Vastasin myöntävästi, sitten laitoin Matiaksen silmäluomet kiinni. Valitsin puhelimestani Kalle Härkälän numeron ja soitin sinne, kun Kalle vastasi, hän vaikutti kiireiseltä: "Anteeksi, mutta minulla on kova kiire, soittaisitko vartin päästä?" Sanoin: "Asiani on tosi tärkeä, sinun veljesi on näet..." Silloin Kalle keskeytti ja sanoi huolestuneena: "Mitä hänestä? Voiko hän hyvin?" Sanoin hänelle: "Sinun veljesi on... kuollut." Silloin oli kuin salama olisi iskenyt taivaalta. Kalle sanoi: "Oma veljeni!? Miten hän kuoli?" Vastasin: "Raptorirobotti viilsi hänen kaulansa auki, emme voineet pelastaa häntä millään." Kalle oli hyvin järkyttynyt ja sanoi itkien: "En pysty enää puhumaan... näkemiin..."

Mietimme mitä teemme Matiaksen ruumiille, ja päätimme peittää hänen ruumiinsa sammaleilla ja kanervilla. Lopuksi otin päästäni mustan huivin ja sidoin sen merkiksi viereiseen puuhun. Tämän jälkeen jatkoimme matkaa, kunnes saavuimme mäen päälle, mistä oli helppo tarkkailla maastoa. Jäimme tähän ja perustimme leirin. Samassa Irmeli huudahti pelosta ja katsoi taivaalle: "Katsokaa taivasta! Sen väri muuttuu verenpunaiseksi!" Ossi sanoi: "Meillä ei ole paljon aikaa, vain huomisen ja viimeinen päivä, joka on perjantai." Vastasin: "Ei todellakaan ole aikaa hukattavaksi, me nukumme tässä ja vaihdamme vahtivuoroja vartin välein." Otin itse ensimmäisen vahtivuoron, hörppäsin virkistävää juomaa ja katsoin taivaalle, näin että kuu muuttui vähitellen verenpunaiseksi. Mietin ensin, olisiko kyseessä illuusioharha, mutta sitten kun join virkistävää juomaa, tunsin oudon maun suussani, purskautin juoman maahan ja pelästyin, koska juoma oli muuttunut vereksi. Avasin sitten leirintäkeskukselta tuomani kolapullon ja avasin sen, mutta heti sekin muuttui vereksi. Sanoin silloin itsekseeni että: "Hetkinen, mistä lähtien juomat muuttuvat vereksi?"

27): *Varuskunta*

Silloin hämmästyin, kun juoma palautui ennalleen, samoin virkistävä juoma myös. Herätin Ison Allon ja sanoin hänelle: "Sanoit, että sinua ammuttiin ja tunsit kipuakin, mutta ota tuo side pois." Silloin Iso Allo sanoi: "Mitä? Haava ei ole parantunut edes, oletko hullu?" Sanoin hänelle: "Avaahan nyt vain, ilmeisesti tunsit kipua, koska uskoit; että sinua ammuttiin, luulenpa, että tuo haava on illuusio." Iso Allo sanoi sidettä irrottaessaan: "Se on siis vain illuusiota. Joten se ei ole todellinen." Haavasta valui verta, mutta Iso Allo sanoi: "Eihän tuo ole totta!" Samassa veri ja haava katosivat ja Iso Allo sanoi: "Katsos, se hävisi kuin pieru Saharaan!" Haava oli tosiaan kadonnut.

Samassa tunsin, kun joku työnsi aseensa piipun selkääni ja sanoi: "Kädet ylös, teitä on etsitty!" Huomasimme, että kaksi upseeria ja kuusi sotilasta oli löytänyt meidät, mikä siis nyt neuvoksi? Ossi sanoi: "Kuule Reijo, olisi ehdotus." Sanoin sotilaille: "Saanko puhua hetken kollegani kanssa, hänellä on asiaa." Toinen upseeri, joka oli kersantti, sanoi: "Olkoon, mutta pian sitten." Ossi sanoi minulle hiljaisella äänellä: "Jos yrittäisimme saada heidät ristiriitaiseen tilanteeseen, asetamme heille kaksi vaihtoehtoa, mene nyt!" Menin sanomaan upseereille: "Onko teidän käsketty tappaa meidät, jos emme tule?" Toinen upseeri sanoi: "Kyllä niin sanottiin." Silloin sanoin: "Mitä Riikka Mäkelä lupasi teille tappamisesta?" Yksi sotilas sanoi: "Hän lupasi, että saamme kaiken, mitä voimme toivoa." Silloin Kaisa Palmu nousi ylös makuupussistaan ja sanoi: "Tiedän tuon, mutta se oli valetta!" Samassa Kutrikin havahtui ja sanoi: "Olen Kutri, voin vakuuttaa, että Kaisa puhuu totta. Ottakaa nuo riipukset pois."

Silloin heräsi sotilaissa ensimmäiset epäilykset, Riikka oli luvannut kaikkea, mutta nyt me sanoimme heille, että hän valehtelee. He olivat ihan ihmeissään ja kysyivät: "Onko todisteita?" Silloin otin esille dvd-levyn ja laitoin sen äänenlukijaan. Sieltä kuului Riikan ja Matin vuoropuhelu. Nyt sotilaat olivat entistä epäluuloisempia ja sanoivat: "Otetaan nämä riipukset pois!" Mutta heti kun he koskivat riipuksiin, he huudahtivat kivusta ja sanoivat: "Emme voi! Ne polttavat!" Sanoin Ossille: "Ossi, tuhoa riipukset!" Ossi tuhosi jokaiselta riipukset ja sotilaat kaatuivat maahan hetkeksi. Sitten yksi sotilas nousi istuvilleen ja nosti jonkin alaosasta repäistyn paperin. Sanoin sotilaalle: "Olen kersantti Reijo Takala, kuka sinä olet?" Sotilas sanoi: "Herra kersantti Takala, olen tarkka-ampuja!" Vastasin: "Entä se nimi?" Sotilas vastasi: "Herra kersantti Takala, nimi on Henri Strömberg!"

Sanoin tuohon: "Vai että Virtavuori suomeksi... Jätetään herroittelut sikseen, mikä se paperi sinulla on kädessäsi?" Samassa Henri Kiiski alkoi nauraa hervottomasti, Willard sanoi: "No nyt hän saada hysteerinen naurukohtaus!" Strömberg narkästyi ja sanoi: "Miksi tuo poika nauraa?" Henri Kiiski vastasi: "Koska minäkin olen Henkka! Siis Henri, kokonimi on Henri Kiiski." Minä sanoin: "Anna se paperi tänne, sotamies Strömberg!" Mies antoi minulle paperin, siinä luki:

Tervehdys Teille, hyvät poliisit, upseerit ja sotilaat!
Ensi torstaina kokoonnumme kello 18:30 sotkuun palaveriin,
asia: Keskustelua toiveidenne toteutuksesta ja niiden esittämisestä. Aiheena on myös mutaatio, sillä ainesosat ovat koottuina maanalaiseen bunkkeriin, jossa on sopiva allas. Kaikkien on syytä osallistua, ennen kuin se on liian myöhäistä; siksi päätin ilmoittaa jokaiselle asiasta.

Kysyin sotilailta, onko paperi heille tuttu. Kukaan ei muistanut, kuka paperin antoi, mutta sanoin heille: "Sanooko nimi Riikka Mäkelä teille mitään?" Silloin tähän asti hiljaa ollut upseeri sanoi: "Olen vänrikki Koskela, vastaan kenttätykistöstä. Riikka Mäkelähän tuomittiin ensimmäisen kerran, kun hän tappoi isänsä järeällä aseella; väitti oikeudessa, että hän halusi pelastaa äitinsä ja sisarensa. Sitten vanhempana hän pääsi robottitehtaalle töihin turvapäälliköksi. Pesti oli lyhyt, sillä hänet tuomittiin ainakin yhdestä murhasta ja murhan yrityksestä naisvankilaan kahdeksitoista vuodeksi. Tuomio ei lyhentynyt hovioikeudessa. Laajalti levisi Suomessa huhu, että hänellä oli suhde erään miehen kanssa, mutta se oli joku Kuusela, Kuusinen; tai jotain sinne päin." Vastasin: "Herra vänrikki, oliko se Ville Kuusisto?" Vänrikki Koskela sanoi: "Ville... Juuri hän! Se psykopaattinen murhaaja joka tapatti kolme tehtaanjohtajakollegaansa. Mutta nyt hän on jo ollut kuopattuna noin vuoden."

Samassa sotilaista yksi sanoi: "Katsokaa tuota!" Näimme siinä meistä vähän matkan päässä olennon, joka oli Ville Kuusiston näköinen ja kokoinen, tosin iho oli pahasti palanut kasvoilta ja yleisesti koko kehosta. Hänellä oli päällään musta nahkatakki ja mustat housut. Tukka oli kärventynyt pois lähes kokonaan. Hän sanoi: "Oli jo aikakin löytää sinut, Reijo! Muistatko minut vielä?" Minä sanoin: "En, olet pelkkä illuusioharha. Et sinä ole Ville." Silloin Ville sanoi: "Sinulla on tässä tukijoukkoja mukana oikein monta. Riikka epäilee, että onnistut hyökkäämään hänen kimppuunsa; mutta nyt..." Samassa hän tempaisi esiin miekan ja sanoi: "...haluatteko leikkiä? Pelin nimi on elä tai kuole!" Silloin sotilaat tähtäsivät häntä aseillaan ja sotilaspoliisit myös. Vänrikki Koskela sanoi: "Antaudu! Meitä on enempi, heitä miekka maahan." Mitään ei tapahtunut, sitten Vänrikki Koskela toisti: "Antaudu, tai annan miehilleni käskyn avata tulen! En toista enää kolmatta kertaa!"

Taas oli hiljaista, mutta samassa sotilaat alkoivat vänrikin käskystä tulittaa, jolloin Ville Kuusiston aave tappoi kaikki sotilaat ja sotilaspoliisit. Vänrikki itse meinasi ampua pistoolillaan, mutta tartuin häntä käteen ja sanoin: "Älä vain ammu, hän pystyy tappamaan vain, jos hän kokee jonkin uhkakseen itselleen. Vänrikki laittoi aseensa koteloon takaisin ja minä sanoin Villedelle: "Et sinä ole todellinen!" Silloin Ville loi itsestään kaksi illuusiokuvaa ja sanoi: "Kuka minä olen?" Minä jatkoin: "Pelkkä kuori, jonka voin poksauttaa." Sitten sanoin Kaisalle: "Onko sinulla se ristisi vielä?" Kaisa antoi minulle hopeisen ristinsä ja minä sanoin risti kädessä: "Jumalan nimeen minä käsken sinua, Ville Kuusisto; palaamaan takaisin helvettiin ja pysymään siellä!" Astuin sitten lähemmäksi Villeä ja samassa Ville katosi ja kuului naurua, maassa olivat vain Villen vaatteet.

Vänrikki oli hämmästynyt ja sanoi: "Se oli pelkkä illuusioharha! Miten Riikka luo nuo illuusiot? Sano minulle ja kersantti Korpiselle." Minä kerroin heille sanantarkasti, mikä on illuusio ja mihin se perustuu. Sanoin myös, että illuusio perustuu uskoon; siinä yritetään ihminen saada uskomaan, että hänen näkemänsä kuva on todellisuutta. Päätimme jatkaa matkaa. Willard, Henri Kiiski, Irmeli ja Armi valittivat, että heitä väsyttää. Otin taskustani pilleripurkin virkistäviä ja annoin jokaiselle yhden ja sanoin: "Nielaiskaa se kokonaisuena, niin pysytte jopa 12 tuntia virkeinä kuin peippoiset!" He laittoivat pillerin suuhunsa ja nielaisivat sen. Tämän jälkeen laitoimme kuolleet sotilaat riviin ja siirsimme heidät pusikon suojiin ja otimme heidän aseensa. Vänrikki sanoi: "Lupaam auttaa teitä matkan varrella, se ei ole helppoa nyt, mutta seuratkaa perässä." Tulimme vanhan tunnelin suuaukon eteen, oli jo aamuhämärä ja kello näytti jo aamukuutta. Lapsenkasvo tutki seinämää ja sanoi: "On etsittävä toinen reitti, tässä on ansa." Vänrikki sanoi: "Mutta tämä on ainoa, jota ei vartioida; sillä se on varauloskäynti, mennään tästä vain." Lapsenkasvo osoitti seinässä olevaa sensoria ja sanoi: "Se on liikkeentunnistin, sitä ei tahdo vain huomata."

Mitä se tekee, jos se tunnistaa liikkeen? Lapsenkasvo otti maasta risun ja huitaisi sillä sensorin edestä. Samassa tulenlieskat puhalsivat seinämistä noin puolen minuutin ajan. Risu paloi toisesta päästään poroksi. Sitten Armi, joka muuten oli hiljaista sorttia, sanoi: "Entä peili? Eikö sillä voi joku ohjata säteen niin, että portin aukaisu onnistuu turvallisesti." Irmeli sanoi: "Minulla on peili, mutta auttaako se? Kuka pitelee peiliä?" Kaisa sanoi: "Minä voin tehdä sen, jos Reijo antaa ensin hopea-ristini takaisin." Vastasin: "Unohdin koko ristin, tuossa. Älä hukkaa sitä." Vänrikki Koskela otti avainkortin ja vetäisi sen lukulaitteen läpi ja näppäili jonkin koodin, sitten hän sanoi: "Nyt valitse tästä kohdan portin kontrollointi..." Samassa tuli ilmoitus: "Sinun käyttöoikeutesi eivät riitä käskyn toteuttamiseksi, pääsy estetty." Vänrikki Koskela sanoi: "Jokin mättää, yritän ohituskoodia." Taas tuli sama ilmoitus kaiuttimesta, nyt vänrikki Koskela kysyi: "Kerro minkä takia?" Syyksi sanottiin: "Koodia muutettu." Sanoin: "Miten sitten pääsitte tänne?" Vänrikki Koskela sanoi minulle: "Todennäköisesti tästä. Mutta yritän vielä kerran henkilökohtaista koodiani." Kaisa huusi: "Nopeasti sitten! Käteni väsyi!" Vänrikki Koskela sanoi: "Tästä se lähtee, eli 8A4D622B..." Tällä kertaa vänrikki pääsi portin kontrollipaneeliin ja avasi portin.

Tuli ilmoitus: "Komento hyväksytty, tervetuloa vänrikki Pentti Koskela!" Portti oli avoinna ja kersantti Korpinen sanoi: "Menen edeltä, tulkaa te perässä." Tunnelissa vänrikki Koskela sanoi eräissä risteymässä: "Tuo pohjoishaara nousee maan pinnalle noin parin sadan metrin päässä varuskunnan sisällä. Tuota koilliseen suuntautuvaa tunnelia pääsee nopeammin, eikä sitä vartioida; mutta siellä voi olla automaattinen kranaatinheitin joka toimii noin 5 sekunnin viiveellä." Kaisa sanoi: "Anteeksi häiriö, herra vänrikki, mutta eikö länsitunneli vie kasarmialueen länsipäätyyn?" Vänrikki Koskela sanoi: "Kyllä vie, alikersantti Palmu." Minä sanoin: "Mennään pohjoishaaraa pitkin..." Juuri kun kävelin koilliseen suuntautuvan aukon ohi, niin sensori laukaisi kranaatinheittimen. Huusin: "Voi paskat!" Ja hyppäsin eteenpäin mahalleni. Samassa kuului vain jysäys ja kun uskalsin nostaa päätäni, niin kranaatinheitin oli tehnyt ison montun tunnelin seinään.

Iso Allo kysyi: "Tuo ei ole illuusiota?" Vastasin: "No ei todellakaan, odotas kun pääsen täältä." Ryömin mahallani, ettei sensori laukaisisi kranaatinheitintä uudelleen. Sitten sanoin Kaisalle: "Alikersantti Palmu! Tule perässäni tänne toiseen käytävään, muut jäävät tänne odottamaan." Lähdimme Kaisan kanssa kahdestaan toista käytävää pitkin, kunnes huomasimme; että suuaukkoa vartioi nelostason kyborgi, selkä meihin päin, aseenaan jokin pieni tuliase. Silloin sain aivan mielettömän ajatuksen! Päätin houkutella kyborgin perääni. Kaisa sanoi: "Anna minun tehdä se. Olen sinua nopeampi juoksija." Suostuin pyyntöön ja sovin tunnussanaksi sanan lintu, jolloin Kaisa tietää että olen ehtinyt turvaan.

Perille tultuani muiden luokse sanoin heille, että menevät kauemmas. Sitten huusin tunnussanan lintu. Kaisa alkoi juosta meihin päin kyborgi kannoillaan. Kaisa laukaisi juostessaan sensorin, joka kontrolloi kranaatinheitintä. Mutta se ei osunut Kaisaan, vaan perässä juoksevaan kyborgiin aiheuttaen sen, että kyborgin kylki repeytyi auki kranaatin räjähtäessä. Kaisa itse sai kranaatinsirpaleen selkäänsä. Menin katsomaan mihin sirpale oli osunut, mutta onneksi vain takki oli repeytynyt sirpaleesta. Itse sirpale oli osunut luotiliiviin. Kaisa katsoi hoipertelevaa kyborgia ja sanoi: "Voiko joku lopettaa sen?" Jarkko-2 sanoi: "Totta kai!" Ja latasi lasersingon, jolla pamautti kyborgin palasiksi.

Vänrikki Koskela sanoi: "Kai hoidat tuon kranaatinheittimen vähemmän vaarattomaksi?" Jarkko-2 latasin lasersingon uudelleen ja posautti sillä kranaatinheittimen kappaleiksi. Nyt matka saattoi jatkua. Tunnelin suuaukolla totesin: "Hiljaista on. Milloin se palaveri on?" Vänrikki sanoi: "Puoli seitsemältä illalla, meillä on vielä aikaa pari tuntia." Dural sanoi: "Tarkalleen 1 tunti, 56 minuuttia, 32 sekuntia. Minulla on sisäinen kello joka päivittyy oikeaan aikaan automaattisesti." Lapsenkasvo sanoi meille: "Meidän on oltava hemmetin hiljaa, muutenhan koko paikan väki on kimpussamme."

Sanoin: "Totta, mihin nyt?" Vänrikki kysyi: "Paljon meillä on ammuksia?" Kaikki tarkastivat aseensa ja sanoivat: "Vähänlaisesti, Jarkko kakkosella on vain yksi ammus sinkoon ja laserkivääreihin vain yksi ammus per ase, se harjoituskentän ampumavälikohtaus vei ammuksia." Willard sanoi: "Minun sotilaskiväärissä olla kaksi ammus jäljellä. Henkkaboy, entä sinulla?" Henri sanoi: "Akku on lähes tyhjä, vain yhteen laukaukseen riittää." Timo Mäntylä sanoi: "Tiedän, mikä on asevaraston tunnuskoodi. Pitää vain saada vartijalta avain." Hiivimme asevarastolle, näimme vartiossa tyyppin kaksi androidin, sillä ei ollut asetta. Kyborgi Jaska sanoi: "Minä hoidan hänet. Odottakaa tässä." Kohta kuului seuraava vuoropuhe: "Tervehdys, tulin vahdinvaihtoon." Androidi sanoi: "Onko siitä kirjallinen määräys?" Jaska sanoi: "Miksi pitäisi olla, senkin peltitynnyri?" Androidi sanoi: "Nyt kyllä vaadin anteeksipyyntöä!" Jaska jatkoi: "Miksi pitäisi, mokoma ruosteläjä?" Androidi vastasi vihaisena: "Itsehän kaivat verta nenästäsi!"

Pienen tappelun jälkeen Jaska sanoi: "Tulkaa, minulla on avainkortti." Jaska syötti avainkortin lukulaitteeseen, jolloin Timo sanoi: "Koodi on BF57D8." Tuli ilmoitus: "Koodi oikein, ovi avataan." Kutri sanoi: "Jep, jep, jep! Se oli helppoa kuin heinänteko." Menimme sisään ja siellä huomasiimme, että aseet olivat lukkojen takana. Kysyin vänrikki Koskelalta: "Onko täällä hälyttimiä?" Samassa vänrikki ampui yhteen nurkkaan suoraan kameran linssiin ja sanoi: "Ei enää" Sanoin vänrikille: "Miten nuo lukot saivat auki?" Vänrikki vastasi: "Niissä on äänisensori, muistan vain sen; että salasana liittyy kalaan, olikohan se... Särki!" Mitään ei tapahtunut, huutelimme aikamme eri kalojen nimiä, kunnes kersantti Korpinen sanoi: "Entäs tämä: Kirjolohi!"

Lukot aukesivat heti, menimme tutkimaan kaappeja ja otimme laserkonepistoolit kaapeista, tarkastaen samalla, että latausta oli vielä jäljellä. Silloin Armi huudahti: "Apua! Onko tuo verta!?" Meinin Topiaksen kanssa katsomaan mitä Armi oli nähnyt ja näimme, että eräästä kaapista tippui pisarottain verta lattialle. Avasin kaapin ja siellä oli tapetun dinosauruksen pää ja raajan osia. Armi ei kestänyt näkyä, vaan oksensi lattialle. Ison Allon tullessa paikalle ja koskiessa raajaan, se putoi ja teki verinaarmun käsivarteen. Samassa dinosauruksen verta valui Ison Allon haavaan. Puhdistimme haavan. Willard sanoi: "Mistä tuo elukka on tulla?" Tuohon vänrikki Koskela sanoi: "Jos se on tuotu meidän aikaamme madonreiän kautta." Vastasin: "Siis minkä kautta?" Vänrikki Koskela sanoi: "Portti, jolle annetaan osoite paikkaan, jonne halutaan mennä. Porttien tarkkaa lukumäärää ei tiedetä, mutta tiedämme; että Amerikkalaisilla on yksi ja toinen Venäläisillä, Suomen portti löytyi rakennustöiden yhteydessä vasta pari vuotta sitten. Kukaan ei tiedä, kuka nämä portit on tehnyt, kokeilimme itse lähettää luotaimen portin läpi ja ohjasimme luotainta tukikohdasta."

Vastasin: "Okei, otetaan aseita mukaan ja mennään kokoustiloihin." Samassa Iso Allo huudahti: "Minun käteni! Siinä on vihreänruskeaa ihoa!" Roosa sanoi: "Missä kohtaa kättä?" Johon Iso Allo sanoi: "Haavan ympärillä! Lisäksi mieleni alkaa tehdä lihaa!" Roosa rauhoitteli: "Voi olla ihottumaa-kin bakteerien aiheuttamana, eikä lihanhimo vielä merkitse mitään." Hänen siitä rauhoituttuaan lähdimme kohti kokoustiloja. Itse kokoustiloissa ei ollut vielä ketään, joten meillä oli vielä aikaa. Laadimme yhdessä poliisiasemalta otetulle dvd-levylle toisen tallenteen edellisen loppuun. Otimme sitten dvd-toistajasta vanhan levyn pois ja asetimme sinne omamme. Sitten sanoin Kaisa Palmulle ja Koskelalle: "Te kaksi soluttaudutte väkijoukkoon kun he menevät auditorioon, istutte eturiville tai mahdollisimman lähelle etuosaa."

Sitten vain odotimme, kunnes kokous alkoi. Paikalle saapui paljon porukkaa, mukana oli upseereita, poliiseja, varusmiehiä ja sotapoliiseja. Selasin joukkoa katseellani ja erotin sieltä Kaisan ja Koskelan; he istuivat eturiviin vierekkäin. Kohta puhujanpöntön taakse käveli Riikka Mäkelä, hänen oma poikansa Matti Mäkelä jäi seisomaan viereen.

Riikka Mäkelä alkoi puhua: "Tervetuloa tähän tilaisuuteen, seuraavassa filminpätkässä on vain se pieni osa, mitä voitte saada. Todellakin; jos toivotte miljoonan, niin saatte sen, jos toivotte uutta autoa, niin se järjestyy." Sitten hän sanoi Matille: "Matti, laita filmi käyntiin!" Matti paineli aikansa nappeja ja kiroili ja sanoi: "En tajua, aluksi kiekko pyöri normaalisti, mutta sitten tuli katkos. Ehkä dvd:ssä on jotain vikaa..." Riikka sanoi: "Tai päässäsi, tänne se helkkarin säädin!" Sitten Riikka paineli nappeja aikansa, jolloin laitoin videotykin päälle. Riikka sanoi: "Kas noin, pitää vain painaa oikeaa nappia ja..." Samassa Riikka katsoi valkokankaalle ja näki siellä keskustelunsa Matin kanssa. Riikka sanoi: "Mitä vittua tuo on!?" Sitten tuli minun kasvoni valkokankaalle jossa kerroin: "Hyvät ihmiset, näitte kaikki omin silmin; mitä Riikka teille on suunnitellut, kaikki hänen lupauksensa ovat olleet silkkaa ämmänlorua alusta loppuun asti. Nyt pyydän kaikkia riisumaan riipuksensa ja rikkomaan ne. Tiedän, että ne polttavat, mutta tuhotkaa riipukset!"

Riikka hätäytyi kun ihmisjoukko alkoi ottaa tiimalasiriipuksia pois ja huusi: "Kuunnelkaa nyt! En minä sitä tarkoittanut!" Mutta se ei tehonnut enää, vaan ihmiset huusivat: "Miksi sinä aiot pettää meitä!?" Silloin vänrikki Koskela ja Kaisa Palmu tulivat puhujanpöntön luokse, työnsivät Riikan ja Matin syrjään ja sanoivat: "Kaikki, mitä näitte filmillä, on totta! Nuo kaksi taas kuuluvat vankilaan!" Samalla Kaisa huomasi, että he olivat livistäneet ja sanoi: "Ottakaa heidät kiinni!" Joitakin sotilaita juoksi heidän peräänsä ja me tulimme auditorioon. Samassa yksi sotilas sanoi: "Muistan tuon nahkatakkisen miehen! Hän auttoi Riikkaa, vankilaan se kuuluu!" Silloin Topias sanoi: "Tunnen hänet, Riikka yritti tappaa hänetkin. Ei hän ole vaarallinen." Mutta tuo joukko ei sitä uskonut vaan ryntäsi Timon perään.

Menimme itsekin muiden perässä ulos, jossa näimme kahden sotilaan tähtäävän Timoa ja sanoivan: "Pudota konepistooli, meitä on enempi!" Timo sanoi: "En voi, sillä..." Sotilaat eivät ehtineet sanoa sen enempää, kun molempiin tartuttiin teräksisillä käsillä. Huomasin että siinä seisoj toinen robottimalli tyyppiä AL-1 joka sanoi: "Minun täytyy nostaa sinulle Reijo hattua jos omistaisin sellaisen. Emme odottaneet, että pääsisitte näinkin pitkälle." Sitten hän heitti molemmat sotilaat päin talojen seiniä ja sanoi: "Okei, nyt viimeistelen sinut tässä!" Sitten hän otti ison laserkiväärin ja alkoi ammuskella sillä minua kohti. Timo Mäntylä sanoi: "Hei persreikä!" Ja alkoi tulittaa AL-1:stä ja sanoi: "Ei tehonnut, outo juttu!" Kyborgi Ossi huusi: "Ammu sitä suuhun! Se on sen heikko kohta!" Timo Mäntylä ampui AL-1:stä suuhun ja kun AL-1 alkoi huojuja ja kaatui, se sanoi ennen tuhoutumistaan että: "No, mikään ei ole ikuista..."

Kaisa sanoi: "Me voitimme sen, olemme sankareita!" Willard sanoi: "Eiköhän me kaikki olla!" Samassa kuului hekotusta ja ääni: "Ette ole vielä nähneet kaikkea, mutta minulla on erilainen lahja valmiina teille!" Samassa eteemme lensi isokokoinen robottiotus jolla oli valtavat siivet, Ossi sanoi: "Se on QEET+, heikko kohta on sen keskivartalo!" Sotilaat alkoivat tulittaa lentävää robottia mutta otus puhalsi polttavan kuumaa liekkiä ja moni paloi kuoliaaksi. Armi juoksi silloin läheisen palopostin luokse, avasi vesihanauksen ja sanoi: "Hei paska! Tsiigaas tätä!" Kutri huusi: "Oletko hullu? Sehän grillaa sinut kopperaksi." Mutta Armi huusi: "Tulittakaa sitä niin minä suihkutan vettä sen päälle!" Kutri sanoi: "Nyt alan tajuta, robotithan eivät kestä vettä!" Siinä hän oli oikeassa, robotti sai oikosulun ja putosi tuhoutuneena maahan. Samassa mökin takaa kuului askeleita ja kohta näimme edessämme seisovan Ville Kuusiston, sanoin: "Mahdotonta, sinut kirottiin juuri äsken helvettiin!"

Ville Kuusisto sanoi: "Mutta tein comebackin! Minulla on pieni peli sinulle, nimeltään Villen ruletti!" Sitten Ville jatkoi: "Otan tästä aseesta kaiken latauksen pois niin, että voin ampua vain kerran; sinä teet samoin, sitten ammusse toisiamme." Minä sanoin: "Ei käy, pidätkö pallopeleistä?" Jaska heitti maahan jalkapallon ja Ville sanoi: "Itse asiassa, kyllä! Mutta nyt saat erään hienon opetuksen, pistä silmäsi kiinni, keskity ajattelemaan palloa, sitten avaa silmäsi; pidä katseesi pallossa ja työnä sitä osoittamalla sormella palloa." Tottelin ja pallo tosiaan liikkui. Sitten sanoin: "Sinä sen sait aikaan, en minä." Silloin Ville sanoi: "Tee sitten jotain muuta, mutta älä sano mitään." Nostin palloa ajatuksen voimalla ilmaan ja pallo tosiaan nousi. Sanoin: "Minäkö tämän saan aikaan, katsokaa!" Silloin Ossi huudahti: "Varo ihmeessä!"

Se varoitus tuli liian myöhässä, sillä pallo osui Villeä päähän ja tämä huusi: "Ai saamari! Varo nyt vähän!" Sanoin: "Mitä? Tuntevatko aaveet kipuakin? Herää kysymys, oletko edes aave?" Sitten menin Villen näköisen tyypin luokse ja kokeilin naamaa, se olikin pelkkää lateksikumia! Vedin naamarin pois ja alta paljastuivat miehen kasvat. Hänestä Timo Mäntylä sanoi: "Tunnen tuon miehen! Hän on, tai oli; eräs tunnetuimmista näyttelijöistä, nimi on Petri Nieminen." Sanoin miehelle: "Petri on nimesi vai? Minkä vuoksi kaikki nämä temput?" Mies vastasi: "Koska saan 100.000 euroa, jos huijaan teitä. Olen myös illuusioiden mestari, kaikki ne elementtiosuudet olivat minun tekosiani." Silloin eräs sotilaspoliisi laittoi hänelle käsiraudat, sitten sidoin miehen silmät ja sanoin toisille: "Vartioikaa häntä hyvin, mikään varotoimi ei ole liikaa!" Samassa luoksemme tuli joukko miehiä jotka sanoivat: "Riikka ja hänen poikansa pakenivat panssarioven taakse! Oven polttoleikkaukseen tarvityisi aikaa koko loppupäivä!" Sanoin: "No aloittakaa oven polttoleikkaus nyt heti! Aika alkaa loppua!"

He tottelivat, samassa kännykkäni soi, vastasin siihen ja soittajana oli Anneli joka sanoi: "Tämä on kamalaa! Taivas muuttui verenpunaiseksi ja kuu myös! Sitten tuli rakeitakin..." Sanoin: "Mitä siellä on tapahtunut? Ovatko kaikki kunnossa?" Anneli sanoi: "Kunnossa ollaan, mutta Juha sai pahan tärskyn, kun päähän lensi lähes nyrkin kokoinen jäärae, nyt hän on toipumassa." Sanoin: "Okei, täytyy lopetella, mutta soita; jos jotain vielä tapahtuu." Sitten Markus sanoi: "Keitetään kahvia koko porukalle, minua ainakin alkaa väsyttää." Samassa eteen tuli androideja ja raptorirobotteja. Ammuimme robotteja kunnes yllättäen raptorirobotit laskivat päänsä kumaraan ja androidit nostivat kätensä ilmaan. Yksi heistä sanoi: "Lopettakaa, me antaudumme." Yhteensä androideja oli ehkä viitisentoista ja raptorirobotteja noin kahdeksasta kymmeneen kappaletta. Tämän lisäksi he heittivät aseensa maahan.

Tämän lisäksi tavoitimme vielä lisää robotteja, tässä luettelo antautuneista roboteista: Androideja 30, raptorirobotteja 18, AL-1:siä 4 ja QEET+ -lensorobotteja kaksi. Aloitimme robottien jälleenojelmoinnin jota kesti ainakin kaksi tuntia. Tällöin Markus tuli sanomaan, että kahvi on valmiina. Sanoin että tarjoaa ensin upseereille ja sitten sotilaille. Menin itse kysymään kahden muun miehen kanssa miten oven polttoleikkaus edistyy ja toinen polttoleikkaajista sanoi: "Tämä on aika hidasta puuhaa, panssarioven polttoleikkaus kestää varmaan huomisaamuun asti. Mutta teemme parhaamme." Sanoin miehille: "Nyt on kahvitauko, nämä kaksi jatkavat työtä; tulkaa te kahville."

Kahvitauolla puhuin sotilaille ja upseereille sekä poliiseille: "Nyt on tehtävä näin, muutama mies ja upseeri menee Posioon ja ajaa kaupungin läpi ja kuuluttakaa tämän ilmoituksen jonka laadin paperille. Lisäksi käsketään ihmisiä pysymään sisätiloissa. Menkää!" Soitin myös leirintäkeskukseen ja käskin nuoria pysymään sisätiloissa, samoin kuin aikuisiakin. Varoitus olikin aiheellinen, sillä kohta kattoon kolahteli isoja rakeita. Samassa kuului räjähdys, joka sai kahvikupit putoilemaan lattialle. Räjähdys kuului juuri sieltä, missä ne kaksi olivat polttoleikkaamassa panssariovea auki.

29): *Lopputaistelu*

Minä, Roosa, Kutri ja Iso Allo juoksimme aseet kädessä katsomaan mitä oli tapahtunut. Näky oli kamala, kahden miehen muodottomiksi menneet ruumiit makasivat maassa ja tulenlieskat paloivat oviaukossa. Hain ylhäältä palosammuttimen ja sammutin sillä liekit. Mukana tuli muutama sotilas ja käskin heitä huolehtia kuolleiden viemisestä pois. Itse jatkoimme nelistään käytävää eteenpäin, kunnes tuli ovi vastaan. Raotin ovea ja näin Riikan ja Matin keskustelevan altaan äärellä jossa oli jotain kuplivaa, vihreänhoitoista ainetta. Itse hallia valaisi valonheittimet joita oli ympäri hallia, lattia oli laatoitettua ja vastapäisellä seinällä oli ikkunoita, joista paistoi punertava valo sisään:

- Kaikki on valmista, äiti.
- Mainiota Matti. Seuraa perässä.

He lähtivät kävelemään, näin kun Riikka asetti viimeisenkin tikarin paikalleen ja sitten hän nousi korokkeelle altaan päässä. Siellä Riikka sanoi:

- Minä haluan sinulta, suuri lohikäärme, että annat minulle voimaa!
- Mitään ei tapahdu, lausuitko jotain väärin?
- Tyst! Jotain tapahtuu...

Samassa maa alkoi täristä ja Roosa sanoi: "Eihän Suomi sijaitse maanjäristysalueella!" Samassa Iso Allo ryntäsi ase kädessä ovesta sisälle ja me muut tulimme vähän matkan päässä hänestä. Riikka huusi: "Estä heitä, senkin kuhnuri!" Matti Mäkelä tarttui Ison Allon käsiin ja molemmat tapelivat aikansa, kunnes Matti Mäkelä ja Iso Allo putosivat myrkkyaltaaseen. Tällöin Roosa kiljaisi kauhusta mutta pahempaa oli tulossa. Näimme kun Riikka söi raakaa karhunlihaa jolloin Kutri sanoi: "Nyt riitti, senkin noita-akka!" Ja tulitti Riikkaa niin, että tämä menetti tasapainonsa ja putosi myrkkyaltaaseen.

Minä sanoin: "Se taisi kuolla tuohon. No, annetaan poliisille loppututkinat. Mennään ottamaan nuo tikarit pois..." Samassa altaan reunalle ilmestyi karvainen käsi ja kohta altaasta nousi varsin outo otus, jolla oli ihmisen pää, mutta karhun vartalo. Se otus sanoi: "Taisin vähän muuttua. Nyt olen niin vahva, että tapan teidät kaikki!" Pian selvisi, että tuo otus oli Riikka itse! Mutta mistä hän sai voimansa? Kohta keksin sen, meidän tulee poistaa kaikki tikarit jalustoistaan niin Riikasta tulee tavallinen kuolevainen. Mietimme miten saisimme ne, kun Riikka koko ajan oli kimpussamme. Samassa ovelta kuului huuto: "Hei mulkero! Ime laseria!" Se oli vänrikki Koskela ja kersantti Korpinen oli hänen kanssaan kolmen sotilaspoliisin kanssa. Samassa Riikka Mäkelä kaatui maahan tajuttomana lasereista. Tällöin Kutri juoksi hakemaan lähinnä olevan tikarin, se oli tulielementtitikari. Vielä kolme oli jäljellä. Sotilaspoliisit ja vänrikki Koskela tulivat juosten meidän luoksemme. Kersantti Korpinen ei ehtinyt, vaan Riikka kerkisi nousta pystyyn ja pamautti kersanttia salamansiskulla.

Kersantti Korpinen sai heti surmansa. Koskela sanoi: "Miksi hän ei meitä ammu, vaikka pystyisi siihen?" Roosa sanoi: "Voi olla, että hän ei pysty tuhoamaan mitään, mikä on tuon valkoisen viivan sisäpuolella; kersantti ei ollut, me olemme." Myöhemmin tuo oletus kävi todeksi, sillä kun seuraavan kerran tainnutimme aseillamme Riikan maahan, niin yksi kolmesta sotilaspoliisista tarttui juoksuvauhdilla maaelementtitikariin ja juuri kun hän oli pääsemässä viivan sisäpuolelle, niin Riikka toipui ja pamautti hänetkin salamalla kuoliaaksi.

Taas ammuimme Riikkaa ja kun hän oli tajuttomana, niin otin parempaan talteen maaelementtikikarin. Enää vain kaksi oli jäljellä, ne me onnistuimme saamaan haltuumme, jolloin elementtikivet putosivat maahan ja ympäri huonetta kuului kuolleitten leiriläisten huutoja. Samassa Riikka huusi möreällä äänellä: "Ei! Lopettakaa!" Ammuin Riikkaa ja Riikka huusi kivusta. Tätä ei ollut tapahtunut silloin, kun elementtikivet olivat vielä paikoillaan. Sanoin Riikalle: "Vai laseri vahingoittaakin sinua nyt! Silloin se meinaa että..." Samassa me kaikki aloimme tulittaa Riikkaa joka kaatui maahan ja sanoi ennen kuolemaansa: "Hyvästi, Matti!" Nyt oli jäljellä enää poliisien suorittama tutkinta. Sitä ennen pyysin saada isoa lekaa.

Leka tuotiin ja kun sain sen käsiini, niin kävin hakemassa elementtikivet ja laitoin ne maahan. Sitten vänrikki Koskela sanoi: "Nuo kivet ovat arvokkaita! Älä hävitä niitä!" Sanoin: "Olen pahoillani, herra vänrikki." Sitten hakkasin elementtikivet niin pieniksi paloiksi, että niitä ei voitu tunnistaa mihin kukin osa kuului. Sitten sanoin: "Huolehdiin siitä, että nämä tikarit viedään oikeaan paikkaan." Huomatessani vänrikin huolestuneen ilmeen, sanoin: "Ei hätää, en sulata näitä." Lopulta poliisit tulivat paikalle ja kuolleita alettiin viedä pois. Menin yläkertaan odottamaan ja kohta tutkimuksia johtanut poliisi tuli luokseni ja sanoi: "Etsivä Takanen? Olisi asiaa." Kysyin mitä asia koski ja poliisi sanoi: "Kävimme altaan läpi laahusnuotan avulla ja kaikin keinoin, mutta mitään emme löytäneet, ilmeisesti he ovat sulaneet sinne." Vastasin: "Mahdotonta! Riikkakin oli siellä ja nousi ylös, haravoikaa lähimaasto!" Poliisi lupasi tehdä sen.

Tällä aikaa kokoontuimme pitämään muistotilaisuuden kuolleiden sotilaiden muistolle viettämälä kahden minuutin hiljaisen hetken. Mennessäni ulos sen jälkeen Roosan kanssa, näin kuinka taivaan verenpunainen sävy alkoi häipyä ja taivas muuttui kirkkaan siniseksi, kuten pitääkin. Aurinko katseli meitä pilvien välistä. Roosa sanoi: "Näetkö Reijo? Punainen väri häipyä pois! Taas voitti hyvyys pahan!" Soitin kännykälläni Juha Takaselle ja hän kertoi myös, että punainen väri on poistunut taivaalta. Lisäksi hän kysyi, saavatko he tulla jo ulos. Annoin luvan. Sitten lopetin puhelun ja kutsuin muutaman poliisin paikalle ja sanoin heille että kuuluttavat tämän kehotuksen radioitse ja kovaäänisillä: "Vaara on ohi! Kaikki saavat taas liikkua kaduilla turvallisesti! Ihmiset voivat tulla halutessaan ulos!"

Tuskin nuo poliisit olivat ehtineet lähteä, kun tutkintoja johtanut poliisi tuli juosten luokseni ja käski tulla mukaansa. Menin hänen perässään altaalle ja kun siellä kysyin miksi tänne täytyi palata, niin hän selitti: "Otimme verinäytteen Riikan verestä jota oli hänen ympärillään." Sanoin hämmästyneenä: "Mitä siinä oli outoa?" Poliisi sanoi: "Veriryhmä! Verisolut eivät vastaa tunnettuja veriryhmiä! Tule katsomaan vaikka." Katsoin näytettä mikroskoopin lävitse ja huomasin, että verisolut olivat erilaisia kuin normaalisti, ne ikään kuin pullistuivat ulospäin keskeltä suurennuslasin linssin tavoin. Sanoin: "Outoa tosiaankin, onko sitä nimetty?" Tutkimuksia johtanut poliisi sanoi: "On, annoimme sille nimen Crh- eli ryhmän C miinustyyppin veri. Kysyin, onko ryhmän C verta tavattu aiemmin, jolloin hän kertoi, että vasta nyt."

Samassa yksi poliisi toi kumihanskat kädessään paperia, joka oli taiteltu kahtia leveyssuunnassa. Poliisi sanoi: "Löysimme tämän paperin maasta, noin 250 metrin päässä pohjoiseen täältä. Paperi ei sisältänyt mitään dna-jäänteitä, haluatteko katsoa?" Tutkimusta johtanut poliisi sanoi: "Siinä lukee tikkukirjaimin lyijykynällä teksti REIJOLLE." Sitten hän antoi paperin minulle, avasin paperin ja siinä oli tikkukirjaimin: "REIJO, KUN LÖYDÄT TÄMÄN, NIIN EN OLE ENÄÄ SE ISO ALLO, JONKA ENNEN TUNSI. VOIN KULKEA IHMISENÄ PÄIVISIN JA MUUNTUA ÖISIN JA HALUTESSANI JOKSIKIN MUUKSI. MINUN OLI PAKKO LÄHTEÄ, KOSKA MINUN PITÄÄ TORJUA VIELÄ SUUREMPI PAHUUS, KUIN MITÄ OLET NYT KOKENUT, HEI."

30): Lopussa kiitos seisoo!

Selvästi tuntui, kuin kirjeen kirjoittaja olisi ollut surullinen, koska kirjeessä oli kyynelien jälkiä. Lähdin pois ja sanoin Timo Mäntylälle, Lapsenkasvolle ja Kutrille: "Joudumme nyt eroamaan, ehkä lopullisesti, mutta tapaamme kyllä oikeussalissa. Minulla on teille jotain annettavaa." Kaivoin taskustani kolme kolikkopötköä, jotka olin saanut pankista rahaa vaihtaessani, ne olivat kahden euron kolikkopötköjä, sanoin sitten: "Ottakaa jokainen yksi, mutta sitä ennen kirjoitan niihin tekstin." Otin maastotakkini taskusta kynän ja kirjoitin kolikkopötköihin tekstin: "Reijolta muistona" sekä päivän, joka nyt oli. Sitten sanoin: "Tuossa, laittakaa ne taskuunne ja antakaa jokainen aseenne pois." He tottelivat ja antoivat aseensa pois.

Poliisien viedessä heidät pois, oli aika hyvästellä Kaisa Palmu ja Koskela. Kaisa Palmu sanoi: "Oli ilo olla apunasi, Reijo. Mutta koska joudun jäämään tänne auttamaan järjestelyissä, niin emme varmaan enää tapaa. Mutta muista sanoa pikkuveljelleni Jukalle terkut minulta." Samalla näin joukon partiolaisia tulevan luokseni, heidän joukossaan oli eräs vanhempi, joka sanoi: "Kiitän sinua kaikkien meidän puolesta jotka olet pelastanut ystäväsi kanssa. Montako teitä on täällä?" Sanoin heille että tusina, jos minut lasketaan mukaan. Joukon johtaja sanoi: "Te saatte vielä kuulla meistä!" Sanoin hänelle vielä nimemme, jotka joukon johtaja laittoi muistiin. Vielä muutama muodollisuus ja lähdimme pois kyborgien, sekä Roosan, Topiaksen, Markuksen ja Laurin mukaan lukien Henri, Willard, Irmeli ja Armi. Meille tarjottiin kyyti järven rannalle josta kävin hakemassa Roosan kanssa märkäpuvut ja muut sukeltajankamppeemme, kahdessa erässä veneen alta pois.

Tämä paluumatka sujui mukavasti ja olimme nopeasti perillä leirintäkeskuksella. Sitten, kun auto oli jättänyt meidät leirintäkeskukselle, niin otin sukeltajan tavaroista omani ja laitoin ne tila-autoon, joka kuului etsivätoimiston nimiin. Sitten kuulin meteliä leiriltä päin ja käännyin katsomaan. Muut nuoret siellä hurrasivat, kun näkivät meidät. Kaiken tämän hässäkän päätteeksi Juha tuli luokseni ja halasi minua sanoen: "Kyllä nyt olen pojastani ylpeä!" Irrottauduin ja sanoin: "Mistä pojasta?" Juha sanoi: "Se oli vertauskuvallinen ilmaisu, olet minulle kuin poika." Olin hiljaa, mutta sitten puhuin nuorille: "Kuulkaa nuoret! Nyt voitte alkaa pakata kimpsuja kasaan, on aika lähteä kotiin.

Tästäköös syntyi touhua ja tohinaa, kaikki juoksivat mökkeihinsä ja alkoivat pakata. Kohta kaikki olivat pakanneet, paitsi Henri Kiiski, Armi Pensasmaa, Willard Smith ja Irmeli Keski. Olin näet pyytänyt heitä odottamaan. Michael Smith oli myös mukana, sillä hän oli Willardin pikkuveli. Monien hyvästelyiden jälkeen, kun viimeisetkin olivat lähteneet busseilla pois; niin aloimme miettiä, kuka jäisi hoitamaan leirintäkeskusta. Paikalla oli myös Kaisa, Juha Takanen, Jukka ja Anneli. Anneli sanoi minulle: "Kuule Reijo, olen tykännyt tehdä töitä täällä ja voin tehdä jatkossakin." Tähän yhtyi Jukka Palmu ja sanoi: "Minä voin myös olla avuksi, tietysti jos saan pientä palkkaa." Tuo saattoi kuulostaa itsekkäästi sanotulta, mutta Jukka sanoi, että hän antaa osan palkastaan partiotyön hyväksi.

Lauri sanoi: "Olen aina pitänyt Lapin luonnosta ja tästä paikasta, jään tänne." Suostuin tuohon pyyntöön. Nyt oli kolme pitämässä leirintäkeskusta pystyssä. Tämän jälkeen nukuimme yön ylitse. Aamulla heräsin vasta kello kahdeltatoista, ei se mikään ihme ollutkaan, sillä edellisenä yönä oli unta ollut vain kolmesta viiteen tuntia. Joka tapauksessa, olimme yhdessä juomassa kahvia ja paikalla oli koko joukko.

Juttelimme aamukahvilla sitä sun tätä. Kysyin Michaelilta mitä hän haluaa kahviinsa: "Anteeksi, mutta mitä haluat kahviisi?" Michael katsoi minua ja kysyi vieressään istuneelta Willardilta mitä olin kysynyt, Willard tulkkasi kysymykseni Michaelille ja hän vastasi: "Two lumps of sugar, please." Sanoin sokerinpalat antaessani: "Here is your sugar lumps." En tiedä sanoinko täysin oikein sen, mutta Michael kiitti ja laittoi sokeripalat kahviinsa, Michael sanoi jotain Willardille ja hän sanoi minulle: "Michael haluaa tietää, miksi suomalaiset juovat niin paljon kahvia." Sanoin: "Kerro tämä hänelle: En itsekään tiedä, mutta kahvia juodaan aamiaisen kanssa, jotkut juovat sitä kun väsyttää ja jotkut silloin, kun seurustellaan kylässä ollessa. Syitä on monia." Willard kertoi tuo Michaelille ja häntä, eli Michaelia huvitti hieman, koska heidän maassaan juodaan vähemmän kahvia. Niin hän ainakin sanoi.

Silloin ovikello soi, Lauri joka oli lähimpänä ovea, meni avaamaan ulko-oven. Kohta hän huusi meille: "Hei! Täällä on kaksi alikersanttia, jotka pyytävät Reijoa puheilleen." Ihmettelin mistä on kysymys, joten menin ja sanoin heille: "Päivää, teillä oli asiaa?" Nuo laihat, armeijapukuiset miehet sanoivat: "Juuri niin, sinut, sekä Roosa ja Topias Takanen, Henri Kiiski, Irmeli Keski, Armi Pensasmaa, Willard Smith; sekä kyborgit Ossi, Petteri, Jaska, Jarkko-2 ja Markus Rikola on kutsuttu varuskuntaan juhlatilaisuuteen. Tulettehan?" Vastasin: "Juuri nytkö, vai?" Toinen alikersantti sanoi: "Juuri nyt, meillä on kyllä aikaa odotella."

Palasin kahvion puolelle ja sanoin: "Kuulkaas tätä, meidät on kutsuttu varuskuntaan juhlatilaisuuteen! Laittakaas parempaa vaatetta päälle!" Kaikki alkoivat pukea parhaita vaatteita päällensä. Sitten, kun kaikki olivat valmiina, lähdimme matkaan. Kysyin ajomatalla toiselta alikersantilta seuraavaa: "Mistä oikeastaan on kysymys?" Hän vastasi: "Perille päästyämme näette." Varuskunnan portilla sotilaat tervehtivät meitä ja kun olimme varuskunnassa, niin he opastivat meidät kokoustiloihin, siihen samaan; missä Riikka oli puhunut, nyt siellä oli joku muu. Sali oli täynnä väkeä, siellä oli takarivissä sotilaat ja aliupseerit istuivat heidän edessään. Aliupseerien edessä istuivat ylempi-arvoiset upseerit. Meille osoitettiin paikat eturivistä.

Siellä oli myös alikersantti Kaisa Palmu. Ensiksi puheen meille piti majuri Pekka Numminen ja kertoi menneistä tapahtumista. Sitten hän kutsui Kaisa Palmun lavalle ja Kaisa Palmu meni sinne. Majuri sanoi: "Koska olet osoittanut, miten rohkeasti ja päättäväisesti vapautit tämän varuskunnan, on sinut täten ylennetty kersantiksi ja saat tämän mitalin osoituksena ja kiitoksena urotyöstäsi, onnittelut vielä kerran!" Kaisa oli niin liikuttunut, että hänellä valuivat kyynelä. Seuraavaksi meidät kutsuttiin vuorotellen lavalle ja jokainen sai mitalin jossa oli Suomi-leijona ja teksti: "Ansoituneelle Urotyöntekijälle". Aina, kun joku sai mitalin, yleisö taputti. Minä sain mitalin viimeisenä ja ennen lavalta poistumistani majuri sanoi: "Odota Reijo." Lavalle astui poliisipukuinen mies, hän oli poliisien edustaja ja sanoi: "Teille on myönnetty palkkiona tämä 2500 euron rahasumma, summa on tässä kirjekuoressa. Olkaapa hyvä." Sanoin: "Kiitos, lahjoitan sen hyväntekeväisyyteen." Sitten poliisien edustaja sanoi: "Tulkaa sitten kolmeksi poliisiasemalle." Poliisin poistuttua paikalta, kaikille tarjoihin kahvia ja kotipullaa. Kyborgeille ei näitä tarjoihin.

Tilaisuus kesti yhteensä vähän yli tunnin. Vietimme aikaa varuskuntaan tutustuen, sitten kellon ollessa varttia vaille kolme; sanoin upseerille joka opasti meitä, että meidän täytyy lähteä. Kaksi aliupseeria kuljetti meidät poliisiasemalle. Siellä oli itse poliisipäällikkö ja muita poliiseja. Poliisipäällikkö sanoi: "Onnittelumme koko poliisiaseman poliisien johdosta! Olette tehneet poliisille suuren palveluksen ja siksi meilläkin on teille annettavaa, haluamme antaa teille nämä mitalit jotka ovat kiitoksenosoitus meiltä teille." Jokaiselle jaettiin mitalit. Sitten poliisipäällikkö jatkoi: "Koska olet Reijo Takala, osoittanut tarpeellisuutesi ja auttanut poliisivoimia, on poliisien kokouksen johdosta sinut ylennetty etsivästä ylietsiväksi. Onnittelumme." Sitten hän sanoi Roosalle: "Roosa, olit yhtä samanlainen kuin Reijo Takala, et ole enää nuorempi konstaapeli, vaan olet nyt vanhempi konstaapeli. Antakaa molemmat virkamerkinne, niin niihin merkitään uusi virkanimenne.

31): Totuus

Saadessamme uudet virkamerkkimme, luki omassani nimeni yllä ”ylietsivä” ja Roosalla luki että ”vanhempi konstaapeli”. Tämän lisäksi arvomerkeissämme oli tapahtunut muutoksia tunnuskuvi-
oissamme. Henri sanoi: ”Tässähän tuntee itsensä mitalimieheksi, kun saa kaksi mitalia samana päivänä.” Sitten poliisipäällikkö sanoi: ”Mitä saisi olla? Löytyy mehua, kahvia ja teetä.” Sanoin: ”Kahvia mustana kuppi, kiitos.” Henri sanoi: ”Minä otan Irmelin kanssa mehua; onko täällä päärynämehua?” Yksi poliiseista sanoi: ”Käyn hakemassa kanttiinista.” Juhlat jatkuivat kauan ja niiden jälkeen menimme leirintäkeskukselle. Sitten neljän päivän päästä tuli kutsu oikeudenkäyntiin käsittellen Timo Mäntylän juttua ja Kutrin ja Lapsenkasvon juttua. Meidät oli kutsuttu todistajiksi, kuulustelu pidettiin avoimin ovin ja paikalla oli lehdistöä, mutta kukaan syytetyistä ei peitellyt kasvojaan.

Sitten, kun olimme vannoneet puhuvamme vain totta, niin syyttäjä sanoi: ”Syytän Timo Mäntylää harkitusta murhasta ja vangin pakoon auttamisesta sekä avunannosta arveluttavaan tekoon. Kutria ja Lapsenkasvoa syytän törkeästä rahanväärentämisestä, he väärensivät rahaa yhteensä yli kymmenentuhannen euron arvosta, pääasiassa sadan, viidenkymmen ja kahdenkymmen rahoina, rahat oli taitavasti väärennettyjä; sillä vain sarjanumeroluku ja setelin koon heitto erotti väävät oikeista. Mitä Timo Mäntylä tähän sanoo?” Timo Mäntylä myönsi murhan ja pakoon auttamisen, mutta kiisti muut syytökset ja sanoi, ettei Riikka kertonut hänelle mitään suorastaan saatanallisista aikeistaan.

Lapsenkasvo ja Kutri tunnustivat täysin rikoksensa, Sitten meiltä kyseltiin asioista, koska muut eivät halunneet tietojansa julki, kirjoitan vain omani. Sanoin kaikki ne seikat, missä he olivat meitä auttaneet, lisäksi ehdotin heidän rangaistuksensa lieventämistä. Lopullinen päätös tuomarilta oli oikeusistunnon päätteeksi: ”Täten tuomitsen Timo Antero Tapani Mäntylän kahdeksitoista vuodeksi vankeuteen murhasta ja vangin pakoon auttamisesta, koska poliisiviranomaiseksi luettavan etsivän auttaminen on lieventävä asianhaara; tuomio lyhenee täten kuuteen vuoteen.” Lapsenkasvo ja Kutri tuomittiin molemmat kahdeksi vuodeksi ehdolliseen vankeuteen, joissa heitä sopeutetaan yhteiskuntaan antamalla heille töitä valvotuissa laitoksissa.

Lopulta, kun istunto oli ohi, niin lähdimme ulos. Kaikki muut olivat ulkona, paitsi Ossi ja Juha, en vielä tuolloin epäillyt mitään, mutta samassa huomasin että kännykkäni unohtui oikeussaliin; päätin noutaa sen pois. Menin hiljaa sisään ja kuulin supattelua: ”Vaikene kuulemastasi, Ossi! Reijo saa slaagin, jos tietää että olen sen biologinen isä.” Ossi sanoi: ”Moniko tuon tietää?” Juha vastasi: ”Sinun lisäksi vain Roosa ja Topias. Katsos, olin seurustellut hänen äitinsä kanssa jo kauan, me jopa rakastelimme yhtenä yönä talossani. Sitten tuli Reijon sisarukset ja he ovat Reijon äidin ja sen lapsia, jota Reijo pitää isänään yhä. Mutta minä olen Reijon oikea isä. Olen puhunut.” Menin äkkiä piiloon oven taakse, kun he lähtivät tulemaan minua kohti. Sain haettua kännykkäni ja tulinkin takaisin ulos. Siellä Juha sanoi minulle: ”Sielläkö sinä Reijo olet?” Vastasin hätävalheena: ”Juu, olin veskissä, kun hätä yllätti.” Tämän jälkeen lähdimme kohti leirintäaluetta.

Nyt oli aika hyvästellä Henri, Irmeli, Armi ja Willard sekä hänen veljensä. Annoimme heille jokaiselle valokuvan joka oli otettu leirintäalueesta ja jonka takana luki meidän nimeämme. Tämän jälkeen sanoin meneväni ottamaan valokuvia vanhasta asutuskeskuksesta Annelille. Otin jopa kameran, jotta juttuni olisi uskottava, mutta valokuvausmatka oli tekosyy. En puhunut mitään toisille, otin vain maastotakin ja lähdin. Mutta tämän jälkeen tarina jatkuu Roosan ja minun näkökulmista, vuorotellen seuraava sivu.

REIJO:

Kävelin metsään, kuljin tietä pitkin mäkeä ylös ja kävelin tietä pitkin, kunnes talot alkoivat näkyä. Istuin lepäämään hetkeksi puunkannon päälle. Yritin koota ajatuksiani, lopulta päätin; että en voi elää enää pidempään jos olen jokin äpärä. Istuin vielä kannolla tien varrella. Ehkä liiankin kauan.

ROOSA:

Aloin huolestua Reijosta, hän näytti minusta niin surulliselta. Sitten kutsuin Topiaksen luokseni ja kysyin, tietääkö hän missä Reijo on. Sanoin myös, että hänen takkinsa ja kenkänsä puuttuvat. Silloin Anneli sanoi kahvion ovelta: "Kuulin puheenne, Reijo meni hylätylle asuntoalueelle otta-
maan valokuvia. Silloin säikähdin ja sanoin Topiakselle: "Tule, nyt on syytä pelätä pahinta!" Juok-
simme tienhaaraan, josta lähtee toinen tie asuntoalueelle. Tutkin hiekkaa ja Topias sanoi: "Näetkö
mitään?" Vastasin: "Kyllä, tässä on jälkiä, ihan tuoreita vielä, jatketaan matkaa; hän ei voi olla kovin
kaukana enää."

REIJO:

Kuulin tieltä ääniä ja huudon: "Reijo, oletko siellä!?" Lähdin juosten pois kohti korkeinta raken-
nusta. Yritin päästä portaita ylös, mutta portaat olivat osittain lahot ja jalkani jäi tuon tuostakin ju-
miin. Se oli sellaista, että joka toinen askelma petti alla. Jotenkin sain hilattua itseäni ylös, kun taas
kuulin ääniä.

ROOSA:

Tulimme korkeimman rakennuksen ovelle ja Topias sanoi: "Tiedämme, että olet siellä." Sitten
menimme sisään ja näimme Reijon menossa lahoja portaita ylös. Kysyin Reijolta: "Miksi pakoilet
meitä, Reijo?" Reijo huusi katsoen meitä: "Tiedän, mitä olette valehdelleet selkäni takana!" Sanoin:
"Valehdelleet? Mistä tuollaista kuultit?" Reijo huusi: "Ossi ja Juha tietävät ja te myös, en voi olla tei-
dän veljellen!" Topias kysyi: "Niinkö? Mitä Juha sitten tietää?" Reijo sanoi: "Että Juha on minun
biologinen isäni." Kysyin: "Mitä muuta hän sanoi?" Reijo huusi: "Hänen puheistaan päätellen olette
olleet koko ajan tietoisia siitä asiasta!" Silloin Topias sanoi: "Me rakastamme sinua, Reijo; sillä olet
meidän isoveljemme ja..." Reijo huusi: "Ei minulla ole veljiä! Älkää kutsuko minua veljeksenne!"
Ja katosi yläkertaan.

REIJO:

Yläkerrassa katsoin alas ammottavasta aukosta ja totesin, että pudotusta oli ainakin viidestä kuu-
teen metriä. Otin myös aseeni esille. Mietin kumpi on parempi tapa kuolla; ase vai hyppy maahan?
Päädyn aseeseen, otin sen oikeaan käteeni mutta samassa tunsin ilkeää polttoa asekädessäni ja
ase sinkoutui alas aukosta. Ampuja oli Roosa joka sanoi: "Tuo oli ainut tapa pelastaa sinut, Reijo.
Tulehan tänne, niin jutellaan asiasta." Sanoin: "Jospa sittenkin tulisin." Lattia ritisi epäilyttävästi
alla, mutta en huomioinut sitä; vaikka olisi pitänyt. Joka tapauksessa, kävelin heistä nähden noin
seitsemän metrin päähän aukosta ja huusin: "Hyvästi, kaikki!" Aloin juosta kohti aukkoa, mutta sa-
massa jalka holahti lattiasta läpi ja samoin koko vartalo. Putosin alas ehkä kolme metriä. Pää ko-
lahti inhottavasti, sitten taju lähti.

Herätessäni oli minut viety leirintäkeskuksen huoneeseeni, pääni oli ihan sekaisin. Katselin sivulle ja näin lääkärin, Topiaksen, Juhan ja Roosin. Kuulin Roosin sanovan Ossille: ”Kiitos kun autoit kantamaan Reijon Jaskan kanssa, voitte poistua nyt. Lääkäri sanoi: ”Hän on muuten kunnossa, mutta otsaan tuli paha nirhama ja vasempaan jalkaan pientä verenvuotoa, määräsin hänelle ainakin kuukaudeksi rauhoittavia, joita otetaan yksi 50 milligramman tabletti aamuin illoin.” Minä kysyin: ”Mitä minä tässä teen? Kauanko olin tajuttomana?” Roosa sanoi: ”Aika kauan, noin neljä tuntia ja minuutit päälle.” Sitten kysyin: ”Miksi minä sain lääkityksen?” Lääkäri selitti: ”Ne ovat mielialaa rauhoittavia lääkkeitä, ne estävät itsemurhayrityksesi. Nyt pyydän sinua nousemaan istumaan ja puristamaan käsistäni yhtä aikaa mahdollisimman lujasti.” Sitten lääkäri testasi näön ja kuunteli keuhkot. Lopulta lääkäri sanoi: ”Hyvältä näyttää.” Sitten hän sanoi toisille: ”Hän on tuota otsavamman ja vasemman jalan verenvuotoa lukuun ottamatta kunnossa, mutta suosittelun lepoa ja välttämään suurta stressiä.”

Sanoin Juhalle: ”Oletko sinä todella minun isäni?” Juha vastasi: ”Olen, se oikea. Kauan aikaa sitten, kun olit vielä äitisi masussa; minun ja äitini tiet erosivat, koska olin saanut kutsun erääseen tehtävään, jossa piti tehdä rynnäkö kansainväliseen huumepestään. Minä näet johdin tuolloin Suomen kaikkia etsiviä, olin arvoltani etsiväpäällikkö. Kerroin tästä sinun huoltajallesi ja hän lupasi hoitaa sinua. Sitten tapahtui, että huoltajasi ja äitisi surmattiin, sen teki Riikka Mäkelä, Suomen ainoa naispalkkamurhaaja.” Minä kysyin: ”Entä jatko?” Juha jatkoi: ”Hän ampui vanhempasi. Vain hetkeä ennen äiti oli käskenyt sinut pakenemaan takaovesta, sillä sinut aiottiin murhata. Hänen yrittäessään ampua sinut, minä hyökkäsin Riikan kimppuun, hän ampui minua käsivarteen ja puukotti poskeen, mutta ei saanut minulta henkeä pois. Tämän jälkeen katosin näköpiiristä, sillä olin saanut tappouhkauksia tyyliin: jos se Juha tulee meille, niin pamautan sen aivot pihalle! Nimi oli kuitenkin vain huijausta, sillä muutin nimeni Olavi* Takaseksi. Vakuutan, että yritin pelastaa vanhempasi, mutta liian myöhään.”

Totesin: ”Olet siis Olavi oikealla nimelläsi? Pitääkö tähän tarinaan vaihtaa nimesi?” Juha sanoi: ”Älä suotta vaivaudu, puhuttele minua vain jatkossakin Juhana, jotta kukaan ei saa tietää oikeaa nimeäni; siksi käytä väärää nimeä oikean nimeni tilalla.” Sitten aloin kysellä Ville Kuusistosta: ”En halua olla tunkeileva, mutta millainen suhde Riikalla oli Ville Kuusiston kanssa?” Juha sanoi: ”Heillä oli romanssi, he seurustelivat työpäivien jälkeenkin. Villen kuoltua Riikka pidätettiin murhasta ja tuomittiin elinkautiseen. Silloin olin tyytyväinen ja halusin tavata sinut, mutta en kehdannut, koska pelkäsin, että totuus paljastuisi vahingossa. Siksi laitoin sinulle postia salanimellä Tupla-Kaksonen.

Roosa ja Topias sanoivat: ”Anna anteeksi, että salasimme todellisen isäsi. Ollaan taas kuten ennenkin, sisarukset.” Sanoin heille: ”Saatte anteeksi, yhdellä ehdolla.” He kysyivät mikä se ehto on, johon vastasin: ”Että ette enää valehtele minulle mitään, ettekä kenestäkään.” Molemmat hyväksyivät tuon ehdon. Annoin myös Juhalle anteeksi ja sanoin: ”Isä, saat kaiken anteeksi.” Tästä Juha liikuttui niin, että halasi minua ja alkoi itkeä ilosta. Myös Roosa ja Topias liikuttuivat kyyneliin. Täytyi ottaa nyt rauhallisesti, seuraavana päivänä pystyin kävelemään; vaikka jalka oli vähän kipeä mutta pääsin kuitenkin kävelemään. Katri tuli minua ala-aulassa vastaan ja sanoi: ”Lähdetkö nyt sitten pois kaikkien muiden kanssa?” Sanoin Katriille: ”En, olet kyllä suloinen; mutta tätä asiaa täytyy kysyä äidiltäsi, missä hän on?” Katri sanoi että viemässä roskaa.

* = Nimi on muunnettu.

Menin roskapisteen luokse, jossa Anneli oli raahaamassa painavaa jätesäkkiä roskalaatikolle, sanoin hänelle: "Annas, kun autan sinua." Otin jätesäkin ja heitin se roskalaatikkoon. Sitten sanoin Annelille: "Kovaa työtä tuo siivous, vai?" Anneli vastasi: "Voisi niinkin sanoa, siivous ja kokkaaminen on välillä kovaa hommaa, mutta asiasta toiseen; oliko sinulla jotain asiaa?" Vastasin: "Saako Katri tulla minun mukaani asumaan Helsinkiin?" Hän oli ensin hiljaa, mutta sanoi sitten: "Hänhän on täysikäinen jo, suunnilleen sinun ikäisesi. Senkun vaan viet hänet, mitä te sitten aiotte?" Sanoin: "Vaikea selittää tässä, mutta näet sitten puolen vuoden päästä." Nyt Anneli oli ihmeissään.

Nyt siirrytään ajassa puoli vuotta eteenpäin, joulukuulle 2051. Kirkossa on paljon väkeä, heidän joukossaan sisareni Topias ja Roosa sekä Ossi; Juha istuu eturivissä. Markus ja Lauri ovat myös täällä. Lauri ei tosin ole penkkirivistössä istumassa, vaan hän luovuttaa morsiamen. On näet niin, että kolmen kuukauden jälkeen leirintäkeskukselta lähdön jälkeen, asuin Katrin kanssa avoliitossa omassa asunnossani, välillä oli riitelyä; mutta aina saimme asiat sovituksi. Katri toi tämän jälkeen omia tavaroitaan muutossa kotiini, mutta nyt takaisin kirkkotilaisuuteen. Paikalla oli myös Härkälä, olimme harjoitelleet tätä tapahtumaa ainakin viisi kertaa, seisoin alttarilla puvussani hieman hermostuneena. Sitten se tapahtui, Katri tuli valkoisessa morsiushunnussa hitaasti kävelen kohti alttaria. Alttarilla pappi lausui perinteelliset lauseet ja kysyi lopuksi minulta: "Haluatko sinä, Reijo Takanen, ottaa Katri Mäkelän vaimoksesi ja rakastaa häntä; niin myötä- kuin vastoinikäymisissä?" Vastasin että tahdon. Sitten hän kysyi Katrilta samaa, hän oli hetken hiljaa; mutta sanoi: "Tahdon." Pappi sanoi: "Täten julistan teidät mieheksi ja vaimoksi." Meistä oli siis tullut aviopari.

Toiset häät pidettiin vain viikkoa ennen joulua, kun Markus meni naimisiin. Tämä olikin odotettavissa, sillä kun Katri heitti morsiuskimpun olkapäänsä yli, se lensi suoraan Markuksen syliin. Häämatka oli tehty pienehköllä budjetilla, joten menimme hotellikylpylään Kehä IV:n lähelle. Kävimme sen jälkeen tutustumassa Heurekan näyttelyihin ja eri tiedealoihin. Kotona Katri ja minä siivosimme paikat uuteen uskoon, vanhat miestenlehdet saivat nyt joutaa lehtienkeräykseen ja kaikki homeiset ja vanhentuneet ruuat heitimme pois jääkaapista. Makuuhuoneeseen ostimme perintörahoillani, joita oli jäljellä, uuden sängyn kahdelle henkilölle. Myös uusi televisio tuli ostettua, kun vanha taulutelevisio oli niin kulunut loppuun. Vaihdoin yhteistyössä uudet ikkuna verhot, koska Katri ei pitänyt harmaankeltaisista. Tilalle tuli talvimuotiin sopivat verhot. Tietysti vietimme jouluakin sisarusten kanssa, mutta siitä en rupea kertomaan nyt enää. Tarina on saatu päätökseen. Mutta jos olisin arvannut, mikä minua ja muita odotti; niin silloin...

TARINAN LOPPU!

LOPPUSANAT:

KIRJOITTAJA: Pauli Kesti

LÄHETÄ MAILIA JA KOMMENTOI: allo@kapsi.fi

KOTISIVUNI: <http://www.isoallo.org/> tai: <http://www.varaani.net>